

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YİRMİ
SEKİZ

büyük
DİLEK

Sisters Karet

DENISE GROVER SWANK

YIRMI SEKİZ buruk DİLEK

Nereden başlayacaktım?

Listemden elbette.

**Her zaman yapmak istediğim
ama denemekten korktuğum şeylerden...**

Rose Gardner olacakları önceden görme konusunda doğuştan yeteneğe sahip, genç bir kızdır. Fakat şimdiye dek hep başkalarına dair, çoğu zaman saçma sapan –birinin tuvaletinin taşması gibi– olayları görmüş, kendisiyle ilgili herhangi bir görüntüyle karşılaşmamıştır. Ta ki kendi ölümüne şahit olana kadar...

Yirmi dört yıllık hayatını boşa harcadığını fark eden Rose, malum olay gerçekleşmeden önce, çok isteyip de yapamadığı şeylerin listesini çıkarır. Yan dairelerine yeni taşınan yakışıklı komşusu Joe da bu maddeleri hayata geçirmesi için ona yardımcı olur; Rose'un erkeklerle daha çok şey yaşamak istediğini belirttiği madde hariç! Gelgelelim, bu yaşına kadar ona her şeyi yasaklayan ve kötü davranan annesi onun yerine okutulduğunda ortada daha önemli bir gerçek vardır: Rose, cinayetin baş şüphelisidir.

Diğer yandan, peşine düştükleri şeyin Rose da olduğunu düşünen birileri ne pahasına olursa olsun onu ele geçirmekte kararlıdır. Genç kız artık bakire ölme endişesinin yanı sıra çok daha ciddi sorunlarla karşı karşıyadır

220

Yirmi Sekiz Buçuk Dilek **Denise Grover Swank**

1. Baskı: Temmuz 2016

ISBN: 978-605-186-024-4

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Denise Grover Swank

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291

Topkapı / İstanbul

Sertifika No : 28487

Tel: 0212 674 85 28

MARTI YAYINCILIK

rtı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Özgün Adı

: Twenty-Eight and a Half Wishes

Yayın Yönetmeni

: Şahin Güç

Çeviren

: Aslı Güçlü

Düzeltili

: Merve Akıncı

Editör

: Gamze Büyükkaya

Dizgi

: Elif Aydın Yavuz

Kapak Tasarım

: Alla Özabat

DENISE GROVER SWANK

Çeviren: Aşlı Güçlü

Ücretsiz PDF Kütüphanesi - <http://www.kitapyay.org>

Bölüm Bir

Her şey kendimi ölü gördüğümde başladı.

O cuma öğleden sonrası gök boşalmış gibiydi. Eski belediye binasının havalandırması bu durumla nasıl baş edeceğini bilmiyor, özellikle de ofisi soğutuyordu. Öğle yemeğinden henüz dönmüştüm ve çalışma masama otururken çekmecemden eskimiş kırmızı hırkamı çıkardım. Floresan lambalar yukarıda titreşerek yanıyor, alana kasvetli bir hava yayıyordu.

Sonraki birkaç saate kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım. Tüm bu yağmur birçok Anma Günü Hafta Sonu planının bozulmasını zorunlu kılmış ve DMV* müşterilerinin normalden bile daha huysuz davranmalarına neden olmuştu.

Bilgisayar ekranına dönerken, “Elli üç numara,” diye seslendim bankodan.

* (Department of Motor Vehicles): Motorlu Taşıtlar Dairesi. (ç.n.)

Otuzlu yaşların ortalarında görünen pejmürde bir adam yaklaştı ve burnundan soluyarak, evraklarını göğüs hizasına gelen bankonun üzerine bıraktı.

“Plakamı yenilemem gerekiyor,” dedi. Öfkeden sesi tiz çıkıyordu.

Evrakları önüme çekerken ona doğru baktım. Griye çalan kirli sakalı yüzünü kaplıyor, kabarık koyu kahverengi saçlarıyla tezatlık oluşturunuyordu. Açık kahverengi gözlerinde tehditkâr bir ifade vardı. Aptallığımdan ötürü kendimi azarladım. Bir cuma öğleden sonrasında DMV’deki herkes tehditkâr bakışlara sahipti. Büyükannelelerin en sevimlisi bile.

“Önce evraklarınıza bir bakalım,” dedim düzgün bir şekilde derlenmiş bir yığın forma göz atarken. “Bay Crocker.”

Kâğıtları bir arada tutan atacı çıkarıp belgeleri inceledim. Adam gereken evrakların hepsine sahipti: ruhsat yenileme formu ve kişisel mal vergi geliri... Fakat sigorta belgesinin süresi dolmuştu. Oldukça isteksiz bir biçimde bakışlarımı adama çevirdim. Bay Crocker en az yarım saat sıra beklemiş olmalıydı ve beklemekten usanmış bir hali vardı. Elindeki anahtarlığı, içinden bir bardak meyve suyu çıkarabilirmiş gibi sıkıca tutuyordu. Bankoların ardında oturan DMV çalışanlarının hepsini teker teker, uzun uzun incelerken bakışları etrafta geziniyordu.

Durumu açıklamak üzereydim ki, bir görüntünün o çok tamdık karıncalanmasının belirlediğini hissettim.

Ah, hay aksi.

Kafamın içinde miadını doldurmuş bir fotoğraf gibi kendimi gördüm.

Bay Crocker'a baktım ve nefesim kesildi. Kocaman açılan gözlerimin kuruduğunu hissettim. Ağzım öyle bir açıldı ki bankoya çarpymasına şaşırdım. "Sen beni öldüreceksin..." Sözleri dudaklarımdan sıyrılırken beynime kapkara bir bulanıklık hücum etti.

Bildiğim bir sonraki şey, DMV'ye yayılan vızıltıydı ve bunun kaynağı bir arı sürüsü değildi. DMV çalışanları ve müşteriler etrafıma toplanmışlardı.

Gözlerimi açtım. Muhtemelen formika yüzeye çarptığım için alnım zonkluyordu.

"Rose Gardner, Tanrı aşkına ne oldu sana?" Patronum Betty'nin sesi kulağımda gümlledi. Bayılmış olmalıydım, bunu biliyordum çünkü bir an beni öldürmeyi planlayan adama bakarken, bir sonraki an çalışma masamla neredeyse işi pişiriyordum. Daha önce iş pişirdiğimden değil. İyi bir kızdım, ne de olsa yirmi dört yaşındaydım ve bu zamana kadar hiç öpüşmemiştim bile.

Yerimden doğrulurken elimi kafama götürdüm ve şişen yumruyu parmak uçlarımla hafifçe yokladım. "Bilmiyorum..." diye mırıldandım dilim dolanarak ve ışıklardan ötürü gözlerimi kısıarak. Bay Crocker'ın hâlâ orada olup olmadığını görmek için bankonun öteki tarafına bakarken korkudan boğazım düğümlendi. Adam, Henryetta'da haftanın en iyi dedikodusunu belirlemeye istekli bir çift yaşlı kadın tarafından bir köşeye itilmiş, orada öylece duruyordu. Beni dikkatle süzünce kalp atışlarım hızlandı ve bayılmadan önce ne kadar konuştuğumu merak ettim.

Hayatım boyunca çok sayıda görüntü görmüştüm. *Görme konusunda* doğuştan yetenekliydim ya da –kimin sorduğuna bağlı olarak– bu yetenekle lanetlenmişim. Baba tarafından büyükannem bu yeteneğe sahipti. İnsanlar ona saygı duyarlar ve onu Arkansas, Lafayette County’nin Kâhini olarak görürlerdi.

Ama ben? Ben sadece bir kaçıktım.

Çoğu zaman bunu önemsemedim. Kendi halimde yaşadım ve Henryetta’daki herkes böyle olmasından hoşnuttu. Büyükannem çekirge istilasına ya da kuraklık gibi faydalı bilgileri gördüğü halde ben Bayan White’m klozetinin taşması ya da Jenny Baxter’m bebeğinin kulak enfeksiyonu gibi faydasız ve sıradan şeyleri görmekle lanetlenmişim. Beni tanıyan çoğu insan, öngörümü akla yatkın tek nedene bağlayarak, benim bir züppe ya da dedikoducu olduğumu düşünüyordu ama annem başka bir fikre sahipti. Beni içine cin girmiş olarak tanımlıyordu.

Fakat yirmi dört yıllık hayatım boyunca kendimle ilgili hiçbir şey görmemişim; o nedenle kendimi ölü görmek oldukça şoke ediciydi. Gördüğüm şeyi hatırlamak için gözlerimi sıkıca yumdum. Annemin kanepesinde arkama yaslanmışım. Kafamın arkasından kan boşalıyor ve döşemenin pembe lahana güllü desenlerine karışarak fildişi renkli zemine damlıyordu. Düşünebildiğim tek şey, annemin en sevdiği kanepesinin üstündeki kanı gördüğünde ne kadar öfkeleneceğiydi. Arkansas’ın tüm eyaletlerinde dahi o kan lekesini çıkaracak hidrojen peroksit olduğunu sanmıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Rose!”

Gözlerimi kırıştırdım. İnsanlar etrafıma toplanmışlar, yeniden bayılıp bayılmayacağımı görmek için bana bakıyorlardı. Annemin olası öfkesini düşünmemin ardından, bu kesinlikle muhtemeldi.

“Ben... ben özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum,” dedim nefes almaya çalışarak. Gözlerim sıkıntılı bir ifadeyle kalabalığın arkasına doğru süzülen Bay Crocker’a kaydı.

“Ne olduğunu size söyleyeyim,” dedi yan bankomda çalışan Suzanne. “Plaka yenileme işlemi yapıyordu ve bildiğim bir sonraki şey ‘Sen...’ diye mırıldandıktan sonra öne düşen başını bankoya çarpması.” Suzanne’in tek saplantısı kendisiydi, öyle ki bu anı yakalamış olmasına şaşırdım. Fakat sonra beni pek sevmediği için daha fazla koz toplama fırsatını değerlendirdiğini anladım. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını dekolteli bluzundan fırlayan göğüslerinin altında kavuşturdu. Kafasını yana eğdi ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı.

“Sadece başım döndü, hepsi bu. İyi olacağım.” Başiboş bir saç tutamını titreyen elimle kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Ah, hayır. İmkânsız. İyi olacağını düşünebilirsin ama henüz bayıldın. Orada bir dakika daha otur, sonra evine gideceksin.” Betty’nin sesi, bedeni gibi oldukça kalındı. Alandaki herkes onun bu açıklamasını duymuştu.

“Cidden mi?” diye sordu Suzanne, krize girmek üzere olan ufak bir çocuk sesile. “Hafta sonu tatilime biraz erken

çıkıp çıkamayacağımı sana daha önce tam dört kez sordum ve hayır dedin. Kaçık Rose ise kafasını masaya çarpıp gitmeye hak kazanıyor, öyle mi? Bu hiç adil görünmüyor.”

Betty elini beline koyup gözlerini kıstı. “Suzanne,” dedi küçük bir çocukla konuşuyormuşçasına alçak bir ses tonuyla. “Rose hiçbir zaman hastalık yüzünden işyerine gelmemelik yapmaz. Öte yandan sen, sürekli hastalık izni alıyorsun ve tatil günlerinin hepsini değerlendiriyorsun. Fakat bir dahaki sefere erken ayrılmak istediğinde gitmene izin vereceğim. Tabii öncelikle kafanı çalışma masana çarpman şartıyla.”

“Tamam, peki. Fakat onun hiç izin almamasının tek nedeni sosyal bir hayatının olmaması.” Suzanne beni zeminde seğirten bir hamamböceğiymişim gibi süzdü.

Betty bankomun karşısında durmuş, olup biteni izleyen insanlar dahil, alanı kaşlarını çatarak gözden geçirdi. “Pekâlâ, gösteri sona erdi. Numaranız okunana kadar hepiniz yerlerinize geçebilirsiniz.”

İnsanlar homurdanıp fısıldaşırken kalabalık dağıldı. Aklı başında kimse, Betty’nin emrine karşı gelmedi, sınırdan kuduran ve açık sarı saçlarını kabartırken bana doğru gözlerinden nefret okları fırlatan Suzanne bile.

Suzanne bana doğru eğildi ve fısıldadı. “Ne numara çevirdiğini anlamadım sanma, Bayan Mükemmel.”

Şaşkınlıkla ona doğru baktım. Ne demeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Kaldı ki onun da bir fikri olduğundan kuşkuluydum. Nemli avucumu, bana tamamlamadığım işlemi hatırlatan Bay Crocker’ın evraklarının üzerine koy-

dum. Fakat kafamı döndürüp alanı tararken adamın gitmiş olduğunu fark ettim.

Bunu anlayamadım. Kişisel evraklarını neden bırakmış olabilirdi ki?

Hızla çarpan kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak masama oturdum ve adamın evraklarına baktım. Adı Daniel'dı ve Highway 82'de yaşıyordu. Adresi ezberlemeye çalıştım çünkü yazmaya kalkarsam Suzanne'in beni yakalayıp bu durumu gereğinden fazla abartacağını biliyordum. Bir çılgın ya da paranoyak olduğumu söyledim kendime. Ya da her ikisi de. İçimdeki şeytan işini genişletmişti.

Çantamı alıp yola koyuldum. Ağır metal kapıyı iterek açtım ve rutubetli otoparka girmeden önce Bay Crocker'a baktım. Hiçbir yerde yoktu. Aşırı faal hayal gücümü düşünerek başımı salladım. *Cidden, Rose*. Gördüklerim her zaman gerçekleşmezdi ve bu seferki akıl almaz derecede saçmaydı. Adamın gitmesinin mantıklı tek açıklaması, onu korkutmuş olmamdı. Henryetta'daki diğer herkesi korkuttuğum gibi.

Buna rağmen arabama ulaştığımda üzerime atılıp beni yakalamaya çalışacak biri var mı diye etrafıma bakındım. Nereye gitmeliydim? Eve gidersem annem soru sorup duracaktı. Onunla yüzleşmek yerine Suzanne'in eğri ayak parmaklarına pedikür yapmayı tercih ederdim. Sola dönüp şehrin uç kısmına yöneldim. Kız kardeşimi ziyaret etmek kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu.

Violet şehrin dışında, hâlâ şehir sınırları içinde olan ama karar verememiş gibi şehrin ucuna tutunan yeni bir mu-

hitte yaşıyordu. Yeni bir evde yaşayan ablamın hayali gerçek olmuştu. Büyüdüğümüz, benim hâlâ annemle paylaştığım, o eski ve yıkık dökük evden nefret ediyordu. Evimiz aslında ufak bir bakıma ihtiyaç duyuyordu ama annem boya ve yeni perdelerin zaman ve para kaybına neden olacağı konusunda ısrarcıydı. Bakışlarında beliren bu açgözlülük ifadesinden bahsetmiyorum bile. Annem yedi ölümcül günahtan*, bunlar şeytanın ta kendisiymiş gibi sakınmaya çalışıyordu.

Violet muhitinde yer alan diğer evlere tıpatıp benzeyen bir evde yaşıyordu. Evler yalnızca birkaç yıllıktı ve her biri çeşitli pastel tonlarındaydı. Tek tük rastlanan minik ağaçlar dışında bahçelerin büyük kısmı peyzaj düzenlemesinden yoksundu ama Violet eviyle gurur duyuyordu, o nedenle evin yan tarafında yer alan özel park alanıyla ön kapı arasındaki mesafe kırmızı begonya tarhlarıyla bezeliydi ve arka bahçe-
de daha da fazlası mevcuttu. Violet çiçeklere bayılıyordu.

Chevy Nova'mı park alanına çektim. Bu, babamın eski arabasıydı. O öldükten sonra üniversiteye başladığım ve annemin bakımını üstlenmek zorunda kalınca üniversiteden ayrıldığım sene benim olmuştu. Araba eski olsa da iyi durumdaydı. Önemli olduğundan değil ya. Zaten pek kullanmıyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu ya da, daha doğrusu, annemin dediği üzere gidecek hiçbir yerim yoktu.

Metal kapıyı usulca tıklattım. Kız ve erkek yeğenlerimi hafif uykularından kaldırmaktan korktuğum için zili çalmak istemiyordum. Kapı açıldı ve beklenmedik ziyaretimin verdiği şaşkınlık Violet'ın yüzüne yansıdı.

* Kibir, açgözlülük, şehvet, laskancılık, oburluk, öfke, tembellik, (c.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://lanitey.org>

“Rose! Tanrı aşkına, günün bu saatinde burada ne arıyorsun?” Kapının kenarını bir eliyle sıkıca kavrarken diğer elinde bir bulaşık bezi tutuyordu. Bu haliyle ellili yıllardaki kadın tebrik kartlarının birinden fırlamış gibiydi. Ne var ki onlar bir yanılsamadan ibaretken Violet orijinaldi.

Onu alaya aldığımdan değil. Violet olmak istediğim her şeydi. Güzel. Evli. Bir anne.

“Haber vermeden geldiğim için üzgünüm, Violet,” dedim iç çekerek, “ama başka nereye gideceğimi bilemedim.”

Gözleri endişeden kocaman açılan Violet kapı girişinden kenara çekildi. “Elbette. İçeri gir.” Ağız sulandıran damla çikolatalı kurabiye kokusunun beni karşıladığı küçük mutfaka doğru gittik. Minik mutfak masasının üzerinde fırından yeni çıkmış taze kurabiyelerle dolu bir tepsiyle birlikte bir çırpma kabı duruyordu.

Masanın önündeki yüksek bir tabureye iliştim ve bir kurabiye kaptım. Öyle tazeydi ki tepside alırken neredeyse elimde dağılacaktı.

“Biraz buzlu çay ister misin?”

“Mmmmm...” diye mırıldandım bir ağız dolusu kurabiye yi çığnerken.

Violet her ikimize de birer bardak doldurdu ve bir tabureye oturdu. Beni bardağın üzerinden süzerek çayından bir yudum aldı ve bekledi. Onun bu huyuna bayılıyordum. Annem hakkımda en ufak bir bilgi kırıntısını öğrenmeye çalıştığı zamanlarda bile Violet sessiz kalıp beklemekten memnun görünürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Buğulannmış camın parmaklarının arasından kaymasına dikkat ederek bardağımı masaya bıraktım.

“Violet, benim *kötü* bir görüntü gördüğümü hatırlıyor musun hiç?”

Violet burnunu kırıştırdı. “Kötü derken? Bayan Fannie’ye kocasının en yakın arkadaşıyla yattığını söylemen gibi mi?”

“Aslında...”

“Ya da Bud Fenton’a iş ortağının kitaplardan kopya çektiğini söylemen gibi?”

“Hayır...”

“Ya da...” Gözleri dehşete kapılmış bir şekilde kocaman açıldı. “Fenton County Festivali’ndeki turta yarışmasında Ima Jean’in birinci olacağını anneme söylemen gibi mi?” Violet o anı hatırlayarak kafasını salladı. Ardından kaşlarını kaldırarak başını eğdi. “İşte *bu* kötüydü.”

Tüylerim ürperdi. Annem o seneye kadar Fenton County Festivali’ndeki turta yarışmasını hep kazanmıştı. Bu yüzden beni hiç affetmedi. “Hayır,” dedim ve çayımdan bir yudum aldım. “Daha kötü bir şey.”

Violet, annemin büyük ödülü kaybetmesinden daha kötü ne olabileceğini bulmaya çalışırken şaşkın göründü ve bekledi.

Boğazımı temizledim. “Hımm... bugün kendimle ilgili bir şey gördüm.” Sözlerimin tüm ağırlığının mutfığa yayılmasına izin vererek duraksadım.

“Kendini mi gördün? Ama bu imkânsız. Şimdiye dek
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kendini hiç görmemiştin.” Violet başını eğdi. “Görmüş müydün?”

Dudaklarımı büzdüm ve kafamı salladım. “Hayır, başka birini gördüğümünden eminim. Yalnızca benimle ilgiliydi.”

Violet bir kurabiye alıp ısırdı. “Kimdi? Ne gördün?”

Her nedense ona anlatmamam gerektiğini hissettim. Görüntünün ciddiyeti ve beni öldüren adamın ismini biliyor olmam gerçeği ödümü patlamıştı. Konuşmak bunu gerçek kılabilirdi. Sessiz kalmak bunu uzayın bilinmezliğine itebilirdi. Omzumu silktim. “DMV’deki bir müşteri sadece. Özel biri değil.”

Violet’in konuyu uzatmasından endişelendim ama DMV’den bahsetmek aklına başka bir şeyi getirmişti. “İyi hatırlattın. İşte olman gereken bir zamanda kurabiyelerimi yiyerek burada ne yapıyorsun?”

Yeniden omzumu silkerek başka bir kurabiye aldım. “Bilmem, sakın bir gündü.”

Violet şüpheyle gözlerini kıstı. “Bir cuma günü? Ay sonunda?”

Henryetta küçük bir şehirdi ve Kaçık Rose’ın DMV’de bayılmasıyla ilgili haberin duyulması tek bir söze bağlıydı. Violet bunu başka birinden duyarsa üzülürdü. “Tamam, ne olduğunu bilmiyorum. Orada, masamda oturmuş işimi yapmaya çalışıyordum ve birden bayılıp kafamı bankoya çarptım.”

Violet öne doğru eğildi ve almmı inceledi. “Ah, görebiliyorum. Bunun için biraz buz ister misin?”

“Hayır, iyiyim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Neden bayıldın? Daha önce hiç bayılmamıştın.”

“Öyle ama gerçekten çok üşümüşüm.”

“İnsan soğuktan bayılır mı? Bana kalırsa...” Violet bunu düşünürken dudağını ısıtarak mutfak penceresinden dışarı baktı.

“Bilmiyorum, Violet. Sadece bayıldım.” Keskin sözlerimden pişmanlık duydum. “Özür dilerim, Vi. Yorgunum.”

Violet’ın gözleri, kocası Mike’in dört çeker pikabının jant kapakları gibi kocaman oldu. “Hamile olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Onur, bu sorusu kendi ölü bedenimi görmekten bile daha fazla şaşırttı beni. “Ulu Tanrım, hayır!” Hamile kalmak için yapmam gereken... bir adamla. Yüzümü ateş basınca tuttuğum bardağı yanağıma bastırdım. “Böyle bir şeyi nasıl sorabilirsin, Violet Mae Beauregard?”

“Demek istediğim...” dedi Violet usulca ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

“Hakkımda bu kadar mı az şey biliyorsun? Nasıl hamile olabilirim? Biliyorsun ki bu zamana dek hiç...”

Yüzünde içermiş bir ifade beliren Violet çenesini meydan okurcasına kaldırdı. “Tamam, belki de yapman gerekiyordur. Bunu hiç düşündün mü, Rose? Yirmi birinci yüzyıldayız, Tanrı aşkına., insanlar sevişiyorlar.”

Korkuya kapıldım. “Bunu nasıl söylersin? Annem duysa çılgına dönerdi.”

“Belki de bu yüzden yapman gerekiyordur Rose. Annemizin biraz çılgına dönmesi gerekiyor. Ona karşı koyman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gerekiyor. Hayatını mahvediyorsun. Günün birinde bundan pişmanlık duyacaksın, şuraya yazıyorum!”

Violet’in bu sözlerini sindirmeye çalışırken beraber sessizlik içinde oturduk. Ablamın az önce söylediği her şeyi düşündüğüm inkâr edilemezdi ama bunlar yalnızca aklımdan geçen şeylerdi. Çirkin ve iğrenç düşünceler. Onlara göre *davranamazdım*.

“Annemin bana ihtiyacı var, Violet. Bunu biliyorsun. Sahip olduğu tek kişi benim.”

“Peki bunun sebebi ne, Rose?”

Nükleer bir bombanın nasıl bir araya getirileceğini anlatmamı istemiş gibi onun yüzüne uzun uzun baktım.

“Sana sebebini söyleyeyim. O, herkesi kendinden uzaklaştıran aksi yaşlı bir kadın. Öyle ki zavallı babamız bile ondan kurtulmak için ölmek zorunda kaldı.”

“Violet Mae!”

Ablam oturduğu tabureden eğilerek bana yaklaştı ve sesini alçaltarak, “Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Rose,” dedi. “Herkes böyle düşünüyor. Asıl soru şu ki, kendini neden buna katlanmak zorunda hissediyorsun? Sen yetişkin bir kadınsın.”

Anneme karşı gelmekten hoşlanabilirdim. Onun gözünde işe yarar tek bir şey yapamıyordum ama her nasılsa, her seferinde çabalıyor, hiddetli bir kar fırtınasındaki elektrik hattı gibi buz tutuyordum. Başımı eğdim ve parmağımı ağız kısmında gezdirerek bardağıma baktım. “O kadar kolay değil.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tamam, elbette *kolay* olmayacak. Yirmi dört yıldır kontrolün onda olmasına izin verdin. Ama Rose, vakti geldi. Hayatının sonuna kadar onun seni kontrol etmesine izin veremezsin.”

Derin ve güçlü bir nefes aldım. Keşke iç çekmeler tüm sıkıntılarımı alıp götürebilseydi. Ama nefesimi verdiğimde her zamanki gibi hepsi hâlâ oradaydı. “Biliyorum ama bugün olmaz, tamam mı? Şimdilik seninle ve çocuklarla bir süre takılabilir miyim? Eve gidemem ve onunla şu an uğraşamam.”

Violet uzanıp omzumu sıktı. “Elbette! Ashley seni gördüğüne çok sevinecek ve küçük Mikey’yle karşılaştığında gözlerine inanamayacaksın. Neredeyse yürüyor.” Yüzü gururla ışıldadı.

Violet’ı kıskandım. O her zaman güzel olandı, ben can sıkıcı kahverengi saçlarla anlaşılması güç ela renkli gözleri miras almışken; o, sarı saçlar ve mavi gözlerle kutsanmıştı. Benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen hayatı boyunca öyle çok tecrübe edinmişti ki. Mezun olmasının ardından lise aşkıyla evlenmiş ve birkaç yıl sonra da çocuk sahibi olmuştu. O ve kocası Mike mutlu görünüyordu. Bunun nedeninin annemle ilişkisini kesmiş olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşünmeden edemedim.

Kısa süre sonra dört yaşındaki Ashley uyandı. Birlikte çay partisi oyunu oynadık, ta ki on üç aylık Mikey kalkıp bana sarsak yürüyüşünü gösterene dek. Saate göz attım ve beşi geçtiğini fark ettim.

“Ah gitmem gerek,” dedim.

“Gitmek zorunda mısın, Rose Teyze?” diye sordu Ashley, kocaman mavi gözlerine yerleşen içten bir ifadeyle yalvararak. Küçük Violet’a öyle çok benziyordu ki nefesim kesildi.

“Üzgünüm Ashley ama gitmek zorundayım. Büyükanenin bana ihtiyacı var.”

Violet yüzünü buruştursa da tek kelime etmedi. Çantamı aldıktan sonra ona sıkıca sarıldım. “Mike’a selamımı söyle.”

Ablamın evinden ve o sevimli küçük mahalleden ayrılıp DMV’nin önünden geçerek, annemle yaşadığım, şehrin daha eski kısmına yöneldim. On bir bin nüfuslu şehrimizde trafik pek olmazdı ama bir cuma günü saat beşi geçtiği, özellikle de bir hafta sonu tatili söz konusu olduğu için ışıklarda her zamankinden daha uzun beklemek zorunda kaldım.

Eski tek katlı verandalı evlerle bezeli sokağımıza girdiğimde geç kaldığımı biliyordum. Arabamı çakıl döşeli park alanına çekerken ön pencerenin perdelerinin hızla çekilme sesi bunu doğruladı. Annem beni beklemişti.

Bahçeyi saran yabancı bitkiler çatlak beton kaldırıma yayılıyordu. Evin bulunduğu tarafa geçmek için çalılardan kaçınmak zorunda kaldım. Babam eviyle gurur duyardı ve şu anki halini görse kesin üzülmüdü. Çalı çitleri her zaman düzgün bir biçimde kırpar, bahçeyi itinayla biçer ve eve uzanan yol boyunca türlü çiçekler ekerdi. Çiçeklerine bayılırdı. Violet’la isimlerimizin bundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını sık sık merak ederdim. Annem asla söylemezdi. Bahçeyle elimden geldiğince ilgileniyordum ama alan oldukça

genişti ve annem bakımını üstlenmesi için birini tutmayı reddediyordu. Arka taraftaki gül bahçemle ilgilenemediğim ve çimleri biçemediğim için şanslıydım.

Yan kapıdan içeri girip çantamı mutfak masasının üzerine bıraktım. Oturma odasından televizyonun sesi geliyordu. Annemin, zamanında dışarıdaki dev antene bağlı televizyonumuzun, Shreveport kanallarından ulusal haberleri izlemekte olduğunu biliyordum. Artık haberler televizyonun üzerinde duran küçük siyah bir kutudan evimize giriyordu. Annem bu kutuya direnmiş ve onun hükümetin bizi gizlice gözetleme girişimi olduğunu belirtmişti ama kablolu bağlantıyı reddettiği için bir diğer seçenek televizyonsuz kalmaktı. Violet ve Mike'ın evinde izlediğim şeyler oldukça saygın olmasına rağmen, annem kablolu bağlantının pornografik yayınlarla dolu olduğunu söylemişti. Onu aksi olduğu konusunda ikna edebilmiş olsaydım dahi asla televizyon izlemek için *para ödemeyi* kabul etmezdi.

“Merhaba anne. Günün güzel geçti mi?”

Öfkeli bir tavırla öksürdüğünü duydum. “Kesinlikle geçmedi. Havalandırmayı açık bırakmışsın. İçerisi öyle soğudu ki, tüm evi dolanıp pencereleri açmak zorunda kaldım.”

“Özür dilerim anne. Yağmur yağabileceğini söylemişlerdi, açık bırakırsam pencereleri kapamak zorunda kalırsın diye endişelendim.”

“Para içinde yüzmüyorum, Rose Anne.”

“Evet anne.” Elektrik faturasını benim ödediğim gerçeğinin geçiştirilmesi için - <https://rantey.org>

Buzdolabını açtım ve sabah işe gitmeden önce hazırladığım köfteleri çıkardım. Annemden köfteleri fırına koymasını isteyebilirdim; böylece eve geldiğimde hazır durumda olurlardı ama annem artık eğilemediğini iddia ediyordu. Henüz altmış iki yaşındaydı ama hareket etme şeklinden bunu asla söyleyemezsiniz. Seksen iki yaşındaki komşumuz Mildred bile genelde annemden daha gençmiş gibi hareket ederdi.

“Neden bu kadar geciktin?” diye seslendi annem diğer odadan.

Onun *bu kadar* yorumunu duymazdan geldim. Her zamankinden yalnızca on dakika geç kalmıştım. “Anma Günü öncesi cuma trafiği, anne. Herkes şehirden çıkmaya ve nehre yönelmeye çalışıyor. Şehir merkezindeki kavşaklar tam anlamıyla inanılmaz durumda.”

Dolaptan patates çuvalını çıkarırken kısa süreli bir sessizlik yaşandı.

“İşyerinde bayıldığını duydum.”

İç geçirdim ve çekmecedен kabuk soyucuyu çıkardım. Bunu çoktan duymuş olması beni şaşırtmadı. Henryetta’da dedikodu, bir toplama kampındaki çiçek hastalığından bile daha hızlı yayılıyordu.

“Masanda otururken kriz geçirdiğini duydum, kıvranırken ağzından köpükler gelmiş ve kollarını sağa sola savurmuşsun. İçindeki şeytandan ötürü buna bir gıdım bile şaşırmadığımı söylemem gerek.”

“Böyle bir şey olmadı anne. Öğle yemeğinden sonra biraz başım döndü, hepsi bu. Dengemi yitirdim ve kafamı çalışma masama çarptım.”

“Hımm... Mildred öyle demiyor ama.”

“Anne, Mildred orada bile değildi. Yemin ederim, önemli bir şey değildi.”

“Hımm...”

Sesi ulusal haber sunucusunun monoloğuna karışarak yitip gitti. Annem akşam haberlerine bayılırdı. Hiçbir şey onu dünyada hızla yayılan katliam ve salgın haberlerini izlemekten daha mutlu etmezdi. Bu sayede televizyona doğru, “Sana söylemiştim,” diye mırıldanabilirdi. Annem dünyanın şeytanın oyun alanı olduğunu, içinde yaşayan insanların da –Tanrı onları affetsin– fahişe kıyafetleri giyen ve süslü arabalarda oynayan şeytanın Barbie bebeklerinden başka hiçbir şey olmadığını söylerdi. Gerçek şu ki, yoksulluk çekmekte olan dünyanın büyük bir kısmı onu hiç etkilememektedir.

Patatesleri soymayı bitirip ocakta kaynatmaya başladım. Lavabonun içindeki artıkları toplarken küçük pencereden dışarı göz attım. Yan komşumun evinin arka tarafındaki köhne, pas tutmuş kulübeden bir çim biçme makinesi çıkarmasını izlerken hafif bir esinti tül perdeyi uçuşturdu.

Adam bu civardan değildi, ki bu da onu benim gibi aykırı biri haline getiriyordu. Onunla hiç konuşmamıştım. Bir erkeğe, özellikle de neredeyse yaşıttım olan çekici bir erkeğe yaklaşılamayacak kadar çekingendim. Williamların eski evine birkaç ay önce taşınmıştı. Evine bir kadının girip çıktığını hiç görmeyen komşular, onun bekâr olduğundan şüpheleniyorlardı. İnanın bana, ortada bir kadın olsaydı, İşgüzarlar Kulübü’ndekilerin gözünden asla kaçmazdı. Mahalle Nö-

beti'ndeki yaşlı kadınlar tedbirli olma bahanesiyle her şeye burunlarını sokmaya bayılırlardı.

Yeni komşumun üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı. Çim biçme makinesinin benzinini kontrol etmek için eğilince bana kışının mükemmel bir manzarasını sundu. Dalıp gittiğimi fark ettiğimde yüzümü ateş bastı. Pencereden uzaklaştım ve bir bulaşık beziyle mutfak tezgâhının üzerindeki patates kabuklarını temizlerken çim biçme makinesinin çalıştığını duydum.

“O şeytani Yankee akşam haberlerimi mahvediyor!” diye bağırdı annem diğer odadan. Tüm pencereler açık olduğundan çim biçme makinesinin gürültüsü kolayca duyuluyordu, ancak bu bile haber sunucusunun sesini güçlkle bastırmaya yetiyordu.

“Anne, o bir Yankee *değil*.” Henryetta'da Yankee olmak ağır bir suçtu; yalancı, hırsız ve katil olmakla eşdeğer bir anlama sahipti. Ve bu sıralamanın hiçbir önemi yoktu.

“Mildred onun Missouralı olduğunu duyduğunu söyledi. *Bu* da onu bir Yankee yapıyor. Ayrıca nereli olduğunun bir önemi yok, sonuçta *bu civardan* değil.”

Asıl sorun da buydu. Adam bu civardan değildi, ki bu da kimsenin onun ailesi hakkında hiçbir şey bilmediği anlamına geliyordu. Bu civarda soyağacının kökleri ne kadar derinse sosyal itibarınız da o kadar yüksek olurdu. Komşum tarih öncesi bir ormana nakledilen bir fidandı ve bana göre bu kadar uzun dayanması bile hayret vericiydi.

“İnsanlar günümüzde bir yerden başka bir yere taşınıyorlar, anne.”

Yeniden öfkeli bir şekilde öksürdü. “Henryetta’ya değil.”

Televizyonun sesi çim biçme makinesinin uğultusuyla yarışacak ölçüde yükseldi. Akşam yemeğini tamamlarken her ikisini de duymazdan gelmek için elimden geleni yapmaya çalıştım. Aklım gün içinde beliren görüntüye kayıp duruyordu. Violet ve çocuklar dikkatimin dağılmasına epey yardımcı olmuşlardı ama kendimle baş başayken düşüncelerim hoş karşılanmayan misafirler gibi ortaya çıkıyorlardı. Daha önce gerçekten hiç bu kadar kötü bir şey görmemiştim ve gerçek şu ki, dehşete kapılmama neden olan tarafı, bunun benimle ilgili olmasıydı. Yine de görüntülerin her zaman gerçekleşmediğinin de farkındaydım. Daniel Crocker’la daha önce hiç karşılaşmamıştım. Neden *beni* öldürmek istesindi ki? İnsanlar beni görmezden gelirler, benimle dalga geçerler, hatta hakkımda dedikodu yaparlardı ama beni ortadan kaldırmayı hiç düşünmüşler miydi?

Yapabileceğim en iyi şey, bu konuyu unutmaktı sadece.

Bölüm İki

Alarmımın sinir bozucu bip sesi sabahın erken saatlerinin sessizliğini bozdu. Nadir bir meydan okuma eylemiyle alarmı kapamadım. Bir kolumu kafamın etrafına sararak sırtüstü uzandım ve su lekeli tavana gözlerimi diktim. Kalla kaplı bir kanepe, hırpani bir adam ve öfkeli bir anneye dair gördüğüm rüyalar uykumu kaçırmış, yatakta bir yandan öbür yana dönmeme yol açmıştı. Öyle ki çarşaf karmakarışık olmuştu. Yataktan geç kalkmak için neleri vermezdim ama annem buna asla izin vermezdi. Sabahın sekiz buçuğunda uyuyor olmayı miskinlik, yedi ölümcül günahın biri olarak görürdü. Hiçbir bahane kabul edilemezdi, hastalık dahi.

Yirmi dört yaşındaydım ve annemin her gün saat kaçta kalkacağını söylemesine izin veriyordum. Korkunç bir biçimde ümitsiz hissediyordum kendimi.

Annem koridordan aşağı ayağını sürüyerek ilerledi. *Bana huzur dolu bir beş dakika tanı, yaşlı kadın.* Kelimeler beynimde şekillenir şekillenmez pişmanlık duydum. Neyim

vardı böyle? Annem yatak odamın kapısını yumrukladı. “Rose Anne! O alarmı kapat!”

Kapıyı ardına kadar açmamasına şaşırdım. Bu evde mahremiyet gibi bir şey olmadığını yıllar önce öğrenmiş-tim. Annem her şey hakkında her şeyi bilmeyi kendine iş edinmişti.

Kolumu saatin olduğu tarafa savurdum. Alarmın tiz sesi kesildikten sonra yatakta uzanmaya devam ettim ve annemle bir gün daha yüzleşmek için enerji toplamaya çalıştım.

“Rose! Orada hâlâ ne yapıyorsun? Yataktan çık çabuk.”

Sabahın ilerleyen saatleri ev işi yaparak geçti, ki bu annem bana emirler yağdırırken toz almam, etrafı süpürmem, banyoyu ovalamam anlamına geliyordu. Dakikalar geçtikçe öfkem uzun zamandır bekleyen bir demlik kahve gibi demleniyor ve giderek keskinleşiyordu. Annem televizyon izleyip komşularla dedikodu yaparken ben tüm hafta boyunca çalışmış-tım. İzin günümde ise onun kölesinden başka hiçbir şey değildim. Öğle yemeğine kadar temizlik işini bitirmeye karar verdim, ardından koşarak kütüphaneye gidecektim. Ancak anneme planımdan bahsettiğimde buna şiddetle karşı çıktı.

“Rose, Anma Günü kilise pikniği için yarma iki adet elmalı turta yapman gerekiyor.”

“Anne,” dedim kelimeyi uzatarak ve yapılanan öfke yanardağımın kullandığım kelimelerle patlamasından endişe duyarak. Bir ömür boyu yatak altında biriktirilen para gibi öfkemi saklı tuttuktan sonra bunu şu an dışa vurmak için hazır değildim. “Onları kütüphaneden döndükten sonra

yapabilirim.” Öğle yemeğine sandviç hazırlamak için kalan köfteleri çıkardım.

“Henryetta Güney Baptist Kilisesi yarın onlara turta götürmeme bel bağlamış durumda. Bir söz verdim ve yerine getirmeye niyetliyim. Gitmeden önce o turtaları yapacaksın.”

Annem mutfaktaki bir sandalyeye oturdu ve o, Saba Melikesi*’ymış de ben onun kişisel hizmetçisiymişim gibi kendisine öğle yemeğini sunmamı bekledi. Kapalı bir lamba anahtarı ansızın açılmış gibi birden usandığımı hissettim. Üzerindeki tabak çanağın takırdamasına yol açacak şekilde avucumu mutfak tezgâhına indirdim. Annem irkilirken onunla yüzleşmek için döndüm. Öfkeden gözüm kararıyordu. “Pekâlâ, anne, bir söz verdiysen, o zaman belki de sözünü tutmalı ve turtaları *sen* yapmalısın.” Cümlemin sonuna doğru gerçekten bağırmışım, ki bu durumun benim kadar annemin de şaşırmasına yol açtığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

“Sakin bana sesini yükseltme!” diye bağırarak karşılık verdi annem. “Evimde On Emir’i ihlal etmene müsamaha göstermeyeceğim.”

Burnumdan soluyarak sandviçini hazırladım, ardmdan tabağı masaya tam önüne çarparak bıraktım. Tezgâha geri dönüp turta hamuru için un ve yağ çıkardım.

“Buraya gelip otur. Turtaları öğle yemeğinden sonra yapabilirsin.”

Elim belimde ona doğru döndüm. “Karar ver anne! Da-

* *Günümüz Habeşistan (Etiyopya) veya Yemen’in olduğu topraklarda hüküm sürdüğü varsayılan, tarih öncesi Saba Krallığı’nın hükümdarıdır. (ç.n.)* Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ha demin bana gitmeden önce turtaları yapmam gerektiğini söyledin. Şimdi de bana yapmamamı söylüyorsun. Sözüne ne oldu? *Yapacağını* söylediğin turtaları hazırlayacağım, sonra da gideceğim.”

Annem dehşete kapılmış görünüyordu. Bu kadar şaşırtmasının söylediklerimden mi yoksa sonunda ona karşı gelmiş olmamdan mı kaynaklandığını merak ettim. Nedeni ne olursa olsun, görünen o ki bundan hiç hoşlanmamıştı. Dudakları daha yeni bir limon emmiş gibi büzüştü ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Onu konuşamayacak kadar şaşırtmış olduğumu fark ettiğimde neredeyse düşüp bayılacaktım. Bu, ilkti.

Turta hamurunu hazırlamam çok uzun sürmedi. Normalde hamuru sertleşmesi için buzdolabında bekletip birkaç saat sonra açmam gerekirdi ama o zamana kadar evde tıkılıp kalmak istemedim. Tezgâhın üzerine bolca un serptim. Ne kadar un eklersem ekleyeyim karışım merdaneye yapıştı. Hamurun feci olacağını biliyordum ama umrumda değildi. Bu turtalar benim kendimi üstün görmemin bir karşılığı olacaktı. Ne de olsa annem bunu bizzat yapmak yerine bana zorla yaptırıyordu. *Ana malzemeyi* eklemek için taze elmaları soymak yerine dolaptan iki adet konserve elmalı turta dolgusu çıkardım. Hamurları yerleştirdiğim turta kalıplarına aynı anda dolguları boca ettim. Konservelerin jöle kıvamındaki içeriği löp diye kalıplara temas ederken mutfağın sükûnetine mide bulandırıcı bir ses yayıldı. Dolguyu yaymak için bir spatula aldım ve her bir kalıbın üzerini turta hamuruyla **kapatım**.

Anneme şöyle bir bakmam, hedeflenen etkiyi doğruladı; konservelerin görüntüsü karşısında şoke olmuştu. Kendimi üstün görmemden pişmanlık duymam gerektiğini biliyordum ama bunu sonraya bırakabileceğimi düşündüm içten içe. Tam olarak şu an, bu zaferimin tadını çıkaracaktım.

Kalıpları içine yerleştirirken fırının ısısı yüzümü yaladı ama içimde yapılanan ateş bundan çok daha yoğundu. Tüm kirli kâseleri ve mutfak malzemelerini lavabonun içine yığıdım.

“Saati ayarladım, süre dolduğunda turtaları fırından çıkarabilirsin.” Çantamı ve kütüphane kitaplarını almak için mutfaktan çıktım.

Döndüğümde annemin dili çözülmüş görünüyordu. Bunun bu kadar uzun sürmesinden ötürü şaşkındım. “Sana ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok, Rose Anne Gardner. Sakın benimle o kendini beğenmiş ses tonuyla konuşma. Baban duysa mezarında ters dönerdi.”

“Babamı sakın bu meseleye karıştırayım deme!” diye bağırdım, artık bunu umursamayarak. Anneme bağırmak bir petrol kuyusunun açılmasına benziyordu. Kuyu açılır açılmaz petrolün püskürmesini durdurmak için epey çaba sarf etmek gerekirdi. “Zavallı babam yıllarca, hatta on yıllarca senin şeytani diline katlanarak yaşamak zorunda kaldı. Babamın seni terk etmediğine inanamıyorum! O, dünyadaki en tatlı, en nazik erkekti ve sen sadece onu tükettin anne. Sonunda sana karşı geldiğim için babamın orada meleklerle birlikte neşe içinde step dansı yaptığına bahse girerim.”

Annem masadan destek alarak oturduğu sandalyeden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

kalktı. “O turtaları fırından çıkarmayacağım! Eğilemiyorum! Bunu biliyorsun.”

“Çıkarıp çıkarmaman umrumda bile değil! İster yardım etmesi için Mildred’i çağır, ister hepsini yak! Ben üzerime düşen görevi yerine getirdim ve o lanet olası turtalarını yaptım! Şimdi gidiyorum!”

“Evimde lanet okuma, şeytan çarpmış çocuk!”

“Ben çocuk *değilim* anne! Şimdiye kadar bana bir çocukmuşum gibi davranmana izin verdim ama ben bir yetişkinim ve buna artık tahammül etmeyeceğim!”

Kapıyı hızla açıp nemli havaya adım attım. Fırtınayı işaret eden bulut kümeleri ufukta toplanıyor, havanın neredeyse nemden fokurdamasına neden oluyordu. Evrendeki her şey benimle birlikte hiddetlenerek sert konuşmamdaki haklılık payımı onaylıyordu. Yeni komşum ön bahçesinde durmuş, Mildred’le konuşuyordu. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılırken her ikisi de arabama doğru yürümemi izledi. Annem peşimden geliyordu. Evimizin pencereleri hâlâ ardına kadar açıktı ve karşılıklı bağışmalarımız yarım metre ötemizdeki herkesi eğlendirmiş olmalıydı. *Tamam, bırak duysunlar*. Bu tarihi olayın tanıkları olsun istiyordum.

“Çabuk eve geri dön, Rose Anne Gardner! Geri dön ve başladığın işi bitir!”

Anahtarlarımı bulmaya çalışarak çantamı karıştırdım. Panik, içimde yoğun yağışların ardından Blackberry Creek’ in kabarması gibi giderek yükseliyor, akıl sağlığım görünürde tehlikeli bir biçimde yitiyordu. Anneme ağzının payını

verip evden hiddetle ayrıldıktan sonra anahtarlarımı evde unutmuş *olamazdım* ama unutmuştum. Belli ki sahneden hazin ayrılışımı daha iyi planlamam gerekiyordu.

Boş ver. Ahmaklığım nefesimi kesti.

Omzumun üzerinden, “O lanet olası turtalarım fırından kendin çıkar!” diye bağırarak karşılık verdim, komşuları daha da eğlendirerek. Kütüphane yalnızca yarım mil uzak-taydı. Bu, öfkemi bastırmak için bana zaman tanıyacaktı.

“Rose, *hemen* buraya gel! Sakın benden kaçma!”

Çatlak beton kaldırımında aşağı doğru ilerlemeye devam ederken ve annemin sözleri ardımda, havada asılı kalırken komşular beni üç kafalı bir inek görmüş gibi süzdüler. Çenemi kaldırıp yürümeye devam ettim. *İlerle! İyi görün!* Bağırarak istedim ama sonra bir günde insanlara yeterince malzeme verdiğime karar verdim. Hızlanmam gerekiyordu, saat hemen hemen öğleni geçmişti.

Kütüphanenin kapılarını itip içeri girinceye kadar öf-kem soğumuştur. Kitapların kokusu geri kalanını da köreltti. Kütüphane benim sığınmağımı, gidebileceğim ve annemin gazabından kaçabileceğim tek yerdi. Her cumartesi öğleden sonrası burada birkaç saat geçirir, evimizde bir bilgisayar olmadığından, burada internete girer ya da kitap okurdum. Bugün ise yalnızca bir şeyler okumak istiyordum.

Saat beş olup kütüphanenin kapanma vakti geldiğinde henüz eve gitmeye hazır değildim. Bunun yerine birkaç blok yürüyüp bir kafeye gittim. Annem eve dönmemi ve ona akşam yemeği hazırlamamı bekliyor olmalıydı ama bu artık

geçerliliğini yitirmişti. Kendi yemeğini kendi başına hazırlayabilirdi.

Yemeğimi sipariş ettikten sonra, sonunda kavgamıza kafa yordum. Pişmanlık duymam gerektiğini biliyordum. En azından pişmanlık duymalıyım ama duymadım. O sözlerin sarf edileceği bir günün geleceği belliydi. Bir ceptelefonum olsaydı Violet'ı arayıp haberleri paylaşabilirdim ama yoktu. Annem ceptelefonların hükümetin tüm aramalarımızı kayıt altına almak için öne sürüldüğünü ve para israfından başka hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Yeni keşfettiğim bağımsızlığımın etkisiyle yarın bir ceptelefonu mağazasına gidip kendime bir telefon almaya karar verdim. Anneme lanet olsun!

Bu, kendimi suçlu hissetmemi sağladı. Bir günde üç kez lanet okumam, dahası kaba bir cümle kurmam yüzünden. Belki de beni gerçekten şeytan çarpmıştı.

Sonunda eve döndüğümde bir hesaplaşma anı olacaktı. Fakat henüz bununla yüzleşmeye hazır değildim. Meseleyi erteleyen huysuz bir çocuk gibi davrandığımı biliyordum ama *Roma bir günde inşa edilmemişti*. Yirmi dört yıl sonra bağımsızlığımı kazanıyordum. Her şeyi birden aceleye getirmemem gerekiyordu.

Hesabı ödedikten sonra kaldırımda tereddüt ederek durdum. Henüz eve gitmeye hazır değildim. Aklımdan geçen diğer bir fikir ise, ankesörlü bir telefon bulup Violet'ı aramaktı. Onun ya da Mike'ın gelip beni alabileceğini, geceyi geçirmem için beni evlerine götürebileceklerini biliyordum

ama aklımın da fena halde çelindiğini hissediyordum. Ablamı ararsam gelip beni kurtaracaktı. Fakat yeni kazandığım özgürlüğüm, kendi başımın çaresine bakmamı gerekli kılıyordu. Kendi ayaklarımın üstünde durmam ve yetişkin biri gibi davranmam gerekiyordu. Ivy Yolu ve Madison Caddesi'nin köşesinde boğucu sıcakın altında aylak aylak dolaırken, buz gibi keskin gerçek yüzüme hızla çarptı. Evet, bağımlılığım yüzünden annemi suçlayabilirdim ama bazı sorumlulukları da üstlenmem gerekiyordu. Yetişkin bir kadındım. Onun bana bu şekilde davranmasını *sağlayacaktım*.

Diğer seçenekte karar kıldım ve biraz daha zaman kazanmak için yakındaki parka doğru yürüdüm. Girişin iki yanındaki tek parça taş anıtların arasından geçerken, parkın sınırlarını çevreleyen demir parmaklıklar yüzünden kendimi gergin ve biraz köşeye sıkışmış hissettim. Görüntünün beni biraz ürkek hale getirdiğini kabul etmem gerekiyordu ama silkinip bunu aklımdan çıkardım. O görüntüde annemin kanepesinde ölüyüdüm ve şu an o kanepenin yakınında bile değildim. Teknik olarak, bu, güvende olduğum anlamına geliyordu, o nedenle parkın ortasındaki küçük göletin etrafında dolanmaya başladım. Çiçekleri şu an solgun olan ve çakıl döşeli zemine yayılan açelya çalıları yolu çevreliyordu. Yarım düzine bankın sıralanmış olduğunu görebiliyordum ama yürümek tedirginliğimi bastırmama yardımcı oluyordu. Etrafta gezinen daha fazla insan olmadığı için şaşırarak çıkışa doğru ilerledim.

Her adımımla ezdiğim yapraklardan yükselen çıtırtılar,
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

yapılanan paranoyamı yatıştırırsa da görüntü yeniden zihnimde belirdi. Kafamı salladım ve bu görüntüyü aklımdan çıkarmaya çalıştım. Gerçek olmadığını umuyordum ama ya gerçekse? Haliyle hiçbir şey yapmayıp Daniel Crocker'ın beni öldürmesini bekleyemezdim ve çözüm odaklı belirleyebileceğim tek hareket planı, annemin kanepesine bir daha asla oturmamaktan ibaretti.

Olası cinayetimle ilgili aklımdan geçen düşünceler faniliğimin inkâr edilemez ispatıyla yüzleşmeme neden oldu. Yapmayı hayal ettiğim o kadar çok şey vardı ki. Ölürssem hiçbirini deneme şansına sahip olamayacaktım. Violet haklıydı. Hayatımı mahvediyordum.

Zihnimde ansızın bir epifani* belirdi, muazzamlığı karşısında neredeyse sersemledim. Bir liste hazırlayacaktım... Ölmeden önce yapmak istediğim şeylerin bir listesini.

Bir bank buldum ve çantamı karıştırıp içinden bir kalemle Walmart alışveriş fişi çıkardım. Kâğıda gözlerimi dikip uzun uzun baktım. Yapmak istediğim öyle çok şey vardı ki.

Bir numara, çoktan verdiğim bir karardı. *Bir cepte telefonu satın al.* Kütüphaneden aldığım kitabı çıkardım ve alışveriş fişini ters çevirerek üzerine koyup ilk maddemi yazdım. Ardından kibirli bir şekilde gülümsedim. Yedi ölümcül günahtan bir diğeri. Bir gün içinde kaç günah işleyebilirdim ki? Onlara eklenti yapmayı kısaca gözden geçirdim ama şehvet kısmını hayata geçirebileceğimden emin değildim.

* Tezahür olma, çarpıcı bir belirme. Aniden bir şeyin anlamını, özünü anlamak veya ayırımına varmak. (ç.n.)

Bununla birlikte yirmi dört saatlik bir zaman diliminde günahların tümünü işleme arzusu doğru görünmüyordu. Biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Belki bir hafta. İki numara: *Yedi ölümcül günahın hepsini bir hafta içinde işle.*

Kendimi inanılmaz ahlaksız hissettim. Bu, yıkımın nasıl başladığıydı. Bir an, alarmı kapatmayarak annenizi çileden çıkarıyordunuz, biraz sonra ruhunuzun yıkımını planlıyordunuz. Fakat sonra düşündüm ki, anneme göre ruhum zaten çoktan lanetlenmişti. İki numara yerinde kalıyordu.

Yeni kural: Listeye eklenen bir madde ancak onu yerine getirirsem silinebilirdi.

İki numaradan sonra liste akıp gitti. *Kablolu bağlantı satın al. Kendi evine çık. Makyaj malzemeleri satın al. Bir güzellik salonunu ziyaret et. Pedikür yaptır. Üstü açılır bir araba sür. Bir kadeh şarap iç. Bira iç. Bir bara git. Dans et. Kendine bir sevgili bul. Bir adamı öp. Bir adamla daha fazla şey yap. (Kendime söyleyebileceğim tek şey buydu.) Bir köpek sahiplen. Bir prenses gibi süslen.*

Yazmaya devam ettim, alışveriş fişinin alt kısmına yaklaştıkça harflerim giderek küçülüyordu. *Topuklu ayakkabı giy. Dantelli iç çamaşırları satın al. Çin yemeği ye. İtalya'ya git. Örgü örmeyi öğren. Motosiklet kullan. Uçakla seyahat et. Bir trampende zıpla. Uçurtma uçur. Parkta piknik yap. Yağmur altında oyun oyna.*

Alışveriş fişinin alt kısmında yalnızca bir satırlık boşluk kaldığını fark ettiğimde listemde yirmi sekiz madde vardı. Ne ekleyeceğimden emin olamayarak, aynı zamanda

boşluğu doldurmaktan korkarak o satıra uzun uzun baktım. Ya şimdiye dek aklımdan hiç geçirmediğim bir şey mevcut-sa? Yirmi dokuz rakamını yazıp öylece bıraktım. Kendimi yalnızca tek bir maddeyle daha sınırlamak için yeterince fazla olasılık vardı.

Listeyi gurur ve utanç karışımı bir hisle okudum. Sonunda hayatıma sahip çıkma kararı aldığım için kendimle gurur duyuyordum. Yazdıklarımıdansa utanç. Diğer insan-lardan kaç tanesi gerçekleştirmek üzere oldukları şeyler için bir liste hazırlamaya ihtiyaç duyuyordu ki?

Güneş ağaçların arasından alçalıyordu ve eve gitmek istemesem de karanlıkta gezinmeyi de arzu etmiyordum. Henryetta oldukça güvenli bir şehirdi ve tutucu geçmişimi değiştirmeye çalışmama rağmen hayatımı riske atmaya henüz hazır değildim; özellikle de henüz bir liste çıkardığım düşü-nüldüğünde. Alışveriş fişini dikkatli bir şekilde katlayıp cüz-danımın içine koydum ve parkın girişine doğru yürüdüm.

Sokak lambaları gün batımında göz kırptıyor, ışık huz-meleri etrafa serpiliyordu. Evime doğru ilerlerken bazen tempolu bazen de isteksiz uzun adımlar atıyordum. Yakın zamanda annemin evi benim evim olmayacaktı. Bir bardağa dökülen soğuk bir kutu kola gibi, sersemletici bir his içimde kabarıp kalbimi neşeyle doldurdu. Konudan konuya atlama-ya son vermeliydim. Belki de kendime yeni bir yaşam alanı bulmak için yarın araştırmalara başlamalıydim.

Evimiz görüş alanıma girince verandanın ışığının kapa-lı, pencerelerin karanlık olduğunu fark ettim. Annem tutum-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lu bir kadındı ama oturma odasının lambasını saat dokuz kadar açık tutardı ve henüz yatmış da olamazdı.

Kendimi sözlü bir saldırıya hazırlayarak evin yan tarafına yürüdüm ama kapının aralık olduğunu fark edince aniden durdum. Ağır hareketlerle itip tamamen açarken kapı gıcırdadı.

“Anne?” diye seslendim karanlık mutfığa doğru. Dol-lar General’dan alınma horozlu duvar saatinin tik takları karanlıkta yankılanırken içimi ağır bir korku sardı. Gözle-rim karanlığa alışınca mobilyaları ana hatlarıyla seçebildim. Mutfak masası ve sandalyeler, hepsi yerli yerindeydi. Eski bir çocuk şarkısının *parlak yüzleriyle hepsi yerli yerinde* sözleri kafamın içinde çalmaya başladı ve içgüdüsel bir şe-kilde kötü bir şeyin olacağını derinden hissettiğiniz anlarda-ki gibi içimi kötü bir his kapladı.

Kapıya doğru bir adım attım, nasıl hareket edeceğim-den emin değildim. Sonunda yalnızca ilerlemeye karar verdim. “Anne?”

Lamba anahtarına uzandım ama hiçbir şey olmadı. Kalbim göğsümden kaçmaya çalışan bir tavşan gibi vahşice çarpıyordu. “Anne?” dedim sesim giderek ısrarcı ve çılgına dönmüş gibi çıkarken. Oturma odasının kapı aralığına doğru ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Sokak lambalarının ışıkları açık pencereden içeri süzülüyordu ve o an annemi kanepede dimdik otururken buldum.

“Anne?” dedim nefesim kesilerek, her nedense cevap vermeyeceğini biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doğru düzgün düşünemilmeye çalışırken kollarımı bedenime sararak usulca yaklaştım. Dışarıdan vuran ışık, keskin profilinden uzun gölgeler yayarak annemin yüzünün bir kısmını aydınlatıyordu. Gözleri açıktı, bir diğer sitemini dile getirmeye hazırlanıyormuş gibi ağzı da. Belki de getirmişti, kafasının yan tarafında sekiz santimlik bir delik açılmadan önce.

Korkudan donakaldım, görüntü karşısında şaşırmış ve dehşete düşmüştüm. Zaman geçmiyordu, mutfaktaki saatin tik takları yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbimin hızına yetişemiyordu. Sonunda gözlerimi annemin bakışlarından kaçırdım. Bu, gözlerini boşluğa dikmiş ölü bir kadınla ilk karşılaşmamdı.

Mutfağa gittim ve sersemlemiş bir halde telefona uzandım. Sinyal sesini duymadığıma şaşırmamam gerekirdi ama ahizeye hayretle bakakaldım. *Hay aksi! Belki de cepte telefonunu eve gelmeden önce satın almalıydım.*

Aklımdan geçen bu düşünceleri daha sonra tuhaf bulabilirdim ama şu an o kadar da tuhaf görünmüyorlardı. Ne yapacağımdan emin olamayarak telefonu yerine bıraktım. Birini aramaya ihtiyaç duyuyordum. *Kimi? Ah, polisi.*

Sendeleyerek dışarı çıktım ve yeni komşumun ön kapısına doğru gözlerim kocaman açık, hissiz bir zombi gibi yürüdüm. Kapıyı tıklattım ve adam dakikalar sonra üzerinde yalnızca kot pantolonuyla karşımda belirdi. Kapı eşiğinde dururken görüntüm karşısında gözleri kocaman açıldı. Saçları karmakarışık, dahası ter kokuyordu. Bu ana kadar

birbirimize tek kelime etmemiş olmamıza karşın ona mahallemize hoş geldin turtası yapmayarak ne kadar kaba davrandığımı düşünürken buldum kendimi. Aklım turtalara kaydı. Annemin fırından turtaları çıkarıp çıkarmadığını ya da turtaların yanıp kül olup olmadıklarını merak ettim ama sonra, yanmış olsalardı kokuyu mutlaka almış olacağımı hatırlattım kendime.

Adam ne istediğimden emin olamayarak ve bu saatte kapısında belirmemden şaşkınlık duyarak beni süzerken gözlerini kıstı. Tüm ağırlığını vererek bir elini kapının çerçevesine dayayıp bekledi.

“Ah...” diye söze girdim, ne söyleyeceğimden emin olamayarak ve neden burada olduğumu unutarak. Neden buradaydım? Ah annem. “Ah... biraz önce eve geldim ve...” Annemin kafasının parçalanmış olduğunu incelikli bir biçimde nasıl ifade edebildim ki? “Elektrik ve telefon kesik ve...”

“Elektrik şirketini araman mı gerekiyor?” diye sordu adam bana dikkatle bakarak.

“Hayır...” Şaşkına dönmüş halde başımı salladım. “Ah, evet, olabilir... ama sanırım önce polisi aramalıyım.”

Adamın gözleri daha da büyüdü.

“Sanırım annem öldü.” Annemin gerçekten ölüp ölmediğine karar vermeye çalışırken dudağımın kenarını ısırdım. Tamam, muhtemelen ölmüştü.

Adam kapı girişinden ayrıldı ve saniyeler içinde geri döndüğünde elinde kablosuz bir telefon tutuyordu, numarayını çoktan tuşlamaya başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne oldu?” diye sordu telefonu kulağına götürürken.

“Pek emin değilim...” Nefes almakta zorlanırken ve zemin ayaklarımın altından kayarken sesim yitip gitti. “Sanırım oturmam gerek.”

Verandada iki tane hasır koltuk duruyordu. Adam kolumdan tuttu ve beni koltuklardan birine oturmam için yönlendirdi. Oturdum ve dirseklerimi bacaklarıma dayayıp öne doğru eğildim. Adamın elini ensemden hissettim, ardından kafamı dizlerimin arasına iterken 911 memuruyla konuşmaya başladı.

Onu zar zor duydum, kaldı ki bunun bir önemi yoktu. Annem ölmüştü ve onun yerinde benim olmam gerekiyordu.

Bölüm Üç

Henryetta oldukça güvenli bir şehirdi. Öyle ki ne zaman bir cinayet işlense haber hızla yayılırdı. Özellikle de canına kastedilen kişi toplumda asil görülen; yani kimsesiz, alkolik ya da sabıkalı olmayan bir vatandaşa. Annemi “asil bir vatandaş” olarak nitelendirmek tartışmalı bir konu olsa da onun diğer üç kategoriye girmediği de inkâr edilemez bir gerçektir.

Polisler, komşum aradıktan neredeyse beş dakika sonra geldiler. Sokağa akın ettiler, tepe lambaları parıltıyor ve sirenleri çalıyordu. Çok geçmeden onları insanlar izledi. Çocuklar bir dondurma kamyonundan yükselen müziği duyup heyecandan sersemlemiş halde evlerinden dışarı fırlayabilirlerdi. Fakat Henryetta’daki yetişkinleri evlerinden sokağa döken siren sesleriydi. İtfaiye arabası sireni de buna yol açabilirdi ama hiçbir şey bir polis arabasının sesi gibi onların üzerinde böylesi bir heyecan uyandıramazdı.

Tüm bu kargaşada komşum üzerine bir gömlek geçirdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

ve biri benim için el örgüsü bir battaniye getirip bacaklarımın üzerine örttü. Birinin böylesine nemli ve sıcak bir akşamda bacaklarımı örtmeyi düşünmesi ilginç bir ayrıntıydı. Bu bir tür işe yarama hissinden kaynaklanıyor olmalıydı. Tıpkı tıbbi bir acil durumda kaynatılan su gibi. Buna rağmen verandadaki hasır koltukta bacaklarımın üzerine örtülen o el örgüsü battaniyeyle oturdum, yünlü ipliklerin altında terleşem dahi onu kaldırmayı düşünemeyecek kadar sarsılmış durumdaydım.

Polisler araçlarından çıktıklarında komşum onları kaldırımda karşıladı. El fenerlerinin parıltısı çılgınca titreşirken annemin evinin açık yan kapısına doğru koştular. İki polis arabasının daha eşlik ettiği bir ambulans yanaştı. Henryetta'da kaç tane polis aracı olduğunu bilmiyordum ama hepsinin şu an evimin önünde durduğuna bahse girebilirdim.

Sokaktaki kalabalık genişlemeye devam etti ve komşum verandaya geri dönerken durumdan açıkça rahatsız görünüyordu. Onun daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmadığından şüphelendim, ki bunun iyi bir karakter özelliği olduğunu düşündüm. Adam bir metre kadar uzağımda durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Boğazını temizleyene kadar bir şey söylemek istemiş gibi bana çaktırmadan birkaç kez baktı.

“Pekâlâ... benden istediğin bir şey var mı?”

Sorduğu soru karşısında afalladım. Bir şeye ihtiyaç duyup duymadığım hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Kafam bedenimden ayrılmıştı sanki, gerçek hayattan

bağımsız bir film izliyor gibiydim. Belki de patlamış mısır istemeliydim. Kafamı kaldırıp ona şaşkınlığımı gizleyemeyerek baktım.

Halime acıdı. “Sana bir bardak su getireyim.”

İçeri girdi ve ön kapısını açık bıraktı. Bir ışık demeti soyut geometrik şekiller yarattı verandada. Işık pervanelerle haziranböceklerini üzerine çekerek onların verandanın çatısını destekleyen kolonlardan sıçramasına ve etrafta çırpınmasına neden oldu. Adam kapı aralığında belirdi, bir eliyle böcekleri uzaklaştırırken diğer elinde bir bardak soğuk su tutuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim o, bardağı bana uzatırken. “Özür dilerim, ismini bilmiyorum.”

“Joe McAllister.”

Onun neden ismimi sormadığını merak ederek cevap olarak başımı salladım. “Ben Rose.” Adli tıp görevlileri anemi bir ceset torbasına yerleştirirken ben onun verandasında oturuyordum. Bu çok samimi bir ortam gibi görünüyordu.

Kısaca başını salladı. “Evet, biliyorum.”

Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğinden emin olamadım. Zaten herhangi bir konuda mantık yürütecek halde de değildim.

Diğer bir araba yanaştı ve Violet bir bombardıman silahından atılan top gibi araçtan hızla fırladı. “Rose!” diye bağırdı çılgınca kalabalığın arasında beni bulmaya çalışarak.

Tam ona seslenmek üzereydim ki Joe benim yerime bağırdı. “O burada.”

Violet sersemleyerek kafasını Joe'ya çevirdi ve onun verandasına doğru koştu. Ayaklarımın tam dibinde dizlerinin üzerine yığıldı. "Bu gerçek mi? Annemiz öldü mü?"

Gözlerim doldu ama ağlamadım. Kafamı salladım.

Violet yüzünü dizlerime, artık ter kokan ve karmakarışık olmuş battaniyeye gömdü. "Ah, Tanrı'ya şükür, hayattasın! Öyle korktum ki!"

Ağlamaya başladığında kafamı eğip ona baktım. Tam tersini düşündüğümünden bunu tuhaf buldum. Hayatta olması gereken annemdi, ben değil. Suçluluk duygusu zihnimin dış yüzeyine yerleşen gerçeği destekliyor, hızla aklıma girmek için yaşadığım şokun hafiflemesini sabırla bekliyordu.

Ablam bana baktı, yanaklarından süzülen yaşlar sokak lambalarının ışığında gümüşü bir şekilde parıltıyordu. "Beni neden aramadın?"

Tereddüt ettim. "Bilmiyorum, Vi. Polisi Joe aradı. Ben kimseyi aramadım. Sana kim haber verdi?"

"Mildred."

Elbette, Mildred'den başkası olamazdı. "Sana ne söyledi?"

"Bir motosiklet çetesinin zorla eve girip korkunç bir şekilde ikinize de saldırdığını, annemin onları def etmeye çalıştığını, sağ kurtulabildiğin için şanslı olduğunu söyledi."

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Bu çılgın söylenti nereden çıkmıştı böyle? O an kahkaha atmaya başladım.

"Bu hiç komik değil, Rose. Ödüm patladı!"

Kahkahalarım yerini kıkırtılara bırakarak devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birkaç adım ötemde duran Joe döndü ve bana korku dolu bir ifadeyle baktı. Tıpkı sokakta ve kaldırımda toplanmaya devam eden kalabalığın yaptığı gibi.

“Rose!” dedi Violet keskin bir ses tonuyla. “Bu hiç komik değil!”

“Hayır, hayır, kesinlikle değil.” Kahkahamı bastırmaya çalıştım. “Ama kabul etmelisin, bir motosiklet çetesinin evimize zorla girdiğini ve annemin onlarla kapıştığını düşünmek bile inanılmaz gülünç. Annemizin aniden birkaç Kung Fu hareketi yaptığını gözünün önüne getirebiliyor musun?” Gülmekten gözümde yaş geldi.

Violet’in dudaklarının köşesi titretilen bir şekilde kıvrıldı. “Tamam, anlatmak istersen...”

Kahkaha krizimin dindiğini hissettim ve farkına varmadan hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım. Hissettiğim korku, tanık olduğum şeyin verdiği dehşet ve annemin öldüğü gerçeği gözyaşlarıma karıştı. “Ah Violet, o kadar korkunçtu ki. Onu kanepede buldum, kafasının yan tarafına koca bir delik açılmıştı. Onun yerinde benim olmam gerekiyordu.”

Joe kafasını bana bakmak için hızla çevirdi.

“Böyle söyleme, Rose... elbette onun yerinde falan olman gerekmiyordu,” diye azarladı beni Violet. “Bu sadece tesadüfen yaşanan bir şiddet eylemi. Tanrı’ya şükür, sana bir şey olmadı.”

Kafamı salladım. “Hayır, Violet, dün öğleden sonra konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Daha önce hiç kötü bir şey görüp görmediğimi sormuştum sana. Buydu, gördüğüm şey buydu ama ölen bendim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Violet birinin bizi dinleyip dinlemediğini görmek için etrafına bakındı. Joe'nun bakışları kalabalığa kaymıştı. Konuşulanları gizlice dinlemiyormuş gibi görünüyordu ama aksi olduğunu tahmin ediyordum. Violet sesini alçalttı. "Gördüğün şeyi sakın kimseye anlatma."

"Aptal değilim, Violet."

"Öyle olduğunu söylemedim tatlım ama kendini suçlu hissetme ihtimaline karşı sakın kimseye onun yerinde olman gerektiğini falan söylemeye kalkma. Bunu sadece kendine sakla. Tüm bu olaylar yatıştığında, bunun çaresine bakacağız."

Başımı salladım. Bana yardım etmek amacıyla yanımda olduğu için ablama minnettardım.

Kalabalık fısıldaşmaya başlayınca dikkatimiz evimizin yan kapısına kaydı. Birkaç adam tarafından itilen, tekerlekli sedyeye yerleştirilmiş bir ceset torbası dışarı çıkarılıyordu. Biri bahçenin etrafına sarı renkli suç mahalli bandı çekmişti. Bir polis, adli tıp görevlileri geçebilsin diye bandı kaldırdı ve görevliler ambulansa doğru ilerlerken, kalabalık Kızıl Deniz'in ikiye ayrılması gibi dağılarak onlara yol verdi.

"Gerçekten çok yorgunum, Violet. Bu gece seninle kalabilir miyim?"

"Elbette, istediğin kadar kalabilirsin. Buradan ayrılmaya ne dersin?"

"Muhtemelen henüz ayrılamayacaksınız," dedi Joe, kalabalığa bakmaya devam ederek. "Polisin olanlar hakkında ifadeni almak isteyeceğinden eminim. Yanına ne zaman geleceklerini güdüyorsunuz."

Uzun bacaklarıyla kolayca verandadan indi ve ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş halde polis memurlarından birine doğru ilerledi. Aralarında biraz konuştular, Joe omzuyla beni işaret etti. Bir dakika daha konuşmalarının ardından Joe verandaya geri döndü.

“Biri hemen geliyor.”

Violet verandanın zemininden kalktı ve diğer hasır koltuğa oturup yanıma sokuldu. Elime uzanınca parmaklarımız sıkıca birbirine dolandı. Gençliğimizin hatıraları hücum ederken bizi birbirimize bağlayan parmaklarımız daha da kenetlendi. Annemizin etrafına yaydığı huzur kaçırان fırtınalarda birbirimizin can simidi olmuştuk. Öncekilere yalnızca bir tane daha eklendiğini düşündüm. Ne var ki bu yaydığı, sonuncu huzur kaçırان fırtınaydı. Daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi gözlerimi yumup kafamı ablamın omzuna yasladım. Violet’tan yayılan o tanıdık teselli edici hisle derin bir nefes aldım ve kendime bir an için dinlenebileceğimi söyledim. Ablam bana göz kulak olmak için her zaman olduğu gibi yanımdaydı,

“Bayan Gardner?”

İçimin geçtiğini fark ederek gözlerimi açtım. “Evet?” Bir elimle alnımı ovuşturdum.

Üzerinde pantolon ve gömlek olan orta yaşlı tıknaz bir adam tam karşımda duruyordu. “Ben Dedektif Taylor. Şimdi sizin ifadenizi almak istiyoruz.”

Joe verandanın ışığını yakınca Dedektif Taylor parmağının ucuyla hızla açtığı not defterinde yazılı olanları görebildim.

bildi. Ona, eve döndüğüm an yaşadığım her şeyi anlattım.

Bana baktı. “Bayan Gardner, komşularınız annenizle bu öğleden sonra bir tartışma yaşadığınızı söylüyorlar.”

Başımı salladım. “Evet, doğru.”

Violet hızla bana baktı. “Annemle tartıştın mı? Anne-me karşı mı geldin?”

Dedektif kaşlarını kaldırdı. “Rose ve annesinin tartış-ması alışılmadık bir durum sanırım?” Bu soruyu doğrudan Violet’a yöneltmişti.

“Bu zamana kadar hiç tartışmamışlardı, kardeşim li-seye giderken bile. Rose, annemizin sözlü saldırılarına kat-lanmış ve ona asla karşılık vermemişti.” Ablam bana doğru dönüp bir kolunu omzuma attı. “Seninle gurur duyuyorum!”

Dedektif Taylor bana baktı. “Peki bugün annenizle ilk kez tartışma yaşamanızın sebebi neydi?”

Omzumu silktim. “Bilmiyorum, özel bir sebebi yoktu. Sanırım sonunda dayanamadım.”

Adam gözlerinde beliren yumuşak bir ifadeyle başını salladı. “Bunu anlayabiliyorum. Zor bir anneye tahammülle geçen yıllara bunca zaman dayanmanız şaşırtıcı. Öfkenizi epey bastırmış olmalısınız. Belki de kendinize dışa vurma izni verir vermez öfkenizi kontrol edemediniz ve fark ede-medeyen annenizin kafasına bir merdaneyle vurdunuz.”

“Ne?”

“Bayan Gardner, kabul etmeniz gerekiyor ki sonunda annenize karşı geldiğiniz günün onun öldüğü gün olması ol-dukça tuhaf bir tesadüf.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Biri annemin kafasına merdaneyle mi vurmuş?” diye sordu Violet.

“Violet,” diyerek ablamı susturmaya çalıştım.

“Ahşap olanlardan mı yoksa mermer olanlardan mı?”

“Violet!”

Violet bana doğru döndü. “Tamam, hep mermer bir merdanem olsun istedim ama biri annemizin kafasına mermer bir merdaneyle vurduysa onu artık arzu ettiğimi hiç sanmıyorum.”

“Violet!”

Dedektif boğazını temizledi. “Hımmm... söz konusu olan kurumuş turta hamuruyla kaplı ahşap bir merdane.”

Yüzüm bembeyaz kesilirken göğsüm sıkıştı. Nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkardım.

“Bu öğleden sonra turta yaptım.” Tıkandım. “Evden ayrılmadan önce merdaneyi lavabonun içine koydum.”

“O halde kontrol ettiğimizde parmak izlerinizi merdanenin üzerinde bulacağımızı söyleyebiliriz?”

“Evet, öyle. Turta hamurunu onunla açtım. Evden ayrılmadan önce bulaşıkları yıkamadım ve annemin onları yıkamadığından eminim.” Neredeyse gülecektim. Annem bulaşıkları yıkamadan öbür dünyayı boylamıştı. Ah, bu durumu ifade etmek için kesinlikle yanlış bir kelime tercihiydi.

“Bazı soruları cevaplamanız için merkeze gelmenizin gerekebileceğini düşünüyorum.”

Ağzım açık kaldı.

“Rose’un annemizi öldürdüğünü gerçekten düşünmü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yorsunuz, değil mi?” diye sordu Violet. Bu sözleri adam az önce en gülünç şeyden bahsetmiş gibi dile getirmişti.

“Hüküm vermek bana düşmez ama şüpheli bir durum söz konusu gibi görünüyor hanımefendi.”

Pek çok konuda şüphe uyandırmıştım ama hiç cinayet şüphelisi gibi görülmemiştim. Daha fazla endişelenmem gerektiğini biliyordum, yine de tüm bunlar mantıkdışı görünüyordu.

Dedektif Taylor gitmek üzere gibiydi ama aklına son anda bir şey gelmiş gibi bana doğru döndü. “Eve saat kaçta döndünüz, Bayan Gardner?”

“Joe, polisi aramadan birkaç dakika önce. Annemi o halde buldum, ardından Joe’nun kapısını çaldım.”

“Herhangi biri arabanızı park ettiğinizi gördü mü?”

Kafamı salladı. “Arabamla gitmedim. Yürüdüm.”

“Peki sizi herhangi biri gördü mü?”

Kalbim sıkıştı. “Hiçbir fikrim yok.”

Ve o an, en yersiz zamanda, bir görüntünün yaklaşmakta olduğunu hissettim. *Hay aksi.*

Evimin arka tarafında, toprağın üzerinde bir ayak izinin görüntüsünü gördüm. Dedektif Taylor’a baktım. “Evin arka tarafında, birinin telefon hattını kestiği yerde, bir ayak izi bulacaksınız.”

“Ne? Bunu nereden biliyorsunuz?” Dedektif eğildi ve yaklaşarak yüzüme uzun uzun baktı.

Hay aksi, aksi, aksi.

Joe yeniden kalabalığa dönmeden önce bana göz attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Şanslı tahmin,” diye mırıldandım kucağımdaki ellerime bakarak.

Dedektif not defterini kapattı. “Merkeze gelmenize gerçekten ihtiyaç duyuyorum. Burada beklerseniz birkaç dakika içinde sizi götürecekler.”

“Bir polis arabasına binmek zorunda mıyım?”

“Evet hanımefendi.” Adam verandadan indi ve diğer bir memura doğru yürüdü.

Paniğe kapıldım. “Violet, bunu benim yaptığımı düşünüyorlar!”

“Biliyorum tatlım, seni bu işten kurtaracağız.” Elleri mi tutarken düşünceli bir halde omzumun üzerinden baktı. Sonra bakışlarını bana çevirdi, yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. “Bunu *yapmadın*, değil mi?”

Ellerimi hızla geri çektim. “Hayır! Elbette yapmadım! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?”

Ablam yeniden ellerimi kavradı ve başparmağıyla bir elimin tersini okşamaya başladı. “Özür dilerim, böyle bir şeyi yapmayacağını biliyorum ama yine de sormak zorundaydım.”

Somurtarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunun kötü görüldüğünü biliyordum ama ablamın, annemin başına greyfurt büyüklüğünde bir delik açacak kadar kuvvetli bir şekilde vurmuş olabileceğimi düşünmesi can acıtıcıydı.

Israrcı bir ses kulağıma, “Rose,” diye fısıldadı

İrkildim. Joe oturduğum hasır koltuğun dibine diz çökmüştü. Onun yanıma geldiğini bile fark etmemiştim.

“Beni dinle, avukatın olmadan onlara tek kelime etme. Bu şehirdeki polisler profesyonel değiller ve kendilerini fazla mesaiden kurtarmak için bu olayı üzerine yıkmak isteyecekler.”

“Ne?” Haberim olmadan, bir şekilde, Lifetime kanalında yayınlanan bir filmde yer alıp almadığımı düşünmeden edemedim.

Dedektif ve diğer polis memuru verandaya doğru yürüyordu.

“Beni dinle.” Joe’nun ses tonu sertti. “Onlarla *sakın* konuşma. Bir avukat tut.”

“Ama hiç avukat tanıdığım yok ki...” diye itiraz ettim, hissettiğim korku göğsümü sıkıştırırken.

Joe, ablama döndü.

Violet dehşete kapılmış halde kafasını salladı. “Mike’ı arayacağım. Birilerini tanıdığına eminim.”

“Güzel.” Joe ayağa kalktı. “Onlara sana bahsettiğim hiçbir şeyin sözünü etme. Ben yalnızca polisi çağıran komşumum.”

Dedektif bir komşuyla konuşmak için dururken polis memuru yanımıza geldi. Kafam karmakarışık bir halde ayağa kalktım. Joe’nun yalnızca polisi çağıran *komşum* olduğunu düşündüm. Polis memuru belinden bir çift kelepçe çıkardı.

Histeri boğazımı düğümlerken öyle bir geriye çekildim ki neredeyse hasır koltuğun bacağına takılıp düşecektim. “Violet, beni kelepçeleyecek!”

Joe bir kolona yaslanarak adama dönmeden önce bana

sınırlı bir bakış attı. “Memur Bey,” dedi kayıtsız bir ses tonuyla. “Onların gerçekten gerekli olmadığına eminim.” Sesi yüklü mirasa sahip zengin bir Güneyli gibi ahenkli bir tona büründü. “Onu tutuklamıyorsunuz, yalnızca sorgulamak için merkeze götürüyorsunuz. Ayrıca bunun nasıl görüneceğini bir düşünün. Küçücük bir kızla baş edemediğiniz için onu kelepçelediğinizi sanacaklar.”

Dedektif Taylor konuşmasını tamamladı ve gözlerini devirerek yanımıza geldi. “Ernie, sana kaç kez söylemem gerekiyor? Her canın istediğinde insanları kelepçelemezsin.”

Ernie başını eğerek kelepçeleri kemerine taktı. Yüzünde bir kaş çatış belirmişti. “Bayan Gardner, şimdi gidiyoruz.” Kolumdan tutup beni basamaklara doğru çekti. Az önce tanıdığım şeyden emin olamayarak Joe’ya göz attım ama komşum çoktan ön kapıya yönelmişti. Ve kapıyı bana ikinci bir kez bakmadan ardından kapattı.

Kalabalığa yaklaşıyorken Violet peşimizden geliyordu. “Endişelenme tatlım. Mike’ı hemen arıyorum. Seni kurtaracağız.” Cepte telefonu elindeydi.

Köşeye vardığımızda kalabalıktan fısıldaşmalar yükseldi. İnsanlar geçebilmemiz için yolu açtılar. Yüzlerindeki ifadeden suçlu olduğumu düşündükleri belliydi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ama annemin tuhaf kızı olduğumu biliyorlardı ve bu da hüküm giymem için başlı başına yeterliydi.

Memur, polis arabasının arka kapısını açınca kayarak koltuğa oturdum. Vinil kaplama bacaklarımın arkasına ya-

pısttı. Adam kapıyı kapatınca içimde bir klostrofobi dalgası yükseldi. Ya beni tutuklarsa? Ya merkeze girdikten sonra bir daha asla gün ışığını göremezsem?

Çaresiz bir halde, yüzünü görmek isteyerek, kalabalığın arasında Violet'a bakındım. Birkaç saniye içinde onu buldum. Ceptelefonuyla konuşuyordu ama endişeli bakışları üzerimdeydi. Onun adına üzüldüm. Yalnızca annesini kaybetmemişti, aynı zamanda benim için endişeleniyordu.

Ernie araca bindi. Merkeze uzanan kısa mesafede sessiz kaldık. Vardığımızda araçtan inmeme yardımcı oldu ve bana içinde bir masa bulunan küçük bir odaya kadar eşlik edip kısa süre içinde birinin yanıma geleceğini açıkladı. Çok geçmeden Dedektif Taylor odaya girip tam karşıma oturdu.

“Yoğun bir akşam, değil mi Bayan Gardner?”

Dudaklarım kuruyunca yutkundum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Kafamı eğip kucağımda kenetlediğim ellerime baktım. “Avukatım olmadan herhangi bir soruya yanıt vermeyi reddediyorum.”

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. “Şu an için Bayan Gardner,” dedi, *bayan* kelimesini hor gören bir şekilde vurgulayıp herhangi bir ahmaklığa tahammül etmeyeceğini ortaya koyan bir ses tonuyla. “Buna hiç gerek yok. Yalnızca birkaç soru sormak istiyorum. İşbirliği yaparsanız ve birkaç soruya yanıt verirsiniz hepimiz evimize gidip yataklarımıza uzanabiliriz.”

Sandalyemde kıvrandım. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu ama Joe sessiz kalmam konusunda ısrar etmişti. Ayrıca

şu an Henryetta kanun yaptırımındaki potansiyel tembellik gerçeğini de görebiliyordum. Çenemi kaldırdım ve güçlü karakterimden ötürü şaşkına dönerek adamın gözlerinin içine baktım. “Avukatımı bekleyeceğim.”

Dedektif homurdanarak odadan çıktı. Tükenmiş bir halde kafamı masaya koydum ve avukatım her kimse onu ne kadar bekleyeceğimi merak ettim. Gözlerimi kapatmayı, uymayı ve tüm bunların korkunç bir kâbustan ibaret olduğunu görmek için yeni güne uyanmayı her şeyden çok istiyordum.

Bir saat sonra kapı açıldı ve bir kadın içeri girip kapıyı ardından kapattı. Üzerinde kot pantolon ve tişört vardı, kestane rengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. “Ben Deanna Crawford, senin avukatınım. Polis şimdilik gitmene izin verdi ama Fenton County’yi terk etmemen konusunda uyarıldın.”

Avukatım olmasını beklediğim kişi bu değildi. Gerçekten onun üç parçalı takım elbise giyen, orta yaşlı bir *erkek* olacağını sanmıştım. Sözlerini idrak etmem bir dakikamı aldı. “Ama ben hiçbir şey yapmadım.”

“Bu noktada ne yapıp yapmadığının bir önemi yok. Aslolan şu ki, Arkansas, Henryetta Polis Departmanı’nın bunu yaptığını düşünüyor olması. Sana yardım edebilmem için tatilin ardından salı sabahı ilk iş görüşeceğiz ama yine de o zamana kadar seninle konuşmak için gelirlerse beni mutlaka ara.” Deanna bana kartvizitini verdi. “Sana tavsiyem, sakın unutma ve şehir sınırlarını geçme. Güven bana, seni tutuklamak için tek bir sebep arıyorlar.”

Kartvizitini aldım ve başımı salladım. “Nasıl olsa şehirden nadiren ayrılıyorum.”

Deanna kapıyı açtı. “Hadi seni buradan çıkaralım da biraz dinlen. Ablan senin için çok endişeleniyor.”

Polis merkezinin ön tarafına uzanan koridor boyunca onu takip ettim. Violet ve Mike plastik sandalyelere oturmuşlardı ve ablam bir bulaşık bezinin suyunu sıkarmış gibi ellerini ovuşturuyordu. İkisi de kafasını kaldırıp baktı ve Violet üzerime doğru koşup bana sıkıca sarıldı. Saçlarıma doğru ağlamaya başladı. Omzunun üzerinden çaresiz bir halde Mike’a göz attım. Bana hafifçe gülümsedi, ardından Violet’ın sırtını sıvazladı.

“Hadi tatlım. Bırak da kız nefes alsın.”

Violet geri çekildi ve yüzüme yapışmış olan saçları geriye çekti. “Hadi evimize gidelim canım.”

Gözyaşlarımı bastırarak başımı salladım. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi olacaktı.

Deanna, ablama salı sabahı ilk iş olarak onun ofisini aramam gerektiğini hatırlatırken merkezin ön kapılarından dışarı çıktık.

Violet’in evine vardığımızda Mike, Ashley’nin odasında uyuyabilmem için ufaklığı kendi odalarına aldı. Ablam bana bir gecelik verdi. Üzerimi değiştirdim ve masanın üzerinde duran pembe prenses lambasını kapatamayacak kadar bitkin bir halde örtülerin altına kıvrıldım. Birkaç dakika sonra ablam kapıyı tıklattı ve daha ben herhangi bir şey söyleyemeden kapıyı açıp üzerinde geceliğiyle içeri girerek yatağın kenarına oturdu.

“İyi misin, Rose?”

Annem ölmüştü. Onun biçimsiz bedenini bulmuştum. Polis onu öldürdüğümü düşünüyordu. “Evet, iyiyim.”

“İstediğin herhangi bir şey var mı?”

“Hayır.”

Violet yanıma uzanınca çift kişilik yatakta ikimize de yer açarak kenara kaydım. Ablam, küçüklüğümüzde yapmaya alışkın olduğu üzere, ellerimi ellerinin arasına aldı ve parmaklarımız usulca birbirine dolandı. Ve tıpkı o zamanlardaki gibi, annemizin yatak odamızın kapısının ardından attığı azarları dinlerken korkudan titrediğim o zamanlardaki gibi, yanımda sekiz yaşındaki ablamla kendimi yeniden altı yaşında hissettim. Gözlerim yaşlarla dolarken ablamın elini sıkıca kavradım. Violet yıllar önce uydurduğu, korktuğum ya da üzgün olduğum zamanlarda bana söylediği o eski ninni mırıldanmaya başladı. Sahte bir güven duygusuyla rahatlayarak derin bir uykuya daldım.

Bir kez daha.

Bölüm Dört

Ertesi sabah uyandığımda saatin dokuzu geçtiğine inanmadım. Annem turta sözünü yerine getirmediği için Henryetta Güney Baptist Kilisesi'nin ne yapacağını merak ettim. Sonra bunun bir önemi olmadığını hatırlattım kendime. Annem ölmüştü.

Ashley'nin korkutucu derecede pembe prenses odasında kendimi küçük bir kız gibi hissederek yatakta doğruldum ama kendimi birden, annemin cinayetinin şüphelisi olarak buldum, ki bu bir yetişkin meselesi gibi görünüyordu. Bir daha asla bir çocuk gibi davranma izni veremeyecektim kendime. Yirmi dört yıl sonra olgunlaşmamın vakti çoktan gelip geçmişti bile.

Yatak odasından çıktım ve koridorun duvarına yaslanıp mutfakta zaman geçiren Violet ve ailesini izledim. Mikey yüksek taburesinde oturuyordu ve Ashley masada oyuncak midillilerle oynuyordu. Violet elinde bir spatula tutarak ocağın önünde ayakta duruyordu. Mike arkasından yakla-

şıp kollarını onun beline doladı ve onu yatağından öptü. Bu görüntü, bu ait olma hissi karşısında kalbim sızladı. Violet hayatımın geri kalanı boyunca burada yaşamamı isteyecekti, Mike da öyle. Fakat bu onların ailesiydi, benim değil.

“Günaydın,” dedim masada Ashley’nin yanına otururken.

Violet yüzünde parlak bir gülümsemeyle arkasına döndü ama gözlerinin kenarına yerleşmiş endişe izleri belli oluyordu. “Günaydın! Rahat uyudun mu?”

Esnedim. “Evet, gerçekten uyudum. Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum.”

Ablamın yüzünde bir kaş çatış belirdi. “Yorucu bir geceydi.” Tavaya döndü ve krepleri çevirdi. “Bugün cenaze hizmetleri servisine uğramamız gerekiyor.”

Bunu hiç düşünmemiştim ama şaşırmadım. Ashley’nin midillilerinden birini aldım ve pembe yelesini okşadım. “Tamam.”

“Mike’ı birkaç eşyam alıp getirmesi için yollayabileceğimi düşünüyorum,” dedi zorlama bir gülümsemeyle. “Sadece bir liste çıkar, ihtiyacın olan ne varsa Mike getirsin.”

Violet’in benimle ilgilenmesine izin vermek zahmetsiz bir iş olabilirdi ama içimde bir isyanın patlak verdiğini hissettim. “Teşekkür ederim, Vi ama eve gidebileceğimi sanıyorum.”

Pazar gazetelerini okumuş olan Violet ve Mike, her ikisi de az önce bir Tibet keşişi olmaya karar verdiğimi ilan etmişim gibi bana bakakaldı.

“Rose, saçmalama! Bizi rahatsız ettiğini falan düşünme sakın. Seni burada istiyoruz. Öyle değil mi, Mike?” Violet yeniden ocağa döndü ve bu saçma fikri başından savdı.

Mike gülümsedi. “Rose, ihtiyaç duyduğun sürece burada hoş karşılanacaksın.”

“Biliyorum, Mike. Bu yüzden size minnettarım ama burada kalmak istemiyorum. Gerçekten eve gitmeye ihtiyacım var.”

Violet yeniden döndü ve yaramaz bir çocukmuşum gibi bana kaşlarını çatarak baktı. Bu gibi hızlı dönüşler yaparak boynunu incitmesinden endişelendim. “Rose, oraya geri dönemezsin! Annemiz...” Sesini alçalttı. “Annemiz orada öldürüldü.”

“Onu bulan kişi olduğum düşünülürse bunun farkındayım Violet.”

“Bu saçmalığa izin vermeyeceğim. Burada kalıyorsun, işte o kadar.”

Mike’a baktım. Gözlerimiz kenetlendi ve o an kararımın ciddiyetini anladığını gördüm. Elimi okşadı ve göz kırptı. “Violet, Rose kendi kararını verebilecek yetişkin bir kadın. Evine gitmek istiyorsa onu bırakacağım. Ne zaman gitmek istiyorsun?”

Ona teşekkür edercesine gülümsedim. “Zahmet olmazsa, kahvaltıdan sonra.”

“Hiç sorun değil.”

“Rose! Kahvaltıdan sonra gidemezsin! Saat üçte cenaze hizmetleri servisinde olmamız gerekiyor.”

“O halde orada buluşuruz.”

Violet kahvaltı süresince öfkeliydi. Kahvaltıyı bitirdiğimizde önceki günkü kıyafetlerimi üzerime geçirdim ve düş almamayı önemsemedim. Kokuşmuş kıyafetlerim üzerimdeyken temizlenmem anlamsız olacaktı zaten.

Mike oturma odasında bekliyordu. Ashley ve Mikey’ye hoşça kal öpücüğü vermek için duraksadım ama ablam fark edilir şekilde ortalarda görünmüyordu. Fakat Mike’ın kamyonetine binmek için dışarı çıktığımızda Violet koşarak yanımıza geldi ve bana öyle sıkı sarıldı ki bir daha asla uzaklaşmamamı garanti altına almak istercesine beni kendi bedenine hapsetmeye çalıştığından şüphelendim. Geri çekildim ve ablamın yaşlı gözlerinin içine bakarak gülümsedim.

“Ben iyiyim, Violet. İyi olacağım.”

“Yalnızca senin için endişeleniyorum.”

“Endişelendiğini biliyorum ve bu yüzden seni çok seviyorum.” Sesim çatladı ve o gözyaşı seti açıldı. “Ama bunu yapmam gerekiyor. Anlamadığını biliyorum ama güven bana, olur mu?”

Violet titreyen dudaklarını ısırdı ve gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Usulca başını salladı.

Onu yanağından öptüm. “Teşekkür ederim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Kamyonete bindim ve Mike beni oradan çekip kurtardı. Violet park alanında durup gidişimi izledi.

“Gerçekten iyi olacağından emin misin?” diye sordu

Mike. “Bize rahatsızlık vermeyeceğini biliyorsun.”

“Biliyorum, teşekkür ederim.”

Kamyonetini evimin önünde park etti. “Seninle birlikte içeri girmemi ister misin?”

Tereddüt ettim. Benimle birlikte içeri girmesini gerçekten istedim ama bunun sonucunda üstlendiğim sorumluluktan kaçınmama yol açabileceğini de düşünmeden edemedim. “Hayır, ben hallederim.” Kamyonetten indim. “Teşekkürler, Mike.”

“Herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsan mutlaka ara, Rose. Hemen gelirim.”

“Tamamdır. Öğleden sonra görüşürüz.” Kamyonetiyle uzaklaşınca evime doğru yürüdüm.

Önceki akşam yaşananları hâlâ inkâr ederek arabamın yanmda durup ön bahçeye göz gezdirdim. Çalıların arasında duran parçalanmış suç mahalli bandı ise aksini ortaya koyuyordu.

Yan kapı hafif aralıktı. İçeri her kim girdiyse kapıyı zorlamıştı ve sürgü artık iş görmez durumdaydı. Mutfığa girdim ve çantamın hâlâ masanın üzerinde durduğunu görünce şaşırdım. Karıştırdıktan sonra cüzdanımı buldum ki tüm o kargaşada kaybolmamış olması cidden hayret vericiydi. Lavabonun içindeki kirli bulaşıklar gözüme takıldı. Onlarla sonra ilgilenecektim.

Oturma odasına adımımı attığımda kan lekeli kanepenin görüntüsü nefesimi kesti, lekenin merkezindeki döşeme kumaş kare şeklinde kesilmişti. Ayrıca kanepenin etrafını

evreleyen perdelere ve duvarlara kan sıçramıştı. Ŗu an bu pisliği temizlemeye katlanamazdım; o nedenle bir çarşaf almak için çamaşır dolabına doğru koridorda ilerledim. Başka ne yapacağımı bulabilene kadar kanepenin üzerini örtmek iyi bir fikir gibi görünüyordu. Karanlık koridor dolabın iini görmemi imkânsız kılıyordu. Lamba anahtarını çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Elektrik henüz gelmemiştir.

Elektrik bağlantısının evin arka tarafında olduğunu biliyordum. Gidip kontrol etmeye karar verdim. Elektriği nasıl açacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de araştırmak için ahların arasına eğildim.

“Elektrik şirketini senin yerine çoktan aradım.”

ığlık attım ve bir elimi göğsüme bastırarak yerimden fırladım. Joe birkaç adım ötemde duruyordu.

“Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştir.”

Başımı sallayarak artık tanıdık gelen o baş döndürücü histen sıyrıldım. “Sorun değil. Aradığın için teşekkür ederim.”

“Elektrik için bu öğleden sonra erken saatlerde uğrayacaklarım söylediler. Telefon bağlantısının ise arşamba gününe kadar beklemesi gerekecek.” Biraz yaklaştı. “Orada ne arıyorsun?”

Kahkaha attım. “Gerçekten bilmiyorum, bu gibi şeylerle daha önce hiç ilgilenmemiştir.”

“Ayak izini nasıl bildin?”

Birden sinirlenerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Önceki akşam konuşulanların ne kadarını duymuştu?

“Pardon? Ayak izi derken?”

Kaşlarını kaldırdı. Joe bana mantıklı bir adam izlenimi veriyordu.

Açıkça içinden çıkılmaz bu durumda birbirimize uzun uzun baktık. Herhangi bir açıklama yapıp onun kulak misafiri olduğunu kabul ederek konuyu uzatmayacaktım.

Başparmağını kot pantolonunun kemer halkasına taktı. “O zaman burada ne işin var?”

Bu noktada evimin arka tarafını gizlice gözetlediğinden şüphelensem de sorusunu geçiştirmeye karar verdim.

“Burada yaşıyorum.”

“Burada mı kalacaksın?” Ses tonu yüzünde beliren şaşkın ifadeyle uyumluydu.

“Neden herkes bunu söyleyip duruyor? Burada yaşıyorum. Neden burada kalmayayım?” Evin yan tarafına doğru yürümeye başladım.

“Rose, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Ya bunu yapan insanlar geri dönerlerse?”

Durup onu inceledim. Güneş kafasının arkasından parıltıyor, kahverengi saçlarının arasındaki bakır tonlar gün ışığıyla ışıltıyordu. Gözlerimi kısıp onun ifadesini çözmeye çalıştım. Ciddiydi.

“Sen bu şehirdeki diğer herkes gibi değilsin, değil mi?” diye sordum şaşkınlığım ses tonuma yansırarak.

Yüzünde sersemlemiş bir ifade belirdi. “Bu ne demek oluyor?”

Bir elimi belime koydum ve ona yeryüzüne inmiş bir melekmiş gibi uzun uzun baktım. “İlk olarak, şehrin büyük

çoğunluğu annemi öldürdüğümü düşünüyor... sen, ablam ve onun kocası dışında kimse, gerçekten *kimse* tehlikede olmamla ilgili endişe duymuyor. İkincisi, neden geri döneceklerini düşünüyorsun?”

Yere bakarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, ardından omzunu silkti. “Bunu düşündüğümü söylemedim ama yalnız bir kadının annesinin henüz öldürüldüğü evde kalmaktan korkacak olması kulağa mantıklı geliyor.” Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. “Kabul etmen gerek, bu biraz şüphe çekici görünüyor. Annenin öldüğü gecenin sabahında tek başına kalmak için buraya geri dönmen yani.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Joe McAllister? Annemi öldürdüğümü mü düşünüyorsun yoksa aksini mi? Hangisini?”

Gözlerimin içine baktı. “Pekâlâ, hüküm vermek bana düşmez, değil mi? Bu, büyük Arkansas eyaletinin ve şahsına atanacak olası jürinin işi.”

Ona dik dik baktım. Hayatım boyunca kimseye, anne-me bile hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Bir şey söyleyecek oldum ama sonra ağzımdan çıkabilecek kelimelere güvenemeyerek durdum. Dudaklarımı mühürleyip hızla döndüm ve Joe’yu bahçemde dikilirken bırakarak mutfığa girdikten sonra kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Kapı çerçeveden sekerek yeniden ardına kadar açıldı. Joe başparmağı pantolonunun kemer halkasına takılı halde ifadesiz bir yüzle beni izlerken donup kalmış görünüyordu. Kapıyı çekerek kapattım ve sırtımı yüzeyine yasladım.

Bu kadar şaşırmamalısın. O da diğer herkesten farklı

değil. Tam aksinin olabileceğini düşündüğüm için hayal kırıklığına kapılmıştım.

Depolu su ısıtıcısının varlığına şükrederek düşün altında dururken karşılaşmamızın ne kadar mucizevi olduğunu fark ettim. Hayatım boyunca ne pahasına olursa olsun çatışmaktan kaçınmıştım. Okuldaki çocuklar benimle dalga geçtiklerinde bunu görmezden gelmiş ve onlardan uzak durmuştum. Ve annemin beni azarlamasına izni vermiş, hissettiğim acı ve öfkeyle kendi kabuğuma çekilmiştim. Yani benim için Joe'ya karşı koymak akıl almazdı ve bunu iki kez düşünmeksizin yapmıştım. Bu *nasıl* olmuştu?

Giyindikten sonra lavabonun başında durdum ve bulashıkları yıkamaya başladım. Joe'nun evini izleyerek onu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım, ardından başımı salladım. Anlaşılabilecek hiçbir şey yoktu. Şansım varsa onu bir daha asla görmezdim. Annemin cinayetinden bir daha asla bahsetmezdik. Daha sonra görüşeceğimizi düşünmem için hiçbir sebep yoktu.

Cenaze hizmetleri servisine gitmek için tam zamanında işimi bitirdim. Yan kapıyı kapattım ve dışarıda durup kapının çerçevesine bakarken keşke kötü insanları dışarıda tutmak için bir büyü yapabilseydim diye düşündüm. Gülümsemedim. Annem böyle bir şeyin aklımdan geçmiş olduğunu bilse çileden çıkardı. İşte o zaman bir kilide razı gelebilirdim.

Otuz dakika sonra Violet ve Mike'la bir masada oturmuş, annemin cenazesinin ayrıntılarını konuşuyorduk. Bu kadar fazla ayrıntı olmasından ötürü şaşkındım. Gerçek şu

ki, hiçbirini umrumda değildi. Şehrin büyük çoğunluğu anne-me katlanamazdı, buna rağmen sırf usule uymak için ortaya çıkacaklar, sonra da annemin toprağa verilme töreninde bizi yargılamaya başlayacaklardı. Kimse böyle bir şeyin olduğunu itiraf etmezdi ama her birinin yapması gereken şey, bu durumu yargılamak için cenaze töreninin arka kısmında yerini almaktı. Violet bizi buraya getiren koşulları göz önünde bulundurarak her şey yolundaymış gibi davranmaya ihtiyaç duyuyordu. Aynı zamanda Gardner soyadını kurtarmaya. Henryetta'nın en tehlikeli suçlusu olarak edindiğim yeni statümü düşünerek bunun için çok geç olduğunu düşündüm. Fakat Violet'ın bu aldanişla oyalanmasına izin verdim.

Annemin içinde gömüleceği tabutu seçmenin korkunç sorumluluğunu yerine getirmek için tabut odasında gezindik. Ahşap mı olmalıydı yoksa metal mi? Temalı mı olmalıydı yoksa temasız mı? Peki ya içine ekstra yastık düşünür müydük? Annemiz gerçekten ekstra yastığa ihtiyaç duyuyor muydu? *O ölmüştü*. Bu gerçeği dile getirmek istedim ama herkes son derece ciddi görünüyordu.

Ürperdim. Annemin bir tabuta konup toprağa gömülecek olmasını düşünmek istemiyordum.

"Ne düşünüyorsun, Rose?" diye sordu Violet.

Dikkat vermemiş olduğumu fark etsem de bunu kabul etmeyi reddettim. "Sen nasıl istersen, Violet."

Ablam, *daha fazla yardımına ihtiyaç duyuyorum*, der gibi bir ifadeyle bana baktı. Gelecek kararlarda ona daha fazla yardımcı olmaya ant içtim. Fakat mezarı seçme vakti geldiğinde bu sözümünden hızla pişmanlık duydum.

“Bu konuda hiçbir fikrim yok,” diye fısıldadım ablamın kulağına duvarda asılı duran modellere göz atarken.

Violet iç çekti. “Çünkü babamızın cenaze törenini planlama kısmına dahil edilmemiştin.”

Haklı olduğunu fark ettim. Ablam annemle birlikte gittiğinde ben evde kalmıştım. Bu kadar çok şeyle ilgilendikleri aklımın ucundan dahi geçmemiştii. “Üzgünüm, Vi. Gerçekten, sana daha fazla yardımcı olacağım.”

Kafasını kafama doğru eğdi. “Teşekkür ederim, yardımlarını kabul ediyorum. Çiçeklerin sorumluluğu sana ait.”

Bir şey söyleyecek oldum ama sonra vazgeçtim. Çiçekleri seçebilirdim. Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Cenaze töreninin çarşamba günü yapılmasına karar verdik. Bu, adli tıp yetkililerinin otopsi üzerinde çalışmasına ve annemin bedeninin Little Rock’tan getirilmesine zaman tanıyacaktı. Otoparkta Violet beni onunla birlikte eve dönmem konusunda ikna etmeye çalıştı. “Rose, evine zaten döndün. Bunu yapabildiğini kanıtladın. Şimdi gel ve geceyi bizimle geçir.”

Korkuyordum ama kendime onunla gitme izni veremezdim. Bir buçuk günlük bir zaman diliminde içimde bir isyan kopmuştu ve bu isyana boyun eğme niyetindeydim. Ölümüne neden olsa dahi bunu yapmaya ihtiyacım vardı. Yavaşça kafamı sallayıp arabamın kapısını açtım.

“Rose, bu saçmalık. Evde henüz elektrik bile yok, öyle değil mi?”

“Yok ama Joe elektrik şirketini aradı, bugün uğrayacaklarını söylediler.”

Arabama binerken ablam sürücü kapısını tuttu. “Ama...”

“Violet, çocukların yanına dönmelisin. Seni sonra arayacağım.”

Mike, onu yoldan çekince yalnız kalına isteğiyle eve yöneldim. Çakıl döşeli park alanına arabamı çekerken Joe’nun evimin yan kapısını önünde çömelmiş olduğunu gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum arabamdan çıktığımda, onu bir iş üzerinde yakalamış olup olmadığını merak ederek.

“Kapma yeni bir kilit takıyorum.” Kapı kolunu bir tornavidayla sıkmaya devam ederken bana bakmadı.

“Bunu neden yapıyorsun?”

“İçeri birinin girmesini zorlaştırmak için.”

Cümlelerin başında dile getirilmemiş olan *seni öldürmek için* sözleri yeryüzüne inmek için bekleyen bir jumbo jet gibi havada asılı kaldı. “Bunu neden yapmak istiyorsun ki? Özellikle de kendi annemi öldürdüğümü düşündüğünü hesaba katarsak.”

Kafasını çevirip kaşlarını kaldırdı. “Annemi öldürdüğünü düşündüğümü söylemedim. Hüküm vermek bana düşmez dedim. Ayrıca bunu senin yapmama ve o insanların geri dönme ihtimaline karşı yapıyorum; özellikle de annenin yerinde olman gerektiğini düşündüğün için.”

Nefesim kesildi. Konuşulanların *ne kadarını* duymuştu? “Tamam, teşekkür ederim. Kilit için sana ödeme yapacağım ve ayırdığın zaman için de.”

“Ayırdığın zaman önemli değil ve kilit de pek bir şey tutmadı.” Kapı kolunu kontrol edip ayağa kalktı. “Küçük bir

kız kardeşim var. Tek umudum, birinin onun için de aynı şeyi yapması.” Bana bir halkaya takılı bir grup anahtar uzattı ama parmaklarını anahtarlar avucuma değdiğinde geri çekmedi. “Kapı kolunu da tamir ettim, artık daha iyi durumda... ama Rose...” Duraksadı ve gözlerimin içine baktı. “Biri içeri girmek isterse, kolayca girecektir.”

Birdenbire planımın hassasiyetini sorguladım.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Şaşkın görünmemeye çalışarak gözlerimi kırıştırdım.

“Ne gibi?”

Joe iç geçirdi ve anahtarları avucumda bırakarak elini geri çekti. “İhtiyaç duyarsan yanı taraftayım, sadece ara. Mutfak tezgâhının üzerine numaramı bıraktım.”

“Mutfağında mıydın?”

“Evet, kapının çerçevesi zorlanmıştı. Eski kilidi çıkarmak için içeri girmem gerekiyordu.”

“Ah.” Kendimi tam bir sersem gibi hissettim.

“Tamam, artık evime gidiyorum. Uyumakta zorlanırsan bir kadeh şarap iç, yardımı dokunur ama fazla abartma. İçeri biri girmeye çalışırsa kendinde olman gerekiyor.”

Uykusuzluğun başıma bela olacağını hiç düşünmemiştim. “Ben içki içmem.”

Şaşırmış görünüyordu. “Genelde mi demek istiyorsun?”

“Hayır, hiç içmem. Bu zamana kadar bir kez olsun içki içmedim.”

“Ah,” dedi içki içmediğim gerçeğini kafasında tartar-

ken dudaklarını büzerek. "Tamam, ihtiyaç duyarsan bana haber ver." Yerde duran birkaç araç gereçle kaplı havluyu katlayıp aldı ve evine doğru ilerledi.

Kapıya döndüğümde onun yalnızca kapı kolunu tamir etmediğini, aynı zamanda kapı dilini de değiştirdiğini fark ettim. *Neden böyle bir şey yapmak istemişti ki?* Omzumun üzerinden baktım ama çoktan görüş açımdan çıkmıştı. İç geçirerek içeri girdim ve kapıyı ardından kilitledim. Joe kesinlikle tam bir muammaydı.

Evden gelen her bir çıtırtıda yerimden doğrulduğum için kesik kesik uyudum. Birçok kez kalktım ve çalıların arasında pusuda bekleyen birileri olup olmadığını görmek için pencerelerin arkasından gizlice dışarıyı gözetledim. Kilitleri de en az beş kez kontrol ettim. Ertesi sabah saat dokuzda uyandığımda yorgun ama yeni günde kendimle meşgul olmak için sabırsızdım.

Annemin perdeleri başlangıç için ideal görünüyordu. Onları çıkarmak için kanepenin kolunun üzerinde dikildim. Lime lime olmuş eski kumaş kanepenin sırt kısmının tepesine düşerken her yerde tozlar uçuştı. Yeni perdelere ihtiyacım vardı. Bunlar çamaşır makinesinden asla sağ çıkamazdı.

Ama öncelikle duvarlardaki kan lekelerini çıkarmam gerekiyordu.

Bir kova dolusu sabunlu sıcak su hazırlamamın ardından kurumuş kan lekelerini ovmaya başladım, ki bunları çıkarmak hiç de kolay değildi. Daha da sert ovdum ve sünger boyayı soyarak duvarda benekler açtım. Kanepenin koluna

oturup tahribatı gözden geçirdim. Başka yolu yoktu, duvarları yeniden boyamam gerekiyordu. Birden, bugün için aklımı endişelerimden uzaklaştıracak yeni bir plan yaptım. Oturma odasını yeniden boyayacak, yeni perdeler ve de bir ceptelevonu alacaktım.

Bahçenin ortasında dikilip tüm dünyaya haykırmak istedim. *Bana bakın! Kendi kararlarımı kendim veriyorum!*

Bunun yerine çantamı kapıp yan kapıdan dışarı çıktıktan sonra yeni anahtarlarımla kapıyı kilitledim ve arabama binerken Joe'nun evine göz attım. Arabası park alanında duruyordu ve aklımdan geçenler yüzünden kendimi azarladım. Joe McAllister'ın evinde olup olmamasını neden önemsiyordum ki?

İlk başta ceptelevonu mağazasına gittim ve seçenekler karşısında şaşkına döndüm. Bir model seçip sözleşmeyi imzaladığımda kendimi tam bir yetişkin gibi hissettim. Yasal açıdan bağlayıcı bir sözleşmeden söz ediyorum. Yirmi dört yaşındayım ve bu hiç de şaşırtıcı değil, diye düşünürken bir şey içten içe keyfimi kaçırdı ama bunu önemsemedim. Bu anın tadını çıkarma izni verecektim kendime.

Bir sonraki durağım hırdavat dükkânıydı. Boyaların renklerini incelerken yeniden sersemledim. Bu beklenen bir şeydi, dedim kendime. Karar vermeye alışkın olmayan bir kadına göre son günlerde pek çok kararla yüzleşmeye zorluyordum kendimi.

Parmaklarım, her biri birer mücevhermiş ve beni bekliyormuş gibi görünen renk kartelalarının üzerinde gezin-

di. Sonunda yumuşak, pastel bir sarı tonunda karar kıldım. Daha önce hiç boya yapmadığım için görevli adam bana almam gereken diğer malzemeler konusunda yardımcı oldu. Yemek odası masasının köşesini tırmalayan kedisiyle ilgili gördüklerime bile aldırmadı.

Ardından Walmart'a uğradım. Pencerelerin ölçüsünü almayı unutmuştum ama bu alanda fazla seçenek yoktu. Yine de şaşkına döndüm ve sonunda sade, kırık beyaz bir modelde karar kıldım, ki bu, pastel sarı tonundaki duvarlarla hoş görünecekti.

Kasaya giderken yumuşacık ve parlak bir şey gözüme çarptı. O sırada iç çamaşırı reyonunun –tabii Walmart'ın iç giyim/pijama kısmını gerçekten *iç çamaşırı reyonu* diye adlandırabilirseniz– köşesinden geçiyordum. Daha önce hiç giymediğim türde bir gecelik buldum. Bu bir gecelikten ziyade bir kombinezona benziyordu. Lila rengindeydi ve mor renkli minik çiçek desenleriyle bezeliydi. Akıllıca olup olmadığını düşünmeden kumaşa dokunmak için uzandım. Parmaklarım kumaşa değer değmez artık dönüş yoktu. Bir gecelik tarafından ele geçirilmiştim. Parmaklarım ipeksi kumaşın üzerinde gezinirken böylesi bir şeyi *giymenin* nasıl bir his yaratacağını düşünmeden edemedim.

Yüzüm utançtan kızardı. Ne ara bu kadar ahlaksız birine dönüşmüştüm? Fakat gecelik bir kere aklıma girmişti ve onu istediğimden başka hiçbir düşünceye yer bırakmaksızın yabani bir ot gibi zihnimde serpiliyordu. Şeytani düşüncelerimi bastırmak için geceliği raftan alıp perde ambalajlarının

altına tıktım. Ardından birinin beni izleyip izlemediğini görmek için etrafıma bakındım.

Kasadayken tedirginliğim beni biraz gerdi. Kasadaki kızın bana kınayan bir bakış atacağını umdum ama kız perdeleri ve geceliği alışveriş poşetine koyarken bu, her gün yapmaya alışkın olduğu bir şeymiş gibi göründü gözüme. Evet, sanırım öyleydi.

Yeni projeme başlamaya istekli bir şekilde hızla eve gittim ama öncelikle kan lekeli kanepenin dışarı çıkarılması gerekiyordu.

Mutfak masasını duvara yasladıktan sonra kanepeyi kapıya doğru ittim ve kanepeler birden kapı boşluğuna sıkışıp kaldı.

Hay aksi.

Nadiren kullanılan ön kapıdan çıktım ve kanepeyi dışarıdan çekmeye çalıştım. Omzumu alt kısmına yerleştirip kanepeyi sıkıştığı yerden kurtarabileceğini umarak yerimden doğrulmaya çalıştım.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Joe hemen arkamdan.

İrkilerek çılgılık attım ve popo üstü yere yapıştım. “Neden bana sürekli gizlice yaklaşıp duruyorsun?”

Kahkaha attı. “Sana gizlice yaklaşmadım. Yalnızca ne yaptığını görmek için bu tarafa geçtim. Ne yapıyorsun?”

Bana yardım etmek için eğilmesine şaşırarak ayağa kalktım. “Ne yapıyormuş gibi görünüyorsun?”

“O koltuğu evinden çıkarırken kendini yaralamaya çalışıyormuşsun gibi görünüyorsun.”

Ona kaşlarını çatarak baktım. “Kanla kaplı ve ona bir dakika daha bakmaya katlanamıyorum. Onu dışarı çıkarmam gerekiyor.”

“Tamam, neden gelip benden yardım istemedin?”

Sersemlemiş bir halde kaşlarını kaldırdım. “Açık konuşmak gerekirse hiç aklıma gelmedi.”

Yüzünü buruşturup başını salladı. “Biraz daha aç vermen gerekiyor, sonrasında kolayca dışarı çıkabilir. Eve gir ve arka tarafından tut, ben de bu taraftan tutacağım.”

Kanepeyi dışarı çıkardığımızda, “Şimdi nereye?” diye sordu Joe.

“Bilmem. Bunu düşünmemiştim. Tek amacım bunu dışarı çıkarmaktı.”

Joe bir şeyler mırıldanarak başını salladı. “Hadi şimdilik bunu evin arka tarafına koyalım. Komşular kanlı kanepeyi görmek zorunda kalmadan da yeterince tedirginler zaten.”

Planı kulağa mantıklı geliyordu ama konuşma şekliyle ilgili bir şey beni tedirgin etti. Kanepeyi arka bahçeye, telefon hattının uzağına yerleştirdik.

“Eğer istersen yarın bunu buradan alması için birini ayarlayabilirim,” dedi Joe.

“Teşekkür ederim,” dedim sırada neyin olduğundan emin olamayarak.

“Şimdi kapının çerçevesini kontrol edeceğim ve fazla hor kullanmadığından emin olacağım.”

Bunun üzerine öfkelendim ama adam haklıydı. Mutfak-

ğa gittim ve Joe çerçevesini inceleyebilsin diye kapıyı açık bıraktım.

“Boya mı yapacaksın?” diye sordu boya kutularını işaret ederek.

“Evet, oturma odasını boyayacağım. Kan lekelerini duvardan çıkarmaya çalıştım ama bu sadece boyayı soymama yaradı.”

“Daha önce hiç boya yapmış mıydın?”

Gözlerimi devirdim. “Bir roket tasarlamıyorum. Ne kadar zor olabilir ki?”

“Profesyonel bir boyacının bu sözlerden alınabileceğinden eminim.”

“Tamam ama profesyonel bir boyacı tutmayacağım.”

“Sana bunu yapmanı önermiyorum ama yine de her yeri boyamadan önce ne yaptığını bildiğinden emin olabilirim.”

“Neden?” diye sordum. “Neden bana yardım etmek istiyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Oturma odanı senin yerine boyayacağımı söylemedim. Yalnızca birkaç öneri verebilirim.”

Yardım teklifini takdirle karşıladım ama tavırları içime dert oldu. Bu adam neden böylesine sinirime dokunuyordu?

Bölüm Beş

Joe tüm mobilyaların yemek odasına taşınmasında, sonra da badana için oturma odasına bant çekmede bana yardım etti. Çalışırken pek fazla konuşmadık ve ilk başta onun yanımda bulunmasından rahatsızlık duysam da zamanla varlığına alıştım.

Bant çekme işini tamamladığımızda kafasını kaldırıp bana tepeden tırnağa baktı ve tek kaşını kaldırdı. “O kıyafetlerle mi boya yapacaksın? Bu işte yeni olduğun düşünülürse onları boyaman kaçınılmaz.”

Görünüşe bakılırsa hayatımdaki diğer her şey gibi bunu da hiç düşünmemiştim. Yatak odama gittim ve eski bir tişörtle pantolon bulmak için çekmeceleri karıştırdıktan sonra Joe’nun yan odada olmasının verdiği çekingenlikle üzerimi değiştirdim. Onun X ışını görüşüne sahip olmadığı konusunda kendimi temin ettim. Bana saldıracak olsaydı bunu şimdiye kadar çoktan yapardı.

Döndüğümde oturma odasının zeminine örtüler sermişti.

“Bu kadar çok örtü aldığımı hatırlamıyorum,” dedim kafam karışarak.

“Almadın. Birkaçı bana ait. Aldığın iki örtüyle halledebilirdin ama her seferinde yerlerini değiştirmek zorunda kalırdın. Bu şekilde daha kolay olacak.”

Ağzım açık kaldı.

“Sınırı aştıysam...” dedi halimi görünce.

“Hayır,” dedim kafamı sallayarak. “Özür dilerim. Yalnızca bu kadar nazik olmana şaşıyorum ve sebebini anlamaya çalışıyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Neden bahsettiğinden emin değilim. İnsanlar bir nedenleri olmadan da nazik olabilirler.”

“Bana karşı olmazlar.”

“Neden?”

Gözlerimiz kenetlendi ve ne demek istediğimi anlamaya çalışarak beni inceledi. Belli ki beni henüz tanımıyordu. Bu arkadaşlık fazla uzun sürmeyecek, diye uyardım kendimi. Ona alışmasan iyi edersin.

“Boş ver,” diye mırıldandım ve mutfığa gittim. Alışveriş poşetlerini gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Örtüleri çıkarırken onları karıştırmış olmalıydı. *Geceliği görmüş müydü?* Ama Walmart poşetine dokunulmamış gibiydi. Başımın döndüğünü hissederek perdeleri çıkarıp masanın üzerine koydum ve geceliği poşetiyle birlikte kurutma bezi çekmecesine tıktım. Sinirlerimin gevşemesi için derin bir nefes aldım ve oturma odasına geri döndüm.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan birlikte boya yap-

maya başladık. Joe'ya bana yardım etmek zorunda olmadığını hatırlatmak istedim ama şansımı zorlamamam gerektiğini biliyordum. O, bu konuda benden daha iyi ve daha hızlıydı.

Joe bir duvarın boyasını bitirdiğinde geri çekildim ve gördüğüm manzara karşısında ellerimi göğsüme bastırdım. "Bayıldım!" diye bağırdım mutluluktan başımın döndüğünü hissederek. "Sabahın erken saatlerindeki gün ışığı gibi!"

Bana doğru dönerken yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Evet, sanırım öyle."

Violet yan kapıdan hızla içeri girdiğinde birinci kat boyayı tamamlamak üzereydik. "Ah, Tanrı'ya şükür, iyisin! Tüm gün sana ulaşmayı denedim! Neden telefona cevap vermedin? Başına bir şey geldi sandım! *Tanrı aşkına*, ne yapıyorsun böyle?"

Ablamın soru yağmuruyla bir BB silahın saldırısına maruz kalmış gibi hissettim kendimi. "Oturma odasını boyuyorum." Omzumun üzerinden göz attım. "Tamam, oturma odasını *boyuyoruz*."

Violet öfkeden çılgına döndü. "Annemiz daha gömülmeden neden oturma odasını dekore etmek isteyesin ki? Onu öldürmekle suçlanman yeterince kötüyken şimdi bir de oturma odasını *yeniden dekore mi ediyorsun*? İnsanlar ne düşünürler, Rose?"

Ablam yüzüme bir tokat atmış olsaydı inanın, canım bu kadar acımazdı.

Joe boğazını temizledi. "Biliyorum, beni ilgilendirmez ama Rose odayı yeniden dekore etmiyor. Duvarlara sıçramış

kan lekelerini kapatmaya çalışıyor. Daha önce boya yapmamış olduğu için ona yardım etmeyi teklif ettim.”

Violet’in evde işlenen bir şiddet suçunun daha sonra ortaya çıkan etkilerini daha önce hiç düşünmemiş olduğu yüzünden belli oluyordu.

“Telefonu da çarşamba gününe kadar kesik olacak,” diye ekledi Joe.

Ablam kolay kolay sakinleşecek gibi görünmüyordu. “Anlamıyor musun? Burada kalmaman için çok daha fazla sebep var! Başma bir şey gelmesi ya da bir şey olması halinde yardım isteyeceğin bir telefonun bile yok!”

Buna katlanamayarak bir elimi belime koydum. “Bu sabah kendime bir ceptelevonu satın aldım. İhtiyaç duyar sam onu kullanabilirim.”

“Sen *ne* aldım dedin?”

“Yirmi birinci yüzyıldayız. Artık herkesin bir ceptelevonu var.”

“Rose, tatlım, neden bir ceptelevonuna ihtiyaç duyasın ki? Gerçekten, kimi arayabilirsin ki?”

Joe’nun karşısında daha fazla rezil olmamak için göz yaşlarımı bastırmaya çalışarak dudağımı ısırdım. “Seninle gelmeyeceğim, Violet. Burada kalacağım.”

Birbirimizi uzun uzun süzdük, her ikimiz de kendimizin haklı, diğerimizin haksız olduğundan emindik. Onu köşeye sıkıştırdığımı biliyordum. Tam olarak burada, yarı boyalı oturma odamda gerçeğin farkına vardım. Bu yaşına kadar ne dedilerse her zaman yerine getirmiştım. Bunu annem

kin duyarak yaparken ablamsa beni severek ve benim için her zaman en iyisini isteyerek yapmıştı. Sebebi ne olursa olsun, sözlerinden hiç çıkmamıştım. Violet'a karşı gelişim onu dünyasının ekseninden çıkarmıştı.

"Hoşça kal, Violet," dedim buz gibi bir ses tonuyla. Onu böyle kötü benzettiğim için keyfim yerindeydi ama o kadar öfkeliydim ki.

"Rose..." Hiddetli çıkışının geri tepmiş olduğunu fark ederek tavrını yumuşatmıştı.

"Hoşça kal, Violet." Sözümden dönersem bir daha asla ona yeniden kafa tutamazdım.

Violet kapıya doğru dönerken sarsılmış görünüyordu.

Joe onun bir adım önüne çıktı. "Rose bana ihtiyaç duyarsa, hemen yan evde yaşıyorum."

Ablam tüm öfkesini ona kustu. "Annemiz öldürüldüğünde de hemen yan evdeydin. Bunun ona *zerre* faydası dokunmadı." Hiddetle onun yanından geçerek kapıdan dışarı çıktı.

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Violet'ın daha önce hiç bu kadar kaba davrandığını görmemişim.

Joe kapıyı onun ardından kapattı ve duraksadı.

"Joe, ablamın tavrı yüzünden senden özür dilerim."

Yüzüme bakmak için döndü. "O haklı, biliyorsun."

"Ne?"

"Anneniz öldürüldüğünde hemen *yan evdeydim* ve hiçbir şey duymadım. Violet'la gitseydin daha güvende olurdun."

Şaşkınlığımdan sıyrılmam bir dakika sürdü. "Evine git, Joe."

Gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Evine git.” Her bir kelimeyi öyle net bir şekilde dile getirdim ki ifade ettiğim şeyin yanlış anlaşılması imkânsızdı.

“Rose, bekle bir saniye.”

Ona doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. “Bana yardımcı olmak adına yaptığın her şey için sana minnettarım ama ne yapacağımın söylenmesinden bıktım. Boyamadaki yardımın için teşekkür ederim ve kilidi değiştirdiğin için de. Sana ne kadar borçlu olduğum konusunda beni mutlaka bilgilendir.”

Joe kapı aralığında durdu. “Rose, özür dilerim. Sana patronluk taslamaya çalışmıyordum.”

“Biliyorum ama boya yapmada bana yardım etmek zorunda kalmadın, hatırlıyor musun? Bana yalnızca birkaç öneri verecektin. Verdiğine göre şimdi evine gidebilirsin.”

Joe basamaklardan inerken omzunun üzerinden bana baktı.

Ah, hay aksi. Bir görüntünün yaklaştığını hissettim. *Defol, Joe. Defol.* “Köpek arka bahçe çitindeki delikten dışarı çıkacak.” Bu, kafamı karıştırdı. Joe’nun köpeği yoktu.

“Ne?”

“Görüşürüz,” dedim ve kapıyı kapatıp kilitledim.

Kendimi yalnız hissederek yeniden boya yapmaya başladım. Bir parçam onu gönderdiğim için mutsuzdu ama doğru olanı yaptığımı biliyordum. Bunun dışında, nasıl olsa yakın zamanda bir kaçık olduğumu keşfedecekti.

Birkaç saat sonra son katı tamamladım. Güneş batmıştı ve bu, duvarların gerçek rengini görmemi zorlaştırıyordu.

Tam olarak sarı görünmese de renk yine de aydınlık ve hoş görünüyordu. Bu beni mutlu etmeliydi ama Violet'la tartışmam yüzünden içim içimi yiyordu. Ablamla bu zamana kadar hiç kavga etmemiştik ve bu benim her şeyi sorgulamama neden oluyordu.

Bencillik mi ediyordum? Bu evde kalarak aptalca mı davranıyordum? Birinin beni neden öldürmek isteyeceğini hayal dahi edemiyordum. Ablamın cinayet konusunda haklı olduğuna karar verdim. Annemizin ölümü tesadüfi bir şiddet eylemiydi ve o günün erken saatlerinde onunla tartışmamış olsaydım bu benim başıma gelebilirdi.

Yine de o gece uykuya dalmakta zorlandım.

Ertesi sabah DMV'den Betty'yi aradım ve ona perşembe gününe kadar işe gelemeyeceğimi söyledim. Hafta boyunca gelmemem konusunda ısrar edince düşünebildiğim tek şey, Suzanne'in buna nasıl bir tepki vereceğiydi. Dört günlük izin koparmak için annemi öldürdüğümü iddia ederse buna hiç şaşırırmazdım. Cidden, bundan daha zekiydim. Başıma böyle bir bela alacak olsaydım karşılığında beş günlük izin talep ederdim.

Sonra randevu almak için Deanna Crawford'ın ofisini aradım ama sekreteri ailevi bir durum nedeniyle, kendisiyle perşembe öğleden sonrasına kadar görüşemeyeceğimi açıkladı.

Çiçekçi dükkânı az miktardaki karar verme kabiliyeti-

mi allak bullak etti. Seçimlerimin ablamın onayından geçeceğini umdum. *Ben* annemin cenaze töreniyle ilgili şehirdekilerin ne düşündüğünü önemseyemiyordum fakat Violet önemsiyordu. Yeni edindiğim bağımsızlığımı onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama yine de bu sorunu çözebileceğimi ümit ediyordum.

Eve dönüş yolunda yerel bir kıyafet mağazasına uğradım. Kapıdan içeri girdim ve içimi bir inançsızlık dalgası sardı çünkü annemin cenaze töreni için alışveriş yapıyordum. Bu fikri hızla başımdan savdım, cenaze yargılaması geride kalan aile üyelerinin kıyafetlerini de içerdiğinden ablamı bu konuda yüzüstü bırakmamaya kararlıyım.

Normalde bir mağazaya girer ve fark edilmemeyi umarak rafların ardına saklanırdım. Bugünse gerçekten fark edilmek istemiyordum ama kendinden biraz daha emin olmanın zamanının geldiğine karar verdim.

İçimde yükselen endişeyi görmezden gelerek satış elemanına, “Affedersiniz,” dedim kısık sesle. “Bir cenaze töreni için kıyafete ihtiyacım var.”

Orta yaşlı kadın bana mağazanın arka tarafını işaret etti. “Geçen akşam öldürülen o zavallı kadının cenaze törenine mi gideceksiniz?”

Sorusu beni şaşırtmadı. Cinayet ve sakatlama suçları Henryetta’da kayda değer haberlerdendi. Başımı salladım.

Kadın eğilerek hafifçe fısıldadı. “Kızının yaptığını söylüyorlar. Tam kafasına vurup parçaladığını.” Bu sözlerinin ardından onaylamaz bir *cık* sesi çıkardı.

Midem kasıldı. Tüm şehrin bu şekilde konuştuğundan şüphelendim.

“Arkadaşı ya da akrabası mısınız?”

Yalan söylemek istemiyordum ama bu en doğru seçenek gibi görünüyordu. “Arkadaşıyım.”

Satıcı kadın gözlerini kısıp başını sallayarak beni tepeden tırnağa süzdü. Yanaklarım kızarmaya başladı. *Kim olduğumu biliyor.*

“Otuz altı beden giyiyor gibi görünüyorsunuz, haklı mıyım?”

Rahat bir nefes almamak için kendimi zor tuttum. “Evet.”

“Sizin gibi sevimli küçük bir bayan için birkaç alternatifimiz mevcut.”

Kiminle konuştuğunu görmek için etrafıma bakındım. Mağazadaki tek kişi bendim.

Kadın bana birkaç kıyafet askısı uzattı ve beni bir soyunma odasına yönlendirdi. İlk başta sade, siyah elbiseyi denedim.

Satıcı kadın kapıyı tıklattı. “Nasıl gidiyor?”

Aynanın karşısında dönerek kendimi inceledim ve yaşımdan ne kadar büyük görüldüğüme şaşırdım. Violet bunu kesinlikle onaylardı. “Bu elbise işime yarar sanırım ama, ah, bu akşamki ziyaret için uygun bir şeyleriniz var mı?”

Sorduğum soruyla heyecanlanan kadın birkaç etek ve bluzla geri döndü. Onun yardımıyla açık yeşil bir etek ve kolsuz beyaz bir bluzda karar kıldım.

“Bu kıyafetlere uygun ayakkabınız var mı?” diye sordu kadın.

Duraksadım ve bu, satıcının ihtiyaç duyduğu tek teşvikti. Denemem için bana birkaç model ayakkabı getirdi. İlk başta, beş santimlik topuğu olan siyah bağciksız bir ayakkabı denedim. Ertesi günkü cenaze töreninden önce onlarla nasıl yürüyeceğimi çözebileceğimi umuyordum. Diğer model, beyaz bir sandaletti. Onları giyerken bir görüntünün yaklaşmakta olduğunu hissettim.

“Kızınız erkek arkadaşını görmek için gece evden gizlice kaçıyor.”

Kadın irkilmiş görünüyordu. “Ne? Bir kızım olduğunu nereden bildiniz?”

Omzumu silktilim. “Şanslı tahmin.” Tanrı’ya şükür alışverişi tamamlamıştım çünkü kadın bana tuhaf bir şekilde bakıyordu.

Aldıklarımın parasını ödedim ve kendimi inanılmaz bitkin hissederek evimin yolunu tuttum. Alışveriş yapmaya alışkın değildim ve insanların tüm gün bunu nasıl yapabildiklerini merak ediyordum. Ve benimki sadece yarım saat kadar sürmüştü.

Mutfak kapısını açtığımda oturma odasının yumuşak parıltısı gözüme takıldı. Bu sıcaklık, perdeleri asıp mobilyaları yerlerine koyma isteğinin doğmasına neden oldu içimde. Bir an için Joe’dan bana yardım etmesini rica edebileceğimi düşündüm ama arabası park alanında değildi. Bu en iyisiydi. Bir şeyleri kendi başıma yapmayı öğrenmeye ihtiyacım vardı.

Öğleden sonrasının erken saatleriydi ve Violet'la cenaze hizmetleri servisinde saat altıda buluşacaktık. Oturma odasında çalışmak için yeterince zamanım vardı. Perdeleri astım ve sandalyeyle televizyonu geri getirip nasıl yerleştireceğimi çözmeye çalıştım. Sandalye tek başına öylesine gülünç görünüyordu ki, annemin odasındaki tek kişilik geniş koltuğu çıkarmaya karar verdim.

Odanın kapısını açınca toz ve parfüm kokusu burnuma doldu. Yaşlar gözlerimi yaktı. Annem bir daha asla odasında olmayacaktı.

Derin bir nefes alıp gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Perdeler sıkıca çekili, yatağı topluydu. Yıllardır annemin odasına girmemiştım ve bu, bir müzeye adım atıyormuş gibi bir his yarattı içimde. Bir noktada burayı boşaltıp temizlemem gerekeceğini biliyordum. Bunun hakkında düşünmeye dayanamadım. Şu an tek planım koltuğunu almaktı. Kırmızı çiçeklerle ve yeşil yapraklarla bezeli fildişi döşeme oturma odasına mükemmel bir biçimde uyacaktı. Koltuğu koridor boyunca sürükledim ve sandalyenin yanına yerleştirdim. Şimdilik iş görürdü ama yine de yeni bir kanepeye ihtiyaç duyduğum gerçeği inkâr edilemezdi.

Annem birkaç kilometre ötemde bir kutunun içinde yattarken yeni bir kanepe almayı nasıl düşünebildiğimi merak ettim.

Toz içinde kaldığım için yeni kıyafetlerimi giymeden önce duş aldım. Aynada kendime baktığımda dağınık saçlarımın yeni dış görünümüne uymadığını fark ettim. Bir çekmecede birkaç tel toka bulduktan sonra saçlarımı ablam-

da gördüğüm Fransız topuzu tarzında topladım. Saçlarıma şekil vermeye alışkın değildim ve kabul edilebilir görünüme dek birkaç deneme yapmam gerekti. Sonucu incelerken Violet'm bunu onaylayacağına karar verdim. Bir sandviç yedim ve cenaze hizmetleri servisine doğru yola koyuldum.

Violet ve Mike çoktan oradalardı. Ablam içeri girerken bana bir bakış attı. Açıkçası beni bu halde görmeyi ummuyordu.

"Rose, farklı görünüyorsun." Bana sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Hoş bir farklılık mı?"

Violet geri çekilip beni inceledi. "Hoş... sanırım. Seni büyük göstermiş. Yalnızca farklı."

Mike beni yanağımdan öptü. "Güzel görünüyorsun, Rose. Violet sadece senin on yedi yaşındaymışsın gibi görünmeni tercih ediyor, hepsi bu."

Bu, beklediğim bir tepki değildi ama yine de anlayabiliyordum. Mike muhtemelen haklıydı.

Babamın en küçük kız kardeşi Bessie Hala, kocası Earl Amca'yla birlikte gelmişti. Lafayette County'de yaşıyorlardı ama onları babamın cenaze töreninden beri yalnızca birkaç kez görmüştüm. Annem onlardan hoşlanmadığını saklama gereği hiç duymamıştı. Bunun Bessie Hala'nın ondan daha genç ve daha tarz olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm hep. Earl Amca nadiren konuşurdu ama bu yine de onu yardım ve yataklık suçuna dahil ederdi.

İkisi de bana canayakın bir şekilde sarıldı.

“Şu haline bak, Rose, nasıl da büyümüşsün. Çok güzelsin, çocuğum,” dedi Bessie Hala coşku dolu bir edayla.

“Teşekkür ederim, Bessie Hala.” Yorumunu önemsemedim. “Seni gördüğüme sevindim.” Samimiydim. O, dünya üzerinde beni anlayan birkaç insandan biriydi.

Bir kolunu omzuma attı. “Annen için çok üzgünüm.”

Neden daha fazla kederli olmadığımı merak ederek ona teşekkür ettim. Aksine kendimi özgür hissediyordum.

Takım elbiseli bir adam bize zamanın geldiğini söyledi. Beşimiz bir koridor boyunca yürüdük ve adam uzaktaki duvara dayalı, her iki yanı çiçeklerle bezeli kapağı açık bir tabutun bulunduğu salona uzanan bir kapıyı açtı. Çiçekler bir bahçe partisine davet edilmişiz ve annem ev sahibesi olarak bizi karşılayacakmış gibi bir his uyandırdı içimde.

Tabutunda uzanmakta olan annem farklı görünüyordu. Bir şekilde yenilenmiş ve gelişmiş gibiydi. Ne var ki şu an ölüydü ve bunun tadını çıkaramıyordu. Saçlarını toplamış ve kafasının parçalanmış kısmına küçük bir şapka takmışlardı. Krepimsi bir görüntü sunsa da yüzüne gerçekten makyaj bile yapılmıştı. Ancak bu haliyle bile güzel, bu zamana dek hiç görmediğim kadar iyi görünüyordu.

Benden beklenenin ne olduğundan emin olamayarak tabutun karşısında durdum. Babamın cenaze töreni belirsiz bir hatıradan ibaretti. Kederden öyle zayıf düşmüştüm ki ne yapmam gerektiğini hiç düşünmemiştim. Anneme bakarken derinlere indim ve kederimin onun yıllarca bana yaşattığı acıların altına gömülü olduğunu keşfettim. Belki de annem her

şeye rağmen haklıydı. Belki de şeytan çarpmışın tekiydim.

Violet tabutun yanında durdu ve yanaklarından yaşlar süzülürken annemin elini okşadı. Onun niçin gözyaşı döktüğünü düşünmeden edemedim: Annemiz öldüğü için mi yoksa annemizin ölmesini hep istediğimiz için mi?

Çok geçmeden cenaze hizmetleri servisinin müdürü geri döndü. “İnsanlar geliyorlar.”

Babamın cenazesinde tabutun yanında durmanın ve konukları karşılamamanın ailenin görevi olduğunu anımsadım. Annem ve Violet bunu daha önce yapmışlardı. Bu kez bu sorumluluktan kaçamayacağımı biliyordum.

Annemin pek fazla arkadaşı yoktu ama herkes onun kafasındaki deliğe göz atmayı umarak ortaya çıkıvermişti. Henryetta Güney Baptist Kilisesi’nin yaşı geçkin bir üyesi topallayarak yanımıza geldi ve Violet’m elini okşadı. “Annen oldukça özlenecek, kıymetli bir kadındı.”

Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. “Agnes Gardner’dan mı bahsediyorsunuz?” Yanlış ziyarete geldiğine dair bir şüphe düşmüştü içime.

Violet dirseğini yan tarafıma geçirdi. “Teşekkür ederiz, Bayan Stringer. Bunu duymak çok güzel.”

“İyi görünüyor, hatta o kadar iyi görünüyor ki onu neredeyse tanıyamadım.”

Gülecek oldum ama yan tarafım hâlâ acıyordu. Daha fazla çürüğe ihtiyacım yoktu.

Zaman geçtikçe tüm ziyaretlerin birer yalandan ibaret olduğunu fark ettim. Annem hayattayken şu anki kadar iyi görünmemişti. Hem fiziksel hem de karakter olarak. Onun ne

kadar harika, nazik, zeki ve cömert olduğuna dair sıfatları aklı başında bir kimse bir hafta önce kullanmazdı. İnsanlar kollarımızı, ellerimizi okşadılar ve yaşlı bir kel gerçekten popomu okşamaya kalkıştı. Biz diyorum ama ön plandaki ablamdı. Çoğu kişi, beni açıkça görmezden gelerek ya da bana korkuyla bakarak Violet'la konuştu. Pek çoğunun eteğimin altında her an çıkarıp kafaları patlatmak için hazırda bulundurduğum bir merdane sakladığımı düşündüğünden şüphelendim.

Violet mükemmel bir ev sahibesi gibi konukları kabul ederken tabutun önünde duran insanları dinledim.

“Buradaki cenaze işleri görevlileri inanılmaz. Onun tüm yüzünün parçalanmış olduğunu duymuştum ama görüyorum ki...”

“Başına geleni hak etti. Kaba, yaşlı bir cadıydı.”

“Agnes’in küçük kızının aklı hiçbir zaman başında değildi. Buna zerre şaşırmadım. Tüm şehri öldürmeye başlamadan önce polisin onu hapse tıkmasını ümit ediyorum.”

Bir oda dolusu insan içinde kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Yaşlar gözlerimi yakıyordu ve bu ziyaret faslının daha ne kadar süreceğini merak etsem de düştüğüm durumdan sıyrılacağım hiçbir yer olmadığını biliyordum. Henryetta'nın yarısı yaptığımı düşündükleri şeyi görmek için buraya gelmişti. Tam kaçıp gitmek üzereydim ki üzerine haki bir pantolon ve kısa kollu bir gömlek geçirmiş olan Joe'nun sıranın sonunda durduğunu gördüm. Diğer herkesin bakışları tabuta odaklanmışken o, bana bakıyordu. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yanımıza hiçbir zaman ulaşamayacağını düşündüm. Önünde duran iki kadın, annemin son birkaç yıldır yaptığı muhteşem turtalardan bahsediyordu durmaksızın. Onlara bahsi geçenlerin *benim turtalarım* olduğunu söylememek için altdudağımı ısırđım, zaten söylesem bile bu hiçbir şeyi değıştirmezdı. Annem çarpıcı turta zaferinin tadını çıkara-bilirdi!

Joe, ablamın elini sıktı. “Kaybınız için üzgünüm.”

Violet ona kısaca teşekkür etti, açıkça onu hâlâ bir şey-den, başlı başına bir gizemden ötürü suçluyordu.

Joe arkasında duran kişinin Violet’a yaklaşması için benim karşıma geçti. Elimi tutarak, “Kaybın için üzgünüm, Rose,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Ve dün yaşananlar için. Hâlâ arkadaş mıyız?”

Ciddiydi. Arkadaş olduğumuzu düşünüyordu. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen gülümsedim. “Elbette.”

“Nasıl gidiyor?”

Gözlerim doldu. “İyiyim.” Sonrasında fark ettiğim şey onun, elimi hâlâ tutmakta olduğuydu.

“Emin misin?”

Sırtımı Violet’a ve onunla konuşan kadına döndükten sonra tabutun hemen yanındaki insanlara göz atarak sesi-mi alçalttım. “Hepsi bunu benim yaptığımı düşünüyor Joe. Tüm şehir kendi annemi öldürdüğümü düşünüyor. Benimle konuşmuyor, beni sadece görmezden geliyorlar. Hepsi oda-nın etrafında koşturup onları öldürmeye başlayacağımdan korkuyor.” Yaşlar yanaklarımdan süzülünce boşta kalan eli-min tersiyle onları sildim.

“Böyle düşünmediklerinden eminim.”

“Joe, *onları duydum.*”

Kolumu okşayınca çaresiz bir halde daha da güçlü bir şekilde ağlamaya başladım. Joe, ablama doğru eğildi. “Biraz hava alması için onu dışarı çıkaracağım. Hemen döneriz.”

Violet bundan hoşlanmamış görünse de varlığımın özlenmeyeceğini kabul etmek zorundaydı.

Bessie Hala dışarı çıkarken Joe’nun bana eşlik etmesini izledi gözleri ışıldayarak. Konuklar bulunduğu tarafa doğru dudaklarını büzerek baktılar. Linç etme Fenton County’de hâlâ yasal olsaydı, bu akşam halka açık bir infaz yapılacağını biliyordum, ki buna şenlik ateşi de dahildi.

Joe’yla bir koridordan geçip arka kapıdan dışarı çıktık. Ufka yaklaşmakta olan güneş batmak üzereydi, gökyüzü pembe renkli bir ihtişamla ışıldıyordu. Ben ağlarken tuğla duvara sırtımızı verip yan yana sessizce durduk. Annemin ölümü üzerine gözyaşlarım üzüntü barajımı yıkıyordu. Gözyaşlarım hafıfleyince Joe bana bir kutu kâğıt mendil uzattı.

Kahkaha attım. “Bunu nereden buldun?” Kutudan birkaç mendil çekip yüzümü sildim.

“Bir masadan aldım. İhtiyaç duyabileceğini düşündüm.”

Cırcırböceklerinin cıvıltısına ve çarpılan araba kapılarının sesine sekte vuracak şekilde burnumu sildim. “Annem partilerden nefret ederdi.”

“Bu gibi ziyaretler de bir tür parti etkisi yaratıyor sanırım.”

“Annem genelde her şeyden nefret ederdi. Böyle konuşmamam gerektiğini biliyorum ama bu doğru.”

Joe mokasen ayakkabısının ucunu çatlak kaldırım taşına sürttü. “Bazı insanlar yeni kayıplarının bir aziz ya da azize olduğunu düşünmeye ihtiyaç duyarlar ve onların tüm kötü taraflarını görmezden gelirler. Fakat ben her zaman kötü taraflarının da iyi tarafları kadar insanların bir parçası olduğunu düşünmüşümdür. Kimse mükemmel değildir. Onları böyle hatırlamaya çalışmamamız gerekiyor.”

Joe yeniden konuşana kadar sessizce durduk. “Annenin her şeyden nefret etmediğine eminim. Seni ve ablanı seviyordu.”

Dudaklarım üzgün bir gülümsemeyle kıvrılırken yüzümü ona çevirdim. “İşte bu konuda yanılıyorsun. Annem benden nefret ediyordu.”

“Senin ara sıra böyle *düşündüğünden* eminim.”

Yüzümü gün batımına çevirdim. Güneş giderek alçalıyordu, neredeyse yeryüzüne değecekti. Keşke onunla birlikte ortadan kaybolabilseydim.

“Hayır, Joe. Annem benden nefret ediyordu.” Bunun nedenini bilmek isteyebilirdi elbette. Hangi anne geçerli bir neden olmaksızın çocuğundan nefret edebilirdi ki? Ama sonunda bir arkadaş bulmuştum. Joe, arkadaş olduğumuzu söylemişti. Onu henüz kaybetmek istemiyordum.

Joe bir açıklama bekliyordu. İçimi çektim ve yeniden yanaklarımdan süzölmeye başlayan yaşları sildim. “Ben herkes gibi değilim. Annem her zaman benim şeytan çarpmışın teki olduğumu söylerdi.”

“Tanrı aşkına, neden böyle bir şey söylesin ki?”

Nefesim kesildi. Beni inceleme şekli sinirlerimin geril-

mesine neden oldu. Ona açıklayamazdım. Bana olan şefkati-
ni gördükten sonra bunun diğer herkesin gözünde gördüğüm
korku ve nefrete dönüşmesine dayanamazdım. “Bazen aca-
ba haklı mı diye düşünmeden edemiyorum,” dedim. “Be-
nimle yeterince uzun takılırsan bunu sen de anlarsın. Eninde
sonunda herkesin anladığı gibi.” Kutudan bir kâğıt mendil
daha çıkarıp yüzümü sildim.

Sanki söylediğim şey yerçekimi kanununa aykırıymış,
imkânsızmış gibi Joe kaşlarını çatı.

“Benimle konuştuğun için teşekkür ederim,” dedim
ona. “Violet bir arama ekibi göndermeden önce içeri dön-
sem iyi olacak.”

“Seninle geleceğim.”

Elimi onun koluna koydum. “Teşekkürler ama sana ne
diyeceğim biliyor musun? Şehirde yeni olduğun için yete-
rince dikkat çekiyorsun zaten. Benimle birlikte görünerek
sosyal statünü daha fazla mahvetmene hiç gerek yok. İyi
akşamlar, Joe.”

Kapıyı açtım ve ona son bir kez baktım. Gafil avlanmış
görünüyordu. Sanırım öyleydi.

Bölüm Altı

Ziyaret odasına geri döndüm ve yüzüme, *geldiğiniz için teşekkür ederim ama kalbim kırılıyor*, ifadesi yüklü bir gülümseme kondurdum. Ve, *geldiğiniz için teşekkür ederim* kısmı değilse de *kalbim kırılıyor* kısmı kesinlikle doğrudu.

Birkaç saat sonra ayakta durmaktan ayaklarım sızlıyor ve gülümsemekten yanaklarım yanıyordu ama içeride hâlâ birkaç konuk vardı. Katur kutur kurabiye yerken bir yandan da şapkanın gizlediği annemin kafasındaki deliğin konumunu ve büyüklüğünü saptamaya çalışıyorlardı. Bessie Hala ve Earl Amca tüm bu zaman zarfında yanımızdan ayrılmadılar. Üç buçuk saati aşkın bir süre boyunca, çok fazla konuştuğu için sesi kısılan Violet'a su şişeleri getirdiler. Ve bana da, çünkü Bessie Hala durduramadığım gözyaşları yüzünden susuz kalmamdan endişe duyuyordu.

Bessie Hala ve Earl Amca geceyi ablamda geçirmeyi düşünüyorlardı. Fakat Bessie Hala onun yerine benimle kalmalarını önerdi.

“Rose kendine, başına buyruk bir yol çizdi,” dedi Violet iğneleyici bir ses tonuyla. “Size izin vermeyebilir.”

Güçlkle soludum. “Elbette benimle kalabilirler. Annemizin odasını kullanabilirler.”

Otoparkta vedalaştık, Violet ve ben birbirimize isteksizce sarıldık. Bessie Hala ve Earl Amca evime doğru beni takip ettiler. Arabamı park alanına çektim ve halamla amcamın valizlerini indirmesini beklerken Joe’nun evine kederli bir bakış attım.

“Bay Williams’ın birkaç ay önce öldüğünü duydum. Şimdi orada kim yaşıyor?” diye sordu Bessie Hala, yumuşak ses tonu bakışlarımdan bir anlam çıkardığını ortaya koyuyordu.

“Joe McAllister.”

“Bu akşam ziyarete gelen adam mı?”

“Evet ama bunun arkasında bir şey arama Bessie Hala. Biz sadece arkadaşız.” *Arkadaş* kelimesini dile getirmek sıkıntımı gün yüzüne çıkardı ve gözlerimin yeniden dolduğunu hissettim. “Onunla annemin öldüğü akşam tanıştım.”

Bessie Hala kapıyı açmamı izledi. “O kilit yeni mi? Daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.”

Onun bir fil hafızasına sahip olduğunu unutmuştum. “Joe kapıyı tamir ederken bunu benim için taktı.”

“Ah?”

Ses tonunda saklı soruyu umursamayarak ışığı açtım. Halam duvarların yeni rengine bayıldı ve annemin ölümünün ardından söz konusu şartlar altında boya yapmamı gerçekten akla yatkın buldu.

Earl Amca valizleri odaya getirdi. Annemin yatağının örtülerini değiştirmek için yardım etmeyi teklif ettim ama Bessie Hala bunun yerine pijamalarımı giymemi ve birlikte çay içmemizi önerdi. Mutfğa girdiğinde çoktan iki fincan çay doldurup masaya oturmuştum.

Pijamalarımı giymiş olsam da saçlarımı bozmamıştım. Bessie Hala arkamda durdu ve tel tokaları saçımdan çıkarırken parmaklarını tutamlar arasında gezdirmeye başladı. Bu hisle gevşeyerek gözlerimi kapattım.

“Yorucu bir akşamdı, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” diye mırıldandım kafamı onun ellerine doğru yaslayarak.

“Joe seni üzecek bir şey mi söyledi?”

Yaşlar yeniden gözlerimi yaktı. “Hayır, aksine bana yardımcı oldu.”

“O zaman seni bu kadar üzen nedir?”

“Henryetta halkının dirgenlerini kapıp toplanmaları dışında mı?”

“Evet, başka bir şey olduğunu biliyorum.” Bessie Hala bir kuafördü ve ilgilendiği insanların kafalarına nasıl masaj yapacağını, onları en derinlerinde saklı karanlık sırlarını dışa vuracak ölçüde nasıl rahatlatacağını çok iyi biliyordu. Benimle ilgilendiği birkaç dakikanın sonunda inanılmaz yatışmıştım.

“Arkadaş olduğumuzu söyledi. Arkadaş olduğumuzu düşünüyor, Bessie Hala,” dedim dünyanın sekizinci harikası açılmışçasına.

“Yani? Neden arkadaş olamayasınız ki?”

“Çünkü ben farklıyım. Bunu biliyorsun.”

“Büyükkannen, annem de görme yeteneğine sahipti ve pek çok arkadaşı vardı.”

“Ama o benim gibi değildi. Ben farklıyım.”

“O kadar da farklı değilsin. Ayrıca farklı olmanın nesi yanlış? Bazen diğer herkesten ayrı durmak iyi bir şeydir.”

“Annem öyle düşünmüyordu.”

Bessie Hala saçımı okşamaya biraz daha devam etti ve sonunda konuştu. “Rose, annenin zor bir hayatı oldu. Onun hakkında bilmediğin şeyler var.”

“Bu yine de bana davranma şeklinin mazereti olamaz.”

“Elbette ama bazen bir insanın bir şeyi neden yaptığını anlarsak bu, acıların hafıflemesine yardımcı olur.”

“Peki ya babama muamelesi? O da yanlıştı.”

Bessie Hala iç çekti ve yanımdaki sandalyeye oturdu. “Baban mükemmel biri değildi. Kimse mükemmel değildir.”

“Joe da bana aynı şeyi söyledi.”

Bessie Hala saçımı okşadı. “O halde Joe çok zeki bir adam.” Artık soğumuş olan çayından bir yudum aldı. “Baban, anneni derinden incitecek bazı şeyler yaptı. Aslında tüm bunların onu yaraladığını söylemem daha doğru olur. Neler olduğunu bir gün öğrenmek isteyebilirsin ama şu an doğru zaman değil. Hazır olduğunda bana gel, sana bildiğim her şeyi anlatacağım.”

Neler olduğunu öğrenmek istemeyeceğimden emindim ama yine de başımı salladım ve çayımı içtim.

Ertesi sabah tam da sessiz olmaya çalışarak mutfakta kahvaltı hazırlıyor ve kahve demliyordum ki Bessie Hala içeri girdi.

“Oturma odası sabah ışığında ne kadar da parlak ve hoş görünüyor.”

Oturma odasının ısıltısına bakmak için kafamı çevirirken gülümsedim. “Sevimli, değil mi?”

“Annen artık olmadığına göre nerede yaşayacağına karar verdin mi?”

Kalbim sıkıştı. “Neden? Burada kalmayı düşünüyorum.”

“Sorun çıkmayacağından eminim ama büyük olasılıkla Violet bu evin yarısının sahibi. Siz ikiniz anlaşmaya varmak zorunda kalabilirsiniz.”

Hesaba katmadığım bir şey daha.

Bessie Hala kolumu okşadı. “Üzülmene gerek yok, Rose. Violet’ın kendi evi var, burayı istemeyecektir. Sadece evin yarısını ondan satın alman gerekebilir.”

Kahve fincanlarımızı doldururken konuyla ilgili endişeliydim.

“En son ne zaman saçını kestirdin?” diye sordu Bessie Hala.

Hatırlayamadım, o yüzden Bessie Hala saçlarımı düzeltme konusunda ısrar etti. Beni mutfağın ortasına koyduğu bir sandalyeye oturttu ve her zaman yanında taşıdığım söylediği makasla saçlarımı kırpmaya başladı. Onu her zaman sinir eden saçımı kesme amacıyla makası yanında getirdiğinden şüphelendim. Kesim sırasında bir görüntü belirdi ve

ona dükkânında çalışan kuaförlerden birinin işten ayrılıp müşterilerinden birkaçını çalmaya çalışacağını söyledim. Bessie Hala bunu doğal karşıladı, faydalı bilgilendirmem için bana teşekkür etti ve saçlarımı kırpmayı sürdürdü.

Yere düşen saç yığınları paniğe kapılmama neden oldu ama Bessie Hala ona güvenmemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Nasıl olsa saçımın özel bir kesimi yoktu. Halam işini tamamladığında bir saç maşası çıkardı ve saçlarımı uç kısımlarından dışa doğru kıvrırdı.

“Tamam, şimdi gidip bir bak bakalım.”

Bessie Hala’yla birlikte banyoya gittim, aynadaki yansıma uzun uzun baktık. Dilim tutulmuştu.

“Artık çok daha hafif olmalı. Uçları jiletle aldım ve biraz incelttim. Bu modeli uçlardan iri dalgalı, dışa kıvrık ya da düz kullanabilirsin.”

Bessie Hala Yunanca konuşuyor olabilirdi ama yine de buna aldırmadım çünkü saçlarıma bön bön bakmakla meşguldüm.

“Bunun ben olduğuma inanamıyorum.” Saçlarımın omuzlarıma dökülüşünü izleyerek kafamı bir taraftan diğer tarafa çevirdim. Bu uzun perçemli, katlı kesimin daha önceki kuru, cansız saçımla alakası bile yoktu. Kafamı sallayınca saçım ahenkle savruldu.

“Uzun zamandır saklanıyordun, Rose Anne Gardner,” dedi Bessie Hala arkamdan. “Kozanı değiştirmenin ve olman gereken güzel kelebeğe dönüşmenin zamanı gelmişti.”

“Ah, Bessie Hala.” Ona sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim. Buna bayıldım.”

Cenaze töreni için giyindik. Elbisem ve yeni saç modelimle kendimi epey sofistike hissettim. Daha sonra onlarla pratik yapacağımı umarak yeni topuklu ayakkabılarımı yalpalayarak koridordan geçtim. Bessie Hala görüntümü hoş buldu ve annemin her zaman söylediği şeyin aksine, kozmetik ürünlerin şeytanın yağlıboyları olmadığını açıklayarak bana hafif de olsa makyaj yapmayı önerdi.

Kiliseye gitmek için Bessie Hala ve Earl Amca'nın arasına bindim. Erken vardık, ki bu da Violet ve Mike ortaya çıkmadan önce yürüme pratiği yapacak zamanımın olduğu anlamına geliyordu. Sonunda nasıl yürüyeceğimi çözdüğümde ablam ve kocası bekleme salonunun diğer ucundan içeri girdiler. Yanlarına giderken Violet'ın Bessie Hala'ya nerede olduğumu sorduğunu duydum.

"İşte geliyor." Bessie Hala'nın ses tonu net bir şekilde gururlu çıkmıştı ve bu onu daha da fazla sevmeme neden olmuştu.

Violet'ın ağzı açık kaldı. "Sen ne yaptın?"

"Violet..." Bessie Hala onu ikaz etti.

"Sen ne yaptın?"

"Violet!" Mike'm uyaran ses tonu keskindi.

Ablam kolunu bana doğru sallayarak Mike'a döndü. "Mike, gidip saçlarını yaptırmış! Annemin cenaze töreninin olduğu gün! Böyle bir şeyi kim yapar? Aklından ne geçiyor?"

"Violet, ben yaptım," dedi Bessie Hala. "Bu sabah saçlarını düzeltme konusunda ısrar ettim."

"Sana engel olabilirdi!"

“Neden?” diye sordu Bessie Hala. “Neden bana engel olacaktı? Öncelikle, tüm hayatı annesi ve ablası tarafından yönlendirilmişken, başka bir kadın ona ne yapacağını söylediye ne olmuş yani? Ve ikincisi, güzel görünmesinde hiçbir sakınca yok. Annesinin cenaze töreninde bir kaltak gibi boy göstermesinden iyidir.”

Violet öyle bir soludu ki ses seramik kaplı salonda yankılandı.

Bessie Hala sözlerini sürdürdü. “Rose sade ama bir o kadar da zevkli görünüyor. Onun adına mutlu olmalısın.”

Violet iki elini de beline koydu. “İnsanlar ne diyecekler peki?”

“Mühim olan tek şey bu, değil mi Violet? İnsanların ne diyecekleri?”

Dünya üzerinde en çok sevdiğim iki kadının tartışmakta olduğuna inanamıyordum. Hem de benim için. “Durun! İkiniz de durun!”

Yüzüme bakmak için döndüler. Violet beni boğazlayıp sonra da Bessie Hala’nın üzerine atılacakmış gibi görünüyordu.

“Violet, yeni saç kesimim seni mutsuz ettiyse üzgünüm ama Bessie Hala’nın ne yaptığına dair gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Uçlarından aldığını düşündüm. Bununla birlikte...” Halama bakıp gülümsedim. “Yaptığı şey yüzünden mutsuz değilim. Saçlarıma bayıldım ve sadece sen aksini hissettiğin için üzgünüm. Zamanlama kötü olabilir ama ikimiz de biliyoruz ki bu şehirdeki insanlar o ya da bu şekilde

zaten hakkımda konuşacaklar. Her zaman yaptıkları gibi.”

Violet yer döşeme çivilerini sökmeye başlayacakmış gibi görünüyordu. Mike onu kolundan tutup çekerek grubumuzdan uzaklaştırdı, hararetli bir şekilde tartışarak kafalarını birbirlerine doğru eğdiler.

“Rose, ablanın bu şekilde bir tepki vereceğini bilseydim, saçlarını asla kesmezdim.”

“Üzülme, Bessie Hala. Tanrı aşkına, *alt tarafı* saçımı kestir.” Ama gerçek şu ki, sorun bundan çok daha derindi. Ben değişiyordum ve ablam bundan hoşlanmıyordu.

Yas tutanların ibadethanede yerlerine geçmesini bekleme zamanı gelmeden hemen önce ablam yatışmıştı. Yine de varlığımdan kurtulmak için her an kapıdan fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Saat on biri birkaç dakika geçtiğinde kilisenin ön kapısına doğru yürüdük. Beş santimlik topuklularımla yere kapaklanmadığım için halime şükrettim.

Violet, annemin mezarının başında bana karşı hâlâ soğuktu. Fakat bir ıstırap dalgası içimde kabarırken uzanıp onun elini tuttum. Elini geri çekmediğinde, sıkıca tutmamasına rağmen bunu iyi bir işaret olarak algıladım. Açık mezarın hemen yanına oturduk ve annemiz gömülürken birbirimize sokulduk. Öksüz kalmıştık. Ümitsizce hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için kendimi zor tuttum. Annemiz dünyanın en iyi annesi olmasa da hâlâ bizim annemizdi. Ve biz artık bir başımızaydık.

Geleneksel cenaze yemeği için kiliseye rahatsız edici

bir sessizlikte gittik. Güneyli herhangi bir Baptist, ölüm dahil. bir grup yemeğinin üstesinden gelinemeyecek bir şey olmadığını bilirdi. Yemeğin üstesinden gelebilirim, dedim kendi kendime, işte o zaman yalnızlığımı ya da en azından içimdeki şeytana geri dönebilirdim.

Cenaze törenini ve mezarlık kısmını aksilik olmadan atlatmıştık; bunlara ek olarak bir de yemek kısmının üstesinden gelmeyi umarak çok şey istediğimi biliyordum. Açık büfe masasının yanında dururken iki yaşlı kadın beni izliyordu. Onların annemin arkadaşları olduğunu fark ettim. Tabii sırtından vurma ve işgüzarlık içeren ilişkilerini arkadaşlık olarak tanımlayabilirsiniz.

Violet ve Bessie Hala konuklarla ilgilenirken onların uzağında kalmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Kadınlardan biri titreyen parmağıyla öfkeyle beni işaret etti, ardından kafasını grubuna çevirdi. Birkaç dakika sonra bana doğru ilerlemeye başladılar ve doğrudan konuya girmek için hiç zaman kaybetmediler.

“Annenin cenaze töreninde bu şekilde görünmeye cüret ediyorsun demek.” Elebaşları süslü yüzüklerle kaplı çirkin parmağıyla elbisemi işaret etti. Ethel Murdock kendini Henryetta’nın ahlak bekçisi ilan etmişti. Annemle Bayan Ethel’in İlk Baptist Kilisesi üyelerinin eylemlerini yargılayarak saatler geçirdiklerinden ve buna ek olarak Henryetta’da kalan diğer vatandaşlara da yöneldiklerinden hiç kuşum yoktu.

Yüzüm kızardı ve tüm o bilindik cevaplar aklımdan uçup gitti. Silkindim. Kendimi savunmamın vakti gelmişti.

“Tam olarak neden bahsediyorsunuz? Görüntümün nesi var?” diye sordum titreyen bir sesle.

Bayan Ethel’in kaşları çatıldı ve dudakları bana bir öpücük verecekmiş gibi büzüştü. Tabii bunun gerçekleşme ihtimalinin olmadığını biliyordum. “Kibirli bir şekilde giyinmişsin. Daha önce hiç böyle giyinmediğini biliyoruz. Öz anneni parası için öldürdün ve o parayı harcamak için hiç zaman kaybetmedin değil mi?” Yüzü kıpkırmızı kesildi. Bayan Ethel’in tam şu an beyin kanaması geçireceğinden endişe ettim. Böyle bir şey yaşanırsa muhtemelen bu yüzden de suçlanırdım.

Adrenalin kanımda kabarıyordu. Göğsüm nefes almamı zorlaştırarak sıkışıyordu. “Kendi paramı nasıl harcayacağım sizi ilgilendirmez,” dedim güçlkle.

Bayan Ethel bastonunu kaldırıp yüzümün tam önünde salladı. “Yaptığının bedelini ödeyeceksin! Başka masum kurbanları öldürmek için etrafta serbestçe geziniyor olman haksızlık!” Sözleri yemek salonu boyunca yankılandı.

Beulah Godfrey kollarını kavuşturmuş, dudaklarını büzmüş halde Bayan Ethel’in tam arkasında duruyor ve kafasını onun sözlerini onaylarcasına sallıyordu.

İçimde bir öfke dalgasının kabardığını hissettim. Dipsiz bir kuyu gibi görünen bu öfkenin nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu ama durmaksızın kabarmaya devam ediyordu. “Tamam, bu şekilde hissettiğiniz için üzgünüm.” dedim istemeyerek. “Fakat bunu tartışmak için ne uygun bir yer ne de uygun bir zaman.”

Sözlerim üzerine daha da sinirlenen Bayan Ethel göğsünü dışarı çıkarıp kafasını aşağı yukarı sallayarak bir Çin horozu gibi kabardı. Bastonunu daha da yukarı kaldırıp havada savurdu. “Sakin *benimle* her şeyin bir yeri ve zamanı var konuşması yapmaya kalkma, seni *katil!*”

Bayan Ethel kırılgan dengesini kaybetti ve salladığı bastonu Bayan Beulah'nın çenesine isabet etti. Bayan Beulah acıyla haykırdı ve büfe masasında duran koca bir kâse patates püresinin tam ortasına iniş yaparak yan tarafa yuvarlandı. Masa onu ısırılmış gibi, yüzü ve göğsü kremsi karışım ile kaplı bir halde irkilerek geri çekildi. Aceleyle hareket ederken jöleli salata kâsesine çarptı ve koca kâseyi Bayan Ethel'in üzerine doğru uçurdu. Bayan Ethel üzerine gelen şeyi gördüğünde çılgılık attı, geri çekilmeye çalışırken yere kazara kapaklandı ve jöleli salata kâsesi kafasına isabet etti. Kırmızı jelatin, saçlarına ve korku dolu yüzüne bulaştı. Minik şekerlemeler bir örümcek ağında kapana kısılmış karahindiba tüyleri gibi gri-mavi buklelerine yapıştı.

Uğursuz bir sessizlik yemek salonuna yayıldı ve herkes donup kaldı, çatallar ağızlara varamadan havada asılı kaldı. Salon *Uyuyan Güzel*'in bir sahnesine benziyordu. Beş yıl önce Elmer Wainwright'ın tabutundan düşmesinden bu yana bir Henryetta cenaze töreninde böyle bir şey yaşanmamıştı.

Bir şekilde bu konuda suçlu bulunacağımı bildiğimden omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım.

Violet, *hunu nasıl yapabilirsin*, der gibi bana öfkeli bir ifadeyle bakıyordu.

Döndüm ve topuklularımla düşmemek için dua ederek dikkatli bir şekilde yemek salonundan dışarı çıktım. Neredeyse yüz çift göz oradan ayrılışımı izledi. Yerin dibine girip ölebilirdim ama bu yine de kaçmam için yeterli olmazdı.

Sonunda büyü bozulup salonda kaos yüklü bir hava yükselirken Bessie Hala peşimden geldi. Violet hâlâ salondaydı. Bu beni inanılmaz üzdü. Ablamın yanıma gelip bana sarılmasını, bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum ama onun dışarı çıkıp beni annemin cenaze törenini mahvetmekle suçlamasından korkuyordum. Birden, artık ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Bağımsızlığım gerçekten ödediğim bu bedele değer miydi?

Earl Amca'nın beni eve bırakmasına karar verdik. Her ne kadar ablamın onu yanında istemediğinden şüphelensem de Bessie Hala burada kalıp Violet'a yardım edebilirdi.

Earl Amca boğazını temizlediğinde eve varmak üzereydik. "O kadının söyledikleri doğru değildi. Yalnızca onun seni tanımadığını hatırla. Dar görüşlü insanların fikirlerini değiştiremezsin." Uzanıp kolumu okşadı.

Çenem titreyince altdudağımı ısırdım. Bu, senelerdir Earl Amca'dan duyduğum en uzun konuşmaydı.

Earl Amca beni eve bırakıp kiliseye geri gitti. Bessie Hala ve Earl Amca daha sonra geceyi yine benimle geçirmek için geri döndüler. Uyumadan önce ablamla konuşmaya çalıştım ama aramama yanıt vermedi. Telesekreterine konudan konuya atlayan bir mesaj bıraktım, onu üzdüğüm için özür diledim ve beni affetmesi için yalvardım. Bessie

Hala buna alışması için sadece zamana ihtiyaç duyduğu konusunda bana güven vermesine karşın telefonu ablamı son-
suza dek kaybetmekten korkarak kapadım.

Ertesi sabah Bessie Hala ve Earl Amca evden ayrılır-
ken halam bana onlarla birlikte gitmemi teklif etti. Fenton
County'de kalmam gerekmeseydi bir dakika bile düşünme-
den onlarla giderdim. Ayrıca öğleden sonra avukatımla ran-
devum vardı.

Deanna Crawford, bir pazar günü sabahın ikisine kı-
yasla bir perşembe öğleden sonrasında çok daha profesyonel
görünse de çoğu insan böyle değil midir diye düşünmeden
edemedim. Defterine notlar düşerken bir konferans masası-
na oturduk. Deanna dolaylı kanıtların mevcudiyetinden bah-
setti. Elektrik bağlantısının kesilmesi ve zorlanmış yan kapı
lehimeydi. Fakat hiçbir şeyin çalınmamış olması gerçeği ve
annemle o öğleden sonra yaşamış olduğum tartışma tam ak-
sini ortaya koyuyordu. Polis biraz daha sorgulama için beni
aramamış olmasına şaşırdı ve bunun kötüye işaret olduğunu
söyledi. Öncelikle daha fazla kanıt topluyor olmalıydılar.

Bir saat sonra, özgürlüğümle ilgili kendime güvenimin
azaldığını hissettim. Hatta Henryetta Polis Departmanı'nın
beni tutuklamak için kapıma dayanmasının ne kadar sürece-
ğini merak ettim.

Eve dönüş yolunda süt almak için bir dükkânda dur-
dum. Cüzdanımdan para çıkarırken bir Walart alışveriş fişi

tezgâhın üzerine düştü. Arka tarafında yazılı olanları fark etmeden önce neredeyse onu buruşturacaktım.

Listem.

Elime aldığım fişe inanamayarak uzun uzun baktım. Kafam öylesine karıştı ki onu unutmuştum.

“Onu çöpe atmamı ister misiniz?” diye sordu kasiyer.

“Hayır, sorun değil...” diye mırıldandım ve fişi dikkatlice cüzdanımın içine tıktırdım. Daha sonra onunla ne yapacağımı düşünecektim.

Eve vardktan sonra annemin vasiyetini aramaya karar verdim. Babamın ölümünün ardından bir vasiyet hazırladığını biliyordum ve bunun annemin yatak odasındaki dolabının içinde kilitli bir kutuda olduğundan şüpheleniyordum. Violet’ın bunu düşünmemiş olduğuna inanamıyordum ama muhtemelen vasiyeti okumakla benim ilgileneceğimi hesaba katmış olmalıydı. Dün geceki aramama dönmemiş ve avukat randevumda neler yaşandığını öğrenmek için de aramamıştı.

Tozlu kutu, bir sürü boş ayakkabı kutusunun altına saklanmış bir şekilde, dolabın dibinde duruyordu. İçinde bir yığın kâğıt buldum ve onları teker teker çıkarıp incelemeye başladım. Annemle babamın evlilik cüzdanı. Babamın ölüm belgesi. Evin tapusu. En altta ise üzerinde “Agnes Gardner’in Son İsteği ve Vasiyetnamesi” yazan büyük bir zarf duruyordu. Zarfı açıp içinden zımbayla tutturulmuş bir demet kâğıt çıkardım. Herhangi birinin bahsi geçenleri gerçekten anlayıp anlamayacağını merak ederek hukuki ifadeleri okudum ve birkaç sayfa sonra Violet’ın ismine

rastladım. *Annesi, Violet Mae Gardner Beauregard'a tüm parasını, evini ve tüm eşyalarını bırakmıştır.*

Her şeyi.

Odanın hatları giderek bulanıklaşırken bayılmaktan ve yeniden başımı çarpmaktan endişe duydum. Nefes almaya çalışarak kafamı dizlerimin arasına sıkıştırdım. Annem bana *hiçbir şey bırakmayacak kadar nefret mi etmişti benden?*

Bayılma tehdidi hafiflediğinde ayağa kalkıp sayfayı yeniden inceledim. Kesinlikle yanlış anlamış olmalıydım. Fakat yanlış anlamamıştım. Violet her şeyin sahibiydi.

Kendi ismimi arayarak bir sonraki sayfayı çevirdim. Ve işte buradaydım. *Rose Anne Gardner annesinin dolabında bulunan işlemeli ahşap kutunun sahibidir* Ahşap bir kutu mu?

Bu kutuyu dolabın en üst rafında buldum, neredeyse kırk santim uzunluğunda ve yirmi santim genişliğinde küçük bir sandıktı. Üzerindeki küçük asma kilitle minyatür bir korsan sandığını anımsatıyordu. Bir anahtar bulma ümidiyle annemin çekmecelerini karıştırdım ama işe yaramadı. Kutu epey hafif olduğundan içinin parayla doldurulmuş olamayacağını biliyordum. Aslında, hafif tok bir ses duymamış olsaydım içinde herhangi bir şey olup olmadığını merak edebilirdim.

Mirasıma, kirli sandığa uzun uzun baktım ve yalnızca birkaç gün içinde her şeyi kaybetmiş olduğumu fark ettim.

Bölüm Yedi

İlk şoku atlattıktan sonra kendime akşam yemeği hazırlamak için harekete geçtim ve sütü tezgâhın üzerinde unuttuğumu fark ettim. Sütü buzdolabının üst rafına koyarken orada ikisi içilmiş altılı bir bira kutusu fark ettim. Dolabın bir yanına yaslanıp bira şişelerine şöyle bir bakarak bunların nereden geldiğini çözmeye çalıştım. Annem, Şeytan'ın İçeceği'nin eve girmesine asla izin vermezdi. Earl Amca bunları almış, sonra da unutmuş olmalıydı.

Kutuyu tezgâhın üzerine koydum ve ona buzdolabımda epeydir uyuklayan, içinden bir cin çıkmak üzere olan bir yaratık kozasıymış gibi uzun uzun baktım çünkü bunun bir şeye bağlı olduğunu biliyordum. Annem bir şişe biradan hiçbir iyilik gelmez derdi hep.

Annemin düşüncesiyle, isyanım aklıma şeytani fikirler getirerek, durduğu yerden sıyrılıp şiddetle kendini gösterdi. Kutudan bir şişe bira çıkarıp ellerimin arasında çevirdim. Küçük, kahverengi bir şişe bira nasıl bir kötülük kaynağı

olabilirdi ki? O an, kötüyse içmem gerek, diye düşündüm. Metal kapağı nasıl çıkaracağımı çözmem neredeyse bir dakikamı aldı ve çıkarır çıkarmaz şişeyi tam önümde tuttum. *İşte böyle!* Hızla şeytana uydum. İçkiden koca bir yudum aldım, ardından Mildred'in arka bahçesinde yer alan çeşmedeki melek heykeli gibi sıvıyı ağızımdan püskürterek öksürdüm ve kusacak gibi oldum. Neyse ki lavabonun tam önünde duruyordum.

Yani belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildi.

Şişeyi dudaklarıma yapıştırdım ve dilim karşı çıksa da minik bir yudum aldım. Soğuk bira boğazımdan kayıp midemi yaktı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Belki de Şeytan'ın İçeceği'ydi; özellikle de buna getirebildiğim tek açıklama sihirliyken.

Kutuyu bir elimde, Kötülük Kaynağı şişemi diğer elimde taşıyarak ön kapıdan çıktım ve verandada nadiren kullanılan sallanan sandalyelerden birine oturdum. Komşuların ne düşüneceklerini bir an için aklımdan geçirdim. Sonra bunun hiçbir önemi olmadığına karar verdim. Muhtemelen burada çok da uzun bir süre yaşamayacaktım.

Birkaç küçük yudumun ardından içimi saran sihirli sıcaklık karşısında şaşkına döndüm. Kollarımla bacaklarım karıncalanmaya başladı ve kafamın bedenimden ayrı takıldığını düşündüm. Sırtlandığım dünyanın yükü birden o kadar da kötü görünmedi gözüme. Biranın tadına alışırken daha büyük yudumlar almaya başladım ve fark ettiğim sonraki şey, şişenin boşaldığıydı.

Kendimi mutlu ve kaygısız hissettim. Bir şişe bira bunu yapabiliyorsa ikincide kendimi ne kadar harika hissedeceğimi hayal edebiliyordum.

Biraz çabayla ikinci şişenin kapağını açıp biradan büyük bir yudum aldım. Hafif rüzgârla salınan ön bahçedeki ağaçların yapraklarını izleyerek oturdum.

“Rose,” dedi Joe, sesi serseme dönmüş gibi çıkıyordu. “Ne yapıyorsun?”

Kafamı çevirdim. Elinde çantamı tutarak verandanın köşesinde duruyordu. Ona göstermek için şişeyi havaya kaldırdım. “Bira içiyorum.” Kıkırdadım ve şişeden bir yudum daha aldım.

Basamakları çıkıp hemen yanımdaki sallanan sandalyeye oturdu ve çantamı ikimizin arasına, yere bıraktı. “Evet, görebiliyorum. İçmediğini sanıyordum.”

Yeniden kıkırdadım. “İçmiyorum, tamam, içmiyordum. Fakat o eski bendi, bu yeni ben ve yeni ben bira içiyor.” Ona doğru eğildim ve yüksek sesle fısıldadım. “Ve bil bakalım ne oldu? Buna *bayıldım*.”

Joe gülümsedi. “Farkındayım.” Bira kutusuna göz atınca paniğe kapıldı. “Kaç tane *içtin*?”

Elimdeki şişeyi ona doğru salladım. “Bu ikinci ama baksana kaç tane kaldı!”

“Paylaşmamda sakınca var mı?”

Bu fikirden hoşlanmadım ama yine de bu, bir komşuya yakışır bir tavır olmazdı. “Tamam.”

Joe kutudan bir şişe çıkardı. Kapağı benden çok daha

kolayca çevirip açtı ve birayı yudumladı. “Kötü bir gün müydü?” diye sordu.

Her nedense sorusunu komik buldum ve öyle bir kahkaha atmaya başladım ki sonunda gözümünden yaş geldi. Joe birasını yudumlayarak oturduğu sandalyede sallandı. Sakinleşmemi bekleyerek sabırla beni izledi.

“Bok gibiydi!” Yeniden kıkırdadım çünkü annem *bok* kelimesini bir küfür olarak görürdü ve bu akşam onun tüm kurallarını yıkıyordum. Çok geçmeden sakinleştim ve biramdan bir yudum daha aldım. “Hey, çantam sende ne arıyor?” diye sordum yerde, ikimizin arasında duran çantamı fark ederek.

“Evin dışında görünce biri kapmadan sana getireyim dedim.”

“Ah,” dedim çantamı orada nasıl unuttuğumu merak ederek. Kapının kilidini açarken onu yere bırakmış olmalıydım. Bunu düşünürken aklıma Joe’nun yaptığı masraf geldi. “Ah!” diye bağırdım Joe’nun oturduğu yerden sıçramasına sebep olarak. “Sana olan borcumu az kalsın unutuyordum.” Çantama doğru eğildim ama onu kavramak pek de kolay olmadı. Bunun eğlenceli olduğunu düşündüm ve kıs kıs güldüm.

“Rose, acelesi yok. Sonra verebilirsin.”

Sonunda çantamı yakalayıp kucağıma çektim. “Hayır, ısrar ediyorum.” *İsrar* kelimesindeki *s* sesi kulağa komik geldiği için bir kez daha kıs kıs güldüm. Cüzdanımı çıkarırken çantam tok bir ses çıkararak kucağımdan yere düştü. “Aman!”

Cüzdanımı açtım. “Sana ne kadar borçluyum?”

“Hatırlamıyorum. Sonra ödersin.” Bir şeyin gerçekten komik olduğunu düşünüyormuşçasına bir ifade belirmişti yüzünde.

“Hayır, hayır, hayır.” Kelimelerin neden ağzımda yuvarlanıyormuş gibi çıktığını merak ettim. “Sonra unutabilirim.”

“Tamam, yirmi dolar ver, geri kalanı için de bana bir ara akşam yemeği hazırlayabilirsin.”

Alışveriş fişlerinin arasında nakit paramı dikkatle karıştırdım. Bulduğum yirmiliği cüzdandan çıkarırken büyük özen gösterdim. Walart alışveriş fişi kucağıma düştü. Joe’ya parayı uzatmak için eğildim. Parmakları parmaklarımı okşayarak parayı benden aldı. Karnımda tuhaf bir karıncalanma hissettim.

“Ah...” dedim gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılırken. Büyülenmiş gibi Joe’ya döndüm.

Tepkim karşısında sersemlemiş görünüyordu.

Ona yeniden dokunmayı düşündüm ama bunun yerine biramdan bir yudum daha almaya karar verdim.

“Ne zamandır burada oturuyorsun?” diye sordu.

“Bilmem...” Sesim yitip gitti. “Hımm...” Düşünmeyi denedim.

“İçmeye ne zaman başladın?”

“Bilmem, çok olmadı.” Şişemi bitirdim ve yeni bir tane açmak için kutuya uzandım.

Joe şişeyi kutudan çıkarırken beni durdurarak elimi tuttu. “Dur bakalım Parti Kızı. En son ne zaman bir şeyler yedin?”

Her ikimiz de eğilmiş haldeyken kafalarımız birbirine epey yakındı. Ona bakmak için yavaşça döndüm. “Bilmem...”

Yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi, gözlerinde hınzır bir ifade vardı ama yerini hızla karanlık ve ciddi bir ifadeye bıraktı. Joe gergin ve rahatsız görünerek yerinden doğruldu. “Bize yiyecek bir şeyler hazırlamaya gidiyorum. Burada bekle ve sakın *başka bir şey içme.*”

Kalan bira şişesini alıp ayağa kalktı.

“O bana ait! Onu bana geri ver!”

“Vereceğim, bir şeyler yedikten sonra. İçkide yeni olduğuna göre bunu sana adamakıllı öğreteceğim.”

Bu, dikkatimi çekti. “Öğretecek misin?”

“Evet, döndüğümde. Sadece beni burada bekle.”

Son bira şişemin onunla birlikte gidişini izledim. Ellerimi kucağıma koyduğumda alışveriş fişinin avucuma değdiğini hissettim. Katlanmış kâğıdı açıp düzelttim. Listemi yazalı ne kadar olmuştu? Aradan geçen zaman bir ömür gibiydi.

Listemi okumaya başladım ve çoktan gerçekleştirmiş olduğum maddeler karşısında şaşkınlık duydum. Düşündüğümünden daha fazla ahlaksızlaşmışım. Şimdiden üç madde yerine getirilmişti: Bir, on ve on sekiz; *bir ceptelefonu satın al, bira iç ve topuklu ayakkabı giy.* Yirmi sekizde üç. Daha yolum uzundu ama yine de bu üç maddede yer alanları yirmi dört yıllık ömrümde hiç yapmamıştım. Kısa sürede oldukça iyi bir gelişme göstermiştim.

“Neye bakıyorsun?”

Kafamı hızla Joe’nun sesinin geldiği tarafa çevirdim.

“Ah?”

“O nedir?”

Bira içmeye bayılmıştım. Normalde utanır ve listemi saklardım ama bira bana asla sahip olmadığım bir özgüven vermişti. “Bu benim Dilek Listem.”

Joe bana bir sandviç ve patates cipsiyle dolu bir tabakla bir bardak su uzattı. Kendi tabağı ve su bardağıyla yanıma oturdu.

“Biram nerede?” diye sordum şişeyi kaybetmiş olmasından endişe duyarak.

Kahkaha attı. “Endişelenme, buzdolabına koydum. İçki içmenin ilk kuralı: Bira soğuk içilir.”

Sandviçimi alıp ısırđım. “Ah...”

Joe bana doğru eğildi. “Bu kural çok önemli.”

Ciddiyetini görerek başımı salladım. “Başka?”

“İçkiden önce bira üzer.”

Burnumu kırıştırdım. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bira içip daha sert içkilere geçmemen gerektiğı anlamına geliyor, işte o zaman berbat bir akşamdan kalmalık hissedersin.”

“Tamam.” Hindili sandviçimden bir ısırık daha aldım. “Neden bana sandviç getirdin? Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?”

Omzunu silkip sırtıttı. “Bana bir şişe bira ikram ettin, karşılığında sana bir sandviç hazırladım. Güzel takas. Ayrıca bu, aklıma diğeri bir kuralı getiriyor: Aç karnına sakın bira içme. Kötü bir fikir.”

“Vay canına, içki içmekle ilgili bu kadar çok kural olduğuna dair hiçbir fikrim yokmuş.”

“Hiçbir fikrin yoktu. Bir diğer kural: Susuzluk çekmek için bolca su iç.”

“Gerçekten mi?”

“Öyle, şimdi iç bakalım. Bu seni yarın baş ağrısından uzak tutacak.”

“Başım mı ağrıyacak?”

“Çok fazla içtiğinde bir şey yemez ya da su içmezsen. Şu an bunun önüne geçmeye çalışıyoruz.”

Sudan bir yudum daha aldım.

Joe sandviçini bitirdi ve tabağını yere koydu. “Peki listende neler var?”

“Dileklerim.”

“Dilekler? Ne tür dilekler?”

Ona listemi uzattım.

Listeyi aldı ve kaşlarını kaldırdı. “Bir Walart alışveriş fişi mi?”

Omzumu silktim ve tabağımdan bir cips alıp kemirdim. “Yanımda hiç kâğıt yoktu.”

“Bir numara, *bir cepte telefonu satın al. İki numara, yedi ölümcül günahın hepsini bir hafta içinde işle.*” Gülümseyerek hızla kafasını kaldırdı. “*Bu da ne böyle?*”

Kafamın bulanıklığı geçiyordu ve bunun olmasını istemiyordum. “Biramı şimdi alabilir miyim?”

Joe alışveriş fişini elinde tutarak evin ön kapısından içeri girerken bana tuhaf bir bakış attı. Koşmuş olmalıydı çünkü saniyeler içinde gidip gelmiş gibi hissettim. Döndüğünde bana kapağı açılmış bir şişe bira verdi. Kendine de bir tane almıştı.

“Pekâlâ, listene dönersek...”

Biramı yudumladım. Joe haklıydı; bira soğukken *çok daha* lezzetliydi. “Sana çoktan söyledim, o bir Dilek Listesi. Yapmak istediğim her şeyi içeriyor.”

“On numarayı, *bira içmeyi* halletmişsin gibi görünüyor.”

“Öyle, Earl Amca bira kutusunu ardında bıraktığı için şanlıyım.” Kıkırdadım.

Joe listeyi okumaya devam etti. “On dört numara. *bir adamı öp.*” Kafasını kaldırdı. “Rose, bana bu listedeki hiçbir şeyi yapmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?” Hayatı boyunca inandıktan sonra Noel Baba’nın olmadığını henüz öğrenmiş gibi geliyordu sesi kulağa.

“Ah, evet...”

“Tamam ama yine de nasıl...”

“*Geçen haftaya* kadar o listedekilerin hiçbirini yapmamıştım. Şu an üçü hallolmuş durumda.” Ona işaret etmek için üç parmağımı havaya kaldırdım. “Bir ceptelefonu satın aldım. Annemin cenaze töreninde yere serilmeden topuklu ayakkabı giydim. Ve bu akşam bira içiyorum.” Maddelerin üzerinden geçerken parmaklarımı tek tek kapatıyordum ve ortaparmağım en sona kalmıştı. Biraz sonra ne yaptığımı fark edince kahkahalara boğuldum.

Sakinleştiğimde Joe ciddi bir ifadeyle bana dik dik baktı. “Rose, neden böyle bir liste çıkardın?”

Biramdan bir yudum daha aldım. “Çünkü hayatımı yaşamamaktan usandım, anlıyor musun?”

“Hayır, ne demeye çalışıyorsun?”

Gücüm yettiğince derin bir nefes aldım. “Annemin bana neyi yapıp neyi yapamayacağını ve bana *şeytan çarpmışın teki* olduğumu söylemesi yerine hayatımı yaşamak istiyorum.”

Joe birasından bir yudum alıp bir süre sessiz kaldı. “Rose, bu listeyi ne zaman çıkardın? Dört numara, *kendi evine çık.*”

“Cumartesi günü, eve dönüp annemi o halde bulmadan önce.”

Joe uzanarak elimi tuttu. “Rose, anneni öldürdün mü?” Sesi öyle alçak çıkıyordu ki ağustosböceklerinin sesi kelimelerini bastırıyordu.

Elimi çekmeye çalıştım. “Hayır! Zaten bu seni neden ilgilendirsin ki? Hüküm vermek bana düşmez dememiş miydin?”

Elimi daha sıkı tuttu. “Haklısın, ilgilenmiyorum. Sadece merak ediyorum.”

“Ne? Kafana bir merdaneyle vurmamdan mı korkuyorsun?”

Joe kahkaha attı ve elimi bıraktı. “Hayır, senden ve aklından geçenlerden korkmuyorum. Keskin olmayan bir nesneyle üzerime gelersen hiç zorlanmadan kendimi savunabilirim.”

Onunla tartışmayı düşünsem de yanıldığını daha sonra yüzüne vurabileceğime karar verdim. Uygun zamanı bekleyecektim.

“On ki numara, *dans et.* Bu zamana kadar hiç dans etmedin mi?”

“I-ih.”

“Oturma odanda bile?”

“I-ih.”

“İşte bu utanç verici. Herkes oturma odasında dans etmiştir.”

“Ben değil.”

“On beş numara.”

Ona doğru döndüm. “Hangisi?”

Bana kısa bir bakış attı. Yüzünde beliren alaycı ifade zorlama görünüyordu. “*Bir adamla daha fazla şey yap.*”

Listemi okumaya başladığından beri ilk kez utandığımı hissettim. “Ne istediğimi yazmadım. Sadece *daha fazlasını yap* dedim.”

“Peki neden yedi ölümcül günahın hepsini bir hafta içinde işlemek istiyorsun? Neden bir hafta içinde? Neden hepsi?”

Birden tüm bu sorularından bıktığımı hissederek biramı yudumladım. “Bak, bu listede maddeler var. Yalnızca gerçekleştirdiğimde maddeleri işaretleyebileceğim. İşaretlemezsem gerçekleşememişler demektir. Aklıma annemin bana sürekli ölümcül günahlar işlediğini söylemesi geldi, ben de bütün günahları işleyip bundan *keyif almaya* karar verdim ama bunun için tek bir gün ayırmak doğru görünmedi gözüme, sence de öyle değil mi?” Anladığından emin olmak için duraksadım.

Sırıtarak başını salladı.

“O yüzden bir haftanın daha uygun olacağına karar verdim. Fakat düşünmemiş olduğum şey bunların takibiy-

di. Sanırını not düşmem gerekiyor, yoksa hangi günahı işleyip hangisini işlemediğimi unutmam olası.” Ayağa kalktım. “Çişim var.”

Joe kahkaha attı. “Tamam. Banyoya giderken yardım ister misin?”

Burnumdan solumam ona sorduğu soruyu ne kadar gülünç bulduğumu açıkladı. İçeri girmek için kapıya yöneldiğimde sendeledim çünkü veranda sallanmaya başladı. Yeniden kıkırdadım.

Joe yerinden kalkıp dirseğimi tuttu. “Dikkat et.”

Kendi ayağıma takıldım ve tam düşecekken Joe kolunu belime dolayıp bedenimi kendi bedenine doğru çekerek beni tuttu.

Kolu beni sararken göğüs göğüse duruyorduk. Kalp atışlarım hızlanırken soluk soluğa kaldım. Bedenimin alt kısmına yerleşen o sıcak his beklemediğim ama henüz kaybetmeye hazır olmadığım bir karıncalanmayla geri döndü.

“Yedi ölümcül günahı sıralayabilir misin?” diye sordu Joe, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

Şaşkınlıkla gözlerinin içine baktım. “Kıskançlık, tembellik, oburluk.”

“Bunların hiçbirini yapmadın mı, Rose?”

Usulca başımı salladım.

“Bunlar yalnızca üçü. Diğer dördünü biliyor musun?”

“Öfke, kibir, açgözlülük... şehvet.”

Yüzü benimkine yaklaştı. Kalbim yerinden çıkmaya çalışmış gibi daha da hızlı çarpmaya başladı.

“Kendini açgözlü hissettiğin bir an hiç olmadı mı?”

“Bilmiyorum.”

“Şehvetli?” Dudakları dudaklarımın yalnızca birkaç santim uzağımdaydı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir arzuyla sersemlerken cevap vermedim, yalnızca onun yüzünü inceledim.

“Bu zamana kadar gerçekten hiç öpüşmedin mi? Buna inanmakta epey zorlanıyorum.” Boşta kalan eliyle yanağımlı okşadı.

Nefesinin yüzüme değdiğini hissettim ve adlandıramadığım bir ihtiyaçla içimde bir şey yanıp tutuştu.

Ağzı benimkine öylesine yakındı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. “Listendeki bir maddeyi gerçekleştirmene yardımcı olabilirim.”

“Hangi maddeyi?” diye fısıldadım şaşı görünmemeye çalışarak gözlerini incelerken.

“On dört numara, bir öpücük.”

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçirmek üzere olup olmadığımı merak ettim. Fakat öleceksem Joe’yla öpüşmek yapabileceğim bir şeydi. “Gerçekten iyi bir öpücük olacak mı?”

Joe beni hayal kırıklığına uğrattı ve kafasını geriye atarak kahkaha attı.

“Yani bana iyi bir öpücük veremeyecek misin yoksa beni öpmek istemiyor musun?” diye sordum sinirli bir şekilde.

Kahkaha atmaya son verdi. “Hiçbiri.” Belimi saran eli ni beni biraz daha kendine çekerek sırtıma doğru kaydırды.

ki bunun mümkün olabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti. Bunu yavaş ve kendinden emin bir biçimde yaptı. Sanki ben bir fareydim ve o da avıyla oynayan bir kediydi. Gözlerini gözlerimden çekmeden ağzı ağzıma daha da yaklaştı. Kalp atışlarım yeniden hızlandı, verdiği sıkıntı her geçen saniye şiddetlendi.

“Emin misin, Rose?” diye sordu, dudakları hafif bir sırtıyla kıvrılırken gözlerinin kenarları kırıştı.

“Evet,” dedim iç çekerek ve gözlerimi kapadım.

Dudakları dudaklarıma dokundu, altdudağımı dudakları arasına alırken yumuşak ve nazikti. Dilinin kıvrıldığını ve üstdudağımı gıdıkladığını hissettim. Nefesim kesildi ve beni biraz daha kendine çektikten sonra içimde tutuşan şenlik ateşi beni yanmakla tehdit ederken dudakları dudaklarımı büyülemeye devam etti. Bacaklarımın zayıf düştüğünü hissedince kendimi sabit tutmak için kollarımı onun boynuna doladım. Joe buna dudaklarını biraz daha aralayarak ve diliyle daha önce bilmediğim şeyleri yaparak karşılık verdi. Can havliyle ona yapıştım, bedenimde yapılanan ateşin şiddetli hücumundan asla kurtulamayacağımdan emindim.

Dudaklarını çektiğinde ikimiz de birbirimizin yüzüne doğru kesik kesik soluyorduk. Joe eliyle yüzümü kavradı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. “Nasıldı?”

Bunu düşündüm, nasıl cevap vereceğimden emin değildim. “Kıyaslayacağım hiçbir şey olmadığı için söylemesi güç ama oldukça iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Oldukça iyi mi?” diye sordu gözlerinde hınzır bir ifa-

de belirirken. “Rose Gardner’ı daha iyi tanımasaydım dalga geçtiğini sanırdım. Bana bunu kıyaslamak için bir şeye ihtiyaç duyduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Joe’nun ısırdığı altdudağımlı yalayarak başımı salladım.

Bakışları dilimin hareketini izledi. Bu oyunbazlıkla dudakları yeniden benimkileri buldu. Bu kez daha talepkârdı.

Kendimi birine kaptıracağımı hiç düşünmemiştim ama yaşanan tam olarak buydu. Joe geri çekildiğinde kendi başıma ayakta durup duramayacağımdan emin değildim. Ve duramadım. Joe kolunu sırtıma dolayarak beni tuttu.

“Bu daha iyi miydi?” Kelimeleri boğuk çıkmıştı.

“Bundan daha da iyisi var mı?” diye sordum soluklanmaya çalışarak.

“Var,” dedi nefesi yüzümü yalarken. “Ama bir öpücükten çok daha fazlasını gerektiriyor. On beş numaraya geçmen gerekebilir.”

“Daha fazla...”

“Evet.”

“On beş numara konusunda da bana yardımcı olabilir misin?” diye sordum hevesle.

Joe homurdanarak yüzümü göğsüne bastırdıktan sonra kulağıma fısıldadı. “Bu konuda sana yardımcı olmayı ne kadar istediğime dair hiçbir fikrin yok. Yine de bunu yapmam. Sarhoşsun, bu doğru olmaz.”

İtiraz ederek geri çekildim. “Ben sarhoş değilim!”

“Kesinlikle öylesin. Düz yürümeyi dene.”

Bunu yapabileceğimden cidden emin değildim.

“Hadi bakalım,” dedi Joe gülümseyerek. Fakat üzgün de görünüyordu. “Hâlâ banyoya gitmek istiyor musun?”

Başımı salladım.

“Bunu kendi başına yapabilecek misin?”

“Öyle sanıyorum...”

Joe bana eşlik etmesinin daha doğru olacağına karar verdi. İçeri girdiğimde banyonun kapısını kapattım ve aynadaki yansıma baktım. Yanaklarım kızarmıştı ve gözlerim parlıyordu. Kendimi hiç bu halde görmemiştim.

Dışarı çıktığımda Joe kapının önünde bekliyordu.

“Şimdi ne yapıyoruz? Eve gidecek misin?”

“Beni istemediğin takdirde. Televizyon izleyebilirdik.”

Gülümsedim. “Kulağa hoş geliyor ama kablolu bağlantım yok.”

“Evet, üç numaradan biliyorum. *Kablolu bağlantı satın al.*”

“Listemi sana gösterdiğim için neden pişmanlık duyacağımı düşünüyorum acaba?”

Kahkaha attı. “Çünkü muhtemelen pişman olacaksın.”

“İstersen senin evine gidebiliriz, muhtemelen sende bir kanepe ve kablolu bağlantı vardır.”

“Bana kalırsa şuradaki tek kişilik koltuğa birlikte sıkışabiliriz.” Oturma odasındaki koltuğu işaret ediyordu.

Biraz kızardım. Birlikte o koltuğa oturmak birbirimize epey yakın olmak zorunda kalacağımız anlamına geliyordu.

Joe elimi tuttu. Koltuğa oturup bacaklarım kolçaktan sarkacak şekilde beni kucağına çekti. Kafamı onun boynuna gömdüm.

“Rahat mısın?” diye sordu kumandayla televizyonu açarken.

“Mmmm...” Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Alkol, tutuşunun verdiği sıcaklık ve televizyondan yükselen sesler arasında gözkapaklarım ağırlaşınca bir dakikalığına kestirmeye karar verdim.

“Rose?”

“Hı?” Uyku ve uyanıklık arasında gidip geldiğimi hissettim.

“Saçlarına *gerçekten* bayıldım.”

Göğsüne yaslanmış yumuşacık kalp atışlarını dinler halde keyifle uyuyakaldım.

Bölüm Sekiz

Ertesi sabah bira ve ben, karşılıklı olarak ilişkimizi yürütemediğimize karar verdik. Kusmayı bekleyerek klozete yapışmışken biranın üzerimde neden böyle etkileşim yarattığını merak ettim. Bir önceki gece her şey epey yolunda gitmişti. Olup biteni hatırlamaya çalışarak kafamı kaldırdım ve midem hızla bulanınca homurdandım. Dehşete kapılmış halde başımı eğerken alnımı klozetin porselenine çarptım. İhtiyacım olan tek şey, başımın ağrısının dinmesiydi.

Ben ne yaptım? Ben ne yaptım? Ben ne yaptım? Sözleri bir Budist ilahisi gibi kafamın içinde dönüp duruyordu. *Ben ne yaptım?* Bir şişe bira içmiştim. Sonra bir şişe daha. Joe ortaya çıkmıştı. Ve bana bir sandviç hazırlamıştı. Ardından bir şişe daha bira içmiştim. Ve Joe listemi okumuştı.

Yeniden homurdandım. *Listemi* okumuştı. Bunun olmasına nasıl izin verebilmişim? Tam o an öpüşmemizi hatırladım. Midem durumu protesto ederek başkaldırmasaydı bu anın hatırasına eşlik eden sıcaklık ve beklenti selinden

keyif alabilirdim. Ona *daha fazlası* konusunda bana yardımcı olup olmayacağını soruşumu hatırlayınca yeniden homurdandım. Ben ne yapmıştım? Fakat o iki öpücüğü hatırladım ve yeterince utanç duyamadığımı fark ettim. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum ve Joe'nun da kesinlikle tam bir aptal olduğumu düşündüğünden emindim. Yine de onu öptüğüm için pişman değildim.

Ve işte olmuştu. Bira şişeleri ve öpücüklerle cehenne-me uzanan yolu hızla adımlıyordum.

Yine de listemde yer alan diğer bir dileği daha gerçekleştirmiştim. Bu, kusmadan hemen önce dudaklarımın hafif bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu.

Mutfağa gittiğimde masanın üzerinde, Stop-N-Go alış-veriş fişinin arkasına yazılmış bir not buldum. Dilek Listem notun hemen yanında duruyordu ve bir, on, on dört ve on sekiz numaranın hemen yanına tik işareti atılmıştı.

Benzin fişini aldım, neredeyse on santim uzunluğundaki kâğıdın üzerindeki harfler epey küçüktü.

Rose,

Umarım kendini bugün iyi hissedersin. Yeterince su içtiğinden emin ol, seni kontrol etmek için sonra uğrayacağım.

Joe.

Not: Dün akşamı hatırlamama ihtimaline karşı, saçlarına gerçekten bayıldım.

Alışveriş fişini göğsüme bastırdım. Bu, bir oğlandan

aldığım ilk nottu. Tamam, bir adamdan. Joe kesinlikle bir oğlan değildi. Berbat halime karşın ne kadar baş döndürücü olduğunu hatırladım. Bu haberi Violet'la paylaşmayı gerçekten istiyordum ama ablamın bana hâlâ kızgın olup olmadığını düşünmeden edemedim.

Masanın üzerinde duran ahşap kutu gözüme takıldı. Ablamı vasiyet konusunda bilgilendirmem gerekiyordu ve nerede yaşayacağıma karar vermeye ihtiyaç duyuyordum. Joe'dan uzaklaşma düşüncesi içimi üzüntüyle doldurdu. *Kendi kendine yetmek zorundasın. Joe'yla aranda hiçbir şey yok.* Ama yine de aksini ümit ediyordum.

Telefona uzandım ve derin bir nefes alıp Violet'ı aradım. Cevap verdi, ses tonu mesafeliydi ama daha önceki gibi soğuk değildi. Tamam, sonuçta arayan kişinin numarasının bana ait olduğunu biliyordu.

“Seni özledim, Violet. Daha fazla tartışmak istemiyorum.”

“Ben de seni özledim. Özür dilerim. Beni affedecek misin?”

Ağlamaya başladım. “Elbette! Sen benim ablamsın, seni affetmek *zorundayım.*”

Kahkaha attık, yine de uzlaşmamız bir garipti.

“Bak, Violet, annemin vasiyetiyle ilgili konuşmamız gerekiyor.”

“Ah! Onu nasıl unutabildim? Sorun yaratmayacağından eminim.”

Sesimin neşeli çıkması için çaba sarf ettim. “Bu mese-

lenin üzerinden geçebilmemiz için sana uğrasam?”

“Tabii, öğle yemeğine gelmek ister misin? Sonrasında Ashley ve Mikey uyurken konuşabiliriz.”

Öğle yemeği kulağa berbat bir fikir gibi geliyordu. Bu düşünceyle bile midem durumu protesto ederek başkaldırısına başlamıştı. “Öğle yemeğini atlamama ve çocukların uyku zamanında gelmeme ne dersin? Midem pek iyi değil de.”

“Ah, elbette canım. Muhtemelen sinirseldir.”

Ona, *hayır, bira yüzünden olduğuna emindim* demek istedim ama Violet’ın nasıl bir tepki vereceğinden emin değildim. O nedenle hiçbir şey söylemedim.

“Neden saat iki gibi gelmiyorsun?”

Bunun toparlanmam için bana yeterli zamanı tanıyacağını umdum. “Tamam, görüşürüz o halde.”

Bir bardak su aldım ve yatağıma uzandım. Sabah burada uyanmışım ama ne yaparsam yapayım yatağıma nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Hatırladığım en son şey, utanç ve keyif karışımı bir hisle Joe’nun kucağında uykuya daldığımdı. Bunun mantıklı tek açıklaması, buraya gelmemde Joe’nun bana yardım etmesiydi. Yatağa uzanışımı hatırlamadığım için birden paniğe kapıldım ama uyandığımda ayakkabılarım hariç tamamen giyiniktim. Joe benden faydalanmak isteseydi kendimi ona teslim ettiğimde bunu yapması gerekirdi.

Biraz dinlendim ve uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Bisküvi yiyip sıcak bir duş almanın da faydası dokundu. Violet’ın evine ulaştığımda midem normale dön-

müştü ama başım hâlâ biraz ağrıyordu, yine de üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Sandığı büyük boy bir kâğıt çantaya koymuştum. Vasiyetin bir parçası olduğu için onu ablama göstermem gerektiğini düşünmüştüm. Fakat Violet'ın kapısını çalarken içim içimi kemiriyordu. Gergin olmamı gerektirecek hiçbir şey olmadığına söyledim kendime. Bundan daha kötüsü olamazdı.

Violet kapıyı açtığı anda bana öyle bir sarıldı ki elimdeki çanta kapıya çarptı.

“O da ne?” diye sordu ablam.

“Sana hemen anlatacağım. Çocuklar uyudular mı?”

“Evet, hadi mutfığa geçelim.”

Violet bize midemin almakta zorlandığı birer fincan çay doldurdu. Sarhoş olma kısmını itiraf edip etmeme konusunda bir karara varmamıştım. Fakat bunun bir önceki gece yaşanan öpüşme kısmım anlatana kadar bekleyebileceğini biliyordum.

Zarfı masanın üzerine koyup ona doğru ittim. “Oku bunu.”

Altdudağımı kemirerek arkama yaslandım. Violet endişeli halimi sezdi ve gözlerini kısarak zarfı alıp içindeki kâğıtları çıkardı.

Yazılı olan şeyleri okurken ablamın yüzünü izledim. İfadesi odaklanmadan şaşkınlığa, sonra da dehşete kaydı. Kocaman açılmış gözlerle bana baktı, yüzü bembeyaz kesilmişti. “Ah Tanrım! Hiçbir fikrim yoktu! Sana yemin ederim Rose, bu konuda hiçbir fikrim yoktu.”

“Biliyorum, Vi. Hiçbir fikrinin olmadığını biliyorum.”

“Ne yapacağız?” Sorusu kulağa bir feryat gibi geliyordu.

“Bilmiyorum. Sanırım bu evle ne yapmak istediğine karar vermen gerekiyor.”

“Ama bu hiç doğru değil, Rose. Hiç adil değil.”

Sıkıntılı bir şekilde ikimiz de sessiz kaldık. Sonunda onun elini okşadım. “Yapılacak şey bu.”

“Ama hepsini istemiyorum! Yarisına senin sahip olmanı istiyorum!”

Dudaklarım orantısız bir gülümsemeye kıvrıldı. “Bir şey daha var.”

“Ne?”

Kutuyu kâğıt çantadan çıkarıp masanın üzerine koydum. “Bu.”

“O lanet olası şey de ne?”

“Annemin vasiyetiyle bana bırakılan ahşap sandık olduğuna inanıyorum. Bir sonraki sayfada görebilirsin.”

Violet sayfayı çevirdi ve ismimi bulana kadar parmağını kâğıdın üzerinde aşağı doğru kaydırды. Yazılanları okuduktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı, bakışları öfkeliydi. “Kahretsin, bu da neyin nesi?”

“Violet Mae!”

“Bu ne biçim bir saçmalık? *Ahşap bir kutu?* İçinde ne var?”

Kutuyu ona doğru ittim. “Hiçbir fikrim yok. Kilitli.”

Violet küçük asma kilidi yokladı. “Bunu nasıl açacağımızı bulmamız gerekiyor.”

“Öyle ama nasıl olacak bilmiyorum. Anahtarı bulamadım.” Bir tarafım kutunun içinde ne olduğunu gerçekten umursamıyordu. Annemin bıraktığı şey iyi olamazdı.

Violet bir kurulama bezi aldı ve kutunun üzerindeki tozu ovarak temizledi. “Tüm bu tozun altında bir şey yazıyor!” Keşfinden ötürü heyecanlanarak yeniden kutuya doğru eğildi ve parmaklarını oyma harflerin üstünde gezdirdi. “Dora yazıyor.”

“Dora kim?” Annemin ya da babamın bir Dora’dan bahsettiğini hatırlayamıyordum.

“Bilmiyorum...” Sesi yitip giderken daha fazla ipucu arayarak kutuyu çevirdi. “Bu bir tür bizim kendi gizemimiz gibi görünüyor.”

Kahkaham yalnızca acı yüklüydü. “Evet, sanırım öyle. Kendi *Bir Anlaşma Yapalım*’ımıza sahip olmuş olabiliriz. Violet Beauregard, mirasını küçük ahşap bir kutunun gizemli içeriğiyle takas etmek ister misin?”

Violet’in gözleri doldu. “Rose, üzgünüm. Gerçekten, üzgünüm. Doğru olanı yapacağım. Söz veriyorum.”

“Belki de bana herhangi bir şey önermeden önce kutunun içinde ne olduğunu görmek için beklemelisin. İçinde bir korsanın ganimeti olabilir.” Kaygısız görünmeye çalıştım. Bunların hiçbirisi ablamın hatası değildi. Onun kendini kötü hissetmesi saçmalıktı.

“Bu konuda nasıl dalga geçebilirsin? Annem seni vasiyetinden mahrum bırakmış!”

“Hayır, bırakmadı. Bana bir kutu verdi. Bununla bir-

likte annemin beni sevmediği bir sır değildi. Öğrendiğimde epey üzüldüğümü kabul ediyorum ama atlatmak için zamanım oldu.”

Çoğunlukla.

“Senin yanında olmam gerekirdi,” dedi Violet. “Ama öyle inatçı ve kindar davrandım ki. Özür dilerim.”

“Sorun değil, oldu bitti, hepsi bu. Asıl sana anlatacağım başka bir haber var.” Yüzüm konuyu değiştirme hevesiyle kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

Violet gözlerini merakla kırıştırdı. Bu kadar heyecanlanmak bana göre bir şey değildi. “Ne?”

“Dün akşam ilk defa öpüştüm!”

Ablam dehşete kapılmış halde donup kaldı. “Sen ne yaptın?”

Hayal kırıklığına kapılmış halde dudaklarımı birbirine bastırdım. Beklediğim tepki bu değildi. Bu duruma meydan okuyarak çenemi kaldırdım. “İlk defa öpüştüğümü söyledim. Ve sorduğun için teşekkürler, *muhteşemdi*.”

Violet teslim olarak ellerini kaldırdı. “Tamam, baştan alalım. Ne zaman? Nerede? Kiminle?”

“Dün akşam. Evin ön verandasında. Joe’yla.” Bir ipucu oyunu oynuyormuş gibi hissediyordum kendimi.

Şaşkın görünüyordu. “Joe? Joe da kim?”

Gözlerimi devirdim. “Joe McAllister, yan komşum, Joe.”

Bakışlarında öfkeli bir ifade belirdi. “Senden faydalandı mı?”

“Hayır! Öyle bir şey olmadı. Ön verandada oturmuş Earl Amca’nın biralarını içiyorduk ki...”

“Bira içiyordun?” Sesi birkaç desibel yükselmişti.

“Evet, neden içmeyeyim? Earl Amca içiyor.”

“Ve ön verandada içiyordun? Komşuların önünde? Bir haftadan az bir zaman önce senin annemizi öldürdüğünü düşünen komşuların önünde? *Ve onunla öpüştün? Ön verandada?*”

Hayal kırıklığıyla iç çektim. “Benim adıma mutlu olacağını düşünmüştüm. Özellikle de bir hafta önce bana cinselliği yaşamam gerektiğini söylemen düşünüldüğünde.”

“Düzgün biriyle! Annemizin ölümünün üzerinden en azından bir hafta geçtiğinde!” Sözlerim anlaşılmış olmalıydı ki nefesi kesilerek ellerini göğsüne bastırdı. “Ah Tanrım. Onunla sevişmedin, değil mi?”

“Seviştim, Violet,” dedim kendini beğenmiş bir edayla. “Evet. Onunla ön verandada, sardunya saksılarımn hemen yanında seviştim. Hatta Mildred daha iyi bir manzara yakalayabilsin diye saksıları biraz itmem gerekti.” Joe beni reddetmemiş olsaydı komşuların neyi görebileceğini düşünmek zorunda kaldım.

“Rose!”

“Ayrıca neden Joe’nun düzgün biri olmadığını düşünüyorsun? Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun?”

“Demek istediğim şey de bu, Rose. Onun hakkmda hiçbir şey bilmiyoruz. Nerede çalışıyor? Ne yapıyor? Ailesini tanımıyoruz.”

Öfkem daha da kabarıırken kucağımdaki ellerimi yumruk yaptım. “Al işte, konunun özü de bu. *Onun ailesi* hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve bu da onu şüpheli kılıyor.”

“Hiç de öyle değil. Hassas bir zamanda senden faydalanmaya çalışıyor. Ona güvenmiyorum.”

Sessizce oturduk, yeniden tartışıyor olmamız kalbimi kırıyordu. Bize neler oluyordu?

Violet boğazını temizledi. “Biriyle çıkmak istersen Mike’la sana uygun birini ayarlayabileceğimden eminim.”

“Ne?”

“İyi bir aileden gelen düzgün biriyle çıkmak gerekiyor. Sana bu konuda yardımcı olabilirim.” Omuzlarını dikleştirmesinden kararını verdiği ve bu karardan vazgeçmeyeceği belli oluyordu.

“Şimdi doğru anlamış mıyım bir bakalım. Bir erkek arkadaşım olacaksa, *sen* bana düzgün bir aileden gelen birini bulacaksın, öyle mi?” Bunu inkâr etmesini bekledim. Etmedi. “Ah Tanrım! Sen! Söylediğin şey tam olarak bu! Kendi başıma bir erkek arkadaş bulamayacak kadar beceriksiz olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Rose, mantıklı ol. Tamamen tecrübesizsin. Yirmi dört yaşındasın ve bu zamana kadar hiç erkek arkadaşın olmadı.”

“Bunun pek çok nedeni vardı ve...”

“Rose, nedenleri boş ver, tecrübesizsin. Erkekler senden faydalanmak isteyecekler, tatlım. Senin... bu anlamdaki eksikliğinin kıymetini bilecek biriyle çıktığından emin olmak zorundayız.”

Ayağa kalktım. “Bunu yaptığına *inanamıyorum*.” Kutuyu alıp kâğıt çantaya koydum.

“Rose!” diyerek itiraz etti Violet. “Bunu yalnızca düşün, tatlım. Seni seviyorum. İncinmeni istemiyorum.”

“Violet, ben bir çocuk değilim.” Çantamı ve kutuyu koyduğum kâğıt çantayı aldım. “Bana bir çocukmuşum gibi davranmaya bir son vermen gerekiyor.”

“Sana ne oldu böyle, Rose?” diye sordu kapıya doğru peşimden gelirken.

“Büyüyorum, Violet. Bununla yüzleş.”

Arabama bindim ve ablamın muhitinden çıktığımda eve gitmeye henüz hazır değildim. Bana evle ne yapmak istediğini söylememişti. Her şey karmakarışık.

Kıyafet mağazasının önünden geçtim ve bir hevesle durdum. Geçen akşamki ziyaretle cenaze töreninde nasıl göründüğüm konusunda kendimi iyi hissediyordum ve bol, şekilsiz kıyafetler giymekten bıkmıştım. Dahası, ablamın kafamın içinde, “İnsanlar ne düşünür?” diye mızımızlanarak dönüp durduğunu duyabiliyordum. Tamam! Alışveriş yapacaktım.

Mağazaya girdiğimde geçen gün benimle ilgilenen satıcı kadın takas reyonunda duruyordu. Beni görünce dönüp bir daha baktı. “Saçlarınızı kestirmişsiniz.”

İnsanların saçlarıma olan ilgisiyle başa çıkamıyordum. Cevap olarak hafifçe gülümsedim.

Kızına dair gördüklerimin tuhaflığını unutmuşsa benziyordu ve bana birkaç kıyafet seçmemde yardımcı oldu. Değişeceksem her anlamda değişecektim ve buna çirkin kıyafetler de dahildi.

Mağazadan, ardımda epey dolar bırakıp elimde pek çok çantayla ayrıldım. Ve Joe’yu görmeyi umut ederek...

Eve vardığımda arabasını park alanında göremesem de

onun işte olduğunu umdum. Evime girdim ve eski kıyafetlerimin çoğunu kutuladım. Yeni kıyafetlerimden birini, kapri pantolon ve kolsuz bir bluz, denedim. Aynaya baktığımda farklı bir insanla karşılaşmış gibi hissettim kendimi. Bu nasıl mümkün olabiliyordu?

Bir bardak su içmek için mutfığa gittim ve nadiren arama aldığımdan eve döndüğümde kontrol etmeyi unuttuğumu hatırladığım telesekreterde bir mesaj olduğunu fark ettim.

Rose, merhaba. Ben Joe. Sadece nasıl olduğunu görmek ve seni kontrol etmek istemiştım. Hımm... hey, müsaitsen... belki bu akşam benimle yemek yemek istersin diye düşünmüştüm. Saat altı gibi evde olurum ve ne yapacağımıza bakarız. Hoşça kal. Cihazdan bip sesi yükseldiğinde gülümsemem Büyük Kanyon'un genişliğiyle yarışyordu.

Joe benimle akşam yemeği yemek istiyordu. Bunun bir randevu olup olmadığını merak ettim, sonra da neredeyse mutfakta dans ettim. Evet, bu bir randevuydu. İlk randevum.

Alışveriş yaptığım için cidden mutluydum.

Joe eve dönene kadar randevumuzla ilgili gerilecektim; o yüzden bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyacım vardı. Eski kıyafetlerimi hayır kurumuna götürebilirdim. Annemin eşyalarını da toplamayı düşündüm ama bunu tek başıma yapmak doğru gelmedi. Belki de sonra Violet'ı arar ve yardım etmek isteyip istemediğini sorardım.

Eşyaları arabama yükleyip hayır kurumunun yolunu tuttum. Kıyafetleri teslim edip saat beş buçuğa doğru eve döndüm ve Joe'nun arabasının park alanında durduğunu görünce

şaşırdım. Arabadan indiğimde Joe evinin ön kapısından dışarı fırladı, beni yakalama hevesine şaşırdım. Park alanında durmuş, ona selam verirken yüzüm sevinçle parılıyordu.

Yanıma geldiğinde Joe ciddi görünerek elimi tuttu. “Rose.” Duraksadı ve üzgün bir şekilde gülümsedi. “Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun.”

Kalbim gün ışığıyla parıldarken yüzümün kızarmasına engel olamadım. Joe beni tam olarak burada, park alanında, güpegündüz öptü. Ama birkaç saniye sonra ansızın geri çekildi.

“Rose, bu akşamki planı iptal etmem gerekiyor. Son anda böyle bir şey yaptığım için üzgünüm.”

Öpüşmemiş olsaydık benimle ilgili fikrini değiştirdiğini düşünebilirdim ama dudakları aksini söylüyordu. “Sorun değil.” Nedenini sormak istedim ama bilmek istemeyebileceğimden endişelenerek kendimi durdurdum.

Bir araba Joe’nun evinin önüne park etti.

“Ah, misafirin mi var?” diye sordum. İşgüzarlar Kulübü’ndekiler taşındığından beri onu kimsenin ziyaret etmediğini söylüyorlardı.

“Evet, hafta sonu için. Son anda haberim oldu.” Sesi oldukça sinirli ve üzgün çıkıyordu.

“Tamam...” Genç bir kadın arabadan inip arka kapıyı açarken sesim yitip gitti. Bir Alman kurdu arabadan dışarı fırladı. Kadın bize doğru baktı ve köpeği hemen yanında zıplamaya başladı. Genç kadın, köpeğin tasmaını tutarak bize doğru yaklaşırken gülümsedi. Onun, Joe’nun kız kar-

deşi olup olmadığını merak ettim ancak aralarında herhangi bir benzerlik göremiyordum. Joe kahverengi saçlı ve bronz tenliyken kadın kızıl saçlı ve beyaz tenliydi.

Normalde orada öylece dururdum. Doğruyu söylemek gerekirse, normalde en başında orada olmazdım. Eski Rose mecbur kalmadıkça insanlarla konuşmazdı. Yeni Rose ise bir yetişkin gibi davranmaya ihtiyaç duyuyordu. Joe'nun bizi birbirimizle tanıştırmaması tuhaf görünüyordu; o nedenle yüzüme bir gülümseme yerleştirip sesimin canlı çıkmasına çabalayarak, "Merhaba, ben Rose. Yan tarafta yaşıyorum," dedim.

Kadın yanımıza geldi ve elini Joe'nun omzuna koydu. Omzunu kavramasına, parmaklarının koluna doğru kıvrılma şekline bakarak konuşmadan önce anladım. "Selam, ben de Joe'nun kız arkadaşı Hilary."

Gözyaşlarına boğulup kaçmak istedim ama bunun yerine sahte bir şekilde gülümsemeye devam ettim. "Seninle tanışmak ne güzel." Kendimle gurur duydum. Bu, ablamın söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyordu kulağa. "Joe'nun burada olmandan heyecan duyduğuna eminim." Kocaman gülümsememle onurlandırmak üzere kafamı Joe'ya doğru eğdim.

Joe birini pataklamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"İçeri girsek iyi olacak, Joe," dedi Hilary onu kolundan çekerek. "Konuşmamız gereken pek çok şey var."

Joe yüzünde boğuluyormuş gibi tuhaf bir ifade belirterek geriye doğru sendeledi. Sonra arkasına döndü ve Hilary'yle birlikte eve doğru yürümeye başladı.

Aklım olup biteni idrak etmeye çalışırken ayaklarım park alanına kök salmıştı. Joe'nun ön kapısı neredeyse çarpılarak kapandıktan sonra içeriden öfke dolu sesler yükseldi. Kadının onu bir güzel haşladığını umdum. Yapmak istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum ama bunun yerine cümlelerinden ufak parçalar yakalamama rağmen, sersemlemiş halde, tartışmalarına istemsizce kulak misafiri oluyordum.

Sonunda ayaklarım büyüğü bir şekilde kendiliğinden serbest kaldı. Arkama döndüm ve kendimi tam bir aptal gibi hissederek evime doğru yürüdüm. Violet haklıydı. Bir erkekle nasıl görüşülür hiçbir fikrim yoktu. Az önce yaşananlar bunu kanıtlamıştı. Telefona uzandım ve ablamın numarasını çevirdim.

“Merhaba Violet, annemin odasını bu hafta sonu toplamam için bana yardım etmek ister misin diye soracaktım.”

“Mike'm yarın öğleden sonra birkaç saatliğine çocuklarla ilgilenebileceğinden eminim. Sana uyar mı?”

“Harika,” dedim sesime mutlu bir tını katmaya çalışarak. Kullanmanın ne kadar kolay hale geldiğini görmek beni korkuttu. “Bu arada Vi, yanından ayrıldıktan sonra düşündüm.” Duraksadım. Şu an korkup vazgeçemezdim. “Sanırım haklısın. Tüm bu randevulaşma meselesinde gerçekten tecrübesizim ve belki de bana çıkabileceğim birini bulman iyi bir fikirdir.” Bunun acımı bastırmaya yönelik bir randevu olduğunu bilmesindense böyle düşünmesi daha iyiydi. İlk randevumun amacı bende saklı kalabilirdi.

“Gerçekten mi?” dedi ciyaklayarak.

Korkudan sindim. “Evet, bunu ayarlayabileceğini düşünüyor musun?”

“Halledebileceğimi biliyorum. Seni birazdan ararım, olur mu?” Sesi öyle mutlu geliyordu ki keşke yıllar önce anlaşılmaya varmış olsaydık diye düşünmeden edemedim. Kendim için değil, onun için. Tüm o yıllar mükemmel Noel hediyesini arayarak boşa geçmişti. Yapmam gereken tek şeyin ablama çöpçatanlık yapması konusunda izin vermem olduğunu kim bilebilirdi ki?

On beş dakika kadar sonra telefon çaldı.

“Yarın akşam,” dedi Violet. Öyle heyecanlıydı ki kelimeleri boğuk çıkıyordu. “Yarın akşam bir randevun var!” Ardından yeniden ciyakladı.

Sakinleşene kadar ahizeyi kulağımdan birkaç santim uzaklaştırdım. “Oley!” dedim zorlama bir coşkuyla ama ablam bunu fark etmiş görünmüyordu.

“Adı Steve ve bir elektrik teknisyeni. Babasının inşaatıyla Mike için çalışıyor. Yirmi altı yaşında ve hiç evlenmemiş. Ailesi asırlardır buralardaydı. Anne ve babası Maple Caddesi’nde yaşıyor. Babası kâğıt fabrikasında çalışıyor, annesi ise muhasebeci. Steve seninle tanışacağı için çok heyecanlı.”

Violet’a neredeyse onun soyağacım görüp göremeyeceğimi soracaktım ama fikrimi değiştirdim.

“Seni yarın akşam yedide alacak. Ah!” Coşku doluydu. “Hazırlanmanda ve kıyafet seçiminde sana yardım edebilirim. Lise yıllarında yaşanması gerekenler gibi olacak.”

Lise yıllarındaymış gibi davranmamız iç karartıcı bir fikirdi ama yine de ablamın bu kadar heyecanlandığını duymak beni mutlu etti. “İnanılmaz eğlenceli olacak!” Sözlerimin kulağa hissettiğim şeyler kadar sahte gelmediğini umdum.

Violet bunu fark etmedi. “Saat iki gibi gelirim. Annemizin odasını toplamamız için zamanımız olur, sonra da seni hazırlayabiliriz.”

“Kulağa harika geliyor.”

Doğru kararı verdiğimi ümit ederek telefonu kapattım. Kendime bunun yalnızca bir randevu olduğunu söyledim. Neticede onunla evlenmeyecektim.

Ama yine de Joe’nun bu konuda ne düşüneceğini merak etmeden duramadım.

Bölüm Dokuz

Ertesi gün kapımda belirdiğinde Violet'ın kolları kıyafetlerle doluydu.

“Kıyafet getireceğini değil, *çıkaracağını* sanıyordum,” dedim kapıyı onun için açık tutarken.

Bana bir bakış atarak kaşlarını kaldırdı. “O üzerindeki-
ler de nereden çıktı? Nereden buldun onları?”

Annemin asla onaylamayacağı bir kot pantolon ve vücudumun hatlarını ortaya çıkaran sevimli bir tişört giymiştim. “Dün birkaç parça kıyafet aldım kendime. Yeni beni benimsemeye karar verdim.”

Açıklamam karşısında Violet'ın vereceği öfkeli tepkiyi de benimsemeyi umuyordum ama ablam beni tepeden tırnağa süzerek beni şaşırttı ve, “Beğendim. Çok hoş. Bunlara ihtiyacın olmayabilir,” dedi.

“Onlar ne ki?” diye sordum Violet kıyafetleri mutfak masasının üzerine bırakırken.

“Birkaçı bana ait, akşamki randevunda giymen için. Fakat elimde neler var sonra bakarız.”

Annemizin odasına gittik. Violet gün ışığı içeri girsin diye ağır perdeleri çekince her tarafta tozlar uçuşmaya başladı.

“Odasını mağara gibi kullanma şeklinden onun bir vampir olduğunu d şunebilirdin,” dedi Violet pencereden dışarı bakarken. “Hey, Joe’nun arka bahçesindeki kadın kim?”

Pencereye gittim. “Sorma.” Kadının köpeğinin bahçede koşturduğunu fark ettim. Bu, Joe ve onun  itiyle ilgili beliren görüntüdeki köpeğin, kadının köpeği olduğunu düşünmeme neden oldu.

Violet bana doğru dönerek elini beline koydu. “Ama sen ve Joe...”

“Sorma dedim.” Ona sırtımı döndüm ve sabah erkenden hazırladığım kutulardan birini bantlamaya başladım.

Öğleden sonrayı annemizin çekmecelerini ve dolabını gözden geçirip kıyafetlerini kutulara yerleştirerek geçirdik.   p poşeti kullanmayı düşünmüştüm ama bu oldukça saygısızca görünmüştü gözüme. Bir insanın hayatının içeriğini ortadan kaldırmak yeterince üzüntü vericiydi. Nihayetinde,   p poşeti ya da mukavva kutu, ne fark ederdi ki? Bir  m r boyu sahip olunanlar elden çıkarılıyordu.

Aklımdan geçenleri dile getirdiğimde Violet burnundan soludu. “Lütfen. Annemiz hak ettiği her şeye sahipti ve bana sorarsan bu ona hiçbir zaman yetmedi. Vasiyeti bunun canlı bir kanıtı.”

“Fakat Bessie Hala her şeyi bilmediğimizi söyledi. Babamızın, annemizin kalbini kıracak bir şeyler yaptığından bahsetti.”

Violet elindeki pantolonu katlarken öylece kalakaldı. “Babamız hiçbir zaman kimseyi incitmedi. Kendi kardeşi nasıl böyle bir şey söyler?”

Omzumu silktim. “Aynı şeyi ben de söyledim ama Bessie Hala neler olduğunu bir gün öğrenmek istersem bana bildiği her şeyi anlatacağını söyledi. Annemizin o şekilde davranmasının geçerli nedenleri olduğunu söyledi.”

Violet kaşlarını çattı. “Annemizi savunduğuna inanmıyorum, özellikle de sana yaptıklarından sonra.” Pantolonu, amacını ortaya koyan hemen yanındaki kutunun içine fırlattı. “Yeri gelmişken söyleyeyim, vasiyet meselesini halletmeye hâlâ kararlıyım.”

“Ama Violet, ya doğruysa? Ya annemizin tüm yaptıklarına dair bir mazereti varsa?”

Violet’ın gözlerinde öfkeli bir ifade belirdi. “Başına ne geldiği umrumda değil. Bize, özellikle de sana davranma şeklini mazur gösterebilecek hiçbir neden olamaz.”

Ses tonu bana bu konuda daha fazla tartışmayı reddettiğini açıklıyordu. Bana göre sorun yoktu. Zaten babamın, birinin kalbini kırabilecek kadar kötü bir şey yaptığını düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Bir an için bile hiçbir şeyini elde tutmayı düşünmediğimizden annemizin kıyafetlerini kutulara yerleştirmekte zorlanmadık. Saat beşte Violet her şeyi toplamamış olmamıza rağmen işimizin bugünlük bittiğini söyledi.

“Kıyafetlerini gözden geçirmemizin ve seni randevuna hazırlamamızın vakti geldi.” Yeni kıyafetlerimi ona göster-

mek için dolabımdan ve çekmecelerden çıkarırken bir yastık alıp göğsüne bastırarak yatağıma oturdu. “Aferin!” dedi ve tüm kıyafetleri çıkardığımda ellerini çırpı. “Bunlara bayıldım.”

“Gerçekten mi?” Cenaze töreninde verdiği tepki kendimi tuhaf hissetmeme neden olmuştu ama kabul etmeliydim ki onu hazırlıksız yakalamıştım.

“Evet, oldukça zevkli. Dahası, yaşına uygun. Daha önce hep annemin küçük bir kopyası gibi görünüyordun.” Son sözlerini dile getirirken ürperdi.

İtiraz etmeyi düşündüm ama haklıydı. “Peki ne düşünüyorsun?” diye sordum. “Ne giymeliyim?”

Violet bir etek ve bluz seçerek bana duş alıp saçımı yıkamamı söyledi. Beni bekleyecekti.

Duştan çıkıp giyindiğimde Violet, Walmart alışveriş fişimi gösterdi bana. “Bu nedir?”

“Dilek Listem,” dedim nemli saçlarımı tararken.

“Ne gibi bir Dilek Listesi?”

“Bilmem, ölmeden önce gerçekleştirmek istediğim şeylere dair ya da daha belirgin bir biçimde, tutuklanmadan önce.”

“Rose! Sakın böyle bir şey söyleme! Sen tutuklanmayacaksın.”

Bunu düşünmek istemiyordum; özellikle de ilk randevuma hazırlanırken. “Kesinlikle ummuyorum ama bu, göz önünde bulundurmam gereken bir şey. Dolaylı kanıtlar mevcut. Deanna Crawford bunun da bir olasılık olduğunu söylüyor.”

Violet kaşlarını çattı. “Bunu düşünmeyi reddediyorum. Annemizi sen öldürmedin ve cinayeti işleyeni bulacaklar.” İlgisi alışveriş fişine kaydı. “Tuhaf bir liste.”

“Senin için öyle olabilir ama benim için değil.”

“*Bir adamı öp* maddesinin yanına tik işareti atmışsın.”

“Sana zaten bunu yaptığımı söyledim. Sürpriz olmuş olamaz.”

“Bunun bir tür abartılı başkaldırı olduğunu umuyordum ama şu an bahsettiğine göre, muhteşem öpüşmenden sonra neden bir randevuya çıkma konusunda bu kadar isteklisin? Bunun Joe’nun arka bahçesindeki kadınla bir ilgisi olabilir mi?” Az da olsa kendini beğenmiş bir tavrı vardı.

“Sana söyledim, bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Violet gülümsemesini bastırmaya çalışsa da beceremedi. “Gidip saçını kurut, sonra sana nasıl makyaj yapacağını göstereceğim. Tabii Bessie Hala sana çoktan göstermediyse.”

Bessie Hala göstermişti ama bu tamamen yabancı olduğum bir konuydu. Makyaj yapmada kendimi rahat hissetmeden önce birkaç kez deneme yapmam gerektiğinin farkındaydım. Violet makyaj malzemem olmayabileceğini düşünerek –ki henüz yoktu– bana kendi malzemelerinden birkaçını bırakmıştı.

Kendimi şimdiden ışık hızında hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Ne zaman aynada kendimi görsem bana bakan yabancı karşısında ürpererek duraksıyordum. Bu yeni kişiye alışmam hâlâ biraz zaman alacağa benziyordu. Violet’a alt tarafı saç demiştim ama bundan daha fazlası vardı.

Bu, eski hayatımın sona erdiğini işaret ediyordu. Annem ölüp hücremin kilidi açıldığında özgürlüğüme kavuşmuştum. Hızla özgür adımlar atarken arada bir nereden başladığımı idrak etmem için durup nefes almam gerekiyordu.

Violet makyajımı bitirdiğinde, neyse ki kısa sürmüştü, beni keyifle gözden geçirdi ve bana hazır olduğumu söyledi. Steve gelene kadar yirmi dakikam daha vardı.

“Pekâlâ, Steve nasıl görünüyor?” diye sordum daha önce çıkardığım kıyafetleri kaldırırken.

“Sarışın, mavi gözlü ve şirin.”

Tüm bu randevulaşma meselesinde kesinlikle yeniydim ama *şirin* ifadesi bir kadının çıkmak üzere olduğu erkekle ilgili duymak istediği bir şeymiş gibi gelmiyordu kulağa.

Violet rahatça oturup televizyonu açtı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Kumandayla kanalları taramaya başladı. “Silah ya da araba içermeyen ve animasyon olmayan bir program arıyorum.”

“Peki ama bunu neden *burada* arıyorsun?”

Kafasını kaldırıp sevimsiz bir şekilde gülümsedi. “Çünkü evde izleyemiyorum. Aslını bilmesem de benden kurtulmaya çalıştığını düşünürdüm.”

Haklıydı. Onun gitmesini umuyordum ama teknik olarak burası artık onun eviydi ve bu hâlâ çözmemiz gereken bir meseleydi. Fakat şu an, Steve’in kapımda belirmesine dakikalar kalmışken değil.

“Beni utandırmayacaksın, değil mi?”

Ablam elini göğsüne koyup gözlerini sahte bir masumiyetle kocaman açtı. “Elbette utandırmayacağım.”

“Seni uyarıyorum, Violet Mae. Steve geldiğinde beni utandırırsan onunla hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Teslim olmuş bir biçimde ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam, seni utandırmayacağım. Yalnızca bu ilk randevun olduğu için sorunsuz bir şekilde evden ayrıldığından emin olacağım, hepsi bu.”

Homurdandım ve bir bardak su almak için mutfığa girdince pencereden Joe’nun arka bahçesine bakmadan edemedim. Köpek orada değildi ve boynumu eğip ön tarafa göz attığımda kadının arabasını da göremedim.

Ön kapının yüksek sesle tıklatılması dikkatimi dağıttı ve kafamı pencereye çarptım. Steve erkenciydi. Alnımı ovuşturarak ön kapıya doğru yürürken çoktan ayağa kalkmış olan ablama bir uyarı bakışı attım. Violet sırtarak yerine oturdu. Kapı kolunu kavradım, derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Joe tam karşımda duruyordu ve kabahatinden ötürü mahcup bir hali vardı. Violet’a bakmak için arkama döndüm, boynunu uzatmış, neler olup bittiğini görmeye çalışıyordu.

“O değil. Hemen dönerim.” Dikkat çekmeden sessizce dışarı çıktım ve kapıyı ardımdan kapattım. “Burada ne arıyorsun?” diye fısıldadım sertçe. “Kız arkadaşınla olman gerekmiyor muydu?”

“Rose, burada olma nedenim de bu... sana açıklamam gereken...” Kendini bu olaydan sıyırmak için pek çok şey yapmaya hazırmış gibi bir ifade vardı yüzünde.

İyi, hatta gerçekten iyi göründüğünü kabul etmeliydim ama yine de görünüşüyle beni etkilemesine izin veremezdim. “Açıklaman gereken hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Benden hoşlandığını düşünmemi sağlayarak beni kandırdın.” Arkamı dönmeden içeri girnek üzere kapı kolunu çevirdim.

“Ama senden hoşlanıyorum, Rose. Açıklamama izin verirsen...”

“Açıklamanı dinleyecek zamanım yok. Erkek arkadaşım her an burada olabilir ve geldiğinde senin burada olmam istemiyorum.”

“*Erkek arkadaşın mı?*” Yüzünde beliren ifadeden, bunun beklediği en son şey olduğu anlaşılıyordu.

Ona yaklaştım. “Ne oldu? Biriyle randevulaşamayacak kadar yeteneksiz olduğumu mu düşünüyordun Joe McAllister? Bir kız arkadaşın olduğu konusunda bana yalan söyleyebileceğini düşünmenin nedeni bu mu?”

Gözleri gerçekten şaşkın bir ifadeyle kocaman açıldı. “Hayır, Rose, elbette hayır ve sana yalan söylemedim. Yemin ederim.”

Kapıyı açıp omzumun üzerinden ona baktım. “Gidip başka yerde yemin et, Joe. Bunu duymak istemiyorum.”

Kapıyı yüzüne kapattım, titriyor olmama karşın ona kafa tuttuğum için şaşkındım.

“Neydi tüm bu olanlar?” diye sordu Violet.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim yanından geçerken. “Başka bir yere gitmen gerekmiyor mu?” Joe’nun sinirimi bozmasına izin verdiğim için gergindim. Kötü bir

ruh haliyle ilk randevuma gitmek istemiyordum. Banyoya saklandım ve sakinleşmeye çalışırken birkaç dakika sonra kapının yeniden tıklatıldığını duydum.

“Ben bakarım!” diye seslendi Violet oturma odasından.

“Hayır, *bakma!*” dedim hızla banyodan çıkarken. “Ben bakarım.” Ön kapıya gittim ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım.

Mildred kapı girişinde duruyordu. Sızlandım ve anında bundan pişmanlık duydum.

“Şimdi beni iyi dinle, genç bayan. Bundan daha terbiyeli yettiğini biliyorum. Ve geçen akşam ön verandada sergilediğin gösterinin dikkatimden kaçtığını da sakın düşünme.”

Ön verandada sabahın üçünde jonglörlük yapsaydım bile bunun Mildred’in dikkatinden kaçmayacağından şüphe duydum.

“Özür dilerim, Bayan Mildred. Başka birini bekliyordum.”

“Tabii, yan eve taşınan *playboyu*, değil mi? Gerçi onun çoktan buraya uğradığını da gördüm. Siz ikinizin güpegündüz yine kepaze tavırlar sergilememenize şaşırdım gerçi.”

İhtiyacım olan tek şey, Steve’in ortaya çıkması ve Mildred’in Joe’yla yaşadığım kepezalikten bahsettiğini duymasıydı. Çaresiz bir halde dönüp ablama baktım ama Violet çoktan yerinden kalkıp arkama geçmişti.

“Ah, merhaba, Bayan Mildred! Bu akşam bizi ziyaret etme zevkinizi neye borçluyuz?” Violet’ın neşeli sesi havadaki gerilimi dağıttı.

“Arabanı park alanında gördüm ve uğrayıp sana selam vermek istedim.”

Bu sözlerin samimiyetinden kuşku duydum. Violet’ın arabası tüm öğleden sonra boyunca park alanında duruyordu zaten.

Violet elini Mildred’in koluna koydu ve onu ön kapıya yönlendirdi. “Ne kadar tatlısınız! Neden içeri girip benimle bir fincan çay içmiyorsunuz?”

“Eve döndüğünde reçelini kaldırmayı unutma,” dedim Mildred’e ve kapıyı kapatırken beliren görüntüye usulca lanet okudum.

Mildred yanımdan geçerken bana kötü bir bakış atarak homurdandı. Annemin şeytan çarpmış olduğumla ilgili inancını desteklediğini bu zamana kadar hiç saklamamıştı. Oturma odasına geçerlerken Violet bana göz kırptı. Kabul etmem gerekiyordu, ona minnettardım.

Bir kez daha kapı tıklatıldı. Ön kapım son iki ay içinde bir akşamda hiç bu kadar aksiyon görmemişti. Yeniden derin bir nefes aldım ve az da olsa yine Joe’yu görmeyi umarak kapıyı açtım. Onun yerine karşımda Pillsbury Doughboy’u ya da gerçek hayatta hiç görmediğim kadar ona benzeyen birini gördüm. Şef şapkası ve fuları eksikti ama yüzü tombul ve pasta kreması gibi bembeyazdı, gözleri de Doughboy’unkiler gibi kocamandı. Gömleğinin yakası geniş ve yusuvarlak boğazını sarıyor, düğmeleri patlayacakmış gibi görünüyordu. Kıkırdadığını duymak adına parmağımla göbeğini dürtmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Rose?” diye sordu sesi korkudan titreyerek. En azından yüzündeki dehşete kapılmış ifadeden ötürü bunun korkudan kaynaklandığını düşünüyordum.

I-ıh, kıkırdamıyordu.

“Steve?” diye sordum ama elinde tuttuğu Walmart’tan alınma çiçeklerden ve taktığı kravat yüzünden onun Steve olduğunu zaten biliyordum. Öyle ya da böyle, gerçekten gönlü zengin bir Yehova Şahidi’ydi. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim sesimin neşeli çıkması için çabalayarak.

Kocaman gözleriyle bana uzun uzun bakarak sessiz kaldı.

“İçeri gelmek ister misin?” Soru soran mutlu bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

Steve verandaya kök salmış gibi öylece duruyordu. Bu durum Joe’nun ya da Mildred’in ahşap suntalara Japon yapıştırıcısı sürmüş olabileceğini düşünmeme neden oldu.

“Çantamı alıp hemen döneceğim,” dedim. Steve bana tuttuğu çiçekleri uzattı. “Ah, bunlar benim için mi? Çok teşekkür ederim!” Çiçekleri aldım ve onu verandada bırakıp kapıyı açık bırakarak içeri girdim.

“Al bakalım!” Çiçekleri mutfakta oturan Violet’a verdim. “Bunlarla ilgilen.”

Violet’ın yüzü karnavalda pamuk şeker kazanmış bir çocuk gibi ışıldadı. “Sana çiçek mi almış?”

Ona dik dik baktım.

“Kim sana çiçek almış? Yan kapıda yaşayan şeytan mı?”

“Hayır, Bayan Mildred,” dedi Violet kadının kolunu okşayarak. “Rose’un flörtü.”

“Flörtü mü?” diye çılgık attı Mildred. “O Yankee’yle kırıştırdıktan sonra mı?”

“Endişelenme, Bayan Mildred. Steve düzgün bir çocuk ve soyu Henryettalı. Stan Morris’in torunu.”

Bu randevuyu kabul ettiğim için zaten pişmandım ve henüz evden çıkamamıştım bile. Çantamı aldım ve Mildred’le Violet, Steve’in dişlerini kontrol etmeye başlamaya karar vermeden önce ön kapıya yöneldim. Steve aynı yüz ifadesiyle tam olarak bıraktığım yerde duruyordu, yalnızca bir tarafa doğru eğilmişti. Oturma odasındaki bir şeyi görmeye çalışırken yere kapaklanmasından endişelendim.

“Bir şey mi arıyorsun?” diye sordum omzumun üzerinden oturma odasına göz atarak.

Kafasını şiddetle sallarken gözleri daha da büyümüş gibi göründü.

Kapıyı kapatırken onun neyi –cinayetin kanıtını– aradığını fark ettim. Verandanın basamaklarına doğru yürümeye başladık ve onun bana doğru korku dolu bir ifadeyle bakışını yakaladım. *Annemi öldürdüğümü düşünüyor.* Onunla çıkabilmem imkânsızdı. Anlayamadığım şey ise, neden en başında benimle çıkmayı kabul ettiğiydi.

Steve’in arabasının yolcu kapısının hemen önünde durdum. “Steve, ben...” Kelimeler dilimin ucunda asılı kaldı. Joe ön verandasında bira içerek oturuyor ve gözlerinde kuşku dolu bir parıltıyla benim her adımımı izliyordu.

Hay aksi.

Steve, cümlemi tamamlamamı bekliyordu.

Herhangi birini, en azından öz annemi, öldüremeyeceğim konusunda onu ikna edebileceğimi umarak en sevimli gülümsememi sundum. “Beni bu akşam yemeğe çıkardığın için ne kadar memnun olduğumu söylemek istiyordum,” dedim Joe’nun duyabileceği kadar yüksek sesle. Bunu desteklercesine parmak ucuna yükseldim ve pasta kreması tadında olmamasına şaşırarak onu bembeyaz yanağından öptüm. Bu temasla korkudan sinen Steve’in halini Joe’nun görmediğini ümit ettim.

Yolcu koltuğuna oturdum ve sahte mutlu gülümsememle Steve’in direksiyon başına geçmesini bekledim. Çığlıklar atıp koşarak sokaktan kaçmasını beklerken onun arabaya binmesine neredeyse şaşırdım. Kabul etmem gerekirdi ki, bir katile muhtemelen bırakmak istemeyeceği kadar hoş bir arabası vardı. Kendi annemi öldürdüysem Buick’ine neler yapardım kim bilir!

Sessizlik içinde restorana doğru yola çıktık. Ben kucagımda duran ellerimi sinirli bir şekilde evirip çevirirken Steve iki eliyle direksiyonu sımsıkı kavramış görünüyor ve her an ona saldıracakmışım gibi bana ara sıra göz ucuyla bakıyordu.

Pek bir şey konuşmadan Henryetta’nın en hoş restoranlarından biri olan Jaspers’in park alanına çekti. Henryetta’daki insanlar bahsi geçen soylarına karşın zevk sahibi değillerdi. Ama Jaspers düzgün bir et lokantasıydı ya da öyle olduğunu duymuştum. Burada daha önce hiç bulunmamıştım.

Steve iyi eğitilmiş Güneyli bir erkeğin yapabileceği şe-

kilde benim için yolcu kapısını ve restoranın kapısını açtı. Oğlunun bir kadın için kapı açmadığını öğrenen Güneyli herhangi bir anne oğlunun kulağını çekebilirdi, hem de bahsi geçen kadının suç geçmişini önemsemezsizin.

Yerlerimize oturduktan sonra mönüye odaklanan Steve'i inceledim. Tıpsız bir adam değildi, sadece yüzü biraz fazla tombuldu. Tenine bakılırsa fazla güneş de görmemişti. Elektrik teknisyenlerinin biraz daha sert olduğundan şüpheleniyordum. Daha çok Joe gibi. Bu düşünceyi aklımdan hızla çıkardım.

Joe yoktu.

“Pekâlâ, Steve, Violet bana senin bir elektrik teknisyeni olduğunu söyledi,” dedim tatlı mı tatlı bir ses tonuyla, öyle ki bir balarısı sürüsü tarafından saldırıya uğrayabileceğimi düşünerek. Biri sohbeti başlatmalıydı, yoksa Steve'in gözeneklerinden sızan korkuyla boğulabilirdim.

Kafasını kaldırıp bana irkilerek baktı. “Öyle.” Ardından kafasını yeniden önüne eğdi.

İç çektim. Uzun bir gece olacağı benziyordu.

“Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Önerebileceğin herhangi bir şey var mı?”

Duyulamayacak şekilde bir şeyler mırıldandı.

Buna aldırmamayı düşündüm ve istese de istemese de onun benimle konuşmasını sağlamaya karar verdim. Sonra tüm bu durumun ne kadar gülünç olduğunu fark ederek kahkahalara boğuldum.

Steve irkilerek kafasını kaldırdı, gözleri ve ağzı istem-

sizce kocaman açılmıştı. Her an bir merdane çıkarıp etrafta sallamaya başlayacağını bekliyormuş gibi görünüyordu. Neden benimle çıkmak istediğini merak ettim yeniden. Ardından Suzanne'in açık sarı saçları gibi her şeyin apaçık ortada olduğunu kavradım. Mike, Steve'in patronuydu. Onu bu işe Mike zorlamıştı.

Acınası bir randevuydu. Hatta daha da beteri idi.

Tam tuvalete gitmek için izin isteyecekken garson kadın içecek siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. Steve kendisine tam iki kez sormak zorunda kalan kadına ne istediğini mırıldandı. Ben su istedim. Neredeyse dokuz numaralı maddeyi gerçekleştirmek için şarap sipariş edecektim ama bu dileği Steve'le heba etmek istemedim.

“Pekâlâ Steve, ne zamandır Mike için çalışıyorsun?”

Hâlâ kafası aşağıda olan Steve bir şeyler geveledi.

“Üzgünüm, seni tam duyamadım. Ne dedin?”

“Dört yıldır.”

Garson kadın içeceklerimizle geri döndü ve yemek siparişlerimizi aldı. Yaşadığım hayal kırıklığı açlığımı bastırmıştı ama bolca bir şey söyleyip kalanını eve götürmeye karar verdim. Steve'in parasını uçarı bir şekilde harcama konusunda kendimi bir an için suçlu hissetsem de bununla baş edebileceğini umdum. Tabii, sefil biri de olabilirdi ama ben de öyleydim.

Ve Rose Gardner'ın sefaleti kabullendiği günler sona ermişti.

Fırında patates ve salatanın yanında biftek siparişi ver-

dim. Kadın uzaklaşırken Steve de artık haliyle arkasına saklanacak bir mönüye sahip değildi.

Onu konuşturmak için gösterdiğim çabaya karşın sessizce oturduk. Sonunda vazgeçtim. Mekânın dekorunu ve sürekli müşterilerini incelemeye başladım. Salonun orta kısmında bakışlarım birkaç dakikalığına birinin doğum gününü kutlayan kalabalık bir gruba takıldı. Onlarla birlikte olmayı dilerken gülümsedim, ardından birkaç masa ileriye kaydı bakışlarım.

DMV`de beliren görüntüyü tetikleyen adamla, Daniel Crocker`la göz göze geldim. Dört adamla birlikte oturuyordu. Adamlar ciddi görünen bir konuda sohbet ediyorlardı ama Crocker beni belirgin bir merakla izliyordu. Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissederek bakışlarımı kaçırdım. Kim olduğumu biliyor muydu?

Tuvalete gitmek için izin istedim. Steve gitmem için hevesli görünürken hızla koridora fırladım. Daniel Crocker neden beni izliyordu ki? Annemi öldüren kişi o muydu? Beni tanıdığını hayal edemiyordum. DMV`den hatırlamış olsa bile şu an tamamen farklı görünüyordum.

Violet çantama pudra ve ruj koymuştu. Her birinde epeyce zaman harcayarak ikisini de sürdüm. Daha fazla ağırdan alamayınca geri döndüm ancak Steve`in boş sandalyesiyle karşılaştım.

Onun da benim gibi tuvalete gidip gitmediğini merak ederek yerime oturdum. Birkaç dakika sonra garson kadın yemeğimi getirdi. Mahcup görünüyordu.

“Erkek arkadaşınız kendini iyi hissetmediğini ve gitmek zorunda kaldığını söyledi ama yemeğinizin ücretini ödedi ve eve taksiyle dönmeniz için size para bıraktı.”

Gözyaşlarına boğulacak gibiydim ama her nedense bunun nedenini kestiremedim. Ondan hoşlanmamıştım bile. Fakat onun gibi biri beni atlattıysa gerçekten hep kaybetmeye mahkûm bir zavallıydım demektir.

“Yemeğimi benim için paketleyebilir misiniz?” diye sordum. “Paketi alıp gideceğim.” Ayağa kalkıp çantamı aldım. “Hatta ön tarafta bekleyeceğim.” Masada tek başıma oturarak bekleme utancına katlanamayacaktım.

Kadın kolumu okşadı. “Ne olursa olsun tatlım, o çalkaldan çok daha iyisine layıksın. Gidip barda bekle. İsmim Bridgette. Barmene seni benim gönderdiğimi söyle, seninle ilgilenecektir. Yemeğini paketleyip oraya getireceğim.”

Kalabalık bardan sohbet sesleri yükseliyordu, ki bu bir cumartesi akşamı için hiç de şaşırtıcı değildi. Boş bir tabureyi gözüme kestirdim ve gidip oturdum. Barmen hemen karşıma geçti.

“Sana ne verebilirim güzelim?”

“Hımm... beni buraya Bridgette gönderdi.” Bunu ona neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama söylememek için hiçbir neden görememiştim.

“Ah, demek *sen* osun.” Beni şöyle bir inceledi. “Bridgette bana ne olduğunu anlattı. Bir erkeğin seni neden terk ettiğini anlayamıyorum güzelim ama bu kesinlikle onun kaybı.” Kafasını salladı. “İçkiler benden. Ne istersin?”

“Hımm... bir kadeh şarap.”

“Kırımızı? Beyaz?”

Hiçbir fikrim yoktu. “Beyaz?”

“Chardonnay, Pinot Grigio...” Sıralamaya devam edince kendimi kaybettim. Yüzümde beliren şaşkın ifadeyi görüp gülümsedi. “Şarap içicisi değilsin, değil mi?”

Dövmeleri ve *piercing*leri olan iriyarı bir adamdı ama yine de arkadaş canlısı bir ifadesi vardı. İsim etiketinde Sloan yazılıydı. Her nedense ona güven duydum. “Açık konuşmak gerekirse *gerçekten* bir içici değilim. İlk içkimi yalnızca birkaç gün önce tattım.”

“Ah, aramızda el değmemiş biri.”

Yüzümün kızardığını hissettim ama yalnızca saniyeler sonra onun *el değmemiş bir içici* olduğumu kastettiğini kavradım.

“Endişelenme tatlım, seninle ilgileneceğim. Hemen dönerim.”

Kulağıma biri fısıldadığında Sloan’m içkimi getirmesini bekliyordum.

“Senin gibi küçük sevimli bir kız burada tek başına ne yapıyor böyle? O Beyaz Balina nereye gitti?”

Joe’nun tam arkamda durduğunu umarak döndüm. Onun yerine Daniel Crocker’la karşılaştım. Yüreğim ağzıma geldi.

“Ah...”

Oturduğum tabureyle –bir adamla derin bir sohbete dalmış olan bir kadının oturduğu– hemen yanımdaki taburenin arasına sokuldu.

Kafasını kafama doğru eğdi. “Ben Dan. Senin adın ne?”

Paniğe kapılarak donup kalsam da bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. “Rose.”

“Ah, senin gibi güzel bir çiçeğe uyan bir isim. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

“Ben... ben çoktan söyledim. Geliyor. Getiriyor.” Tam bir sersem gibi konuşuyordum. Kafamı toplamam gerekiyordu.

Adam kahkaha attı. “Seni geriyor muyum, Rose?”

Mekândan fırlayıp kaçmamak ve eve kadar koşmamak için kendimi zor tuttum ama annemin cinayetiyle ilgisi olup olmadığını ya da en azından beni tanıyıp tanımadığımı öğrenmek zorundaydım.

İkinci şık hızla yanıt buldu.

“Seni bir yerden tanıyor muyum?” Beni incelemek için kafasını yana eğdi. “Çok tanıdık geliyorsun.”

Kafamı salladım. “Hayır, sanmıyorum. Seni tanımadığımdan eminim.” DMV’dekinden çok daha farklı görünüyordu. O cuma öğleden sonrası tıraşsız ve pejmürdeydi. Bu akşam ise tertemizdi ve kabul etmem gerekirse çok daha iyi görünüyordu ama yaydığı enerji üzerimde yapmacık bir his bırakıyordu.

“İnsanların yüzlerini kolay kolay unutmam ve seni gördüğümünden eminim. Yalnızca nerede gördüğümü çıkaramıyorum. Hımm...”

Sloan şarabımı getirdi ve Daniel’a göz attıktan sonra kaşlarını kaldırdı. Gözlerim kocaman açılırken dikkat kesildim. Gülümsemesi kaybolan Sloan adama dik dik bakmaya başlamıştı. “Sana ne verebilirim, Dan?”

Sloan'ın onu tanıdığını anladığımda neredeyse taburenden düşecektim.

“Bir fiçı bira alacağım ve ayarlayabilirsem bu küçük sevimli kızı.”

Daniel'm yüzüne bakmak için eğilen Sloan'ın tüm arkadaş canlısı ifadesi kaybolmuştu. Bara geçtiğimde bu Sloan'la karşılaşsaydım burada oturmak yerine lobide beklerdim. “O benim küçük kız kardeşim. Sana önerim kendine başka bir ‘küçük sevimli kız’ bulman.”

Daniel Crocker'ın bedeni gerildi, yüzü parlak kırmızıya döndü, ki bunun utançtan kaynaklanmadığından şüphelendim. O ve Sloan bir süre birbirlerine dik dik baktılar. Daniel'ın gözkapakları seğirdi. Yüzüne şeytani bir sırıtış yayıldı. “Üstünde lanet olası bir işaret taşıyor değil ya.” Birasını almadan oradan ayrıldı.

“Teşekkür ederim,” dedim kurtarılmaya ihtiyaç duyduğum için gururum incinerek. Herhangi bir bilgi edinmeden adam gittiği için üzgün olmadığımı kabul etmeliydim.

Sloan onun uzaklaşmasını izleyip bana gönülsüzce gülümsedi. “Tamam, içki içmede yeni olduğunu söylemen bir barda takılmada da yeni olduğunu anlamama yetti. Onun gibi adamlara dikkat etmelisin. Seni tek gecelik gibi görürler, alınmak yok.”

“Alınmadım.” Erkeklerin zihniyetine dair hiçbir bilgim yoktu.

“Gerçekten tecrübesiz görünüyorsun. Bunu anlayıp senden faydalanmaya çalışırlar. Barlarda takılacaksan bundan daha iddialı olman gerekecek.”

“Teşekkür ederim.”

“Gözüm üzerinde olacak. Gitmeye hazır olduğunda sadece bana haber ver ki sana bir taksi çağırayım.”

“Teşekkürler, Sloan.” Sakinleşmeye çalışırken şarabımdan bir yudum aldım. Yakıcı bir hisle karşılaştım ama sadece bir yudum daha almaya karar verdim. Joe’yla birlikteymişim gibi davranma riskine giremezdim. Tanrı biliyor, Dan gibi biri sarhoşum diye durmazdı ve bu düşünce Joe’nun yaptığı şeyi daha da takdir etmemi sağlıyordu.

Joe’yu düşünürken içimi bir hüznün sardı ve bu, kafa karışıklığımı da beraberinde getirdi. Kız arkadaşı olduğunu öğrenene kadar onun benden hoşlandığını düşünmüştüm. Kısa süre önce listemde yer alan iki maddeyi daha –*şarap içmek* ve *bara gitmek*– gerçekleştirdiğimi kavrayarak neşelenmeye çalıştım. Beş madde hallolmuştu. Geriye yirmi üçü kalmıştı. Buna rağmen hissettiğim üzüntü neşeme gölge düşürüyordu.

Sloan’a benim için bir taksi çağırmasını rica ettim.

Eve uzanan kısa süreli taksi yolculuğu boyunca kendimle bir cesaret konuşması yaptım. Birincisi, Daniel Crocker’la tuhaf bir rastlantı sonucu karşılaşmıştım ve adamın annemin cinayetiyle hiçbir ilgisi yoktu. İğrenç bir tip olduğunu kabul ettiğim halde tamamen aşırı faal hayal gücüm onu annemin ölümüyle ilişkilendirmişti. Şüphesiz, katiller kadın tavlama çalışarak barlarda takılmazlardı. Saklanmaları gerekmez miydi?

İkincisi, bu tamamen Steve’in kaybıydı. Berbat bir randevu, hatta berbat bir ilk randevu yaşayan yeryüzündeki tek

kadın ben değildim. Daha iyisini yaşayabilirdim. Elimi sal-
lasam ellisiydi. Ya da tüm o diğer deyimlerdeki gibi. Şoför
evimin önünde durduğunda kendimi gerçekten daha iyi his-
sediyordum. Joe'nun hâlâ ön verandada oturduğunu görene
dek. Taksiden indim ve onu görmemiş gibi yapmaya çalışa-
rak evimin yan kapısına doğru yürüdüm.

“Erkek arkadaşın nerede?” diye seslendi Joe.

Onu umursama.

“Seni eve bırakamadan onu öldürdün mü?”

Cinayetin şakası yapılr bir yanının olmadığını ona söy-
lemek istedim ama Steve'in benden korkmasını –özellikle
de onun yarısı kadar olduğum düşünülürse– az da olsa ko-
mik bulduğumu kabul etmeliydim.

“Piyasadaki merdaneleri tüketeceksin yakında.”

Kafamı çevirip ona dik dik baktım. *Sakin ona cevap
verme!* Anahtarımı bulmaya çalışarak çantamı karıştırdım
ve bunu taksiden inmeden önce yapmadığım için kendime
lanet ettim. Anahtarımı bulunca pişmanlık duyacağım bir
şey yapmadan önce alelacele kilidi, Joe'nun benim için de-
ğiştirdiği kilidi açmak için harekete geçtim. Kalbim çoktan
yumuşamaya başlamıştı. Bu hiç iyi değildi.

“Rose, konuşabilir miyiz? Lütfen?” Ses tonu değişmiş,
alaycı ifadesi yok olmuştu. Onunla konuşmayı, hatta onunla
daha fazlasını yapmayı fena halde istiyordum ama ona da
kendime de güvenemiyordum. İçeri girdim ve kapıyı çarpa-
rak arkamdan kapattım.

Joe McAllister hayatımın bir parçası olamazdı.

Bölüm On

Eve vardıktan sonra telefon bir saat boyunca durmadan çaldı. Violet’la konuşmaktan daha fazla kaçınamayacağıma karar vererek sonunda telefona cevap verdim. Benden pek çok kez özür diledi ve Mike’ın Steve’i randevu konusunda zorladığını inkâr etmemesine rağmen bunu kabul de etmedi.

Ertesi gün öğleden sonra annemin kalan eşyalarıyla ilgilenmek üzere geri geldi. Annemin dolabındaki kutuları ve fotoğrafları gözden geçirirken evle ilgili ne yapılacağını tartıştık. Violet evi yarı yarıya paylaşmamız konusunda son derece kararlıydı. Evin tahmini değerini öğrenmek için birkaç emlakçıyla görüşerek işe başlayabileceğimiz sonucuna vardık.

Sonraki gün pazartesiydi. Benim için işe geri dönme vakti gelmişti. Alarmımı normalden biraz daha erken bir saate ayarladım çünkü hazırlanmam –tek dezavantaj yeni saç modelimdi– biraz daha uzun sürecekti.

Hâlâ tam anlamıyla hazır olmasam da iş arkadaşlarımdan dik bakışlarıyla karşılaşmayı umarak içi kahve dolu termos bardağımla DMV’ye girdim.

“Ah Şu haline baksana, Rose Gardner, ne kadar hoş,” diye mırıldandı Betty. “Ne oldu, kendine bir erkek mi buldun yoksa?”

Boynuma kadar kızardığımı hissederek kahkaha attım. “Hayır, halam ziyarete geldi. Kendisi kuaför ve saçımı kesti. Büyütülecek bir Şey değil.”

Suzanne dudak büzerek bulunduğum tarafa baktı. “Biri yeni kıyafetler de giymiş. Çuvallara ne oldu?”

Omzumu silktim.

“Annenin ölümü sana yaramıŐ görünüyor.”

Kendini beğenmiş ses tonu bir Şüpheli olduğumu bildiğini doğruluyordu. Onu duymazdan geldim.

Sabah saatleri bir dolu müşteriyle epey hızlı geçti. Neyse ki çoğu cana yakın ve yumuşak huyluydu. DMV’de çalışmak insanı hayattan bezdiren bir işti. Hazin hayatımın geri kalanını deęiŐtiriyorsam neden işimi de deęiŐtirmiyordum ki? Bu fikir içimde bir umut ışığı yaktı ve olası kariyer hedeflerimle ilgili hayaller kurmaya başladım. Bankodan bir sonraki numarayı çağırdım ve kafamı kaldırdığımda karşımda Daniel Crocker’ı buldum.

Gözlerim neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

Ve ifadesine bakılırsa adam da aynı durumdaydı.

“Sen,” dedi.

Buraya neden geri geldiğini ve neden işini çoktan halletmediğini merak ederek evraklarını bankonun üzerinden aldım ama sonra sigorta belgesinin süresinin dolduğunu hatırladım. Belki de bu belgeyi henüz yenilemiŐti.

Çenesini ovuşturdu, ardından dayandığı bankodan eğilerek bana şaşkın bir şekilde baktı. “Sen geçen sefer buraya geldiğimde bayılan kız değil misin?”

Ona hafifçe gülümsedim. “Bilmem, olabilir.” Evraklarını kontrol ettim. Bu kez her şey eksiksiz görünüyordu.

“Kaçınız geçen hafta burada bayılmış olabilir ki?” diye sordu hayrete düşmüş halde.

“Tamam... sanırım yalnızca ben,” diye cevap verdim sandalyemde büzülüp kalmamaya çalışarak.

“Sloan senin ağabeyin değil, değil mi?”

Hay aksi, aksi, aksi. “Bunu neden soruyorsunuz?” dedim sesimin neşeli ve profesyonel çıkması için çabalayarak.

“O bir aynasız, değil mi?”

Gözlerim şoke olmuş halde kocaman açılırken irkilerek kafamı kaldırdım.

Crocker kafasını bankoya doğru eğdi. “Doğru tahmin ettim, değil mi?”

Neden bahsettiği hakkında akla yatkın hiçbir fikrim yoktu. “Bizi gerçekten başkalarıyla karıştırıyor olmalısınız. Sloan yalnızca bir barmen ve ben de DMV’de çalışıyorum.” Çekmecedan bir etiket çıkarıp tescil belgesine yapıştırdım. “Gördüğünüz gibi plaka işlemleriyle ilgileniyorum,” dedim zar zor gülümseyerek. “Bu kez her şey olması gerektiği gibi ve hazırsınız.” Ona formlarını uzattım. “Artık size iyi günler.”

Beni sinirli bir şekilde süzdü, ardından omzunun üzerinden bakarak bankodan uzaklaştı.

“Ah, o işlemi tamamlamana sevindim,” dedi Suzanne.

“Adam tüm hafta boyunca burada dolanıp durdu. İçeri girip etrafına bakındı, sonra da gitti. Hatta bazen bir günde birkaç kez uğradığı bile oldu. Polisi aramak istedim ama Betty bana izin vermedi. Demek işi seninleymiş. Bak sen şuna.” Son cümlesini bıkkın bir ses tonuyla dile getirmişti. Neredeyse beni kıskanıyormuş gibi.

Ne olup bittiğini çözmeyi denedim. Adam neden Sloan’ın bir aynasız olup olmadığını sormuştu? Sloan bir aynasız olsa bile bunun benimle ne ilgisi vardı? Bu meselenin üzerinde duracak zamanım olmadı çünkü günün geri kalanı karışık işleri olan bir müşteri yığınyla geçti. Bir adama ertesi gün ufak çaplı bir trafik kazası yaşayacağını ve bir kadına derin dondurucunun fişinin çekilmiş olduğunu söylememin ise buna pek yardımı dokunmadı.

Mesai bitiminde kolumu kaldıracak halim yoktu ve eve varıp banyo yapmak için sabırsızlanıyordum. Annem kapıyı yumruklayıp bana içeride çok uzun süre kaldığımı söylemeden banyoda dilediğim kadar keyif çatabilirdim. Aklımdan geçen bu fikirde bir suçluluk payı aradım ve sonunda buldum ama epey derinlere inmem gerekti. Evet, annem öldüğü için üzgündüm. Fakat onun bana her seferinde aynı şeyi söylemesini kesinlikle özlemiyordum.

Bu şeytani bir düşünce değilse de ne olduğunu bilmiyordum.

Evimin yan tarafına park ettiğimde Joe’nun arabasına bakmadan edemedim. Neyse ki park alanı boştu, aksi takdirde eylemlerimin sorumluluğunu alabileceğimden emin

değildim. Onu özlüyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi, bilmiyordum. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum. Geçimini nasıl sağladığını bile bilmiyordum ama onu özlüyordum. Hormon patlaması yaşayan bir ergen gibiydim. Bir bakıma, öyle olduğumu sanıyordum.

Lavabonun içi kirli tabaklar ve bardaklarla doluydu. Bir tarafım, şu an ilgilenmem için beni zorlayacak kimse olmadığından onları ertesi güne bırakmak isterken, sorumluluk sahibi diğer tarafım onları hemen yıka diyordu. Belki de sorumluluk sahibi Rose'a uyduğumda Joe'yla konuşmak için park alanına koşturmayacak kadar kendime güvenim yerine gelirdi.

Bulaşıkları yıkamayı tamamladığımda köpük banyosu yapabileceğimi söyledim kendime. Küçük bir motivasyon. Lavabodaki bulaşıkları topladım ve yıkamaya başladım. Kurutma bezi çekmecesini açtığımda bir Walmart poşeti bulunca şaşırdım. Satın aldığım gecelikti ve o öğleden sonra Joe bana boya yapmada yardım etmek için geldiğinde çekmeceye tıkmıştım.

Walmart poşetine kaçamak bakışlar atarak bulaşıkları aceleyle yıkadım. Banyo yaptıktan sonra belki de onu giyebilirdim. Edepsizce görünüyordu. *Mum ışığında* bir köpük banyosu. Ardından gecelik. Ahlsız bir kadına dönüşüyordum. Bu düşünceyle gülümsedim. Bunlardan hiçbirinin listemde yer almaması çok kötüydü.

Küveti sıcak suyla doldurdum ve içine Violet'ın armağan ettiği eski bir doğum günü hediyesi olan lavanta esan-

sından döktüm. Birkaç mum buldum ve bir kitap alıp küvete girmeden önce onları yaktım. Mum ışığının yumuşacık ısıltısı ve lavanta kokusuyla gevşedim. Buna alışabilirdim.

Su soğuduğunda küvetten çıktım ve klozetin üzerinde katlı duran geceliğe göz atarak bir havluyla kurulandım. Onu gerçekten giyebilir miydim?

Ah, Tanrı aşkına, Rose. Bu kendi evinde giyeceğin bir gecelik yalnızca. Playboy'a poz verecek değilsin.

İpeksi kumaşın bedenimden kaymasına izin vererek kollarımı geceliğin bantlarının arasından kaydırdım. Verdiği histen zevk alarak aynada kendime bakmak için döndüm. Kendimi ilk kez erotik hissettim. Kendimi ahlaksız hissetmem gerektiğini biliyordum ama öyle bir şey söz konusu bile değildi.

Kendimi seksi hissediyordum.

Bu düşünceyle nefesim kesildi. Hayatım boyunca kendimi hiç seksi hissetmemiştim.

Hatlarımı saran ipeksi kumaşa bakarak aynanın karşısında ayakta dururken düşünmeden edemedim: Buna dair listemde yanına tik işareti atılacak bir maddenin olmaması utanç vericiydi. Tabii, yirmi dokuz numara hâlâ boştu. O boşluğa *seksi bir gecelik giy ya da mum ışığında köpük banyosu yap* yazabilirdim. Ama bunların hiçbiri o boşluğu dolduracak kadar büyük bir dilek gibi görünmüyordu. Yirmi dokuz numarayı şimdilik boş bırakacaktım.

Listemi aklımdan geçirdim. Bu gece yapabileceğim başka bir şey var mıydı?

Dans et. Joe'yla yaptığımız konuşmayı hatırladım.

"Hiç dans etmedin mi?"

"I-ıh."

"İşte bu utanç verici. Herkes oturma odasında dans etmiştir."

Oturma odamda dans edebilirdim.

Mumları söndürdüm ve oturma odasının perdelerinin çekili olduğundan emin oldum. Antredeki gömme dolapta bir CD çalar vardı ama yalnızca annemin dini müzik CD'lerine sahiptim. Bu durumun yanlışlığını bir yolunu bulup atlatsam bile dini müzik eşliğinde dans etmenin gerçekten mümkün olduğundan şüpheliydim. Sonra babamın bazen dışarıda çalışırken dinlediği eski bir AM/FM radyosu olduğunu hatırladım. Onu en son kulübede görmüştüm.

Odamda, üzerime bol bir süveter geçirdim ve bir fenerle kulübenin anahtarını alarak yan kapıyı açtım. Ortalıkta kimse görünmüyordu; o yüzden ne koşarak ne de yürüyerek ama hızlı adımlarla kulübeye gittim. Kocaman bir manolya ağacı arka bahçenin köşesine gölge düşürüyor, kulübenin metal kapısının üzerindeki asma kilidi görmemi zorlaştırıyordu. Fakat içeri girene kadar feneri yakmak istemiyordum. Ya biri beni görecektir? Birkaç beceriksiz denemenin ardından sonunda kilidi açmayı başardım. Gıcırdamamasına özen göstererek kapıyı usulca ittim. Gündüz vakti çim biçme makinesini çıkarmak için kapıyı açtığımda ses bu kadar yüksek çıkmıyordu ama gecenin sessizliğinde yankılanmıştı.

Aralıktan içeri süzıldüm ve neredeyse ses çıkarmak-

tan kaçınarak kapıyı bir karış açık kalacak kadar kapattım. Kulübenin havası boğucuydu. Arka bahçeyi saran otlardan belli olduğu üzere bir haftayı aşkın bir süredir içeri girmemiştım. Dar alana sinmiş yakıt ve küflenmiş çim kokusu içimde kasma isteğı uyandırdı. Feneri açtım ve arka taraftaki çim biçme makinesinin yanından geçerken ayağımı yakıt bidonuna çarptım. Bidon kulübenin metal duvarına çarptı ve alanda yüksek sesli bir tıngırtı koptu.

Hay aksi.

Daha dikkatli olmam konusunda söylenerek durdum. Radyo hiçbir yere gitmiyordu. Ağırdan almam gerekiyordu ama dar alan huzursuzluk veriyor, klostrofobim sinirlerimi kemiriyordu. Yan tarafa döndüm ve herhangi bir şeye çarpmamayı başarak çim biçme makinesinin yanından geçtim. Babamın eski aletleri ve ıvır zıvırları arka duvara dayalı paslanmış raflara saçılmıştı. Radyo en üst rafta duran bir alet çantasının arkasına konmuştu. Ona uzanırken kulübenin metal kapısının gıcırdaydığını duydum. Paniğe kapılarak döndüm ve kapının kapandığını fark ettim.

Kulübenin içinde kapana kısılmıştım.

Daha sonra yapmam gereken bir sürü şey düşündüm ama hiçbirini yapmadım. Bunun yerine aklıma gelen ilk şeyi yaptım. İki blok dahilinde yaşayan her komşunun duyabileceğı yükseklikte kan donduran bir çığlık attım.

“Rose?” Dışarıdan Joe’nun sesi yükseldi. Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Joe’nun bedeni kapı aralığını doldurdu. “Tanrı aşkına, burada ne işin var?”

Kolum yukarı uzanmış halde donup kaldım. En azından çığlık atmayı kesmiştim. Bunun yerine utanç verici bir şekilde bebek gibi sızlanarak ağlıyordum. “Radyoyu almayay... kapı kapandı... kapana kısıldığımı sandım.”

Joe bana ulaşmak için çim biçme makinesinin yanından dolandı. “Buradan gelen sesleri duydum ve birinin kulübene gizlice girdiğini düşündüm. Senin olduğunu bilmiyordum.”

Kulübeden çıkıp gece havasına adımımı atmamda bana yardımcı oldu. Gözyaşlarıma hâkim olamıyordum.

Joe eğildi ve saçlarımı okşayarak gözlerimin içine baktı. “Hey, iyi misin?”

Başımı salladım. Titremem dışında fiziksel olarak iyiyim.

Joe bana sarılınca yanağımı göğsüne dayayıp kendime gelmeye çalıştım.

“Seni korkutmak istememiştim. Özür dilerim.” Sırtımı okşadı.

“Sorun değil,” dedim gözyaşlarım sonunda dinerken. “Ben yalnızca kilit altında kalmaktan korkuyorum.”

“Neden?”

“Annem bazen beni çamaşır dolabına kilitlerdi.” Sesim hissettiğim utançla yitip gitti. Bunu neden itiraf etmişim ki?

“Annen seni çamaşır dolabına mı kilitliyordu?” diye sordu buna inanamayarak. “Niçin?”

“Beni cezalandırmak için.” Annemin, insanlarla ilgili görüntülere denk geldiğimde beni çamaşır dolabına kilitlediğini itiraf edemedim. İlk başta insanları gözetlediğimi dü-

şünmüş ve bana bir ders vermeye çalışmıştı. Sonrasında ise onu korkuttuğum için kilit altına alınmışım.

“Böyle bir şeyi hak etmek için ne yapmış olabilirsin ki?”

Cevap vermedim. Katlandığım şeyin hak edilir hiçbir tarafı olamazdı.

Joe’nun kolları arasında, nefesi saçımı okşarken orada bir an için durduk. Hissettiğim korku dinerek yerini başka bir şeye bırakmıştı.

“Kulübede ne arıyordun?” diye sordu Joe sonunda sessizliği bozarak.

“Babamın radyosunu arıyordum, buldum ama ulaşım alamadım.”

Joe kollarını üzerimden çekti ve kulübeye girdi. “Üst rafta mı?”

“Evet.”

Elinde radyoyla dışarı çıktı. Cihaz eski ve kalın bir toz tabasıyla kaplıydı. “Peşinde olduğun şey bu mu?” Radyoyu uzattı.

Kafamı sallayarak cihazı ondan aldım. “Evet, teşekkür ederim.”

“İhtiyaç duyduğun başka bir şey var mı?”

Kelimeleri bir araya getirmekte hâlâ sorun yaşayarak başımı salladım.

Joe kulübenin kapısını kapatınca birlikte evimin yan kapısına doğru sessizce yürüdük. Önceki geceyle ilgili bir şeyler söylemesini, kendini yeniden açıklamaya çalışmasını bekledim. Bu kez onu dinleyecektim ama konuşmadı.

Kapı koluna uzandım. “Sanırım... sana teşekkür etmeliyim.” Bana yardım etmişti ama ödümü kopardıktan sonra.

“Üzgünüm. Gerçekten yardım etmeye çalışıyordum.”

Duraksadım, gitmesine henüz hazır değildim. “İçeri gelmek ister misin?”

Yüzünden türlü hisler geçti. Önce gözleri mutlulukla ışıldadı. Ardından bu ışıltı kaybolarak yerini tereddüt dolu bir ifadeye bıraktı. Ve sonunda vazgeçişe. “Gelemem. Üzgünüm.”

“Ah... tamam.”

“İhtiyaç duyarsan hemen yan taraftayım,” dedi iç geçirir gibi bir tavırla.

Cevap vermedim, yalnızca içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Hızla çarpan kalbimi yatıştırmaya çalışarak birkaç kez derin nefes aldım.

Geç kalmıştım. Fikrini değiştirmişti. Radyoyu masanın üzerine koydum, artık dans etmek istemiyordum.

Belli belirsiz görüntüler uykumu bölerken yatağında dönüp durdum. Rüyamda cam kırılma sesi duydum ve sonra rüya görmediğimi fark ettim. Yerimden doğruldum ve uzanarak kulak kesildim. Tam sırtüstü uzandığımda bir pence-
renin açılıyormuş gibi gıcırdadığını duydum.

Yataktan hızla fırladım ve sesin nereden geldiğine karar vermeye çalışarak kapı girişinde durdum. *Annemin odasından*. Koridorda usulca ilerledim ve simsiyah giyinmiş ve bir şapka takmış karanlık siluet bacağını pencereden uzatırken odaya girdim. Çığlık attım. Adam irkilince kafasını pence-
renin ahşap çerçevesine çarptı. Violet’la odayı toparlarken içeride bıraktığım süpürgeyi kaptım ve bedeninin yarısı içe-

ride yarısı dışarıda olan fırsatçıya vurmaya başladım. Süpürgeyi vahşi savuruşlarım, üst pencerenin camının kırılmasına neden oldu.

Hırsız kendini pencereden kurtarmayı başarıp yere düştü, hızla doğrulduktan sonra Joe'nun evine doğru koşmaya başladı. Biraz sonra hâlâ bağırdığımı fark ettim.

Kendine gel, Rose. O gitti.

Işıkları yakmayı denedim ama içeri zorla giren her kimse elektriği kesmişti. Yine. Yan kapının yumruklandığını duyunca yeniden paniğe kapıldım. Ya fırsatçı yan kapıdan içeri girmeye çalışıyorsa?

"Rose!" Kapıya inen yumruk seslerinin arasından Joe'nun sesi yükseldi. "Kapıyı açmazsan kıracağım!"

Rahatlayarak, "Geliyorum, bana bir saniye ver," diye bağırdım.

Kilitleri el yordamıyla açıp kapı kolunu çevirmemle Joe hızla içeri girdi, yarı çıplaktı. Üzerinde *boxer* 'ı dışında hiçbir şey olmadan karşımda öylece durdu.

"İyi misin? Çılgılık attığını duydum ve dışarı çıktığımda birinin evinden koşarak uzaklaştığını gördüm. Onu yakaladım ama beni atlatıp kaçtı."

Sokak lambasının pencereden içeri süzülen loş ışığında başının ve belinin pek çok sıyrıkla kaplı olduğunu gördüm.

"İyiyim," dedim sakinleşmeye çalışarak. "Birinin içeri girdiğini duydum ve onu pencerede yakalayınca süpürgeyle dövmeye başladım, ta ki yere düşene dek."

"Neden böyle bir şey yaptın? Neden kaçmadın?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Joe haklıydı. Kaçmam ya da en azından polisi aramam gerekirdi. Pencereye tırmanan adam beni öldürme niyetindeydi büyük ihtimalle. Titremeye başladım ve hemen yanımda duran mutfak sandalyesine yığılıp kaldım. Zar zor nefes almaya çalışırken her şey bulanıklaşmaya başladı ve o çok tanıdık his geri geldi. Bayılmak üzereydim.

Joe bunu anlayarak yanıma diz çöktü ve kafamı dizlerimin arasına itti. “İyisin. Başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim.”

O tanıdık his geçince yerimden doğruldum, hâlâ korkudan titriyordum.

“Şimdi polisi arayabilir misin?” diye sordu Joe.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “Onları aramadın mı?”

Yüz hatları gerildi. “Hayır, arayamam. Bunu senin yapman gerekiyor.”

“Neden?”

“Sen polisi arayana kadar burada kalacağım ve sonra evime döneceğim. Sakın onlara buraya geldiğimi ve içeri girmeye çalışan kişiyi kovaladığımı söyleme. Yalnızca onu süpürgeyle dövdüğünü ve adamın kaçtığını anlat.”

“Ama neden? Polise adamla ilgili bir şeyler anlatabilirsin belki.”

Joe ayağa kalkıp telefona uzandı. “Hat kesik. Ceptelefonunu kullanman gerekecek. Nerede?”

“Çantamın içinde...”

Joe hâlâ mutfak masasının üzerinde duran çantamdan

ceptelefonunu çıkardı. “Açıklayamam, Rose. Yalnızca güven bana. Burada olduğumu bilemezler. 911’i tuşlayabilir misin yoksa senin yerine yapmamı ister misin?”

Birden öfkelenerek telefonu elinden çekip aldım. “Ben hallederim. Gideceksen şimdi git. Sana ihtiyacım yok, Joe McAllister. Evime girmeye çalışan kişiyi kendi başıma kovaladım. Telefonun birkaç tuşuna basman için kesinlikle sana ihtiyaç duymadığımdan eminim.”

Joe duraksadı, ardından yapmam gereken şeyi tamamen unutmama neden olacak şekilde beni kollarının arasına çekip öptü. Geriye çekilip yanağımı okşadı. “Tanrı’ya şükür, iyisin.” Gözleri ahlaksız bir ışıltıyla parıldayarak gülümsedi. “Geceliğinden hoşlandım.”

Sonra arkasına döndü ve kapıdan çıkıp uzaklaştı.

Bölüm On Bir

Korku ve öfke dolu hisler arasında bocalayarak polisin gelmesini bekledim. Ya uyanmamış olsaydım? Joe'nun nesi vardı? Daniel Crocker'ın bu meseleyle herhangi bir ilgisi var mıydı? Beni öğleden sonra DMV'de görmesi inanılmaz bir tesadüf gibi görünüyordu ve biri aynı günün gecesi evime girmişti. Fakat polis ifademi aldığında onlara Crocker hakkında herhangi bir şey anlatamayacağımı biliyordum. Ne söyleyecektim ki? "Anlayacağınız, Memur Bey, her şey kendimi ölü görmemle başladı ve..." Beni hemen akıl hastanesine sürerlerdi, ki oranın an itibariyle benim için en güvenli yer olup olamayacağını düşünmeden edemiyordum.

Polisler geldiler ve gereken her türlü araştırmayı yaptılar. Bu olayın en azından annemin cinayetiyle ilgili üzerimdeki şüpheleri giderdiğini umuyordum ancak sorduğumda bana herhangi bir açıklama yapmadılar. Oturma odasındaki tek kişilik koltukta uyuklayarak oturup onların saatler süren araştırmalarını tamamlamalarını tükenmiş bir halde bekle-

dim. Sabaha karşı dörde doğru gittiklerinde ne yapacağını kestiremedim. Evimde tek başıma uyumaktan öyle çok korkuyordum ki. Sırf birkaç saat uyuyabilmek için ablama arayıp uykusundan kaldırmak da istemiyordum. O yüzden kendime bir fincan kahve hazırlamak üzere mutfığa gittim ve tam o an bunu elektrik olmadan yapamayacağımı anladım. Joe'nun evine doğru göz attım.

Neden burada olduğunu polisin bilmesini istememişti?

Endişe verici bir ayrıntı aklıma takıldı. Ya Joe'nun bu olayla bir ilgisi varsa? Onu gerçekten hiç tanıımıyordum. Bu mümkün olabilir miydi? Utançtan yanaklarım kızararak bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Joe ona ihtiyaç duyduğumda benim için orada olmuştı. Hakkında böyle kötü düşünmeme neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Tamam, kız arkadaşı konusunda beni oyuna getirmesi dışında. Yine de *bu* onun annemin katili ve evime zorla giren kişi olduğu anlamına gelmezdi. Polise bulaşmak istememesini tuhaf bulmuştum ama çoğu insan polisten hoşlanmazdı zaten. Bu hiçbir şey ifade etmezdi.

Yine de bunu kafama takmadan edemedim.

İşe gitmek için hazırlandım ve saldırıya uğramaktan korktuğumdan biri eve girmiş mi diye perdeyi aralayıp arada etrafa bakarak hayatımın en hızlı düşünü aldım. En başında bu duruma nasıl düştüğümü merak ettim. Neden biri beni öldürmek isteyecekti ki? Kimseye bir tehdit oluşturmuyordum ve DMV'deki o cuma gününden önce Daniel Crocker'ı hiç görmemiştim.

İşe gitmek için gerekenden çok daha erken bir vakitte evden çıktım. Joe'nun arabası hâlâ park alanındaıydı. Dışarı çıkıp benimle konuşmaya kalkar diye acele ettim. Canım Joe McAllister'ı görmek istemiyordu. Yorgun ve aksiydim, dahası benimle yüzleşirse ona gerçekten vurabileceğimden endişe ediyordum.

İşe bir saat erken gidince DMV'nin otoparkı bomboş göründü gözüme. Kafamı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi bir an için kapattım ve uyuyakaldım. Yan camın yüksek sesle tıklatılmasıyla irkilerek yerimden doğruldum ve Betty'yi arabamın yanında dikilirken buldum. Camı açtım.

Pencereden içeri doğru baktı. "Burada ne işin var kızım?"

Ona evime birinin girmeye çalıştığını ve korkudan evimde uyuyamadığımı söyledim.

"Bugün kesinlikle çalışamazsın," dedi. "İzinlisin."

Önceden bir haftalık izin almıştım zaten ve eve gitmek şu an istediğim en son şeydi. Evim artık güvenli gelmiyordu. İlk kez evi ablama bırakmayı ve başka bir yere taşınmayı düşündüm. Kötü insanların beni bulamayacakları bir yere. Fakat bu şehirden ayrılmak gibi bir seçeneğim yoktu.

DMV her zamankinden daha yoğundu ve bu durum sorunların aklıma düşmesine engel olabilişti. Fakat çekmeye koyduğum ceptelefonumun çalması hâlâ var olan sorunlarımı hatırlamamı sağladı. Telefonu sessize aldım ama çekmecemden –birkaç tuhaf bakıştan fazlasını üzerime çekecek şekilde– ucuz bir moteldeki gıcırdayan bir yatak gibi sesler yükseldi.

Yeni müşteriye seslenmeden çağrı geçmişini kontrol ettim. Violet, avukatım ve polis aramıştı. Betty'ye beni idare edip edemeyeceğini sordum. Belki de uzlaşmacı görünürsem daha az şüpheli görünürdüm.

Arka odaya geçerek davaya atanan dedektifi aradım. Bana henüz herhangi bir şey bulamadıklarını ama birkaç soruya yanıt vermem için beni merkeze beklediklerini söyledi. Ardından, yanımda o olmadan bana polisle konuşmamı tembihleyen avukatımı aradım.

“Durumun aciliyeti umrumda bile değil. Rozet sahibi biriyle görüşeceksen önce beni ara.”

Beni merkeze beklediklerini söylediğimde sızlandı. “Sakın gitme. Oraya birlikte gitmemiz için zaman yaratmamı bekle, sana geri döneceğim.”

Hâlâ Violet'ı aramam ve penceremi tamir etmesi için birini bulmam gerekiyordu. Elektrik ve telefon hattıyla da ilgilenmeliydim. Dahası, uykusuzluktan gözlerimi açık tutmakta ciddi anlamda zorlanıyordum. Betty beni kontrol etmek için gelince görüşmem uzun sürdüğü için gözlerim dolarak ondan özür diledim.

“Rose, evine git. Sen olmadan da idare edebiliriz.”

İtiraz edecek oldum ama sonra durdum. Bitkindim ve polisle görüşmeden önce uyumaya ihtiyaç duyuyordum. Aklıma gelen ilk yer Violet'ın eviydi.

Yola çıktığımda onu aradım ve önceki gece yaşananları –Joe'yu içeren kısımlar hariç–Violet'a anlattım. Kapısını tıklattığımda ilk vuruştan hemen sonra kapıyı açtı ve bana sıkıca sarıldı. Bu kadar yorgun olmasaydım ağlayabilirdim.

“Uzanıp biraz kestirebilir miyim?” diye sordum. “Sabahın birinden beri ayaktayım.”

“Elbette!”

Fakat Ashley’nin odasına girerken ceptelefonum titreşti. Arayan Deanna’ydı. Yarım saat içinde merkezde olmam gerekiyordu.

Merkezin ön kapısında beni karşıladı. Oldukça profesyonel ama suratsız görünüyordu. “Sana aksini söylemediğim sürece tek bir soruya dahi cevap vermek yok, anlaştık mı?”

Neden bu kadar endişeli davrandığını merak ederek başımı salladım. İki saat sonra merkezden çıktığımızda ise sebebini anladım.

“Sana yalan söylemeyeceğim, Rose,” dedi. “Durum pek iç açıcı değil.”

“Anlamıyorum. Evime birinin girmeye çalışmasının ardından neden hâlâ annemi öldürdüğümden şüpheleniyorlar?”

“Bunu senin ayarladığını düşünüyorlar çünkü evin içine kıyasla dışında çok fazla miktarda cam kırığı var. Davetsiz misafir eve girmek için camı kırsaydı içeride daha fazla miktarda kırık olurdu.”

“Odanın içinde cam kırıkları var!”

“Fakat daha fazlası evin dışında var ve bu da pencerenin içeriden kırıldığı anlamına geliyor.”

“Penceredeki adamı döverken camı kırdım! Peki ya kesik elektrik ve telefon bağlantısı?”

“Üzerinde Gardner yazan bir çalı budama makasıyla kesilmiş ve komşular olaydan saatler önce kulübenden ge-

len sesleri duyduklarını söylemişler. İçlerinden biri seni kulübeden çıkarken görmüş.”

Çaresizlikten kalbim sıkıştı.

“Sana yeniden soracağım, Rose ve bana gerçeği söylemene ihtiyacım var. Cevabın evet olursa sana yine yardım edebilirim ama öyle ya da böyle bilmem gerekiyor. Anneni öldürdün mü?”

“Hayır!” Bu olasılığı aklımdan geçirdiği için dehşete kapılarak neredeyse haykırdım.

“Biri peşindeymiş izlenimi vermek için eve girme olayını ayarladın mı?”

“Hayır,” diye cevap verdim daha uysal bir şekilde. Durum gerçekten kötü görünüyordu.

“Annenin cinayetinden ötürü seni tutuklama ihtimalleri var ve eve girme olayında polisi yanlış yönlendirmen gibi diğer bir suçlamada da bulunabilirler. Asıl soru, seni kasıtsız adam öldürmeden ya da ikinci derecede cinayetten suçlayıp suçlamayacakları.” Omzumun üzerinden bakarak düşüncelere daldı. “O günün öğle saatlerinde annenle tartışmana ve cinayetin o günün akşam saatlerinde işlenmesine rağmen kasten adam öldürmekten yargılanacağını sanmıyorum. Seni o günün öğleden sonrasını anneni öldürmeyi planlayarak geçirdiğin yönünde suçlayabilirler.”

Kelimelerini duydum ama aklım almadı, ciddiyetle bana sataşarak titreşen tüm bu kelimeler bilincimin yüzeyinde süzülüyordu. Bu yaşanıyor olamazdı. *Ben*, Rose Anne Gardner, cinayetten suçlanıyordum. Kahkaha atmaya başladım.

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılan Deanna omzuma hafifçe vurdu. “Şoktasın. Yok bir şey, bu normal bir tepki, gerçekten.”

Kahkaham başladığı gibi hızla dindi. “Beni tutuklamaları ne kadar sürer?”

“Sen bir risk değilsin ve hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışıyorlar. Herhangi bir kanıt bulmaları halinde bana kalırsa bir, bir buçuk haftayı bulur. Ellerindeki tek şey dolaylı kanıtlar. Suçlamada bulunmadan önce somut bir delil bulmayı umuyorlar; o yüzden suç laboratuvarından çıkacak sonuçları bekliyorlar.”

Bu sözler üzerine kendimi daha mı iyi yoksa kötü hissetmem gerektiğine karar veremedim.

“Evine git, sabret ve bekle. Bir şey duyduğumda seni arayacağım.”

Violet’m evine gittim, sonra buraya nasıl geldiğimi düşündüm. Arabaya bindiğimi ve sonsuzluk gibi bir an boyunca direksiyona baktığımı anımsadım. Ardından Violet’m park alanındaydım ve hâlâ direksiyona bakıyordum.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Park alanına girdiğimi gören Violet kapıda beni bekliyordu. İşte araba kullandığımın asıl kanıtı. Ne diyeceğimden emin olamayarak onun endişeli yüzüne baktım.

“Ne kadar kötü?”

Ona her şeyi anlattıktan sonra, “Biraz dinlenebilir miyim?” diye sordum. “İnanılmaz yorgunum, bayılmak üzereyim.”

Beni Ashley’nin odasına gönderdi. Pepto-Bismol renk-

li odada bulunan yatağa kıvrıldım, öylesine uyuşmuş haldeydim ki yanaklarımdan süzülen yaşları zar zor hissederek uykuya daldım.

Saatler sonra bir hışırtı duydum. Odaya nüfuz eden akşamüstü güneşinden ötürü gözlerimi kısarak etrafıma baktım. Ashley yatağın yanında durmuş, beni izliyordu.

“Merhaba tatlım,” dedim uyku sersemi sesimle.

“Uyuyan Güzel gibi görünüyorsun,” diye fısıldadı.

“Teşekkür ederim, Ash. Hadi gel, sarılıp yatalım.”

Yana döndüm ve Ashley sırtını karnıma yaslayacak şekilde yatağa uzandı. Onun bir tutam saçına burnumu sür-tüm ve bebek şampuanının kokusunu içime çektim. Kollarımı beline sararak onu daha da yakınımaya çektim.

“Bana bir hikâyeye anlat, Rose Teyze.” Ellerini ellerime kenetledi. Onun bu sevecen hareketi annemi öldürmekle suçlanırsam yıllarca hapisyanede kalacağımı hatırlamama neden oldu ve kalbim sızladı. Asla çocuk sahibi olamayabilirdim.

“Bir hikâyeye,” dedim gözlerimi yakan yaşları umursamamaya çalışarak.

“Bir prens ve prenses hakkında.”

Bilindik bir hikâyeyi değiştirerek anlattım. Ormanda kaybolan prens, keçisiyle dörtnala giden bir prenses tarafından kurtarılıyordu. Sonrasında prenses evcil kurbağasını kaybetmiş olan prense yardım ediyordu ve ikili havuç tarlasındaki bir tavşan ailesinin eşliğinde kurbağayı buluyordu. Kurbağa bulunduğunda prens şatosuna dönüyor, prenses de meşhur ve can atılan büyülü kırmızı ayakkabıları arama görevine bırakılıyordu.

“Bu, televizyonda anlatılan prenses hikâyelerine hiç benzemiyor,” dedi Ashley kıkırdayarak.

“Hayır, onlar gibi değil. Fakat insanların sana nasıl davranman gerektiğini söylemelerine sakın izin verme. Sen yalnızca sen ol, başkaları gibi davranmıyor olsan dahi.”

Dönüp elini yanağıma uzattı. “Senin gibi mi, Rose Teyze? Sen başkaları gibi değilsin.”

Onun masmavi gözlerine bakarken kendi tavsiyeme uymamın zamanının geldiğini fark ettim. İyi de olsa kötü de olsa bu bendim. İsteseler de istemeseler de –istesem de istemesem de– insanlarla ilgili görüntüler görüyordum. Onları kabullenmem ve bu becerime dair elimden gelenin en iyisini yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Birden, yirmi dört yıllık hayatımın çoğu gününü korku ve utanç duyup kendi kendime acıyarak heba ettiğimi anladım. Hayatın tadını biraz olsun çıkarmadan bir hapishaneden diğerine sürüklenmek istemiyordum. Hapishaneye tıklılacaksam önce hayatımın tadını çıkarabileceğime karar verdim.

Ashley’nin minik yüzüne bakarak gülümsedim ve tam o an bir görüntünün planlanmışçasına yaklaştığını hissettim. Bu kez onu kabul ettim ve her zamanki direncim olmaksızın, görüntü daha önce hiç karşılaşmadığım kadar uzun sürdü. Bir cenaze törenindeydim. Violet, Mike’a yaslanmış ağlıyordu. Kapağı açık bir tabutun hemen yanında duruyorlardı. Hissettiğim korku kalbimi sıkıştırırken tabuta doğru usulca yürüdüm. Boyum kısaydı çünkü dünyaya Ashley’nin gözlerinden bakıyor ve tabutun yalnızca alt kısmını görebili-

liyordum. Mike, Ashley'yi kucagına aldığı anda kafamı eğip tabutun içine baktım.

Bu, bendim.

Tabutun içinde sakın ve huzurlu görünüyordum, şekerleme yapıyor gibiydim. Mike'ın yanında duran Violet artık belirgin bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu. Onu izlerken hiçbir şey hissetmedim, duyularım alınmış gibiydi, sanki gerçekten ölüyordum. Alanda etrafa baktım ve bir sehpanın üzerinde duran fotoğrafımla hemen altındaki yazıları gördüm.

Rose Anne Gardner

Doğum 8 Ekim 1986

Ölüm 12 Haziran 2011

Ve yeniden Ashley'nin odasında idim, ufaklığın gülümseyen yüzüne bakıyordum. "Öleceğim," diye fısıldadım.

"Pamuk Prenses gibi mi?" diye sordu Ashley heyecanla. "Zehirli bir elma mı yiyeceksin?"

"Bilmiyorum," dedim dudaklarımın kenarları üzgün bir gülümsemeyle kıvrılırken.

"Prensin seni uyandıracak mı, Rose Teyze?"

"Hayır, Ashley, uyandırmayacak. Prensesler gerçek hayatta uyanmazlar."

"Hımm..." dedi sırtüstü uzanırken.

Dört yaşında olduğu ve sözlerimin anlamını kavramadığı için minnettardım.

Ölecektim.

Birden hapisane daha iyi gibi göründü gözüme.

Bölüm On İki

Ölüm tarihinizi bilmenizde insanı özgür kılan bir şey vardı. Yaşama dair tüm korkularınız kayboluyordu. Trafik kazası geçirmekten mi endişeleniyorsunuz? Çatıdan düşüp ölmekten mi korkuyorsunuz? Haziranın on ikisi olmadıkça benim endişeleneceğim hiçbir şey yoktu.

Bu aynı zamanda çok tuhaftı, sanki bir yerde bulunan kocaman dijital bir ekrandan ölümüm için gerisayım yapılıyordu. Zamanını değil ama gününü biliyordum. Bir haftadan az bir zamanım vardı ve hayatım yitip gidiyordu.

Nereden başlayacaktım? Ne yapacaktım? Listemden elbette. Her zaman yapmak istediğim ama denemekten korktuğum şeylerden... Beş gün içinde gerçekleştirilecek yirmi üç madde vardı. Neden Ashley'nin yatağında zaman kaybediyordum ki?

Ashley'yi alnından öperek yataktan kalktım. "Rose Teyze'nin eve gitmesi gerekiyor, Ashy!"

Koridora fırlayarak çıktığımda Violet az önce sirke ka-

liyordum. Mike, Ashley'yi kucağına aldığıında kafamı eğip tabutun içine baktım.

Bu, bendim.

Tabutun içinde sakın ve huzurlu görünüyordum, şekerleme yapıyor gibiydim. Mike'ın yanında duran Violet artık belirgin bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu. Onu izlerken hiçbir şey hissetmedim, duyularım alınmış gibiydi, sanki gerçekten ölüydüm. Alanda etrafa baktım ve bir sehpanın üzerinde duran fotoğrafımla hemen altındaki yazıları gördüm.

Rose Anne Gardner

Doğum 8 Ekim 1986

Ölüm 12 Haziran 2011

Ve yeniden Ashley'nin odasmdaydım, ufaklığın gülümseyen yüzüne bakıyordum. "Öleceğim," diye fısıldadım.

"Pamuk Prenses gibi mi?" diye sordu Ashley heyecanla. "Zehirli bir elma mı yiyeceksin?"

"Bilmiyorum," dedim dudaklarımın kenarları üzgün bir gülümsemeyle kıvrılırken.

"Prensin seni uyandıracak mı, Rose Teyze?"

"Hayır, Ashley, uyandırmayacak. Prensesler gerçek hayatta uyanmazlar."

"Hımm..." dedi sırtüstü uzanırken.

Dört yaşında olduğu ve sözlerimin anlamını kavramadığı için minnettardım.

Ölecektim.

Birden hapisane daha iyi gibi göründü gözüme.

Bölüm On İki

Ölüm tarihinizi bilmenizde insanı özgür kılan bir şey vardı. Yaşama dair tüm korkularınız kayboluyordu. Trafik kazası geçirmekten mi endişeleniyorsunuz? Çatıdan düşüp ölmekten mi korkuyorsunuz? Haziranın on ikisi olmadıkça benim endişeleneceğim hiçbir şey yoktu.

Bu aynı zamanda çok tuhaftı, sanki bir yerde bulunan kocaman dijital bir ekrandan ölümüm için gerisayım yapılıyordu. Zamanını değil ama gününü biliyordum. Bir haftadan az bir zamanım vardı ve hayatım yitip gidiyordu.

Nereden başlayacaktım? Ne yapacaktım? Listemden elbette. Her zaman yapmak istediğim ama denemekten korktuğum şeylerden... Beş gün içinde gerçekleştirilecek yirmi üç madde vardı. Neden Ashley'nin yatağında zaman kaybediyordum ki?

Ashley'yi alnından öperek yataktan kalktım. "Rose Teyze'nin eve gitmesi gerekiyor, Ashy!"

Koridora fırlayarak çıktığımda Violet az önce sirke ka-

tılma planımı ilan etmişim gibi görünüyordu. “Nereye gidiyorsun?”

“Eve,” dedim çantamı alarak.

“Ne? Oraya gidemezsin! Ya biri yeniden eve girmeye çalışırsa?” Sesi panik yüklüydü.

Aniden kendime çekip ona sarıldım. “Yok bir şey, Violet. İyi olacağım.” *Nasıl olsa beş günüm daha var,* diye eklemedim. Onu gerekenden daha fazla endişelendirmem anlamsızdı.

“Ama Rose...”

“Seni seviyorum, Violet!” diye bağırdım omzumun üzerinden ve arabama yöneldim.

Eve giderken yapabileceğim bir şey olduğunu umarak listemi hatırlamaya çalıştım. *Kablolu bağlantı satın al...* Ceptelefonumu çıkarıp firmanın numarasını buldum. Ertesi gün kurulum için birini göndereceklerini söylediler. Kurulumu yapacak elemanı karşılamak için işten izin almam gerekecekti ama sonra hasta olduğumu söyleyip hafta boyunca DMV’ye gitmemeye karar verdim. Son beş günümü DMV’de boşa harcamayacağımdan emindim.

Kendi evine çık... Violet evi bana satabileceğini söylemişti, yani ev benimdi. İki madde böylece aradan çıkmış olmuştu. Belki de düşündüğümden daha kolay olacaktı.

Şehrin merkezine doğru giderken parkın köşesinde duran bir kamyonet fark ettim. Bagaj kapağı açıktı ve geniş bir kafes çimenlerin üzerine konmuştu. Yavru bir köpek kafesin hemen yanında hoplayıp zıplıyordu.

Bir köpek sahiplen.

Geri döndüm ve kamyonetin yanına park ettim. İki küçük çocuklu bir aile yavru köpekle oynuyordu. Yaklaştığımda daha büyük bir köpeğin kafesin içinde sızlandığını gördüm.

“Onu alabilir miyiz baba?” diye sordu küçük çocuk kararsız görünen adama.

Adam eğildi ve yavrunun boynunu okşadı. “Düşünüyorum da...”

Küçük çocuk ve kardeşi koro halinde en inatçı insanı yumuşatabilecek sözler dile getirdiler. Baba teslim oldu.

Çocukların mutluluğundan zevk alarak bu manzarayı izledim. Köpeğin sahibinin bana bakma şeklinden muhtemelen orada durmuş bir tür çocuk düşkünü gibi görüldüğümü fark ettim.

“Bu elinizdeki son köpek mi?” diye sordum elimi çantamın kayışından çıkarırken.

“Son yavru. Geriye yalnızca anne kaldı. Gerçi bir kırma. Kimse onu istemiyor. Onu eve dönüş yolundaki barınağa bırakacağım.”

Kafeste sızlanan köpeğe baktım. Küçüktü, kesinlikle bir kırmaydı ve yavrusu kadar sevimli görünmüyordu. Gri-siyah kürkü kısa ve keçe gibiydi. Bacakları kısa, bedeni uzundu ve kulaklarıyla burnu sivriydi. Bir teriyerle fare melezi gibiydi.

“Onu görebilir miyim?”

Köpeğin sahibi aklımı kaçırmışım gibi bana bakarken dizlerimin üzerine çöktüm. “İsmi ne?”

“Muffy.”

“Gel buraya, Muffy,” diye seslendim yere vurarak. “Gel buraya, sevimli kız.”

Köpek bana doğru süründü. Kafası aşağıda, kuyruğu bacaklarının arasındaydı. Kafesin açık kapısı önünde durdu. Boynunu ve kulaklarının arkasını okşadım. Temkinli bir şekilde kafesten çıktı ve onu okşamaya devam ederken yanıma oturdu.

“İyi bir köpektir,” dedi sahibi. “Diğer köpeklerden korkuyor ve bu hali çiftliğimde pek de işini kolaylaştırmıyor. Aslında büyük ölçüde her şeyden korkuyor. Kafesten çıkıp yanınıza gelmesine şaşırdım. Normalde yabancılardan hoşlanmaz.”

Muffy üzgün bir şekilde bana baktı. Duyduğum empatiyle karnım kasıldı. Birbirimize epey benziyorduk. Muffy ve ben... ikimiz de dünyadan ve barındırdıklarından korkuyorduk.

“Fiyatı nedir?” diye sordum köpeğin yüzünü ellerimin arasına alırken.

“Sizden ücret talep etmeyeceğim, ona sahip olabilirsiniz. Dürüst olmam gerekirse hiç istemememe rağmen dediğim gibi onu barınağa bırakacaktım. Çiftliğimde birden ortaya çıktı ve birkaç gün sonra da yavrularını doğurdu. Çiftlikten ayrılmaya hazır olana kadar onunla ve yavrularıyla ilgilendim.”

“Ne diyorsun, Muffy? Benimle eve gelmek ister misin?” Kuyruğunu salladığına yemin edebilirdim. Gaz çıkarmış da olabilirdi tabii ki. Havayı saran pis kokudan bu olasılık son

derece yüksekti. Kuyruğunu sallayanla oradan ayrılmaya karar verdim.

Arabaya binmesi için onu tatlılıkla kandırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Sonunda görüldüğünden daha hafif olduğuna şaşırarak onu kucağıma aldım ve sürücü koltuğuna oturttum. Bana dikkatle baktı.

“Sürecek misin? Bu, görülmeye değer bir manzara olurdu. Araba süren bir köpek. Ne? Hayır mı? O halde kenara kay.” Ama kıpırdamadı; o yüzden koltuğun köşesine oturdum ve onu kalçamla yolcu koltuğuna doğru ittim.

Çiftçi kahkaha atarak boşalan kafesi kaldırdı.

“Gösteri başlıyor Muffy. Hadi eve gidip bir şeyler yiyelim.”

Camları yarıya kadar indirip yola koyuldum. Muffy dili dışarı sarkarak yüzünü camın üst kısmına soktu. Araba tutmadığı için haline şükrettim.

Arabamı park ettiğimde Joe’nun arabasının park alanında olduğunu fark ettim. *Neden hâlâ bakıyorsun?* O adam kafa karıştıran bir pislik. Yalnızca beş günüm kalmıştı. İçgüdülerim bu zamanın Joe McAllister’ı çözmeye kesinlikle yetmeyeceğini söylüyordu.

Muffy’yi eve taşıdım. Mutfak zeminine bırakıldıktan sonra her yeri koklamaya başladı. Ben de o sırada akşam yemeği için buzdolabını karıştırdım. Markete en son ne zaman gittiğimi hatırlayamadım.

“Akşam yemeğinde ne yemek istersin, Muffy? Burada pek bir şey yok.”

Muffy cevap vermedi. Kendi etrafında dönüp mutfak masasının altına oturdu. Kafasını ön patilerinin arasına gömdü ve bana doğru baktı. Hayatım boyunca böylesine etkileyici bir manzarayla hiç karşılaşmamıştım.

Omlet yaptım ve yarısını Muffy yedi, yarısını ben yedim. Ardından Muffy'nin yüzünde gerçekten tuhaf bir ifade belirdi. Bir keresinde bozuk turşu yedikten sonra Earl Amca'nın da yüzü aynı ifadeye bürünmüş ve bunun sonucu pek de iyi olmamıştı. Yatak odasına koştum ve bir kemer bulup Muffy'nin bel kısmına doladım. Onu boğmaktan korktuğum için kemeri boynuna özellikle takmadım.

Neredeyse dışarı adımımızı attığımız anda Muffy bir çalılığın yanına çömeldi ve bu zamana kadar gördüğüm en berbat şeyi yaptı. Yanıltıcı reklamlardan söz edecek olursak, köpek maması reklamlarında sorumluluk sahibi evcil hayvan sahibi olmaktan bahsetmeyi unutuyorlardı.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordum ona bebek sesiyle. “Kalan beş günümde sana iyi bakacağıma söz veriyorum.” O an bu beş günün sonunda onunla ilgilenmek için etrafta olmayacağımı fark ettim. Bir saatten kısa süredir köpek sahibiydim ve şimdiden acınası bir haldeydim.

“Kalan beş günüm derken ne demek istiyorsun?”

Kafamı çevirmemle Joe'nun birkaç adım ötemde durduğunu gördüm.

Hay aksi.

Sinirli görünüyordu. Yalnızca sinirli değil, aynı zamanda tehditkârdı.

“Nereye gidiyorsun Rose?”

“Hiçbir yere. Bu seni ilgilendirmez, Joe McAllister.”

İç çekti ve bir parça çakıla tekme savurdu. “Haklısın, elbette. Ne yaptığından bana ne.” Ardından yanımda durup kulağıma fısıldadı. “Hoş bir kız gibi görünüyorsun, Rose, gerçekten berbat bir şeye karıştığını görmek hoşuma gitmiyor.”

Nefesi baştan ayağa tüylerimi diken diken etti. Bu adam bana bunu nasıl yapabiliyordu? Neden bahsediyordu Tanrı aşkına? Çok geçmeden Joe’nun köpeğe ve onun henüz yaptığı berbat yığına doğru baktığını fark ettim.

“Kabul etmem gerekiyor ki böylesi bir sorumluluğu üstlenirken biraz fevri davrandım, yine de başa çıkabileceğimi umuyorum.”

Bir çingiraklıyılan yuvasına adımım atmış gibi gözleri kocaman açılarak hızla geri çekildi. “Yani fevri davrandığını kabul ediyorsun?”

“Evet, öyle. Kanıt tam önünde.” Muffy’nin kemerini çektim. “Hadi bakalım, Muffy. Geri dönüyoruz.” Onu arka bahçeye yönlendirdim. Ne yazık ki Joe da peşimizden geldi.

“Aklından ne geçiyor, Rose? Başına ne tür bir bela aldığığının farkında mısın?”

“Joe, cidden, bu o kadar da büyütülecek bir şey değil. Pek çok insan bunu yapıyor.”

Ellerini kafasına doğru kaldırdı ve boşa çabasından ötürü sızlanarak kendi etrafında dönerek homurdandı. Durduğunda hiç görmediğim kadar, annemin öldüğü geceden bile daha ciddi görünüyordu. “Seni bu durumdan kurtarmam gerekiyor. Henüz geç kalmamışımdır belki de.”

Buna çok sinirlendim. “Gerçekten bir köpekle ilgilenmeyeceğimi mi düşünüyorsun? *O kadar* sorumsuz mu görünüyorum?”

Hayalet gibi bembeyaz kesildi, öyle ki her an ortadan kaybolabileceğini düşündüm.

“*Köpek* mi?” dedi nefesi kesilerek. “Sen *köpekten* mi bahsediyorsun?”

“Köpeklerin pek çok soruna sebep olduklarını biliyorum ama hep bir köpeğim olmasını istemiştım ve düşündüm ki neden bir tane sahiplenmeyeyim? Ben yetişkin bir kadınıım.”

Joe bir yandan rahatlamış, öte yandan bir kabahat işlemiş gibi görünüyordu.

Kafamı bir tarafa eğip onu inceledim. “Bekle bir saniye, asıl *sen* neden bahsediyorsun?”

Kaşlarını kaldırıp bakışlarını Muffy’ye çevirirken dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sen bu şeye köpek mi diyorsun? Bana devasa bir fare gibi görünüyor. Ve o zavallı yaratığın beline ne dolamışsın öyle?”

Köpeğimi aşağılaması hoşuma gitmediği için ona dik dik bakarak elimi belime koydum. “Birincisi, o bir fare değil, bir *köpek*. Safkan olmasa da o benim köpeğim. Ve ikincisi, her şey o kadar hızlı gelişti ki bazı eşyaları almaya vaktim olmadı; o yüzden dışarı çıkarırken beline bir kemer doladım. Kaçmasından korktum.”

“Peki neden o kemeri boynuna değil de hayvanın beline doladın?”

“Onu boğmaktan korktum.”

Joe kıs kıs güldü. “Bu şimdiye kadar gördüğüm *en çirkin* köpek.”

“Alçak sesle konuş! Muffy seni duyabilir!”

“Muffy mi?”

“Evet, Muffy... ve onu aşağılamaya bir son ver. Hassas bir yapısı var.” Çenemi kaldırıp ona tepeden baktım. Tam o anda Muffy çömeldi ve şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesli pırtı çıkarıp hemen ardından şimdiye kadar karşılaştığım en berbat ve en kötü kokulu yığını bıraktı. Etrafımızı saran leş gibi koku karşısında burnumun ucunu elimle yelpazelemeden edemedim. *Hain.*

Joe dizlerinin üzerine eğilerek kahkahalara boğuldu.

Giderek daha da öfkeleniyordum. “Bu kadar komik olan nedir?”

“Hassas yapılı köpeğin,” dedi kahkahalar arasında.

“Hadi Muffy, buna katlanmak zorunda değiliz.” Kemerini çektim ve Muffy yeniden pırt yaptı.

Joe’nun gülmekten yere yapışacağını düşündüm. Keşke yapışsaydı, bu sayede onu tekmeleyebilirdim. Bir kez daha denemekten çekinsem de Muffy’yi yeniden çektim ve havayı pis bir koku sardı.

Joe güçlkle soludu. “Onu Dünya’yı Şaşırtan Köpek gibi gösterilerden birine götürmelisin. Muffy sayesinde bir servet kazanabilirsin.”

Gülümsemeden edemedim. İlginç bir fikirdi. “Bir gaz sorunu var sanırım. Onu sıkı bir diyetle sokacağım.”

Ardından kıkırdamaya başladım ve ikimiz birlikte kah-

kahalara boğularak arka bahçemin çimlerinin üzerine oturduk. Biriyle komik bir şeyler paylaşmak nasıl da güzel bir histi. Son beş günümü daha da çok kahkaha atarak geçirmek istedim ama bu düşünce birden ciddileşmeme neden oldu.

Bunun tıpkı kendi ölümümü gördüğüm görüntü gibi gerçekleşmeme ihtimali de vardı tabii. Fakat o görüntünün şans eseri hayata geçmediğini biliyordum. Gördüğüm hayallerin çoğu gerçekleşmişti. Ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmediğim için bunu olduğu gibi kabullenmek zorundaydım.

“Hey,” dedim Joe’nun dikkatimi dağıttığını fark ederek. “Az önce Muffy’den bahsetmiyorsan neyden bahsediyordun?”

Gülümsemesi kayboldu. Sormadan önce tereddüt etti. “Muffy’den bahsetmediğimi de kim söyledi?”

Ona dik dik baktım. “Ben aptal değilim, Joe.”

Bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. “Hayır ama çok güzelsin.” Kafasını kımıldatmadı, nefesi yanağını ve boynumu ısıtıyordu. Bedenimdeki her bir sinir uyarılmış durumdaydı.

“Köpeğinden hoşlandım. Bana kalırsa potansiyeli yüksek.” Kulağıma vuran sesi alçak ve boğuktu.

Odaklanmakta sıkıntı yaşıyordum. “Dün gece neden gittin?” diye sordum kelimeler dudaklarımdan hızla dökülürken.

“Çünkü tam bir aptalım. Kim senin yanından ayrılmak ister ki?” Parmağını çeneme koydu ve yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi.

“Neden konuyu sürekli değiştiriyorsun?” diye fısıldadım.

Bakışları dudaklarıma kaydı, ardından yükseldi. “Ne-

den sürekli soru sorup duruyorsun?” Kafasını eğdi, ta ki dudakları dudaklarıma değene dek. Sorduğum soruları unuttum. Hatta uluyana kadar Muffy’yle ilgili konuyu bile unuttum.

İrkilerek geri çekildim. “Ne var? Sorun nedir?” diye sordum ona.

Joe gülümsedi. “Sanırım seni öpmemden hoşlanmadı.”

Uzandım ve Muffy’nin kafasını okşadım. “Sorun yok bebeğim. Bu koca kötü adam bir daha beni öpmeyecek.”

Joe ellerini ensesinde kenetleyerek sırtüstü uzandı. “Köpeğinin potansiyeli hakkında söylediğim lafı geri alıyorum.”

“Peki ondan önce neyden bahsediyordun?”

“Köpeğinden.”

Ona doğru döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. “Dejavu yaşıyorum.”

“Neden köpeğine kalan beş gününde ona iyi bakacağını na dair söz verdin?”

Muffy’nin kulaklarının arkasını okşarken birkaç dakika sessizce oturduk.

“Nereye gidiyorsun, Rose? Şehirden ayrılamayacağını sanıyordum.”

“Şehirden ayrılacağımı da kim söyledi? Son kontrol ettiğimde şehir hapishanesi Fenton County’deydi.”

Joe yerinden doğruldu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Polis annemin cinayetiyle ilgili bakışları üzerimden çekmek için eve girme olayını planladığımı düşünüyor. Avukatım onların beni gelecek hafta tutuklamasını bekliyor.” Bu beş günlük süreçle kastettiğim şey karşılık gelmese de

gerçekten doğrudu. “Ama polise gidip onlara evime giren kişiyi gördüğünü söylersen bu beni beladan kurtarabilir.” Ve beni endişeleneceğim bir şeyden daha kurtarır.

Joe kollarını dizlerine doladı ve kafasını ellerinin arasına aldı. Ardından ağza alınmayacak bir dizi küfür savurdu. “Yapamam.” Kafası hâlâ kollarının arasında olduğundan kelimeleri boğuk çıkıyordu.

Zararı yoktu, nasıl olsa o tek kelime kalbimi acıtacak kadar anlaşılırdı. Ayağa kalktım ve tam uzaklaşacakken beni bileğimden yakaladı. Orada öylece durdum, ikimiz de tek kelime etmedik. Fikrini değiştirmesini ya da gitmeme izin vermesini bekledim ama hiçbirini yapmadı. İki seçenek de ona uymuyor gibi görünüyordu.

“Arkadaş olduğumuzu düşünüyordum, Joe.” Yaşlar gözlerimi yakarken kelimelerim düzensizdi. “Orada öylece otur ve beni tutuklamalarını bekle.”

“Onlara neden benden bahsetmedin?” Sesi acı çekiyor-muş gibi çıkıyordu.

“Çünkü bana bunu yapmamamı söyledin.”

Bakışlarında ıstırap ve suçluluk yüklü bir ifade belire-rek bana baktı. “Yine de onlara neden söylemedin?”

“Çünkü bunu sana bırakıyorum ve beni bundan kurtaracağını umuyorum.” Bir şey söylemedi, yüzünde benden af diler gibi bir ifade belirince yine kaybettiğimi anladım. Her zaman kaybeden taraftım. Sonucun değişeceğini neden düşünmüştüm ki?

Kolumu çektim ve eğilip Muffy’nin kemerini yerden aldım.

“Evine git, Joe. Sana izin verdiğim sürece beni kırma-ya devam edeceksin. Lütfen, sadece evine git.” Ağlamaya başladım ve bunu umursamadım, gururumu çoktan ayaklar altına almıştım nasıl olsa. Hilary gerçeğini öğrendikten sonra onun beni öpmesine izin verdiğim an.

Fakat Joe yerinden kıpırdamadı. Tutuklanacak kişi *ben* olsam da o orada, çimenlerin üzerinde kaygılı ve işkence çekiyormuş gibi görünerek oturmaya devam etti.

O gece yatağıma uzandığımda Muffy’ye, biri yeniden içeri girerse, görevinin beni korumak olduğunu söyledim. Ve sonra uykuya çekilirken, şehirden ayrılma iznim olmadığından Joe’ya hiç söz etmediğimi fark ettim.

Bölüm On Üç

Ertesi sabah erken saatlerde Joe McAllister'la işimin bittiğine karar verdim. Dört gün içinde öleceğimi bilmeseydim ne olursa olsun polise gerçeği anlatabilirdim. Fakat bu şekilde ölebilir ve Joe'nun kendini suçlu hissederek acı çekmesine izin verebilirdim. Hayatının geri kalanını doğru olanı yapmadığı için pişmanlık duyarak geçirebilirdi.

Buna karşın yine de onun kendini suçlu hissedip hissetmeyeceğini merak etmeye başladım. Şehirden ayrılamayacağımı nereden biliyordu? Neden polisle konuşmuyordu? Annemin öldüğü gece neden bana, sanki gerçekten bundan daha fazlası olabilirmiş gibi, “yalnızca polis çağıran bir komşu” olduğunu söylemişti? Ya bana oturma odasını boyamamda yardım eden, bana ilk öpücüğümü veren ve beni gözlerimden yaşlar gelene kadar güldüren Joe McAllister annemin cinayetinde rol aldıysa? Ya evime girmeye çalışan kişi o ise?

Bu olasılık akıl almaz görünüyordu. Fakat ona açıklamadığım bir bilgiye sahip olması ve polise gerçekleri an-

latmadıkça hapishaneye tıklımamın kaçınılmaz olduğunu bilmesi aksini düşünmemi engelliyordu. Dahil olduğu her şey onu işaret ediyordu.

Fakat beni öldürmek istiyorsa neden kapımın kilidini değiştirmek dahil benim için onca güzel şeyi yapmıştı ki? Gözlerimi yumdum ve oturma odasındaki tek kişilik geniş koltuğa gömülürken Joe'nun boynuma vuran nefesini, dudaklarının dudaklarıma temas etmesini hatırladım. O adam beni nasıl incitmek isteyebilirdi ki?

Muffy sızlanmaya başladı ve çenesini dizlerime koydu. Gözlerimi açtım ve onun üzgün yüzüne gülümsedim. Köpeklerin bu kadar üzgün görünebileceklerini hiç bilmiyordum. Kafasını okşadım ve ona daha şimdiden bu kadar bağlandığım için şaşırdım. "Sorun nedir, Muffy?"

İnleyerek patisini kucağıma koydu.

"Dışarı çıkmaya mı ihtiyaç duyuyorsun? Gidip sana biraz mama ve tasma almam gerekiyor." Muffy yine tuhaf bir ses çıkardı ve odaya leş gibi bir koku yayıldı. Kokuyu uzaklaştırmaya çalışarak elimi havada salladım. "Ve muhtemelen altını bağlamak için birkaç ped! Vay canına!"

Kablolu tv görevlisi saat dokuzda geldi ve tek bir hat bağlayacağından işini bir saatte tamamladı. Makbuzu imzalarken *gerçekten* başvurumun ertesi günü gelmesine ne kadar şaşırdığımdan bahsettim.

Adam kıkırdadı. "Bunun daha önce yaşandığına hiç şahit olmamıştım. Şanslı gününüzde olmalısınız."

Şanslı günüm. Kulağa hoş geliyordu.

Adamın işini bitirmesini beklerken listemi inceledim. Şaşırtıcı bir şekilde daha şimdiden dokuz maddenin yanına tik işareti koymuştum. Tabii yirmi dokuz numarayla hâlâ ilgilenmem gerekiyordu ama bu konuda endişelenmemeye karar verdim. Daha şimdiden pek çok yeni tecrübe edinmiştim ve istesem herhangi birini yirmi dokuz numaraya ekleyebilirdim.

Bir plana ihtiyacım vardı. Dört günüm kalmıştı. Listedeki her şeyi gerçekleştirmem için günde beş maddeyi hayata geçirmem gerekiyordu. Bugün hangi beş madde üzerinde duracaktım?

En zor görünen maddeleri ayıklamaya karar verdim. Bir gün içinde bunlardan birini yapabiliirdim belki de: *Yedi ölümcül günahın hepsini bir hafta içinde işle, üstü açılır bir araba sür, bir adamla daha fazla şey yap, İtalya'ya git, motosiklet kullan, uçakla seyahat et, yağmur altında oyun oyna.* Yedi madde ve yalnızca dört günüm vardı. Günahları her halükârda kendi içinde ayıracaktım zaten. Fakat günde iki tanesini yaptığımdan ve her birine yeterli zamanı ayırdığımdan emin olmam gerekiyordu. Beni en çok endişelendiren İtalya'ya gitmek –ki bu imkânsız görünüyordu– ve yağmur altında oyun oynamaktı. Ya pazar gününe kadar yağmur yağmazsa?

Bu iki madde için sonra endişelenmeye karar verdim. Bugün ölümcül günahlar kısmına hız kazandıracaktım. Ve diğer dileklere gelince, listenin üst sıralarında yer alan maddelerden başlamak daha mantıklı görünüyordu. Makyaj malzemeleri satın al, bir güzellik salonunu ziyaret et, pe-

dikür yaptır. Sonraki, *üstü açılır bir araba sür*, maddesiydi. Bunu nasıl yapabilirdim ki?

Üstü açılır bir araba kiralayacaktım. Telefon rehberini çıkardım ve sayfaları taradıktan sonra bir oto kiralama servisinin numarasını tuşladım. “Üstü açılır bir araba kiralamak istiyordum.”

“Günlük mü? Haftalık mı?”

Neden bir haftalık kiralamıyordum ki? Adama bir saat içinde orada olacağımı söyledim.

Evden çıkma zamanım geldiğinde Muffy kafasını sallayıp kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak peşime düştü. “Bunu yapma,” dedim kafasını okşayarak. “Seni yanımda götüremem ama eve döndüğümde sana bir sürprizim olacak, anlaştık mı?”

Muffy ikna olmuşa benzemiyordu.

Çıkardığı kokuları hesaba katarak onu banyoda tutmanın daha güvenli olacağına karar verdim. Orada herhangi bir yere pisleyecek olursa temizlemesi kesinlikle daha kolay olacaktı.

Kapıya yöneldiğim sırada mutfak masasının üzerinde duran –günler önce oraya koyduğum, hâlâ büyük boy bir kâğıt çantanın içinde duran– ahşap kutuyu gördüm. Aklıma düşünce kâğıt çantayı alıp arabama koydum.

İçinde ne olduğunu görmeye hazırdım.

Oto kiralama servisi ilk durağımdı. Daha önce bunu hiç denememiştim ama epey kolay bir işti ve oradan üstü açılır beyaz bir Sebring kiraladım. Direksiyon başına geçtim

ve aracın üstünü nasıl açacağımı çözene dek tüm düğmeleri kurcaladım. Sıcaklık neredeyse tahammül edilemeyecek bir seviyeye yükselmişti, yüksek nem kaldırımdan buhar yükselmesine neden oluyordu ama üstü açılır bir araba kullanmanın tek amacı arabanın üstünü açmaktı.

Şehir merkezine doğru sürdüm ve insanların üstü açık araba kullanırken neden her zaman güneş gözlüğü taktıklarını anladım. Göz kamaştıran güneş insanın görmesini zorlaştırıyordu. Gereksinim bir sonraki durağımı belirledi. Walart'ta sergilenen çok sayıda güneş gözlüğü vardı. Birkaç çift denedikten sonra sonunda plastik siyah çerçeveli, koyu camlı birinde karar kıldım.

Eczane kısmına doğru yürürken iç çamaşırı reyonu gözüme takıldı. Joe'nun beni geceliğimle görmesi aklıma gelince kızardım. Listemin alt kısmında *dantelli iç çamaşırları satın al* yazıyordu. Giymeye alışkın olduğum kullanışlı iç çamaşırlarını görmezden gelmeye çalıştım ve dantelli, çekici şeylere odaklandım.

Güzellerdi, aynı zamanda renk ve model çeşitleri epey fazlaydı. Ahlaksızlık beni ele geçirdi. Neden yalnızca tek bir gün dantelli iç çamaşırı giyecektim ki? Neden kalan dört günüm için birer takım almıyordum? Beyaz, siyah, eflatun ve aralarında en günahkâr görünen kırmızı renkli olanından seçtim. Kimse onları görmeyeceğine göre neden hepsini almıyordum ki? Onları alıp soyunma odasına girdikten sonra ilk başta siyah renkli takımı denedim ve aynadan bana bakan kadının ben olduğuma inanamadım. Bir Victoria's Secret modeli gibi görünüyordum.

Dördünü de satın alacaktım.

Fakat beyaz renkli takımı pazar günü giydiğimden emin olacaktım; cesedimi bulduklarında.

İlk kez, durumun ciddiyeti beni sarstı. Ölecektim. Göğsüm sıkıştı ve güçlkle nefes alarak soyunma odasındaki koltuğa oturdum.

Ölüyordum.

Kendime tam olarak burada, Walmart'm deneme kabini, üzerimde ahlaksızlığımı ortaya koyan ve fiyat etiketi bedenimi dürten siyah dantelli takımla dolu dolu ağlama izni verdim. Son dört günümü gerçekten bu şekilde mi geçirmek istiyordum? *Yedi ölümcul günahın hepsini işlemekten tutun, bir adamla daha fazla şey yapmaya kadar türlü maddeler içeren listemi gerçekleştirmeye çalışarak mı? Yirmi dört yıllık hayatıma dönüp baktım, tamamen boşa harcanmıştı, sonra aynada yaşlar süzülen yüzüme uzun uzun baktım.*

İşte bu!

Çantamı karıştırdım ve bir paket kâğıt mendil bulduktan sonra burnumu temizleyip gözyaşlarımı sildim. *Yeter. Yeterince ağladın ama artık bitti.* Halen daha listemde bugün yapılacak şeyler vardı.

Kendime makyaj malzemeleri ve Muffy'ye tasmaıyla mama aldıktan sonra güzellik salonunun yolunu tuttum. Bir stilistle konuştum ve Bessie Hala saçlarımı zaten düzelttiği için koyu kahverengi saçlarıma uyacak karamel tonlarda röfle uygulanmasına karar verdik. Ve pedikürle birlikte manikür yaptırınama.

Birkaç saat sonra güzellik salonundan ayrıldığıṁda bu gibi Şeyleri neden bu zamana kadar hiç denemediğimi düşündüm. Kendimi Őımartıp güzel hissetmek için hayatımın son gününe kadar beklediğimi. İnsanlar kendilerine bunların hepsini yapmak için bolca zamanlarının olduğunu söylerler ama  oğ  zaman ölümün yaklaştığını asla görmezlerdi. Hayatımın son günlerinde yapmam gereken Şeylerin üzerinden geçerek üstü açılır kiralık arabamın sürücü koltuğuna oturdum.

Henüz eve gitmeye hazır değildim.

Listemin  st kısmında yer alan maddelerin yanına tik işareti koyup güneş gözlüğümü taktım ve anayola yöneldim. Saatte otuz kilometreyle aracı sürerken rüzgâr saçlarımı u uŐturuyordu. Kendimi hiç bu kadar  zg r ve canlı hissetmemiştim. Öldükten sonra bir Şeyleri hatırlama imk nınız olsaydı bu benim yaşama dair hatırlamak istediğim bir Şey olurdu. Bunu aklımın bir köşesine, öbür dünyada gözden geçirilecek bir hatıra defterine yazdım.

Sınırı geçmemeye dikkat ederek Şehrin ucuna yönel-dim. Son günlerimi kesinlikle hapisshanede geçirmek istemiyordum.

Eve dönüş yolunda bagajdaki ahşap kutuyu hatırladım. Onu nasıl a acağımı bilmiyordum; o yüzden bir hırdavat d kk nına gidip tezg htara danıŐtım. Cıvata kesiciyle kilidi kırmayı önerdi. Kutuyu tezg ha koydu ve Şimdiye kadar gördüğüm en büyük kesiciyi çıkarıp birkaç zorlamayla asma kilidi kırdı.

“Dora kim?” diye sordu kilidi açarken.

“Öğreneceğimi umuyorum.”

Violet’in evine gittim. Kutuyu birlikte açmamız daha uygun görünüyordu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu öğleden sonra üçte beni karşısında görünce şaşırarak. Yeni saçım ve göz alıcı üstü açık arabam onu da şaşırtmış olmalıydı. Bunun bir orta yaş bunalımı geçiriyormuşunu gibi görüldüğünden şüphelendim ama bu daha çok bir yaşam sonu bunalımıydı.

“Kutunun kilidini kırdırdım. Açarken bana yardım etmek isteyeceğini düşündüm.” Kutuyu mutfığa götürdüm ve masanın üzerine koydum. Her ikimiz de taburelere oturup kapağının kendiliğinden açılmasını umuyormuşuz gibi kutuya uzun uzun baktık.

“İçinde ne olduğunu öğrenmekten korkuyorum,” diye itiraf ettim sonunda.

“Biliyorum. Ben de öyle.”

“Ama öğrenmemiz gerekiyor, öyle değil mi?” Kutunun kapağını ellerimin arasına alıp usulca kaldırdım.

En azından içinden bir şey fırlamadı.

Kutuyu biraz daha yakına çektim ve Violet’la birlikte içine baktık. Bir yığın kâğıdın üzerinde elmas bir nişan yüzüğü duruyordu. Yüzüğü çıkardım ve ışıldayışını izleyerek gün ışığına doğru kaldırıp çevirdim.

“O yüzük kimin?” diye sordu ablam. “Annemizin öyle bir şey taktığını daha önce hiç görmemiştim.”

“Bilmiyorum...” Yüzüğü incelerken sesim yitip gitti. Büyük bir elması, bir buçuk karat kadardı, beyaz altın ke-

merinin üstünü küçük elmaslar sarıyordu. “Çok güzel.” Onu sağ elimin yüzük parmağına taktım. Tam uydu. Parıldayan taş öylesine büyüleyiciydi ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Violet kafasını salladı. “Annemin sana böyle bir şey verdiğine inanamıyorum.”

“Aynen.” Böyle bir yüzüğü nereden bulduğunu hayal dahi edemiyordum.

“Pekâlâ, kutuda başka neler var?” Ablamın sesi heyecanlı çıkıyordu ve bu hali kesinlikle bulaşıcıydı.

Kutudan diğer parçayı, eski bir banka hesap cüzdanı gibi görünen şeyi çıkardım. Kapağını açıp iç sayfada yazanları okudum. “Dora Middleton.” Violet’a döndüm. “Sanırım Dora’nın kim olduğunu öğrendik.”

“Tam olarak değil, yalnızca hesap cüzdanını bulduk ama ailemizde herhangi bir Middleton hatırlamıyorum ve şuna baksana...” İsmi altında yazan adresi işaret etti. “Shreveport’ta yaşamış. Shreveport’ta yaşayan herhangi bir aile üyesi aklıma gelmiyor.”

“Shreveport çok uzak sayılmaz, Violet. Bu hiçbir anlama gelmez.” Ama ablam haklıydı. Louisiana’da yaşayan tek bir aile üyesi bile hatırlamıyordum. Sayfaları çevirip hesap bilgilerini kontrol ettim. Kendimi birinin işine burnumu sokuyormuş gibi hissetsem de bu cüzdan artık bana aitti. “Violet, burada yirmi bin dolar var.”

Hesap cüzdanını elimden kaptı. “Tanrı aşkına, annem sana bunu neden bırakmış olabilir ki?” dedi şaşkınlıkla gözleri kocaman açılırken. “Üzerinde Dora Middleton’ın ismi yazıyor. Bu nasıl sana ait olabilir ki?”

Omzumu silktim ve hesap cüzdanına baktım. “Son veri bin dokuz yüz seksen altı senesinde işlenmiş.”

“Senin doğduğun sene.”

Bir an için sessizce oturarak cüzdana uzun uzun baktık. Sağ elim yüzüğün alışılmadık ağırlığından ötürü aşağı çekiyormuş gibiydi.

“Orada daha fazlası var,” dedi Violet.

Kendime ait yirmi bin dolara sahip olduğum gerçeğini algılamaya çalışarak kutunun içindeki kâğıtları çıkardım. Katlanmış kâğıtları açarken en üstte yer alan belirgin başlığı okudum. “Dora Colleen Middleton’ın Son İsteği ve Vasiyetnamesi.” Ablamın tepkisini görmek için durdum. “İkimizin de tanımadığı birinin vasiyeti neden bana bırakılan bir kutunun içine konmuş ki?” Ve annemiz tarafından. Beni en çok şaşırtan da buydu.

“Bilmiyorum,” dedi Violet nefesi kesilerek. “Oku şunu!”

“Falan, filan, falan, filan... ve kızıma, Rose Anne Gardner’a...” Sesim hissettiğim şoktan ötürü canlılığını yitirdi. “Kızıma mı?”

Violet kâğıtları elimden hızla kaptı ve isminin yazdığı yere varana dek satırları gözden geçirdi. “Bu nasıl olur?”

“Bilmem...”

Anlamlandırmaya çalışarak vasiyete baktık.

“Bessie Hala bir gün öğrenmek istersem bana bildiği her şeyi anlatacağını söylemişti.” Violet’ın dolmuş gözlerinin içine baktım. “Bu konuyu bildiğini düşünüyor musun?”

Ablam yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. “Nasıl

bilmez? Asıl sorun, *bizim* bunu nasıl öğrenmediğimiz. Biliyorsun, bu şehirdeki insanlar sır tutamazlar.”

“O senin de annen mi?” diye sordum. Tüm bunlar kardeş olmadığımız anlamına mı geliyordu?

Violet titreyen dudağını ısırdı. “Hayır, annemizin beni kollarının arasında tutan hastane fotoğrafları var elimde. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama doğduğunda seni hastanede gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

Usulca başımı salladım. “Anlamıyorum. Bu hiç anlamlı gelmiyor. Evlat edinilmiş olabilir miyim? Doğduğum zamana dair bir şeyler hatırlıyor musun?”

“Senden yalnızca iki yaş büyüğüm. Bebekliğin hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Fakat Bessie Hala ve Earl Amca’nın çiftliğinde uzun bir zaman geçirdiğimizi hatırlıyorum. Bunu daha önce gerçekten hiç düşünmemiştim. Kış ve bahar süresince sanırım. Kar yağışı gözümün önüne geliyor...” Anıların derinliklerine doğru sürüklenirken kelimele-ri boşluğa yuvarlanıyor gibi geliyordu kulağa.

“Bessie Hala’yı aramam gerekiyor.” Ceptelefonumu çantamdan çıkarmak için ayağa kalktım.

“Rose, bekle!”

Violet’in endişeli ses tonu beni durdurdu.

“Burada bir fotoğraf var!”

Ablamın elinde tuttuğu fotoğrafa bakmak için hızla döndüm. Kenarlara doğru rengi solmuş eski bir fotoğrafı. Bir kadın kucağında küçük bir bebek tutuyordu, yüzünde öylesine mutlu bir ifade vardı ki fotoğrafa bakana nüfuz edi-

yordu. Bedenini sıkıca saran battaniyeye rağmen bebeğin yüzü açık bir şekilde seçiliyordu.

“Rose, bu sana benziyor,” dedi Violet dehşete düşmüş bir şekilde.

Bebeğin yanakları ve gözleri bir ya da iki yaşında çekilmiş olan fotoğraflarıma öyle çok benziyordu ki. Gülümseme şekli, gözlerinden birinin diğerine nazaran biraz daha kısık olması, çenesinin kıvrımı. Violet fotoğrafın arka yüzünü çevirip yazılanları okumadan önce bu kadının annem olduğunu biliyordum. Aynı yüzü birkaç saat önce aynada görmüştüm.

“Dora ve Rose. Sekiz kasım bin dokuz yüz seksen altı...” diye okudu Violet. “Altında da “kıymetli kızlarım” yazıyor.” Şoke olmuş bir halde kafasını kaldırdı. “Rose, bu, babamın elyazısı.”

Bölüm On Dört

Fotoğrafa doğru eğildim. Elyazısı, kesinlikle babamın ayırt edilebilir kargacık burgacık yazısıydı.

Fotoğrafı Violet'ın elinden aldım ve kadının mutlu yüzünü, annemin yüzünü incelemek için titreyen parmaklarımla arkasını çevirdim. O an dünyam durdu ve yerçekimim kayboldu. Hayatımın parçaları mutsuz da olsa, bildiğim kusuraşmaz tabloya uymuyordu. Tüm hayatım bir yalan olmuştu.

Violet, Bessie Hala'yı ararken gözlerim Dora'nın fotoğraftan çıkıp bana her şeyi anlatmasını arzulayarak onun yüzüne kenetlendi. Bunun yerine Dora kucığında minik beni tutarak mavibeyaz ekose kanepede öylece oturmaya devam etti. Kime gülümsüyordu? Babama mı?

"Bessie Hala günün geri kalan müşterilerinin randevularını iptal edecek ve hemen buraya gelecek, ancak bazı yarım kalmış işlerini halletmesi gerekiyormuş. Gelmesi muhtemelen bir buçuk saati bulacak."

Birden Muffy'yi hatırladım. *Hay aksi*. Sorumluluk bilen evcil hayvan sahibi olmakta ikinci ısk.

“Eve gitmem gerek.” Ayağa kalkıp çantamı aldım.

“Ne?” Violet’ın ağzı açık kaldı. Geçen haftadan beri ona yaşattığım tüm sürprizlerin yüksek tansiyona neden olup olmadığını merak ettim.

“Geri döneceğim, söz veriyorum. Yalnızca Muffy’yi unuttum.”

“Muffy de kim?”

“Köpeğim. Onu tüm gün evde yalnız bıraktım ve ihtiyacını gidermesi için dışarı çıkarılması gerekiyor.” Banyo-
mun muhtemel halini düşünmekten bile hoşlanmadım.

“Köpeğin mi?” Violet geriye doğru sendeledi. Köpek meselesiyle onu kesinlikle çıldırma noktasına getirmiştım.

“Sana bunu sonra anlatırım. Şimdi gitmem gerek.”

Evden hızla çıktım, park alanındaki üstü açık arabayı görünce geçici bir süre sersemledim. Günüm hızlı başlamış olsa da şu an inanılmaz üstünkörü bir his yaratıyordu. Bundan artık hiçbir keyif almasam da arabanın üstünü açık bırakıp eve doğru sürdüm. Üstü açık araba sürmek artık hayatım için hiçbir anlam ifade etmeyen somut bir unsurdur.

Muffy’yi banyoda, soğuk fayansların üzerinde uzanmış, yüzünü de ön patilerine yaslamış halde buldum. Benim gibi üzgün görünüyordu. Uyumlu bir çift olmuştuk. O ve ben... *İnsan bir köpekle ruh eşi olabilir mi* diye merak ettim, ona yeni tasmaıyla kayışını takarken. Keşke onu daha önce bulmuş olsaydım. Ama birkaç hafta önce böyle bir arayışta bile değildim.

Onun çimenleri koklamasını ve arka bahçede ihtiyacını

gidermesini izledim. Ürkekliği biraz hafıflemiş görünüyordu ve bir hafta içinde etrafta hoplayıp zıplamaya başlar mı diye düşünmeden edemedim. Ardından bir hafta içinde burada olmayacağını hatırladım. Ben gittiğimde Muffy'ye ne olacaktı?

Yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. *Şanslı günmüş, hadi oradan!*

Tüm bunların gülünçlüğü karşısında kakhaha atmaya başladım ve sonra Joe'nun varlığını hissettim. Ağlayarak kakhaha atarken onun geldiğini duymamıştım. Onunla yüzleşmek için döndüm. Evimin köşesinde durmuş, düşünce-
li bir şekilde beni izliyordu. Sonra kafasından milyonlarca düşünce geçermiş gibi ağır çekimle bana doğru yürümeye başladı. *Neden eve bu kadar erken dönmüştü? Burada yine ne arıyordu? Gerçekten beni önemsiyor muydu?*

Bir adım önümde durdu ve yüzüme dik dik baktı. Gözlerindeki endişeli ifade aklımdan geçen son sorunun yanıtıydı.

"Rose," dedi pişmanlık ve acı yüklü sesiyle. Tecrübesiz olmama rağmen için için yanan koyu kahverengi gözlerindeki arzuyu seçebildim.

Gerçekten beni arzuluyor olmasına şaşırarak onu inceledim, kesinlikle barda karşılaştığım Daniel Crocker gibi değildi. Tamamen farklıydı.

Yanağına dokunmak için uzandığımda gözleri kocaman açıldı. Ardından, sığınacak bir yer arıyormuş gibi çaresizce gözlerini yumdu. Parmaklarımın arasındaki tutamların ne kadar yumuşak olduğuna şaşırarak alnına düşen saçlarını geriye ittim. Babam dışında hiçbir erkeğe dokunmamıştım.

Tamam, kabul, Joe'yla birkaç kez öpüştüm. Fakat o anlarda kendimi kaybetmiş ve ona dikkatimi verememiştim. Şimdi ise bu fırsatı bir daha asla bulamayabileceğimi biliyordum. Parmak uçlarımın bir günlük kirli sakalını hissederek yanağından aşağı kaymasına izin verdim. Başparmağım, içine çektiği keskin nefesin sıcaklığıyla ısınırken, dudaklarını okşadım. Gerginliği hafiflerken omuzlarındaki kaslar eriyormuş gibi gibiydi.

Bunu ona ben yapıyordum.

Ve daha fazlasını görmek için açlık çekiyordum.

Muffy'nin kayışını bırakarak iki elimle belini kavradım ve tişörtünü uç kısmından kaldırdım. Gözlerinde telaşlı bir ifade belirdi ve bunun ne anlama geldiğini yüzümden okumaya çalışarak bir şeyler söyleyecek oldu. Bakışlarımdaki yoğunluk onun sabit kalmasını sağladı. Anlamış göründü ve tişörtünü kaldırıp kafasından çıkarmama izin verdi. Ve bekledi, yüzünde beliren ıstırap dolu ifade şimdi daha derindi. Bende ne gördüğünü merak ettim.

Biz bir çifttik, o ve ben, Muffy ve benden bile daha fazlasıydık. İkimiz de kendi gizemimizde kaybolmuştuk. Yalnızca onunki kendi yaptıklarına bağlıken benimki tarafımdan zorla edinilmişti. Fakat gizem gizemdi, nedeninin önemi yoktu ve her ikimiz de kendi gizemimizde boğuluyorduk. Onun neden polise gitmediğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Fakat o an, Joe'nun bana yardım edemese de beni asla incitmeyeceğini biliyordum. Dört günüm kalmıştı ve kalan son günlerimi yalnız geçirmek istemiyordum. En nihayetinde,

neyi neden yaptığının gerekçeleri gerçekten önemli değildi. Ölecektim. Hayatımın ilk yirmini dört yılı bir yalandan ibaretti. Son dört gününün de böyle olması çok mu kötü olurdu?

Teninin yumuşaklığıyla sakalının sertliği arasındaki zıtlık karşısında hayrete düşerek yeniden yanaklarına uzandım. Yutkunurken âdemelmasının çıkıntısını hissederek ellerimi boynuna, oradan göğsüne kaydırdım. Nefes alıp verirken göğsünün yükselip alçalması avuçlarımın altında hızlandı. Gözlerimi yumdum ve bu anı öbür dünyada gözden geçirilecek hatıra defterine yazarak özümstedim.

Ellerimi kot pantolonunun bel kısmına kadar biraz daha aşağıya kaydırdım. Ona biraz daha yaklaştım ve sert kaslarını hissederek parmaklarımı sırtında gezdirdim. Üst kol kaslarını okşarken ve bedeninden yayılan sıcaklık bedenime nüfuz ederken, Joe'nun çıplak göğsüne yaslanmış halde öylece durdum. Gözlerimi açtım ve onun soru soran bakışlarını fark edip usulca gülümsedim. Bundan daha fazlasını hiç yaşamasam bile mutlu ölebilirdim.

Bakışlarımın etkisiyle Joe sersemlemiş halinden sıyrıldı. Dudaklarını ihtiyaç duyarcasına ateşli bir şekilde dudaklarıma bastırırken kollarını bedenime dolayıp beni daha da kendine doğru çekti. Ön verandadaki ve bir gün önceki öpüşmelerimiz şu an beni ona iten ilkel güçle hiçbir şekilde kıyaslanamazdı. Onlar tavlayan ve eğlenceli öpücüklerdi. Bu ise her şeyi göze alan bir açlık yüklüydü.

Kendimi kandırdığımı anladım. Daha fazlasını istiyordum.

Joe'nun elleri sırtımda, saçlarımın arasında, aynı anda her yerimde geziniyor gibiydi. Bir eli göğüslerime kayınca nefesim kesildi, dokunuşuyla içimde yapılanan ateş karşısında şaşkına döndüm.

Bu, Joe'nun dikkatini çekti. Yüzünü kaldırdı ve kafamı göğsüne yasladı, derin bir nefes alıp usulca verdi. Kalbim yerinden çıkacak gibi hızla çarparken benden geriye kalan kısım neden durduğunu sorguluyordu.

"Bunu yapamayız, Rose," dedi hızlı kalp atışları kulaklarımda uğuldarken.

"Ne? Neden?"

"Beklememiz gerek."

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışmadım bile, ki bu gerçekten bir günahkâr olduğumun kanıtıydı. "Ama yalnızca dört günüm kaldı. Beklemek için *zaman* yok." Engelleyemedim kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Joe elleriyle kollarımı sardı ve beni geriye itti. "Bunu ikinci kez söylüyorsun. Dört gün içinde ne olacak?" Öfkeli görünüyordu, hatta hak etmediği kadar öfkeliydi.

"Senin sorunun ne, Joe? Neden beni önemsiyorsun?" diye sordum cüretkâr bir şekilde. Hangi hakla beni sorguluyordu?

İfadesi yumuşadı ve tutuşu gevşedi ama yine de kollarımı bırakmadı. "Seni önemsiyorum. Başına herhangi bir şey gelmesini istemiyorum."

Öfkelenme sırası bendeydi. "Tabii, adımı temize çıkarmak için polisten kaçmandan bunu anlayabiliyorum." Kol-

larımı aniden çekip Muffy'ye bakınmaya başladım. "Önemli değil. Yakında her şey sona erecek."

Omuzlarımı kavrayıp beni kendine doğru döndürdü. "Neden böyle söyleyip duruyorsun? Bana anlatmadığın ne?" diye sordu sıkılı dişlerinin arasından.

Durumu yeniden değerlendirmek için duraksadım. Yalnızca dört günüm kalmıştı ve Joe'nun karakteri kesinlikle şüphe uyandırorsa da onun bana zarar vermeyeceğini bir şekilde biliyordum; adımı temize çıkarmama kısmını umursamadığım sürece. Onunla tartışmak istemiyordum. Joe'dan fazlasıyla hoşlanıyordum ve bu noktada kesinlikle uzun vadeli bir ilişki arayışında falan da değildim.

Bu, kahkaha atmama neden oldu.

Joe'nun gözleri kocaman açıldı, bu haliyle bahçede bir tavuk gibi kabara kabara gezinmeye başlayacağımı bekliyor gibi görünüyordu. "Bu hiç de komik değil, Rose."

"Benim bildiğimi bilseydin şu an kahkahalara boğulmuş olurdun." Birkaç saniye daha kahkaha atıp durdum. "Belki de öyle olmazdı."

Farklı bir taktik denedi. Beni yakınına çekti ve kulağıma fısıldadı. "Neden bana anlatmıyorsun ve bunu komik bulup bulmadığımı birlikte öğrenmiyoruz?"

Bedenime bir sıcaklık yayıldı, istesem de –ki istemiyordum– engel olamadığım otomatik bir karşılıktı bu. Bırak oyununu oynasın. Ne yaptığını biliyordum. "Sana anlatmam için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Ellerini, tüylerimi diken diken edecek şekilde sırtımda gezdirdi. "Anlat bana," diye fısıldadı boynumu öperek. Ürperdim.

Yaptığı şeye devam ettiği sürece gece boyunca ona direneceğimi bilseydi keşke.

Dudaklarıma dokunmaktan kaçınarak yanaklarıma sırayla öpücükler kondurdu. Hayal kırıklığıyla sızlandım.

“Dört gün içinde ne olacak, Rose?”

Gülebilecek olsaydım gülerdim. Eline koz geçen o değildi, bendim.

Dudakları dudaklarıma kaydı, dokunuşu yumuşacık ve kışkırtıcıydı ama yine de kendimi tuttum.

“Bana daha da iyisinin olabileceğini söylemiştin,” dedim.

“Ne?” diye fısıldadı ve uzanıp kulakmememi ısırp emdi.

Nefesim kesildi. “Beni ilk öptüğün gece daha da iyisinin olabileceğini söylemiştin. Nasıl olacağını anlamadım. Nasıl olduğunu bana göster.”

“Dört gün içinde ne olacağını bana anlat.”

“Hayır, o zaman vazgeçersin,” dedim dizlerim titreyerek.

Joe duraksadı. Babamın sık sık söylediği gibi kartlarımı açmıştım. Benden uzaklaşırken gözlerinde hınzır bir ifade belirdi. “Çılgının tekisin, değil mi?”

“Hayır ama işbirliği yaparsan öyle olmaktan keyif duyacağım.”

Cevabım karşısında şaşırdı ve kahkaha attı. “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu nefesini düzene sokmaya çalışarak.

“Ne yapıyorum?”

“Tüm sorunlarımı unutmamı sağlıyorsun.” Bu sözleri dile getirir getirmez üzgün göründü.

“Ne gibi sorunların var, Joe McAllister?” diye sordum.

Gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Kendime sakladığım sırlarım var.”

“Bu bilmediğim bir şey değil. Sıradan insanlar polise giderler, özellikle de arkadaşlarının başı beladaysa.”

Gülümsemesi kaybolup yerini suçluluk dolu bir ifadeye bıraktı. “Rose, o konuda...”

“Joe, tamam, sorun değil.”

Suçluluk yerini şaşkınlığa bıraktı. “Seni tutuklamayacaklar.”

“Biliyorum, gelecek haftaya kadar bu imkânsız.”

“Bu yüzden mi dört günün kaldığım söyleyip duruyorsun? Polisin dört gün içinde seni tutuklayacağını mı düşünüyorsun?”

Yalan söylemek istemiyordum ama ona gerçeği de açıklayamazdım. Öne sürdüğü fikre inanmasına izin vermemin daha iyi olacağına karar verdim. Cevap vermek için yeterince uzun bir süre bekledim ve şansına Joe bu hamlemi bir onaylama olarak algıladı.

“Rose, işler o noktaya gelirse polise bildiğim her şeyi anlatacağım. Yemin ederim. Yalnızca şu an onlara gidemem. Bana güvenecek misin?”

Uzun vadeli bir ilişki düşünüyor olsaydım ona güvenmezdim, bunu biliyordum. Joe’nun bu konuda kazanma şansı yüksek değildi. Peki ama dört günlüğüne? Dört gün içinde ne olabilirdi ki?

“Sana pazartesi gününe kadar güveneceğim.” Pazartesi

günü öleceğimi göz önünde bulundurarak bir yalan söyleyip söylemediğimden emin değildim. Anlaşmamızı tamamlamak adına onu öpmek için uzandım. Fakat Joe dudaklarını erişilmez kılarak geri çekildi. “Hayır, bunu pazartesi gününe kadar yapamayız.”

“Ne?”

“Güvenilir biri olduğumu kanıtlamak istiyorum. Sana pazartesi gününe kadar dokunmayacağım, sonrasında senden gerçekten hoşlandığımı ve senden faydalanmak istemediğimi anlayacaksın.”

“Belki de benden faydalanmanı *istiyorumdur*.”

Joe kahkaha attı ve kafasını salladı. “Pazartesi gününden sonra senden faydalanacağım.”

“Bu hiçbir işime yaramaz. Daha fazlası listemde yer alan bir şey ve pazar, tercihen cumartesi gününe kadar listemdeki her şeyi gerçekleştirmek zorundayım.”

Şaşkın görünüyordu. “Pazartesi demiştin.”

Dilimin sürçmesi yüzünden hayal kırıklığıyla inledim.

Sözlerini sürdürdü. “Tahminime göre suçu ispatlamak için kanıt toplamaya çalışacaklar. Bu aşamada tüm kanıtlar dolaylı, haksız mıyım?”

Gözlerimi kıstım. “Bunu nereden biliyorsun?”

Omzunu silkti. “Sağduyu. Herkes gibi ‘Law & Order’ izliyorum.”

“Peki şehirden ayrılamayacağımı nereden duydun?”

“Ne?”

“Sana şehirden ayrılamayacağımı söylemedim ama sen dün bunu biliyordun. Bunu nasıl öğrendin?”

Kaşlarını çattı. “Sana söyledim, ‘Law & Order’ dan. Her halükârda polis savcını bekleyecek ve savcı da pazar günü suç duyurusunda bulunmayacak. Bu en erken pazartesi gününe kadar olmayacak.”

Kaşlarını kaldırdım. “Ve sen tüm bunları ‘Law & Order’ dan biliyorsun?”

Sırıttı ve yeniden omzunu silkti. “Televizyon epey eğitici olabiliyor.”

“Tabii, bundan haberim yoktu. Pekâlâ, şimdi bana listemle ilgili yardım edecek misin?”

“Walmart Listeni mi kastediyorsun?” Bunu söylerken aşağılık bir tip gibi göründü. “Listen üzerinde mi çalışıyorsun?”

“*Dilek Listem* üzerinde. On üç buçuk tanesini hallettim.” Benimle dalga geçmesine meydan okuyarak çenemi kaldırdım.

“Buçuk derken?”

“İç çamaşırları satın aldım ama henüz onları giymedim.”

Joe öksürmeye başladı ve yüzü kıpkırmızı kesildi. “Pardon?”

“On dokuz numara. *Dantelli iç çamaşırları satın al.*”

Konuşması için ona zaman tanıdım. “On beş numara için yardımına ihtiyaç duyduğunu sanıyordum?”

“On beş numaranın ne olduğunu biliyor musun?”

“Elbette, *bir adamla daha fazla şey yap*, maddesini nasıl unutabilirim? Yine de teknik olarak yaptın. Doğru hatırlıyorsam ikinci aşamaya geçtik ve *doğru* hatırladığımdan kesinlikle eminim.” Göz kırptı.

“Ah, kısmen! Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Bir bakire olarak ölmeyeceğim!”

“Öleceğini de kim söyledi?” Sözleri buzu parçalayabilecek kadar keskindi.

“Lafın gelişi öyle söyledim.” Onu ikna etmeye çalışarak elimi havada salladım. “Kim bilir hapisshanede başıma neler gelecek.”

Bana inanmıyormuş gibi görünüyordu. “Tamam, bu akşam daha fazlasını yapmayacağım. Seninle yemek yiyip takılacağım ama sana on beş numara konusunda yardım etmeyeceğim,” diye tamamladı sözlerini kaşlarını çatarak.

“Bana yardım etmek istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin, Joe. Başka birini bulabilirim. Geçen gece teklif eden biri oldu bile.”

“Erkek arkadaşın mı?” diyerek dalga geçti.

Çenemi kaldırdım. “Hayır, başka biri.”

İfadesi değişti. “Kim?”

“Kim olduğunun bir önemi yok. Onu geri çevirdim ama bana yardım etmeyeceksen, yardım edecek başka birini kolayca bulabilirim.”

“Sakın aptalca bir şey yapma, Rose.”

Birbirimize baktık. “Bana yeniden patronluk taslamaya çalışıyorsun, Joe. Buna izin vermeyeceğim. Yirmi dört yıllık ömrümde etrafımdaki insanlara bunu yapma izni verdim ve son dört günümde yönlendirilmek istemediğimden kesinlikle eminim.” Sesim sert ve soğuktu. “Sana cumartesi akşamına kadar zaman tanıyacağım.”

Muffy’nin kayışını yerden aldım. “Gel buraya, Muffy.”

“Birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi düşünmüştüm,” diye seslendi Joe arkamdan.

“Akşam yemeği teklifini kabul etmedim, sen yalnızca öyle sandın. Başka planlarım var.”

Omzumun üzerinden baktım ve onun afallamış ifadesini gördüm. Ona acıdığımı hissettim.

“Bana listem konusunda yardım et,” deyiverdim birden.

Yüzünü buruşturdu. “Sana söyledim...”

“Hayır, geri kalanında.” Listemdekiler konusunda önemsedığım biriyle deneyim kazanmanın çok daha eğlenceli olacağını fark etmiştim ve Joe’yu kesinlikle önemsediyimi kabul etmeliydim. “Cumartesi günü çalışıyor musun?”

“Hayır... ama pazar günün de var.”

“Hayır, cumartesi. Gece yarsına kadar bepsini gerçekleştirmek istiyorum.” Tek bildiğim pazar günü öleceğimdi ama zamanını bilmiyordum. 00.01 olabilirdi; ber ne kadar 23.59’a kadar zamanımın olmasını umsam da.

“Neye ihtiyaç duyduğunu anlamam için listeni yeniden görmem gerek.”

“Sana kilit yüzünden hâlâ bir yemek borçluyum. Yarın akşam bana uğra, sonrasında listemi gözden geçiririz.”

Joe daha mutlu görünüyordu. “Tamam.”

“Ve eğer şanslıysan, yeni iç çamaşırlarımı giyeceğim.”

Başını salladı. “İşimi hiç kolaylaştırmayacaksın, değil mi?”

Gülümsedim ama bu elbette gözlerime yansımadı. “Hayatta olmaz.”

Ya da ben hayattayken olmaz.

Bölüm On Beş

Muffy'yi evde yine yalnız bırakmaktan nefret ettim, özellikle de Joe'nun üzerine atılırken onu görmezden geldikten sonra. Bunun bir önemi olmasa da, neyse ki evimin arka tarafındaydık. Ölü insanlar itibarlarının lekelenip lekelenmemesini önemserler miydi? Sonunda bunun Violet'ın canını sıkmamasını umarak Muffy'yi yanıma aldım. Gizli dileğim, Muffy'nin Violet ve Mike'ın kalbine dokunması ve öldüğümde onların köpeği sahiplenmesiydi.

Yüzünde beliren ifade, geçen haftadan beri ona yaşattığım tüm sürprizlere karşı Violet'ın bağışıklık kazanmadığını anlamama yetti.

“Bu senin köpeğin mi?”

“İsmi Muffy ve oldukça hassas bir yapısı var.”

Muffy, Violet'ın kapısının önünde hassasiyetini konuşturdu.

“Ah, Tanrım. Bu koku...”

“Biraz daha diyet lifine ihtiyaç duyuyor, hepsi bu. Ona

bir şans tanı. Küçük Mikey berbat kakalar yapıyor ama onu hâlâ seviyorum.”

Violet ikna olmuş görünmüyordu. “Buradan giderkenki halinden daha neşeli görünüyorsun.”

“Alışmak için zamanım oldu.” *Cinsellik içeren bazı aktivitelerin yanı sıra.*

“Bessie Hala aradı ve on dakika içinde burada olacağını söyledi.”

Muffy’yi arka bahçeye götürdüm. Evinde bir köpek olmasının verdiği heyecanla Ashley arkamızdan koşturdu. Neyse ki Muffy’nin fiziksel kusuruyla ilgilenmiyor gibiydi.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Violet yanına döndüğümde, kelimelerindeki iğneleme belirgindi. “Onun bir köpek istediğini biliyorsun.”

“Muffy’yi onunla paylaşacağım. Dilediği zaman ziyarete gelebilir.”

Bessie Hala geldiğinde ikimize de sarıldı. Mike işten eve erken döndü ve küçük Mikey’yi dizlerine oturtup oyalamaya başladı. Violet oturma odasında ahşap kutuyu Bessie Hala’ya verdi. Ablamla birlikte kanepeye oturduk.

Bessie Hala bir sandalyeye ilişti, onu ilk kez bu kadar gergin görüyordum. Kafasını eğip kutunun kapağına baktı. “Bu kutuyu yıllardır görmemiştim.”

“Daha önce görmüş müydün?” diye sordu Violet.

“Görmüştüm, Dora’nındı.” Neredeyse Dora’nın kendisine dokunuyormuş gibi kutunun kapağını okşadı.

“Dora benim annem mi?” diye sordum. Oyalanacak zamanım yoktu. Vaktim her geçen saniye tükeniyordu.

Bessie Hala üzgün bir şekilde gülümseyerek kafasını kaldırdı. “Evet, Dora senin annendi.”

Bunu halamın kucağında duran kutunun içindeki kanıtlardan biliyordum zaten, yine de açıkça dile getirilen o kelimeleri duymak son hükmü belirleyen bir tokmağın masaya çarpışı gibi bir his yarattı içimde. Çaresiz bir biçimde usulca ağlamaya başladım. Violet elimi ellerinin arasına alarak yanıma sokuldu.

“Bu nasıl olabilir, Bessie Hala?” diye sordu Violet. “O benim de annem mi?”

“Hayır, Violet. Annen bildiğin annen.” Bana yeniden gülümsedi. “Annenizin birlikte yaşanılmayacak kadar zor bir kadın olduğunu ikiniz de biliyorsunuz. Fakat seneler önce sabrı sınıandı. Babanıza fena halde âşıktı ama babanız yumuşak başlı bir adamdı ve annenizin keskin dili onu zamanla yıprattı. Anneniz Violet’a hamile kaldıktan sonra babanızı bir kenara iterek akıllı fikri bebeğinde olan bir insana dönüştü. Violet’a sahip olmayı uzunca bir zaman beklemiş ve asla çocuk sahibi olamayacağını düşünmeye başlamıştı. Babanız, annenizin istediği her şeyi alabilmek için giderek daha da çok çalışmaya başladı. İşte o zaman Shreveport’tan yakın zamanda Henryetta’ya taşınan Dora’yla tanıştı. Ailesi bu civardan olan Dora zamanında biraz heyecan uğruna şehirden ayrılmıştı. Sevimli ve uysal biriydi, annenizin sahip olmadığı tüm özelliklere sahipti. Babanız ona âşık oldu ve Dora hamile kaldı.” Bana doğru başını salladı. “Sana. Baban kiminle kalmak istediğine karar vermek zorunda kaldı ve Dora’yı seçti.”

Violet elimi sıktı ve bıraktığında elimi bir daha kullanabilecek iniyim diye merak ettim.

“Sen doğmadan hemen önce, baban anneni terk etti ve Dora’nın evine taşındı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama babanı hiç o kadar mutlu görmemiştim.” Yüzünü buruşturarak Violet’a baktı. “Kusuruma bakma, Violet. Seni de seviyordu.”

Violet yanaklarından yaşlar süzülürken başını salladı. Elim ellerinin üzerine koydum. Bana doğru döndü, titreyen dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu böylesine incinmiş görmek kalbimi burktu.

“Sen doğduğunda Rose, baban ömrü boyunca aradığı şeyi sonunda bulduğunu söyledi. O ve Dora, ikisi de çok mutluydu, hem de evli olmamalarına rağmen. Baban boşanma davası açmıştı ama annen böyle bir şeyde rol oynamayacağını söyleyerek onunla mücadele etmeye yemin etmişti. Bu durumu herkesten saklayacağına dair ona söz verdi; o yüzden pek çok insan şüphelense de Henryetta’daki kimse ne olup bittiğini tam olarak bilmedi.”

“Dora şu an nerede? Neden babam, anneme geri döndü?” diye sordum.

Bessie Hala dudaklarını birbirine bastırdı ve kelimelerini özenle seçti. Yüzünde hassas bir ifadeyle bana doğru baktı. Konuşmadan önce bile cevabın ne olduğunu biliyordum.

“O öldü, tatlım. Sen doğduktan sonra Noel’den hemen önce bir araba kazasında öldü.” Bessie Hala’nın gözleri doldu. “Annen babanı geri döndürmeye kararlıydı. Bu yüzden

iş çıkışında Dora'yla yüzleşti. Otoparkta korkunç şekilde kavga ettiler ve annen, 'kocamı bırakmazsan ölürsün,' diyerek Dora'yı tehdit etti." Kafasını salladı. "Dora kaçarcasına evine yöneldi ve bir ağaca çarpıp o an öldü. Neyse ki sen arabada değildin. Polis aracın fren borusunun kesilmiş olabileceğini düşündüğünü söyledi ama gerçek şu ki Henryetta polisinin soruşturmaları baştan savdığı da biliniyordu. Ve sonunda polis, annenin yaptığından şüphelense dahi onun bu işe karıştığına dair hiçbir kanıt bulunamadı."

Violet ve ben sersemletici bir sessizlikte birbirimizin ellerini kavradık.

"Bu olayın ardından baban mahvoldu. Dora'yı tüm kalbiyle seviyordu ama yeni doğmuş bir bebeğe sahipti." Bessie Hala yanağından süzülen bir damla yaş sildi ve gözlerimin içine baktı. "Seni seviyordu ama seninle ilgilenemeyecek kadar üzgündü. Bir tarafı Dora'yla birlikte o gün ölmüştü. O yüzden seni bana ve Earl'e bıraktı. Annen o zaman onu affettiğini söyleyip dönmesi için yalvararak babanı ikna etti. Fakat itibarını yitirmeyi göze alamadı ve insanlar senin onun öz kızı olduğuna inansınlar diye sonunda Violet'la birlikte birkaç aylığına bizimle yaşamaya geldi.

"Bunun korkunç bir fikir olduğunu düşündüm ama baban bunu önemsemeyecek kadar kederliydi. O senin için en iyisini istiyordu ama annenin seni ilk gördüğünde gözlerinde beliren nefreti görebiliyordum. Büyüdükçe senden daha da çok nefret etti. Dora'nın tıpatıp benzeriydin, Dora ölmemiş olsa kocasının geri dönmeyeceğinin daimi hatırlatıcısıydın.

Baban ilk başlarda elinden geldiğince seni korumaya çalıştı. Annenin öfkesini bizzat hak ettiğini düşünüyordu ve hiçbir zaman onun sana olan tavırlarını desteklemedi. Yedi yaşındayken bizimle birlikte geçirdiğin yazı hatırlıyor musun?”

Gözyaşları içinde başımı salladım.

“Anne babanı bizimle, Earl ve benimle kalman için ikna etmeye çalıştım. Çocuğumuz olmuyordu ve annenin sana davranma şekline kalbim dayanmıyordu. Fakat sonunda tüm ısrarlarımıza rağmen annen ‘olmaz, insanlar ne düşünür,’ dedi. Ve baban uzun zamanın ardından senin hatırın için bile olsa ona karşı gelmeye son verdi. Dora senin ne hale geldiğini bilse çok üzülürdü. Seni seviyordu, çocuğum. Annenin korkunç bir anne olduğunu biliyordum, ama iki ay boyunca annenin sana olan nefretini telafi edecek kadar seni seven bir annen vardı.”

Tüm bunları sindirmeye çalışarak sessizce oturduk. Sonunda yüzüğü çıkarıp elime koydum. “Bunu kutuda buldum.”

Bessie Hala başını salladı. “O, babanın Dora’ya verdiği yüzük.”

Yüzüğü kalbime bastırdım. Annem, gerçek annem beni sevmiş ve zamanında bu yüzüğü takmıştı. Onu kalbime yakın tutarak kendimi Dora’ya yakın hissedeceğimi umdum ama tek hissettiğim, soğukluk ve kocaman bir boşluktu. Ve aldatılmışlık.

“Sence...” Violet sözlerine devam etmeden önce boğazını temizlemek için durdu. “Sence Dora’yı annem mi öldürdü?”

Bessie Hala sessizdi. “Bilmiyorum, Violet. Öyle olma-

dığını umuyorum. Bir insan, ne kadar üzgün olursa olsun, böyle bir şeyi nasıl yapabilir ki? Ve yapsa bile bununla nasıl yaşayabilir? Yaptıysa, sizin hayatınızı cehenneme çevirdiği gibi, bunun kendi hayatını da cehenneme çevirdiği kesin.”

“Peki ya babam?” diye sordum.

“Babanı aşırı derecede seviyordum, o benim erkek kardeşimdi, ama o da kendi cehennemindeydi. Sizi korumak için daha fazla mücadele edebilirdi, etmeliydi ama kendi ıstıرابında debeleniyordu. Bunun bedelini de ödedi.”

Violet çekinmeden araya girdi. “Kutuda başka şeyler de var. Bir hesap cüzdanı, Dora’nın vasiyetnamesi ve Dora’yla Rose’un bir fotoğrafı.”

Bessie Hala kutunun kapağını kaldırdı ve önce hesap cüzdanını çıkardı. Violet her şeyi düzenli bir şekilde yeniden kutuya kaldırmış olmalıydı. Birden, onu tüm bunlarla ilgilenir halde ardımda bıraktığım için kendimi kötü hissettim. İşleri düzene sokması için onu ardımda bırakma ve kaçma ayrıcahğımı kullanmışım. Hayatımız boyunca böyle yapmışım. Violet aramızda en güçlü olan taraf olmuştu her zaman. Ona yaslanmaya ve idareyi onun eline almasına izin vermeye alışkındım. En başından onu buna ben yüreklendirmişken, neyi nasıl yapacağımı söylemesine sinirlenmem haksızlık gibi görünüyordu.

Hayat karmakarışık bir şeydi.

“Vasiyetnamede hesap cüzdanındaki paranın Rose’a ait olduğu yazıyor.”

Bessie Hala kafasını salladı ve vasiyetnameyi kutudan

ıkarıp okudu. “Mevduat hesabı, ailesinin tarlası, buna ek olarak birkaç petrol stoğu.” Başını kaldırıp salladı. “Tüm bunlardan haberim vardı. Babanız, Dora öldükten sonra bana anlatmıştı. Dora’nın ailesi uzun zaman önce ölmüştü. Babanız onun sahip olduğu tek kişiydi, yine de bunları ona değil Rose’a bıraktı. Earl ve ben tüm olup bitenlerden sonra yalnızca izledik ve bekledik.”

“Neyi beklediniz?” İçimde inanılmaz bir öfke doğmuştu. Yirmi dört yıl boyunca bir cehennemde yaşamıştım. Ne uğruna?

“Doğru zamanın gelmesini.”

Ayağa kalktım, kanım öfkeyle kaynıyordu. “Doğru zamanın gelmesini mi? Peki buna kim karar verdi? Annem öldürölmemiş olsaydı gerçeği öğrenmemiş olacaktık!” diye bağırdım. “Tüm hayatımız bir yalandan ibaret! Bunu bilme-ye hakkımız vardı!”

“Haklısın, Rose. Sonuna kadar hakhsın ama gerçekleri anlatmak benim görevim değildi.”

“Senin görevin değil miydi? O yüzden sen de sadece onun bana, bize kötü davranmasını izledin ve *doğru zaman* olmadığı için kimse tek kelime etmedi, öyle mi? Onun beni sık sık çamaşır dolabına kilitlediğini biliyor muydun? Beni dışarı çıkarması için çığlıklar atıp yalvararak kapıyı yumruklardım. Violet kapının dışında durur, ağlayarak anneme beni serbest bırakması için yakarırdı ama annem ona vurur ve bu durumun onu ilgilendirmediğini söylerdi. Hayatımız cehennemden farksızdı. Doğru zaman ne zamandı?” Sert

sözlerim titrememe ve sersemlememe sebep olmuştu ama kırgınlıkla dolup taşan öfkem sarsılmazdı.

“Rose.” Violet ağlayarak kolumu çekti. “Tatlım, üzgün olduğunu biliyorum.”

Violet’in yanma oturdum. “Üzgün? Sen üzgün değil misin? Babamız, Bessie Hala, Earl Amca, hepsi durup onun bize kötü davranmasını izlemiş. Param varmış,” diyerek Bessie Hala’nın kucağındaki kutuyu işaret ettim. “Para ondan kurtulmamızı sağlayabilirdi ama kimse bize bu gerçekten bahsetmedi. Bizi orada onunla öylece bıraktılar.”

“Sana anlatmak istedim, bu hiç kolay değildi. Anlatmayacağıma dair söz vermiştim,” dedi Bessie Hala gözyaşları içinde.

“Kime söz vermiştin?”

Tereddüt etti. “Babana.”

Babam. Onun tüm bunlarla ilgisini unutamazdım. Babam, Bessie Hala’dan da suçluydu. Annem her ne yapmışsa babam ön koltuktan tüm olup biteni izlemişti.

Ağlamaya başladım.

Violet bana sarılıp sırtımı okşadı. “Yok bir şey, Rose. Şşş... yok bir şey. Bu yalnızca biraz zaman alacak.”

Zaman, sahip olmadığım bir lükstü. Ve daha da kötüsü, ailemin geçmişine dair tüm bu karmaşayı çözmesi için Violet’ı ilerleyen günlerde yalnız bırakacaktım.

“Burada başka bir şey daha var,” dedi Bessie Hala kuttan kare şeklinde katlanmış bir kâğıt çıkarırken.

“Nedir o?”

Kâğıdı açtı ve şaşkınlıktan donup kaldı. Kendine geldiğinde gözleri gölgelenmişti. “Bu, annenden. Sana bir mektup.”

Yanaklarımdan süzülen yaşları silip kafamı salladım. “Duymak istemiyorum, Bessie Hala. Buna daha fazla katlanamayacağım.”

“Duymak isteyeceğini düşünüyorum, çocuğum.”

Kafamı sallayarak ona mektubu okumasını işaret ettim.

Sevgili Rose,

Sana iyi bir anne olmadığımı biliyorum ve bundan dolayı duyduğum suçlulukla kendimi heba ettiğim günler oldu. İlk başta seni Violet’ı sevdiğim gibi sevmeyi denedim ama sonunda Violet da bana sırt çevirdi. Baban, Violet, ikisi de Dora yüzünden beni sevmekten vazgeçti. Kalbimde, bunun senin hatan olmadığını biliyordum ama sen Dora’ya aittin, bana değil. Dora’ninkiler gibi uysallıkla ışıldayan gözlerin, babanın beni değil onu arzuladığı gerçeğini bana her gün anımsattı. Görüntüler ise bardağı taşıran son damlaydı ve seni sevmeye çalışmaktan sonunda vazgeçtim. Kabul etmekten utanç duyuyorum ama seni her incittiğimde içten içe Dora’yı incitiyordum. Sonra, sen biraz daha büyüdüğünde, ne yaptığımın farkına vardım ve Tanrı şahidim olsun ki buna bir son vermeye çalıştım ama eski alışkanlıklar zor bırakılıyor...

İronik olan şu ki, sonunda bana kalan tek kişi sendin. Babanın bedeni geçen yıl ölmüş olabilir ama ruhu yıllar önce bu dünyadan göçüp gitmişti ve bedeni yalnızca onu ya-

kalamayı bekliyordu. Violet, fırsatını bulur bulmaz Mike'la evlenip ayrıldı ve o günden sonra yüzünü bile zar zor gördüm.

Ama sen, Rose, tüm kabalığımıza rağmen benimle ilgilenerek yanımda kaldın. Bana bakmadığında bazen seni izler ve ruhunun yumuşaklığı karşısında şaşkına dönerdim. Hem de her fırsatını bulduğumda bu özelliğini yok etmeye çalışmama rağmen. Çünkü bunu kıskanırdım. Sen asla sahip olmadığım bir şeye sahiptin.

Sana uzun zaman önce annenden bahsetmem gerekiyordu ama bunu yapmaktan, seni de kaybetmekten korktum. Sen benim her şeyimdin.

İnan ya da inanma, seni gerçekten seviyorum.

Annen.

Bessie Hala'nın mektubu okumasını dinlerken *bu zamana* kadar ilk kez annemin beni sevdiğini söylediğini duydum. Hıçkırıklara boğuldum. Ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar gözyaşlarıma hâkim olamadım.

Mike, Ashley'nin odasında uyuyakaldı ve Violet'la ben onun odasında birbirimize sıkıca sarılarak ağladık. Violet'ın neden ağladığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Annesini incittiği için suçluluk mu duyuyordu? Beni ona tercih ederek? O mektubu yazan annemi tanıma şansına asla sahip olamayacağım, onun gururu ve kederiyle heba olan tüm o yıllar için ağladım. Ve onun için ağladım. Her gün Dora'nın yadigârı olan benimle yüzleşmeye, sonsuza kadar ikinci seçenek olması gerçeğinin başına kakılmasına katlanmak zorunda kal-

masının ona ne kadar acı verdiğini hayal dahi edemiyordum.

Sonunda Violet'tan epey bir zaman sonra uykuya dalarken kendi halime ağladım. Özleyeceğim ve mahrum olacağım her şeye... Bu hiç adil değildi. Hayat adil değildi ama ne var ki bu dersi uzun bir zaman önce öğrenmiştim.

Annem sayesinde.

Bölüm On Altı

Bessie Hala, Violet'la ben yatak odasına çekildikten sonra gitmişti ama gitmeden hemen önce Mike'a vasiyetname bana bırakılan şeylere dair tüm evraklara sahip olduğunu söyleyerek.

Ve bir milyoner olduğumu.

Ertesi sabah kafamın içindeki sis perdesini dağıtmaya çalışarak kahvemi yudumlarken Mike, Tanrı'dan bile daha zengin olduğumu açıkladı. Aslında tam olarak söylediği bu değildi ve 1.5 milyon dolara sahip olana kadar bu teknik olarak doğru sayılmazdı. Fakat bu rakamın bir trilyon olma ihtimali de yüksekti. Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamadım ama Mike, Dora'nın mülküne dair vasiyetini yerine getirecek kişilerin Earl Amca ve Bessie Hala olduğunu söyledi. Babam bu meseleyle ilgilenmek istememiş, o yüzden Earl Amca bu görevi devralmış ve başarılı bir şekilde bu yatırımı değerlendirmişti. Petrol stoğundan kazanç sağlamış, akıllıca birkaç yatırım yapmış ve servetimi yıllar

içinde dörde katlamıştı. Bu rakama Dora'nın ailesinin tarlası bile dahil değildi. Annemiz her şeyi Violet'a bıraktığında evsiz kalmaktan endişelendiğimi düşündüm. Yapılması gereken en doğru şey, bana ait olanların yarısını Violet'a bırakmamdı. Violet, annemizin malvarlığını paylaşmamızı planlamıştı. Fakat neden bu yarı yarıya mevzusuyla zaman kaybediyordum ki? Öldüğümde her halükârda her şeyim onun olmayacak mıydı?

Yanımda Muffy için köpek maması getirmemiştim ve yumurtalar önceki gece tam bir fiyaskoya sebep olmuştu. Yalnız kalmak ve Violet'ı de yalnız bırakmak istemiyordum. Sonunda Muffy'yi orada bırakmama ve eve gidip duş aldıktan sonra günü Violet ve çocuklarla geçirmeme karar verdik.

Evimin birkaç blok uzağındayken kiraladığım üstü açılır arabanın tekleyen motorundan kapkara dumanlar yükselmeye başlayınca Çevre Koruma Ajansı'nın her an baskın yapıp beni çevirmesinden endişelendim. Bunun yerine motor tam da kaldırımın kenarında durdu.

Yani bugün de şanslı günüm değildi.

Birkaç blok yürüdüm, eve vardığımda sıcak ve terliydim. Henüz sabahın erken saatleriydi ve bedenim daha şimdiden için için yanıyordu. Bir bardak buzlu suyu neredeyse bir dikişte içtikten sonra oto kiralama servisini arayıp arabanın nerede bozulduğunu haber verdim. Onlara eski arabamı almak için sonra uğrayacağımı söyledim. Eğlenmişim ama artık buna ihtiyaç duymuyordum.

Ona birbirini izleyen sonuçların tamamen onun sorum-

luluğunda olduğunu söyledikten sonra oradan ayrılmadan önce Violet, Muffy'yi birkaç sosisle beslemişti ama bu, acele etmemem gerektiği anlamına gelmiyordu. Hızlı bir duş almayı planlamıştım ama banyonun kulağa daha iyi geldiğine karar verdim; özellikle de dün gecenin olaylarını düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duyarken. Bardağımı yeniden buzlu suyla doldurduktan sonra lavabo tezgâhına koydum ve dumanı tüten küvete girdim. Hissettiğim acının sıcak suya karışmasını umarak kafamı küvetin porselen kenarına yasladım. Çok şey istediğimi ve bu acıyı kabullenmek zorunda olduğumu biliyordum.

Orada öylece uzanmış uyuklarken mutfaktan bir ses geldiğini duydum. Küvetteki suyu dışarı sıçratacak şekilde irkilerek yerimden doğruldum. Ses kesildi.

Evimde biri vardı ve beni duymuştu.

Ne yapacağımdan emin olmasam da dışarı daha fazla su sıçratmamaya çalışarak ve korkudan titreyerek küvetten çıktım. Banyoda çırılçıplaktım ve kıyafetlerim yatak odasında idi. Kapıyı kilitlemeli miydim? Kapılar inceydi. Bu, birinin içeri girmesine engel olmazdı.

Her ne yapmaya karar vereceksem kesinlikle hızlı olmam gerekiyordu.

Klozet kapağının üzerinde duran havluyu alıp yere sıçrayan suyu sildim ve küvetin dolu oluşunu gizlemeyi umarak duş perdesini yarıya kadar çektim. Koridora açılan kapı usulca gıcırdadı. Ayak sesleri bulunduğum tarafa yöneliyordu.

İçimde yükselen histeriyle mücadele ederek çamaşır

dolabının kapısını açtım ve içeri süzöldükten sonra kapıyı dikkatlice kapattım. Nefes alıp verişimi bastırmaya çalışarak ıslak havluyu göğsümden ağzıma kadar çektim. Banyo kapısı gıcırdayarak açıldı ve ayak sesleri fayans kaplı zeminde gümbürdedi ve durdu. İçeri giren her kimse çamaşır dolabının kapısını her an açabilirdi. Duyulmasından korktuğum için nefesimi tuttum. Ardından tezgâhın üzerine koyduğum su bardağını hatırladım. Buzlar fark edilirse evde bir yerde olduğum anlaşılacaktı.

Milyonlarca düşünce aklımdan hızla geçiyordu. İçeri giren her kimse ırzıma geçip öldürmeden hemen önce beni çıplak bulacaktı. Yine de sanırım güvendedim çünkü gördüğüm görüntüye göre pazar gününe kadar ölmeyecektim. Karanlıkta saatlerce kilit altında kalışımı bana anımsatan, eski hatıraların beynime sızdığı çamaşır dolabında kapana kısılmış olsam da bu bilgi beni biraz teselli etti.

Kendimi bırakıp histerik bir şekilde ağlamaya başlamayı düşünürken içeri giren kişi banyodan çıktı. Tüylerim diken diken olurken ve bedenimden sular süzölerek yere damlarken ayak sesleri yatak odama yöneldi. Eşyalar gürültüyle yere çarptı, çekmecelerle kapılar hiddetle çarpıldı. Ayak sesleri uzaklaşırken içeri giren kişinin annemin odasına girdiğini düşündüm. Klostrofobi hissiyle kendimden geçmeden önce buna daha ne kadar dayanacağımdan emin değildim. Yüksek sesli lanet okumalar ve çarpma sesleri koridordan yükselince kaygılandım. Eve giren kişi çamaşır dolabının duvarına vuruyor gibiydi. Çok geçmeden alçı panel şiddetle

sarsıldı ve dolabın ahşap rafları sırtımaatarak tenimi sıyırdı. Acıdan dudaklarımdan sıyrılan iniltiye mani olamasam da havlunun sesimi bastırıldığını umdum.

Bana ve genel olarak hayata dair sarf ettiğı küfürlerden eve giren kişinin erkek olduğunu anlamıştım ve adam şimdi mutfağı doğru gidiyordu. Her bir yöne uçuşan eşyaların sesini ve zeminde metal bir şeyin sektiğini duydum. Bunu daha da çok lanet okuma izledi. Adamın aradığı şeyi bulamadığı belliydi.

Hissettiğim paniğı dizginleyemeyerek mutfağın darma-dağınık olmasını dinledim. Yüzümü havluya sıkıca gömdüm ve mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak hıçkırıklara boğuldum.

Sesler kesildi. Hıçkırarak ağlamamdan omuzlarım titrerken çamaşır dolabının kapısına tosladım.

Ayak sesleri yeniden koridora yöneldi.

Bir plana ihtiyacım vardı. Çamaşır dolabının içinde çırlıçıplak dururken birinin beni öldürmesine izin veremedim. Fakat ne yazık ki silah tercihim yetersizdi. Elimde olan tek şey ıslak bir havlu ve tırnaklarımdı. Adamın gözlerini oyacaktım. Bu sayede beni çıplak göremeyecekti.

Bir insanın gözünün nasıl oyulacağına dair hiçbir fikrim olmasa da yapılması gereken şey buydu. Bir gün önce manikür yaptırmış olmam ne fenaydı.

Havluyla ne yapacağım konusunda kararsızdım. Bırakacak mıydım? Adamın iki gözü olduğuna göre her iki elimi de kullanmam gerekecekti. Tabii bir göz bandı takmadığı

sürece, ki bu şüpheliydi. Gözlerini oyacaksam belki de ona son kez görmeye değer bir görüntü sunmalıydım. Yabancı bir adamın karşısında çırılçıplak dikilme düşüncesini kendime yediremedim. Havluyu dişlerimin arasına aldım ve ellerimi pençe yaparak kaldırdım. Bu duruş saldırıya hazır bir velociraptoru* hatırlamama neden oldu.

Fayansa temas eden ayakkabıların çıkardığı sesi duyunca adamın banyoya girdiğini anladım. Ses, Mike'ın botlarının Violet'in mutfak zemininde çıkardığı sese benziyordu. Normalde zorlukla duyulabilecek bir sestir ama sessizlik ve hissettiğim korku yüzünden adamın her bir adımını işitebiliyordum.

Adamın kapıyı açmasını beklerken ve üzerine atılmayı planlarken sürpriz unsurundan faydalanabileceğimi umdum. Adrenalinim yükselmişti, hedefime saldırmaya hazırdım. Tam o an adamın ceptelefonu çalınca irkildim. Bu kez çamaşır dolabının kapısına toslamadan kendime hâkim oldum.

“Evet,” diye bağırdı adam. Sesi genç ama fazla sigara tüketiminden ötürü kaba çıkıyordu.

Telefondan yükselen boğuk sesleri duydum.

“Orada olacağımı söyledim. Halletmem gereken birkaç iş var.”

Göz oyma planında deneyimim olmadığından adamın sadece gitmesini ümit ettim.

Hattın karşı tarafındaki kişiye türlü çirkin isimlerle hitap ederek yeniden lanet okudu. “Hemen geliyorum.” Duvara şiddetli bir tekme indirerek banyodan çıktı. Mutfak kapısı çarpıldı.

* *Kreaste döneminin sonunda yaşamış bir dinazor türü. (ç.n.)*

Bir plan bulup bu kadar sakinleşmiş olmama şaşırarak dolaptan usulca çıktım. Belki de sandığımdan çok daha yetenekliydim.

Havluya sarındım ve eğilerek ön pencerelerden baktım. Arkadan seçebildiğim adam yan tarafında harflerin kenarları silinmiş olsa da *Weston's Garage* yazdığı belli olan, hurda yığını gibi görünen siyah bir pikaba yöneldi. Pas lekeleri ve birbirine uyumsuz boya parçalarıyla araç o kadar eski görünüyordu ki, bir yama işini aklıma getirdi.

Adam kapıyı çarparak kapattı ve sokaktan hızla ayrıldı. Bundan daha göze çarpmayacak şekilde hareket etmemiş olması şaşırtıcıydı. Tek umudum, Mildred'in tüm bunları görmüş olmasıydı ama sonra onun perşembe sabahları şehrin öbür ucunda, Garden Society toplantılarına başkanlık yaptığını hatırladım.

Adamın ardında bıraktığı hasarı görmek için yılgın bir halde arkamı döndüm. Kırık tabaklar ve bardaklar her tarafa saçılmış durumdaydı. Hurda malzeme çekmecesini mutfak masasının üzerine boşaltılmıştı ama çantamı kontrol ettiğimde cüzdanıma dokunulmamış görünüyordu.

Adam neyin peşindeydi?

Yatak odama yöneldim ve adamın öfkeyle tekmelediği duvarda bir delik açtığını fark ettim. Onarılması gerekcekti, tıpkı adamın banyoda açtığı delik gibi. Yatak odamda kıyafetler çıkarılmış ve alanın her bir yanına dağılmıştı. Annemin odasında, fotoğraf kutuları yeni yağmış kar taneleri gibi her yere yayılmıştı.

Bezgin bir halde iç çektim. Bununla şu an ilgilenmek istemiyordum. Aklımdan polisi aramak geçti ama bu mesele saatler alabilirdi ve bana her halükârda inanacaklarından şüpheliydim. Mutfaktaki dağınıklığın arasından parmak ucunda geçip kapıyı kontrol ettim. Eve girdiğimde kapıyı kilitlemiş olduğuma yemin edebilirdim. Fakat kilit açıldı ve kapıda herhangi bir zorlama görünmüyordu. Polis bu tabloda kesinlikle bana inanmayacaktı.

En nihayetinde polisi arayıp aramamamın ne önemi vardı ki? Bu konuda bana herhangi bir yardımları dokunacakmış gibi görünmüyordu.

Telefon çalınca düşüncelerimden irkilerek sıyrıldım. Tedbirli bir şekilde telefonu açtım. Annem arayan numaranın görüldüğü cihazlara itimat etmezdi, o yüzden hattın diğer ucunda beni kimin beklediğini bilmemin hiçbir yolu yoktu.

“Rose?” diye sordu Joe, sesi şaşkın çıkıyordu.

“Joe?”

“Evde ne işin var? Neden işte değilsin?”

“Evde olmadığımı düşünüyorsen beni neden buradan aradın?”

“Mesaj bırakacaktım.” Duraksadı ve öfkesini dışa vurdu. “Dün gece neredeydin?”

“*Pardon?*”

“Evden çıktın ve bir daha da dönmedin, tüm gece neredeydin?”

Beni gerçekten çıldırtmaya başlıyordu. Kim olduğunu sanıyordu? “Bu seni ilgilendirmez, Joe McAllister! Sana cevap vermeyeceğim!”

“Senin için endişelendim. Önce annen, sonra evine girilmesi ve bir de dün gece işlenen cinayet. Başına bir şey gelmesinden korktum.”

“Bir saniye, ne cinayeti?”

“Jaspers’ta çalışan bir barmen öldürüldü.”

Tüm kan damarlarımdan çekilmiş gibiydi. “Ne? *Sloan* mı?”

“Onu *tanıyor* muydun?” Sesi önceki kadar endişeli çıkmıyordu artık.

“Tamam, o kadar iyi tanı mıyordum. Bir kez barda karşılaşmıştık.” Bir adamı başımdan savmada bana yardım ettiğini Joe’ya itiraf etmeyeceğimden emindim. “Buna inanmıyorum.” Bir sandalyeye çöktüm. Daha ne kadar kötü haber alabileceğimi bilmiyordum.

Öğrendiğim şeyi sindirmeye çalışırken bir süre sessiz kaldık. “Ona ne oldu?” diye sordum sonunda.

“İş çıkışı restoranın arka tarafında vurulmuş. Yakın mesafeden infaz.”

“O ne demek?”

“Yalnızca birkaç adımlık mesafeden vurulmuş ama muhtemelen öncesinde ondan bilgi almaya çalışmışlar.”

“Ah Tanrım... biri neden böyle bir şey yapsın?”

“Sen söyle.”

Kalbim tekledi. “Nereden bilebilirim ki?” Oldukça rahatsız ediciydi. “Onunla bir kez muhatap oldum ve neden öldürüldüğünü bildiğimi mi düşünüyorsun?”

“Böylesine sakın bir şehirde annenin öldürülmesi, biri-

nin evine zorla girmesi ve bir adamın dün gece öldürülmesi küçük bir rastlantıdan daha fazlasını işaret ediyor. Biri seninle *uğraşıyor*.”

Tabii dakikalar önce evime yine birinin girdiğini bilmiyorsa. “Polis onu tanıdığımı düşünecek mi sence?”

“Belli olmaz, Rose. Onu ne kadar iyi tanıyordun?” Sesi keskindi.

“İma ettiğin şekilde onu tanımadığımı çok iyi biliyorsun. Sanırım yeterince konuştuk, Joe!”

“Bekle!” diye seslendi yalvararak ben telefonu kapatamadan.

“Ne?”

“Özür dilerim. Seninle tartışmak istemiyorum. Yalnızca endişelendim ve görünüşe bakılırsa kıskançlık yapıyorum.”

Kıskançlık mı? Joe *beni* kıskanıyor muydu? Her nedense ona tam olarak inanmıyordum. *Üç gün daha* uyarısı geçiyordu beynimden. Bununla birlikte Joe’nun beni kıskanmasından hoşlandığımı da kabul etmeliydim. “O yüzden mi dün gece nereye gittiğimi merak ettin?”

“Kaçmandan ve pazartesi gününden önce bir erkekle beraber olmak gibi çılgınca bir şey yapmandan korktum.”

“Peki bunu neden umursuyorsun?” diye sormadan edemedim.

Duraksadı, ardından yumuşacık ve arzu dolu bir ses tonuyla yanıt verdi. “Çünkü bunu benimle yaşamayı istiyorum.”

İçimde yapılanan ateşten ötürü keskin bir şekilde nefes almadan edemedim. “O zaman beni pazartesi gününe kadar bekletme,” diye fısıldadım. “Belki bir uzlaşmaya varabiliriz.”

Yeniden duraksadı. Joe'nun vicdan muhasebesi yaptığına dair bir hisse kapıldım. O, onurlu davranmayı deniyordu, bense onu aşağı çekmeye çalışıyordum. Gerçekten ahlaksızdım. Neredeyse kendimi kötü hissedecektim. Neredeyse.

“Bunu bu akşam yemek yerken konuşabiliriz. Hatırlıyor musun?”

“O konuda...” Yüzümü buruşturarak mutfakta etrafıma baktım, akşama kadar her şeyi toparlayabileceğimden ya da bunu yapmayı istediğimden bile emin değildim. “Yemek pişirebileceğimi sanmıyorum.”

“Bir şeyler ayarlarız. Yemekten çok, arkadaşlığımızla ilgileniyorum.”

“Senin evinde bir şeyler yiyebiliriz belki. Orada yemek pişirebilirim.”

Yeniden duraksadı. “Olmaz, evim berbat durumda, tam anlamıyla bir bekâr evi.”

Kaşlarımı çattım. Hilary'nin evine girmesiyle ilgili hiç sorun yaşamamıştı. Gözlerimi devirdim. Hilary'yi düşünmek istemiyordum. “Tamam, o halde bir şeyler ayarlarız. Akşam görüşürüz.”

“Bekle. Dün gece neredeydin?” Sesi kıskanç gelmiyordu. Endişeliydi.

“Ablamın evinde.”

Tanrı'ya şükür diye mırıldandığına yemin edebilirdim.

Görüşmeyi sonlandırdık ve telefon rehberini çıkarıp bir temizlik firmasını aradım. Bir saat içinde gelebilirlerse ekstra ödeme yapmayı teklif ettim. Sonra Violet'ı aradım ve

ona biraz gecikeceğimi söyledim. Onunla konuşurken Walmart fişinin masanın altına saçılmış ıvır zıvırların arasında durduğunu fark ettim. Fişi alıp maddelere göz gezdirdim. Hâlâ yapılması gereken şeyler vardı.

“Violet, parkta piknik yapmaya ne dersin? Yoldan yiyecek bir şeyler alabiliriz. Eğlenceli olur. Muffy’yi de yanımıza alırız.”

Temizlik servisi zamanından önce geldi ve işe hızla mutfaktan başladı. Yaşı geçkin İspanyol kadın koridor duvarındaki deliği fark ettiğinde bana doğru onaylamaz bir ifadeyle baktı. Omzumu silktim ve çılgın partilerle ilgili bir şeyler geveledim. Onlara annemin odasında dağılmış olan her şeyi kısa süre önce boşaltılan kutulara yerleştirmelerini tembihledim. Mutfakta kırılan şeyleri atabilirler, diğer her şeyi bir kenara yığabilirlerdi. Kadına bir dizi anahtar verdim ve evden ayrılırırken onu kapının önündeki paspasın altına saklamasını söyledim. Paspas altı ilk akla gelecek yerdi ama kilitli kapılar insanları dışarıda tutamıyormuş gibi görünüyordu.

Temizlik servisini kendi haline bıraktıktan sonra oto kiralama servisine gitmek için bir taksi çağırdım. Yaşanan sorundan ötürü benden özür dilediler ve bana yeni bir araba önerdiler. Fakat onlara bana yalnızca üstü açılır aracı kullanmadığım günlerin geri ödemesini yapmalarını rica ettim.

Evine vardığımda Violet beni eski arabamla gördüğü için şaşırdı ama bunun nedenini sorgulamadı. Çocuklar ve Muffy’yle birlikte Violet’ın minivanına bindik, sonra da doğruca Henryetta’nın yeni fiskiyeli parkına yöneldik.

Bir ağacın altına örtümüzü serdikten sonra yemek yemek için yerlerimize geçtik. Çocuklar suda oyun oynamak için sabırsızlanıyorlardı. Violet'la onları öğle yemeği yemeleri konusunda ikna ettik, ardından Violet'ı, beni ve Muffy'yi arkalarında bırakarak heyecanla oyun oynamaya başladılar.

Beton zeminden fışkıran suların köşesinde dururken güneş bastırdı. Ashley beni bileğimden tutup sevimli bir ifadeyle fiskiyelelere doğru çekti. Mayo giymemiştim ama bu fırsatı bir daha yakalayamayabileceğime karar verdim. İlerleyen günlerin hava raporuna bakmamıştım ama hava bugün sıcak ve güneşliydi, gökyüzünde tek bir bulut dahi yoktu. Pazar gününe kadar yağmurun yağmama ihtimali yüksekti. Belki de bu, *yağmur altında oyun oyna* maddesinin yerine geçebilirdi.

Violet, Muffy'nin kayışını tutarken koşarak onların yanından ayrıldım ve ellerimi kafamın üzerine kaldırdıktan sonra tenime çarpan soğuk suyun yarattığı şokla çığlıklar atmaya başladım. Tüm kısıtlamaları eskimiş bir kaban gibi üzerimden çıkarıp attım. Sıçrattığım her su birikintisiyle hayatımı saran zincirler bir anda teker teker çözüldü. Bu özgürlük karşısında neredeyse ağlayacaktım. Daireler çizip fışkıran suların arasında koştururken Ashley ve Mikey kahkaha atıyordu. Bunu, her şeyi tam anlamıyla boş vermeyi daha önce hiç denememiştim. Kendimi öyle hafif ve özgür hissediyordum ki gökyüzünde süzülüğümü ve var olmayan bulutların ötesinde kaybolduğumu sandım. Violet köşede durmuş bize özlem dolu bir ifadeyle izliyordu. Onun da böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamadığını fark ettim. Onun özgürlüğünü kısıtlayan zincirdim.

Kıyafetlerim bedenime yapışarak ve üzerimden sular damlayarak ablamın yanına koştum ve gözlerindeki o özlem dolu ifadeyi gördüm. Onun tam karşısında durdum ve sadece elimi uzattım. Bakışları kararsızdı, açıkça her şeyi boş vermekten korkuyordu. Ona cesaret verici bir biçimde gülümsedim ve uzattığım elimi çevirip avcumu açtım. Gözleri dolarak gözlerimin içine baktı ve usulca elimi tuttu.

Henryetta'mn fiskiyeli parkında, ben sıırıslıklam halde, Violet ise ağırbaşlı ve derli toplu kıyafetiyle saçları kusursuz görünerek öylece durduk. Parmaklarımız sıkıca birbirine kenetlenmişken ona son derecede minnettar olduğumu biliyordum. Yaşadığım müddetçe, son üç günüm kalmış olsa dahi, Violet'ın bana sevgisini asla unutmayacaktım.

Kalbim sevgi ve minnettarlıkla dolup taşarken gözlerimden akan yaşlar yüzümden süzülen fiskiye suyuna karıştı. Çenem yoğun hislerden ötürü titrerken gülümsedim, ardından ablamın elini çektim.

Gönülsüzdü, o yüzden yavaş ve temkinli bir şekilde onu yönlendirdim. Havai davranmanın ne kadar zor olduğunu herkesten iyi biliyordum. Violet karşı koyarak beton zeminin kenarında durdu. Ashley koşarak yanımıza geldi ve onun diğer elini kavradı. Mikey, annesi oyun oynayacak diye heyecanla ellerini çıırttı.

Muffy bir köşede oturmuş, tüm bu gürültü patırtıyı ilgisiz bir şekilde izliyordu.

Violet'm bu duruma alışmak için yeterince zaman harcadığına ikna olduğumda Ashley'ye bağırdım. "Hadi onu ıslatalım!"

Ashley ve ben onu ellerinden çekerken Violet kahkahalarımız arasında çığlıklar atarak bize karşı koymaya çalıştı. Onu devasa bir şekilde su püskürten bir fıskiyeğe doğru çekerken ayak diremeyi sürdürdü.

“Olmaz! Saçım ıslanacak!” diye çığlık attı ama bu yalnızca Ashley’yi daha da kızdırttı.

Doğrudan suyun altına girdik, Ashley’yle kollarımızı etrafına dolayarak ve üçümüz de ciyaklayarak onu suyun altında tuttuk. Mikey kenarda kıkırdayarak ve el çırparak oturuyordu. “Anne! Anne!”

Parkın bir yerinde biri müzik açtı. Hınzır bir bakış atarak Ashley’ye doğru eğildim. “Hadi dans edelim!”

Ve sıcak bir haziran gününün öğlen ikisinde hayatımda ilk kez, dans ettim. Listeme *dans et* diye yazdığımda bunun romantik bir dans olmasını planlamamıştım ama bu çok da iyi gelmişti. Kollarımı iki yana açıp gökyüzüne bakmak için kafamı kaldırdım ve gözyaşlarına boğulana dek kahkahalar atarak kendi etrafımda döndüm. Violet dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılarak başını salladı. Violet’ın elini tuttum, Ashley de diğer eline yapıştı. Kendimizi komik duruma düşürüp kimsenin ne düşündüğünü umursamadan, sadece özgürlüğümüzün tadını çıkararak daireler çizerek dans ettik.

Violet’m temkinli halini üzerinden atmasını ve dans edip çocuklarıyla mutlulukla ciyaklamasını izlerken tam olarak burada, bu su kuşağının altında kalbim açıldı. Violet tüm o yıllarda bana sevgi ve umut vermişti. Bense karşılığında ona çok az şey vermiştim. Fakat bu perşembe öğleden

sonrası ona kıymetli bir şey veriyordum. Özgürlük. Onu özgür kılıyordum. Gittiğimde onun için hiçbir pişmanlık olmayacaktı. Violet bana doğru döndü, Mikey kucagındaydı, Ashley ise su kuşağının etrafında dönmeye devam ediyordu. Yüzünden saf bir mutluluk yayılıyordu ve mantar biçiminde nükleer bir bulut gibi kabaran bu mutluluğa karşı koyamadım. Öbür dünyada gözden geçirilecek hatıra defterine geçen bir şey daha.

Yüzümden süzülen yaşları sildim ve Ashley'nin etrafında sevinçle döndüm. Mikey uykusuzluktan yorgun düşecekmiş gibi görünene kadar bir yarım saat daha fiskiyelerin altında oynadık. Hiçbirimiz gitmeye hazır değildik; o yüzden çocukların ıslak kıyafetlerini kuru olanlarla değiştirdikten sonra ağacın altındaki örtümüze uzandık ve ılık rüzgârın bizi kurutmasına izin verdik. Çocuklar birkaç dakika içinde uykuya daldılar. Violet'la tepemizde salınan meşe ağacının yapraklarını izlerken yumuşacık hışırtılar yatıştırıcı bir ninni gibiydi.

"Beni hâlâ ablan olarak görüyor musun?" diye sordu Violet sessizliği bozarak.

Kafamı ona doğru çevirdim. "Elbette, Vi. Dileyebileceğim en iyi ablasın sen."

Gözleri yaşlarla doldu. "Emin değildim, annemin yaptıklarından sonra..." Kelimeleri yitip gitti ve belirsizlik aramızda asılı kaldı.

"Vi, kan bağı umurumda değil. Kan bağını annemin önemseydiği kadar önemsemiyorum." Bu, üzerinde düşün-

düğümde tam olarak hissettiğim şeydi. “Seni seviyorum, Violet.” Yaşlar yeniden gözlerimi yakarken sesim boğuk çıktı. “Uzaklaşıp kendini kurtarabildiğinde bile benim için hep oradaydın. Yanımda olmasaydın annemiz seni daha fazla sevebilirdi. Benim için pek çok şeyden vazgeçtin. Ben sana bu zamana kadar ne verdim?”

Yaşlar gözlerinin kenarlarından süzülüp burun kemiğini boydan boya geçerek altımıza serdiğimiz örtüye damladı. Konuşmaya çalışırken dudakları titredi. “Sen bana kendini verdin.”

Gözyaşı seti yeniden açıldı ve ona verdiğim armağan yeterli görünmediği için hak etmediğim bu sevgiye minnettar olarak usulca ağladım.

Bölüm On Yedi

Örtünün üzerinde biraz kestirsem de bu yine de kendimi halsiz ve sersemlemiş hissetmeme yetti. Muffy yüzünü ön patilerine gömmüş halde yanıma uzanmıştı ve minik bedeninden hafif horultular yükseliyordu. Bana kalırsa sadece pırt yapan değil, aynı zamanda horlayan da bir tipti. Fakat iyi bir köpekti ve bana ait olduğu için minnettardım. Elimi uzatıp ensesini kaşıdım.

Ilık esinti tenimi gıdıklarken orada öylece uzandım ve *insanı mutlu eden, küçük şeylerdir* dediklerinde insanların ne demeye çalıştıklarını anladım. Yeniden gözyaşlarına boğulacağımı hissettim. Yeterince gözyaşı dökmüştüm. Yaş akıtarak boşa geçirecek zamanım kalmamıştı.

Çocuklar uyandıklarında hep birlikte minivana yerleştik ve Violet'ın evine yöneldik. Ashley'yi arka bahçedeki trampolende benimle birlikte zıplaması için ikna etmem pek de zor olmadı; özellikle de daha önce pek çok kez bana birlikte zıplamak için yalvardığı düşünülduğünde. Zıplamak-

tan yorgun düştüğümüzde süslenme oyunu oynadık. Ashley bana aşırı makyaj yaptı, kafama bir taç taktı ve prenses dalgalarıyla evde dolandık. Sonrasında bana basit örgü tekniklerini öğretmesi için Violet'ı ikna etmeye çalıştım.

"Şimdi mi? Bunu haftaya yapsak?"

"Hayır," dedim hızla.

Violet gözlerini kıstı. "Ne bu acele?"

Pazar günü öleceğim ve ölmeden önce listemdeki şeyleri gerçekleştirmeyi diliyorum sözleri kulağa uygun bir cevap gibi gelmiyordu. Omzumu silktim ve Ashley'nin yavru köpek ifadesini takındım. "Lütfeen..."

Violet kahkaha attı. "Akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor."

"Yalnızca birkaç adım..."

"İlmik."

"Yalnızca birkaç ilmik. Lütfeen..."

Violet merhamet gösterdi ve neyse ki çabuk öğrenen biri idim.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Violet ben düzgün olmayan birkaç ilmik atarken.

"Bilmem. Atkı?"

"O çok kolay. Bu hızla devam edersen birkaç haftada tamamlayabilirsin."

Birkaç haftaya sahip değildim ama bu önemli değildi. Yalnızca örgü örmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Violet'in evinden ayrılmadan önce yüzümü yıkadım. Joe kapımda belirmeden önce evimin toparlandığından emin olacak kadar yeterli zamanım olacaktı.

Eve ulaştığımızda Muffy alana yeniden alışıarak ve tüm uygun noktalara işeyerek bahçenin her bir köşesini kokladı. Anahtarları paspasın altından çıkarırken Joe arabasıyla geldi.

“Lütfen bana o anahtarları paspasın altında tuttuğunu söyleme,” dedi arabasından inerken.

“Tamam, söylemeyeceğim.”

Yanıma gelirken homurdandı. Kirli görünüyordu, saçları da karmakarışık. Elleri makine yağı lekeleriyle kaplıydı ve kollarına kadar çıkıyordu. Ter ve benzin kokuyordu. Kulağa çılgınca gelebilir ama onu hiç bu kadar seksi görmemiştim.

“Neden böyle bir şey yapıyorsun?” diye sordu ama patronluk taslayan o her zamanki tavrıyla değil.

“Bu ilkti. İşleri bittiğinde evde olmadığımdan temizlik servisi anahtarları paspasın altına bıraktı.”

“Temizlik servisi mi? Neden bir temizlik servisine ihtiyaç duyarsın ki? Evin tertemiz.”

Omzumu silktim. Sabahki olaya geri dönmeyi gerçekten istemiyordum. “Belki de onları senin evine yollamalıydım. Berbat olduğu düşünülürse...”

Kahkaha atsa da huzursuz görünüyordu. “Öyle... ne yemek istersin?”

Kapımın kilidini açtım ve onunla yüzleşmek için döndüm. “Yemek pişirmek için gerçekten pek malzemem yok.” Bu noktada markete gitmek gibi bir amacım da yoktu.

Joe beni kapıya doğru sıkıştırarak evin yan tarafına yaslandı. “Malzemeye kim ihtiyaç duyuyor ki?”

Onu göğsünden ittim. “Sen tam bir baş belasısın, Joe McAllister. İstedğim şeyi bana vermeye niyetli değilsin.”

Beni öpünce ne hakkında tartıştığımızı unutmamı sağlama yeteneğine içten içe sövdüm.

“İstedğin her şeyi ve daha fazlasını sana vereceğim... pazartesi günü.”

“Ahhh!” diye homurdanarak döndüm ve kapıyı açtım. “Bu, akşam yemeği sorunumuzu çözüyor ama.”

“Dışarıdan sipariş verebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?”

“Çin yemeği,” dedim aklıma ilk gelen şeyi söyleyerek. Bu zamana dek hiç Çin yemeği yememiştim ve bu, listemde de yer alıyordu. Annem hayatta olsa komünistler tarafından yapılan yemekleri asla yemeyeceğini söylerdi.

Joe gülümsedi, gerçek bir şekilde gülümsedi ve bu gülümsemede o alışlagelmiş alaycı sırıtişından eser yoktu. Gözlerinin ışıldama şekliyle bu onun bir erkek çocuğu gibi görünmesine neden oldu. Bakışlarında kendimi kaybederek ona tam bir sersem gibi gülümsedim. Gözleri koyu kahve rengiydi ama gözbebeklerinin etrafına saçılan neredeyse siyah küçük çizgileri seçebiliyordum. Bana bir soru sordüğünü fark ettim.

Büzülerek kıkırdadım. “Özür dilerim, manzaraya kendimi kaptırdım.” Kabalığım karşısında şaşırdım ama bu aşamada kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Gerçekten utanmış göründü ve yanakları kızardı.

Kahkaha attım. Joe McAllister kızarıyordu. Bu, görmeyi hiç beklemediğim bir şeydi. “Açıkcası, sorunu duymadım.”

“Siparişi vermek ister misin? Benim duş almam gerekiyor.” Nedenini vurgulamak istercesine kollarını uzattı.

Joe'nun duştaki görüntüsü zihnimde belirdi ve bunun pek bir faydası dokunmadı. Bu görüntüden sıyrılmak için kafamı salladım. "Evet, elbette. Siparişi ben verebilirim. Ne istiyorsun?"

Yüzüne hafif bir gülümseme yayılsa da yanıt verdi. "Kung Pao Usulü Tavuk."

Unutmamak için bunu kafamda birkaç kez tekrarladım. "Git duşunu al seni baş belası, sonra da hemen gel."

Nasıl bir manzarayla karşılaşacağımdan emin olamayarak mutfığa girdim ama her taraf toparlanmış görünüyordu. Ardından son birkaç gündür pek çok iş gören telefon rehberini aldım. Ne sipariş edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama rehber restoranın mönüsü de basılmıştı. Sığır eti ve brokoliden hoşlandığımı biliyordum; bu yüzden sığır etli brokoli tercih edilir bir seçenek gibi görünüyordu. Siparişi yarım saat içinde teslim edeceklerini söylediler.

Öğleden sonrası yüzünden hâlâ biraz nemliydim; bu yüzden bu kez eflatun renkli diğer iç çamaşırı takımım tercih ettim ve bir etekle bluz giydim. Banyoda saçımı kontrol ettim. Düz ve sönük görünüyordu ama biraz kabartınca bu, gözüme yeterli göründü. Suratımda hiç makyaj yoktu, ki genelde olmazdı ama Joe'ya güzel görünmek istiyordum. Dikkatlice biraz maskara –bunu hâlâ çözmeye çalışıyordum– ve allık sürdüm.

Joe hâlâ geri dönmeyince annemin odasını kontrol ettim. Tüm fotoğraflar ve eşyalar ait olduğu yere geri konmuştu. Bir kutuyu alıp yatağa oturdum ve en üstte duran fotoğ-

rafi elime aldım. Violet'ın mezuniyetinde dördümüzün bir arada olduğu bir fotoğraftı. Annemle babam mavi kepi ve kıyafetiyle ışıldayan Violet'ın iki yanında duruyordu. Annemin amansız yüzü babamın boş bakışlarını gölgede bırakıyordu. Ben bakışlarım başka tarafa kaymış halde babamın sağ tarafında duruyordum. O günü anımsadım. Kendi ailem yerine onunla birlikte olmayı dileyerek Earl Amca'yı izliyordum. Bessie Hala'nın beni büyütme istemiş olduğunu duymak şaşırtıcıydı. Bu olsaydı hayatımın ne kadar farklı olacağını düşünmeden edemedim. Ama onlarla yaşamak Violet'ın yanından ayrılacağım anlamına gelecekti. Çektiğim tüm o acılara rağmen kaldığım için memnundum.

Bir diğer fotoğrafı aldım. Bu kez Violet'la ben küçüktük ve bir Noel ağacının önünde duruyorduk. O Noel'i anımsamıyordum ama Violet beş, ben üç yaşında olmalıydım. Ekoseli pijama giymiş elimize de oyuncak bebeklerimizi almıştık. Yanak yanağa gülümserken inanılmaz mutlu görünüyorduk. Neden bunu hatırlayamıyordum? Mutlu bir anı?

Başka bir fotoğrafı elime alırken gözlerim yeniden doldu. Babamla ben evimizin arka bahçesindeydik. Babam dizlerinin üzerine çökmüş, çiçek dikeyordu. Altı yaşındaki Rose mutlu görünüyordu ama bakışlarında bir şey dikkatimden kaçmadı. Kuşkusuz, küçükken hiç arkadaşım yoktu. Tam bir zombi gibiydim.

Eldiven takmıştım ve bir elimde küçük bir kürek tutuyordum, babama yardım etmeye hazırdım. Babamın yüzünde pişmanlık yüklü ufacık bir işaret aradım. Hayatınıza yeni

bir gözle bakmanızın algınızı nasıl da değiştirdiği şaşırtıcıydı. Babamın tüm bunlara nasıl dayanabildiğini ve annemin yaptıklarını yıllarca nasıl izlediğini merak ettim. Yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Ağlamaktan yorgun düşmüştüm. Burnumu çekip elimin tersiyle bir yanağımı silerken Joe'nun kapının önünde durduğunu görünce irkildim.

“Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim.” Bana doğru ilerledi ve kolunu sırtıma sararak yatağa oturdu. “Mutfığa girip seni orada göremeyince etrafa bakmaya karar verdim. Neden ağlıyorsun?” Fotoğrafa baktı. “Bu sen misin?” Fotoğrafı elimden alıp yakından inceledi. “Ve bu kesinlikle baban olmalı. Benzerliği görebiliyorum.”

Her nasılsa bu daha da şiddetle ağlamama sebep oldu.

“Hey,” dedi Joe gözyaşlarımı silerek. “Sorun nedir?”

“Tüm hayatının bir yalandan ibaret olduğunu öğrenseydin ne yapardın?”

İfadesi belirsizdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Artık önemli değil. Bunu düşünerek artık zaman harcamak istemiyorum.”

“Başın belada falan mı, Rose? Anlat bana, sana yardım edebilirim belki.”

Kafamı salladım. “Çoğu insanın bir ömür boyu karşılaştığından daha çok sorun yaşadım bu hafta. Ama yine de sorun değil, pazar gününden sonra bunun hiçbir önemi olmayacak.”

“Pazar günü ne olacak?”

Bakışları öyle içtendi ki bunu gerçekten önemsiyormuş

gibi görünüyordu. Bu sırrı saklamaktan usanmıştım. Çaresizlikten gözlerim yeniden doldu. “Sana anlatsam bile bana asla inanmazsın. Violet’a bile anlatamıyorum.”

“Ablana? Neden Violet’a anlatamıyorsun?”

“Onu endişelendirmek ya da korkutmak istemiyorum.”

Ellerini omzuma koydu ve beni kendine doğru döndürdü. “Beni korkutmayacaksın. Endişelenebilirim ama bu, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Sorun çözümünde iyiyimdir. Belki sorunlarında sana bir yardımım dokunur.”

Ona inanmak istedim. Keşke bunun bir yolunu bulabilseydim. Burnumu çektim. “Sana anlatırsam benden hoşlanmazsın.” Ona görüntülerden bahsedersem diğer herkes gibi tam bir kaçık olduğumu düşünür ya da bir yalancı olduğumu söylerdi, ki her iki seçenek de oldukça sevimsizdi.

“Öyle bir şey olmayacak, Rose, söz veriyorum. Söyleyebileceğin hiçbir şey senden hoşlanmamama neden olmayacak.”

Bu sözlerin etkisinde kalarak duraksadım. Daha kötü ne olabilirdi ki? Çılgılık atarak uzaklaşması ve bir daha da ardına bakmaması! Ama onun etrafımda olmasından keyif alıyor ve onu kaybetmek istemiyordum.

Yanağımı okşadı. “Bununla tek başına mücadele etmek zorunda değilsin. İzin ver, sana yardım edeyim.” Son sözleri hafif bir okşayış gibi yumuşacık ve teskin ediciydi.

Gözlerimi yumdum ve yanağımı onun eline yasladım. Bu temas kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Ona gerçeği anlatma riskini göze alamazdım. Pazar gününden önce bu fırsatı yeniden yakalayamayabilirdim.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum, Rose. Bu sadece fiziksel anlamda değil. *Senden* hoşlanıyorum ama bana karşı dürüst olmazsan bunu yürütemeyiz.”

Bu daha da ağlamama neden oldu. Joe asla sahip olamayacağım bir şeyi hatırlatıyordu.

“Hey, hey, bu seni ağlatmamalıydı. Senin de benden hoşlandığını düşünüyordum.”

“Hoşlanıyorum.”

“O zaman bana güven.”

Güven, aldatici bir şeydi. Güven talep eden biri o güveni kazanmaya değer olduğunu kanıtlamak zorundaydı. Joe güvenilir olduğunu kanıtlamış mıydı?

Kapı zili çaldı.

Joe hayal kırıklığıyla homurdandı. “Burada bekle. Ben hallederim.”

Onun yataktan kalkıp odadan çıkmasını izledim ve ardından birkaç saniye baktım. Acı hatıralarla dolu bu odada daha fazla kalmak istemiyordum.

Joe yemeklerin parasını ödedi. Banyoya gittim ve sürdüğüm maskaranın gözlerimin altını lekelediğini görünce rahatsız oldum. Belki de bu makyaj malzemesini hiç kullanmamış olmamın sebebi buydu. Çamaşır dolabından bir sabun bezi aldım, ki bu, sabah saatlerinde eve giren adamı hatırlamama neden oldu. Joe da aynı fikirde olmalıydı. Kısmen açık banyo kapısının önünde durup kapının çerçevesine yaslandı.

“Duvarlardaki delikler nasıl oldu?” diye sordu usulca ama sesindeki sinirli tınıyı seçecek kadar iyi tanıyordum artık onu.

Sabun bezini ıslatıp gözlerimin altını sildim. “Eve zorla giren adam yüzünden.”

“Evin içine girmediğini sanıyordum. Pencereden düş-tüğünü söyledin diye hatırlıyorum.”

“Çok fazla soru soruyorsun, Joe. Hem tüm soruları sormayı başarıp hem de hiçbir soruya yanıt vermemeyi nasıl başarıyorsun?”

“Tamam, bir tane sormayı dene.”

“Tamam.” Lavabo tezgâhının köşesine yaslanıp ona doğru döndüm. “Ne yaptığını bile bilmiyorum. Mesleğin ne?”

“Bunu senden hiç saklamadım. Sadece sormadın.”

Bu doğrudu. Hiç sormamıştım. “Mesleğin ne o zaman?”

“Araba tamircisiyim.”

Bu, ellerinin ve kollarının makine yağı lekeleriyle kaplı olmasını açıklıyordu. “Neden buraya taşındın?”

“Bir değişikliğe ihtiyacım vardı.”

“Neden?”

Yüzünde mahcup bir ifade belirdi. “Kız meselesi.”

“Hilary mi?”

“Evet.” Başka bir şey söylemedi.

Ona hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attım. “Cidden, bir şeyleri açıklamada daha gönüllü davranamaz mısınız?”

Homurdandı ve elimi tutup beni mutfığa doğru çekti. “Birkaç sene beraber olduk. Tamam, sonunda birlikte yaşamaya başladık. Fakat işler istendiği gibi gitmeyince sadece ondan ayrılmadım, aynı zamanda uzağa da taşındım.” Torbadakileri çıkarıp masanın üzerine yerleştirmeye başladı.

Dolaptan bir çift bardak çıkardım. "Peki neden Henryetta'ya taşındın? Çoğu insan Henryetta'ya gelmek yerine Henryetta'dan kaçmak ister."

Hafifçe omzunu silkerek başını yana eğdi. "Burada iş buldum ve bir işe ihtiyacım vardı."

"Peki Hilary neden ortaya çıktı?"

Durup masaya yaslandı. Mutfak, kolumu tutup beni kendine çekebileceği kadar küçüktü. Beni göğsüne bastırıp gözlerimin içine baktı ve yanağıma değen saçlarımı geriye itti. "Onu buraya davet etmedim. Buraya davetsiz geldi. O sırada kız arkadaşım değildi, terk edildiğinde bunu umması na rağmen. Fakat onu gönderdim, Rose. Sana kız arkadaşım olduğunu söylemesi beni çok sinirlendirdi. O gece gitmesine izin veremezdim ama tedbirli davranmaya çalıştım ve geceyi evimde geçirdiğinde ayrı odalarda uyuduk. Ertesi gün de gitti. Bunu sen de gördün."

"Bana neden anlatmadın?"

"Denedim. Açıklamamı dinlemek istemedin."

Kendimi birden aptal gibi hissettim. "Joe, özür dilerim, düşündüm ki..." Utanarak yüzümü yana çevirdim.

"Hey," Parmaklarını çenemin altına kaydırıp yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi. "Seni suçlamıyorum. Hoş görünen bir durum değildi ve beni pek iyi tanımıyordun. Benden gerçekten hoşlandığını bu sayede anladım. Hilary'yi biliyordun ama yine de benimle ilgilendin."

"Peki neden polise gidemiyorsun?"

"Buna cevap veremem. *Bu gece*," diye vurguladı. "Bana

haftaya kadar zaman tanırırsan sanırım o zaman anlatabilirim.”

“Ve bana anlatabilene kadar on beş numara konusunda bana yardım etmeyeceksin?”

Başını salladı. “Öncelikle her şeyi bilmeni istiyorum ki sonra seni kandırdığımı düşünme.”

Gelecek hafta, diye düşündüm. “Bir saniye.” Kafamı çevirip onu inceledim. “Bana sürekli pazartesi deyip duruyorsun ama pazartesi gerçekten pek çok şey için geç olabilir.”

“Birkaç gün ne değiştirir ki? Bunca zaman beklemişsin, bu acelen niye?”

“Belki de beklemekten yorulmuşumdur.”

“Üç gün içinde ne olacak?”

“Neden polise gitmiyorsun?”

İçinden çıkılmaz bir noktadaydık ve Joe bundan hiç de hoşnut görünmüyordu. Yine de sinirlenmek yerine iç çekti. “Hadi yemek yiyelim.”

Oturduk, etrafımızı saran hava ağırlaşmıştı. Bu beni üzdü ve gerdi. Onunla birlikte zamanımı bu şekilde geçirmek istemiyordum. Benden bir şeyler saklıyordu. Fakat kalan iki günümü bunun ne olduğunu çözmeye çalışarak geçirmek istemiyordum. Pazar gününe kadar listemdeki her şeyi gerçekleştirme ısrarına kafayı taktığı için belki de bu durumun bahsi hiç geçmemiş gibi davranmam gerekiyordu.

“Güzel. Daha önce hiç Çin yemeği yememiştim.”

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Ne? Bilseydim siparişi ben verirdim. Ne yiyeceğine nasıl karar verdin?”

Aklımdan geçenleri ona anlattığımda kahkaha attı. “Bir Çin büfesine gitmen gerekiyor. Orada farklı türlerin hepsini deneyebilir ve bir sonraki siparişini neden hoşlandığını bilerek verebilirsin.”

“Haftaya gideriz belki,” dedim yeni taktiğimi uygulayarak.

Bakışlarındaki neşeli ifade kayboldu. “Her şey pazar günü sona erecek sanıyordum.”

Omuz silktim. “Belki de bunun olmayacağı konusunda beni ikna etmişsindir. Peki ne diyorsun? Benimle gelecek misin?”

Ondan duymaya alışkın olmadığım kadar canlı bir şekilde konuşmaya başladığında gözlerimin içine bakmadığını düşünmeden edemedim. “Evet, kesinlikle.”

Bu tuhaf görünüyordu. Belki de o ve Hilary gerçekten ayrılmamışlardı ama ayrılıp ayrılmamaları sorun değildi. Yalnızca onunla iki gün daha geçirmek istiyordum. Ölümle yüzleşmek beni utanmaz birine dönüştürmüştü.

Joe bizi eski neşeli halimize döndürmeye çalıştı ve ince ahşap çubukların nasıl kullanılacağını gösterdi. Onların bir kalem gibi nasıl tutulacağını ve uç kısımlarının nasıl birleştirileceğini bana anlattı, ardından denememi istedi. Ahşap çubuklarımızı havaya kaldırıp uçlarını birleştirdik. Joe çubukların kullanımı konusunda epey deneyimliydi. Bense tam bir felakettim.

Kahkaha attım. “Deneyim kazanabilirsem belki bunu boş bıraktığım yirmi dokuz numaraya yazarım.”

“Ah, tabii. Listeni getir de üzerinden geçelim.”

“Neden bana yardım etmek istiyorsun?” Soru sormamaya yemin etmiş olsam da bu gerçekten merak ettiğim bir şeydi.

“Bunu sakın yanlış tarafa çekme,” dedi bana mahcup bir ifadeyle bakarak. “Ama bu kadar az hayat deneyimine sahip kimseyle daha önce tanışmamıştım. Senin onları gerçekleştirdiğini görmek hoşuma gidiyor.” Gülümsedi. “Ayrıca bu kulağa oldukça eğlenceli geliyor.”

Listeyi getirdim ve masaya, ikimizin arasına koydum. Kâğıt son gördüğünden daha yıpranmış gözüküyordu.

“Daha çok maddenin yanına tik işareti koyduğunu görüyorum.”

“Evet ama bugün birkaç şey daha yaptım.” Masadan bir kalem aldım. “*Dans et...*” On iki numaranın yanına tik işareti koydum.

Gözlerini kırıştırdı. “Bugün dans mı ettin?”

“Evet, Henryetta’nın fıskiyeli parkında.” Geçen hafta olsa bunu itiraf etmekten utanç duyabilirdim. Bugün ise bundan gurur duyuyordum.

Kıkırdadı. “Görsem kesin hoşuma giderdi.”

“Bir prenses gibi süslen...” *Bir tik işareti daha.*

“Tüm bunları nasıl oldu da kaçırdım? Bu, fıskiye parkında dans ederken mi oldu? Üzerinde ne vardı?”

“Hayır, öyle olmadı.” Kahkaha attım. “Sonrasında gerçekleşti. Yeğenim Ashley kafama bir taç taktı ve bir fahişe olarak kendime yeni bir kariyer çizmemde bana yardımcı olmak için suratımı boyadı.”

“Kariyer seçiminde söz sahibi olmak hoşuma gidebilir,” dedi kulağıma fısıldayarak.

On beş numaranın yanına tik atacağıma dair bir umudum olsaydı devam etmesine izin verebilirdim. Bunun yerine şakacı bir şekilde onu dürttüm. “İşimiz var. Odaklan.”

“Örgü örmeyi öğren.” *Bir tik daha.* Bir şey demesini bekledim. Söylemediğinde ona doğru döndüm. “Yorum yok mu?”

Özür diler gibi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Örgü örmek bana hiçbir şey ifade etmiyor. Üzgünüm.”

Kahkaha attım. “Peki ya senin için bir atkı ördüğümü söylersem?”

“Bana atkı mı örüyorsun?”

Heyecanlı ses tonu karşısında şaşırdım. “Örebilirim...” Ona hınzır bir ifadeyle baktım. “Karşılığında...”

“Pazartesi. Devam et.”

“Parkta piknik yap.” *Diğer bir tik işareti.*

“Gerçekten daha önce hiç piknik yapmamış mıydın?” diye sordu usulca, üzüntüsü sesine yansıyordu.

“Hayır ama biliyorsun, sorun değil. Bugün yaptım.”

“Tüm bu normal şeyleri bu zamana kadar nasıl hiç demedin?”

Ne demek istediğini biliyordum ama sözleri inciticiydi. Normal. Normal olmadığının sadece bir hatırlatıcısıydı. “Annem çok kuralcıydı. Eğlenmek için yapılan şeylere inanmazdı; piknikler ona uçarı gelen şeylerdi. Gardner’lar uçarı şeyler yapmazlardı.”

Elimi ellerinin arasına aldı, parmakları usulca bileğimi

okşadı. “Annen birlikte yaşanılmayacak kadar zor bir kadın gibi görünüyor.” Yüzüme bakarken diğer elini saçlarıma kaydırdı. “Hayatın boyunca pek çok sıkıntı çekmişsin. Üzgünüm.”

Gözlerim dolarken görüşüm bulandı. Joe’nun yanında ağlamak istemiyordum. Kafamı eğip listeme baktım. “Ah,” dedim neşeli olmaya çalışarak. “Bir maddeyi unuttum.”

Joe elini saçlarımdan sırtıma kaydırdı ve Mike’ın Violet’ı sardığı gibi bana sarıldı.

“Dantelli iç çamaşırları giy.” *Bir tik işareti daha.*

Joe öksürmeye, ardından kahkaha atmaya başladı.

“Komik olan nedir?” Ona doğru döndüm, benimle dalga geçtiği için onu yumruklamaya hazırdım.

Gözleri karardı. “İnan bana, az önce söylediğinde komik bulduğum hiçbir şey yok. Sadece beni hazırlıksız yakaladın.” Sırtımı saran koluyla beni kendine doğru çekti, omzum göğsüne yapışırken eliyle sıkıca kolumu tuttu. “Dinle Rose, tecrübesiz olduğunu ve bundan bahsetmekten hoşlanmadığını biliyorum; o yüzden erkeklerle bu gibi konuları konuşmaman konusunda seni uyarmazsam kendimi ihmalkâr hissedeceğimi düşünüyorum.”

“Ama bu konuları seninle konuşuyorum.”

“Tamam... ben farklıyım. Pek çok erkek bu durumdan faydalanmaya kalkar. İncinmeni istemiyorum.”

“Sen diğer erkeklerden neden farklısın? Benimle, *anlarsın işte*, istiyor musun?” O şeyden hâlâ bahsedemiyordum.

“Beni istemiyorsan sorun değil, sadece söyle.” İstemiyorsa

incinecektim ama yine de şu an bilmeyi tercih ediyordum.

Joe uzun ve derin bir nefes alarak beni daha da sıkı sarardı. “Seni ne kadar istediğime dair hiçbir fikrin yok ama bunu henüz yapamam, yalnızca yapamam ve bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsin, gerçekten.” Ona bakmam için kafamı çevirdi, gözleri tutkulu bir şekilde parıltıyordu. “Şu an düşünebildiğim tek şey kıyafetlerinin altındaki iç çamaşırı takımın. Neye benziyor? Ne renk? Onunla nasıl görünüyorsun? Seni görebilmek için kıyafetlerini nasıl çıkarabilirim?”

“Eflatun,” diye fısıldadım. “Rengi eflatun.”

Yeniden derin bir nefes aldı ve bedenimi bedenine yaptırtarak beni öptü. Tuhaf bir açıdaydım ve kendimi tuhaf hissediyordum ama Joe çok geçmeden bunu unutmamı sağladı. Elleri bluzumun altından sırtıma kayarken dudakları benimkileri ele geçirdi. Durmasından korkarak kollarımı ona doladım. Fakat Joe açıkça durmak gibi bir niyeti olmadığını belli etti.

Beni sandalyeden çekip kucağına oturturken bunu nasıl başarabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. O an odaklanabildiğim tek bir şey vardı. Onun kucağına oturduğumda kolu sırtımı sararken diğer eli bluzumun düğmelerini açmakla meşguldü ve dudakları beni çılgına çeviriyordu. Erkeklerin aynı anda birkaç görevi yerine getiremediklerini de kim söylemişti? Joe bu konuda oldukça iyi görünüyordu.

Elini sırtımdan çekip dudaklarını dudaklarımdan kopardığında itiraz edecek oldum ama sonra artık düğmeleri tamamen açılmış bluzumun gözler önüne serdiği sutyenime baktığını gördüm. Elleri omuzlarıma kaydı ve bluzu kolla-

rımdan sıyırıp çıkardıktan sonra tam arkama, yere bıraktı.

Utanmam gerektiğini bilsem de ağzının açık kalmasına sebep olduğum için durumum tam anlamıyla farklıydı. Kendimi seksi ve canlı hissediyordum.

Joe'nun elleri belime kaydı ve beklenti dolu bir ifadeyle bana sataşarak bedenimi iki yanından hafifçe kaldırdı. Sonra arzu ve pişmanlık yüklü gözleri benimkilerle buluştu. "Kendimi daha fazla durduramayacağım, Rose. Şu an beni durdurabilecek tek kişi sensin."

Dudakları dudaklarıma kenetlenirken bir eli göğsümdeydi, sutyenimden içeri kayıyordu. Şaşkınlıktan ve ihtiyaçtan nefesim kesildi. Bu şekilde hissedebileceğimi hiç bilmiyordum. Dudakları beni daha da hayrete düşürerek elinin izini sürdü.

Açgözlü bir talep gibi görünüyor olmasına rağmen içten içe daha fazlası için yalvararak ona yapıştım. Fakat aklımdan geçen anlamış olmalıydı çünkü bildiğim bir sonraki şey, Joe'nun beni odama taşıdığıydı.

Beni yatağımın yanında yere indirdi. Yüzümü ona doğru döndüm, neredeyse çıplak göğsüm onun tişörtüne yaslıydı. Tenini benimde hissetmek istedim. Tişörtünün ucuna uzandım. Elleri ellerime kaydı ve tişörtü birlikte çıkardıktan sonra Joe onu yere fırlattı. Eteğimin düğmesini bulup çözdü ve fermuarını açtı. Kumaş parçasının ayaklarımın dibine düştüğünü hissedince kayıtsızca onu bir köşeye tekmeleyip bir sonraki hamlenin ne olacağını merak ederek Joe'nun yüzüne baktım.

“Tanrım, çok güzelsin,” diye mırıldandı ellerini sırtımda gezdirerek beni incelerken. Elleri sutyenimin kopçasında durdu. “Durmak için henüz çok geç değil. Bana yalnızca olmaz de ve hemen durayım.”

“Neden durmanı isteyeyim ki?”

Dudakları yeniden dudaklarımı buldu, çok geçmeden sutyenim çıktı ve Joe’nun dudakları inlememe neden olacak şekilde göğüslerime kaydı. Neredeyse çekindim ama kahredici bir ihtiyaç utancımı bastırdı.

“Ah, Joe, lütfen...”

“Ne istiyorsun, Rose? Durmamı istiyor musun?”

“Hayır!” diyerek neredeyse bağırdım. “Sakın durma!” Hissettiğim ilkel ve içgüdüsel bir şeydi. Fakat *ne* istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece istediğimi biliyordum yoksa ölecektim.

O an tüm hislerim uyarılmamış olsaydı bu ironi karşısında kakhaha atabilirdim. Belki de pazar günü cinsellik mahrumiyetinden ölecektim.

Bu düşünce bir şekilde hayata geçti ve Joe bizi yatağa yönlendirip pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarıp bir köşeye fırlattı. Onu sonradan aynı anda birden fazla iş yapması konusunda övmeyi aklımın bir kenarına yazdım. Yetenekleri oldukça etkileyiciydi. Üzerinde *boxer*’ıyla yanıma uzandı. Duruş açısından ötürü onu dilediğim gibi göremeyince hüsrana uğradım. Daha fazlasını görmek istiyordum.

Dudakları ve elleri bunu unutmamı sağladı.

Eli külotuma kayınca gördüğüm görüntünün yanlış ol-

duğuna, bu gece öleceğime karar verdim ama bunu umursamadım. Bundan daha iyi bir son düşünemiyordum. Çanların çaldığını bile duydum. Belki de bunlar Saint Peter kapısının çanlarıydı.

Joe'nun *Zaman Yolcusunun Karısı*'ndaki gibi ortadan kaybolmuş olduğunu fark ettiğim an aklım başıma geldi. Belki de Joe'nun büyük sırrı buydu. Belki de o bir zaman yolcusuydu.

Fakat Joe hâlâ odadaydı. Yere çömelmiş, pantolonunun cebinden, çalan ceptelefonunu çıkarmaya çalışıyordu. Numaraya baktı. "Lanet olsun!" dedi cevap vermeden önce. "Evet."

Hattın karşı tarafındaki kişiyi dinlerken kaşlarını çattı.

"Tamam," dedi ve telefonu kapattı.

Erkeklerin telefonda konuşma meraklısı olmadıklarını duymuştum ama bu görüşme gerçekten tuhaftı.

"Gitmem gerek." Yatağın kenarına oturdu ve pantolonunu üzerine geçirmek için mücadele verdi. Ardından bağcıkları çözülmemiş ayakkabılarını giydi.

"Ne? *Şimdi* mi?"

Uzandı ve kafamı kendi kafasına doğru çekip beni hızlıca öptü. "Bunu ne kadar fena halde tamamlamak istediğime dair hiçbir fikrin yok ama gitmem gerekiyor."

"Dönecek misin peki?" Daha fazlasını yapmaya yarıda bırakamayacak kadar çok yaklaşmışım.

"İşimin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Seni yarın ararım. Yarın akşam listen üzerinde çalışırız."

Tişörtünü yerden aldı ve kafasından geçirerek odadan çıktı.

Üzerime geçirmek için bulabildiğim ilk şey kalçamı örtmeyen bir tişörttü. Külodum şaşırtıcı bir biçimde hâlâ üzerimdeydi. Onun peşinden koştum.

“Joe, bekle!” Mutfak kapısında durup onun arabasına binmesini izledim. Birilerinin beni görüp görmediğini önemsemiyordum. “Nereye gidiyorsun?”

“İşe.”

“Gece dokuzda mı?”

Direksiyonun başına çoktan geçmişti ama dışarı çıkıp kapının yanında durdu. İfadesi farklıydı.

O artık benim Joe’m değildi. Bu Joe ile Jaspers’ın barında karşılaşsaydım koşarak evime dönerdim. “Sakın bana soru sorma, Rose. Aklın varsa buna karışma. Şimdi içeri gir.” Sözlerinin son kısmı benden uymamı beklediği doğru-
dan bir emirdi.

Bana patronluk taslamaya son vermesini ona söylemedim çünkü hem arabası çoktan uzaklaşmıştı hem de korkmuştum. Açık konuşmam gerekirse, Joe’yu tanıdığım günden beri ilk kez ondan korkmuştum.

Bölüm On Sekiz

Joe neredeyse sabahın ikisine kadar eve dönmedi. Pencereden onu gizlice izlerken kendimi Mildred gibi hissettim. Fakat Joe doğrudan evine değil kulübeme gitti. Kulübenin kapısını açtı, usulca içeri süzüldü ve bir dakikadan kısa bir süre içinde dışarı çıktı. Orada ne gibi bir işi olabilirdi?

Ve içeri nasıl girebilmişti?

Joe evine girdi. Yatak odası penceremin önünden geçerken kıyafetlerinin pis bir yerde yuvarlanmış gibi kirli ve yağ lekeleriyle kaplı olduğunu fark ettim. Milyonlarca soru aklımdan geçti ama bunu düşünmekten yorgun düştüm. Sadece uyumak istiyordum, Muffy de öyle. Yatağıma uzanmıştı ve her uzanıp kalktığımda beni izlemekten tedirgin olmuş görünüyordu. Sonunda ona sarılarak uykuya daldım, ta ki her on dakikada yaydığı kokuya dayanamayıp yüzümü yastığıma gömene dek.

Ertesi sabah kendime bir fincan kahve hazırladım ve televizyona dik dik baktım. O kadar kablolu bağlantı kurdur-

ma zahmetine girmiş ama hâlâ hiçbir şey izlememiştim. O yüzden televizyonu açtım ve “Küçük Ev” dizisinin yeniden yayınlanan bir bölümünü bulana kadar iki yüz kanalı taramdım. Sabahın ilk saatlerini tek kişilik koltuğa yığılmış halde geçirdim ve bu beni sinirlendirdi. Bir buçuk günüm kalmıştı ve oturmuş “Küçük Ev”in tekrar bölümlerini izliyordum.

Duş alıp giyindim, ardından mutfaktaki dağınıklığı toparladım. Toparlanacak fazla bir şey yoktu aslında ama yediğimiz Çin yemeği kutuları ve kullandığımız ahşap çubuklar masada bıraktığımız gibi duruyordu. Bunları çöpe attıktan sonra henüz açılmamış iki tane şans kurabiyesi buldum. Yirmi dört yıllık ömrümde bir kez olsun şans kurabiyesi yememiştim ve bu acınası görünüyordu. Şeffaf ambalajını yırtıp kurabiyeyi ortasından kırdım ve dikdörtgen şekilli kâğıdı içinden çıkardım.

Geleceğin parlak ve ümit verici görünüyor

Neredeyse kahkaha attım. Gerçekten kötü karmaya sahip olmalıydım.

Telefon çalınca yerimden sıçradım. Son günlerde her şeyden irkiliyordum, açıkça geçerli bir nedenim de vardı.

“Rose? Evde ne işin var? Neden yine işte değilsin?” diye sordu Joe.

“Joe, evde olmadığımı düşündüysen beni *neden* buradan aradın?” diye sordum aniden bezgin bir tavırla.

“Mesaj bırakacaktım.” Komşusunun penceresini taşlar-

ken yakalanan bir çocuk gibi çıkıyordu sesi. “Dün akşam için senden özür dilemek istemiştim.”

Ne diyeceğimden emin olamayarak sessiz kaldım. Sessizliğimi bir tür teşvik olarak algıladı.

“Sana gerçekten kaba davrandım ve bunu yapmamalıydım. Dün akşam iş için aranmayı beklemiyordum. Sıkıntılı bir durum yüzünden beni aradılar ve bu da telaşlanmama neden oldu. Özür dilerim.”

Hâlâ bir şey söylemiyordum, ne hissettiğimden emin değildim. Neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Yine de bu hem suçlu hem güçlü durumu değilse, neydi bilmiyordum.

“Bu akşam gönlünü alabilir miyim? Seni akşam yemeğine çıkarmak istiyorum. İtalyan restoranına, Küçük İtalya’ya gidebiliriz. Pazar gününden önce gerçekten uçağa binemeyeceğin için bu sayede *İtalya’ya git* maddesinin yanına tik işareti koyabilirsin.”

Gözlerim yandı. “*İtalya’ya git* maddesini hatırlıyorsun demek?” Nasıl hatırlamıştı?

Sesimin çatladığını duymuştu. “Ah, Rose... sakın ağlama. Dün gece için çok üzgünüm. Elbette hatırlıyorum. Listen dahil seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Lütfen, bana bir şans daha tanı. Bunu telafi edeceğim, sana söz veriyorum.”

Yanaklarımdan süzülen yaşları sildim. Ancak bir aptal ona evet derdi. Ona önceki gece neden kulübeme girdiğini sormak istedim ama o zaman onu gizlice gözetlediğimi anlayacaktı. Ondan bu kadar hoşlanmak zorunda mıydım?

“Lütfen,” diyerek yalvardı çaresiz bir biçimde.

Bahsettiği yer halka açık bir mekândı, ne olabilirdi ki? Ona aklımdan geçen soruları soracak ve tatmin edici cevaplar alamazsam cumartesi günü ondan uzak duracaktım.

“Tamam,” dedim iç çekerek.

Rahat bir nefes aldığını duydum.

“Ama seninle orada buluşacağım. Mekâna ayrı ayrı gideceğiz.”

“Neden? Tamam, sorun değıl. Yedi buçuk uygun mu? Rezervasyon kısmını ben hallederim.”

“Tamam, orada görüşürüz öyleyse.”

Bitkin bir halde telefonu kapadım. Yapmam gereken milyonlarca şey vardı ama tek bir tanesiyle bile uğraşmak istemiyordum. Bunun yerine biraz kestirmek için yatağı git tim ve üzerime bir battaniye çektim.

Muffy yatağın yanma yere uzandı ve sızlandı. Onu yanıma çağırdım. “Hadi gel, Muffy.”

Kendimi dinlenmiş ama uyku sersemi hissederek saatler sonra uyandım. Şekerlemelere alışkın olmayan birine göre bundan nasibimi alıyor gibiydim. Saate göz attım. Altı olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla, günü uyuyarak geçirmiştim.

Şık mı giyinmeliyim yoksa gündelik kıyafetler mi tercih etmeliyim emin olamasam da zevkli giyinmeye karar verdim çünkü bu şansı bir daha yakalayamayabilirdim. Hem önden hem de arkadan derin V yakalı kolsuz kırmızı bir elbise giydim. Narin kumaş dizlerimin üzerine kadar iniyordu. Böyle bir şeyi nerede giyeceğimi merak ederek neredeyse bunu satın almayacaktım. Şimdi ise aldığımı memnundum.

Altına kırmızı iç çamaşırı takımını giymeye karar verdim. Saçlarımın uçlarını düzelttim ve makyaj yaptım. Bantlı siyah topuklularımı giydikten sonra aynaya baktığımda hoş görüldüğümü hissettim. Hayır, güzel görünüyordum. Bir prenses gibiydim.

Saat yedi buçukta Küçük İtalya'ya vardım ama Joe'nun arabasını park alanında göremedim. Beklerken yudumlamak için bir kadeh şarap sipariş ettim ve bekledim. Sekize çeyrek kala Joe hâlâ gelmemişti. Çantamdan ceptelefonumu çıkardım ve yalnızca bir dakika önce bana mesaj gönderdiğini görünce şaşırdım. Mesaj sesini neden duymadığımı merak ettim ve telefonun hâlâ sessizde olduğunu gördüm.

Sakin yanlış anlama. İşim çok yoğun. Çok üzgünüm. Yarın sana kendimi affettireceğim. Söz.

Kafamı salladım. *Ancak cesedimi çiğnersen.* Bu ironi karşısında kahkaha attım. Ona bir gün verdiğimde olacak olan zaten buydu.

Sorunumun ne olduğunu düşünmeden edemedim. İki randevu ve her iki adam da beni bir restoranda yüzüstü bırakmıştı. Bir şeyden emindim, barda takılmayacak ve barmenin öldürülmesine sebep olmayacaktım.

Bu düşünce kalbimin birden teklemesine yol açtı. *Ah Tanrım, Sloan'ın öldürülmesine yol açmış mıydım?* Joe iyi bir noktaya değinmişti. Henryetta küçük bir şehirdi ve bu küçük şehir çok sayıda olaya tanık olmuştu, ki bunların hepsi bir şekilde benimle bağlantılıydı. DMV'deki Daniel'm sözleri aklıma geldi.

Sloan senin ağabeyin değil, değil mi?

“Bunu neden soruyorsun?”

“O bir aynasız, değil mi?”

Daniel Crocker, Sloan'ın bir aynasız olduğunu, benim de bir şekilde onunla bağlantılı olduğumu düşünmüştü.

Ah Tanrım, Sloan'ın ölümüne yol açmıştım.

Kendi ölümümle yüzleşmek bir şeydi, başka birinin ölümüne yol açmak ise tamamen bambaşka bir şey. Buna kıyasla bir randevuda ekilmek oldukça önemsiz görünüyordu.

Şarabın parasını ödedim ve ne yapacağımdan emin olmayarak oradan ayrıldım. Cenaze törenine katılabileceğimi düşündüm. Sloan'ın ziyareti bu akşam olabilirdi. Ona saygı gösterebilirdim. Gerçekten ölümüne yol açıtıysam bu en azından yapabileceğim bir şeydi.

Binanın yanından geçtim, otopark arabalarla doluydu. Tabii tüm bu araçlar Sloan için burada olmayabilirdi de ve bunu bilmemin tek bir yolu vardı. Topuklu giymeye alışık olmadığım göz önünde bulundurulduğunda, çakıltaşları arasında ilerlemek oldukça güçtü. Tökezleyerek asfalt zemine vardığımda burada yürümek parmak arası terlikle yürümek gibiydi.

Sloan Chapman'ın tabutunun bulunduğu salonu belirten tabela ön kapının dışına yerleştirilmişti. Bahsi geçen geniş bir salondur, ki bu da otoparktaki arabaları açıklıyordu. Yas tutan insanların arasından geçerek koridordan aşağı doğru yürüdüm.

“Yazık oldu,” dedi bir kadın alçak sesle yanında duran arkadaşına. “Nasıl da iyi bir adamdı.”

Bunu bizzat biliyordum.

Bir ziyarete göre aşırı şık giyinmiş olduğum için, niyetlendiğimden daha fazla ilgi çekiyordum. Gördüğüm diğer bir salonun dört katı büyüklüğünde olan salona girdiğimde kendimi toparlamaya çalışarak bir köşede durdum. Kalabalık ön tarafa, tabutun yanında duran yaşlı bir kadına doğru ilerliyordu. Yaşlı kadının hemen yanında ise genç bir kadın vardı ve şaşkın görünüyordu.

Bir hafta önce aynı durumda olduğuma inanmakta zorlandım.

“Onu iyi tanıyor muydun?” Takım elbiseli bir adamdı ama bu gibi şeylere alışkın değilmiş gibi yakasını çekmişti-riyordu. Onun benim yaşlarımda biri olduğunu düşündüm.

Kafamı salladım. “Hayır, pek sayılmaz. Onunla Jaspers’ta tanışmıştım. Bana gerçekten iyi davranmıştı.”

“Sloan... herkese iyi davranırdı. Birkaç yıl önce Dal-las’a gitti, altı ay kadar önce de dövmeleri ve küpeleriyle döndü ama yine o aynı sevimli adamdı. Koca ayıcık.”

Sloan hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşündüm. “Neden döndü?” diye sordum.

“Annesi hasta. Şurada duruyor.” Ön taraftaki yaşlı ka-dını işaret etti. “Göğüs kanseri. Sloan ona yardım etmek için evine döndü.”

Boğazıma konuşmamı zorlaştıran bir yumru oturdu. “Çok üzgünüm.”

Tuhaf bir ifadeyle bana bakmak için döndü. “Öyle, herkes çok üzgün. Dünya Sloan olmadan çok daha mutsuz bir yer.”

Tabutun kapağı açıktı ama oraya gidip içine bakacak cesareti bulabileceğimi sanmıyordum. Göreceğimi görmüş-tüm. Gitmeye hazırdım.

Salondan çıkmak için döndüğümde kapının önünde durmuş beni izleyen adamı gördüm: Daniel Crocker'ı.

“Ben de ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum,” dedi beni tepeden tırnağa süzerek. “Hoş görünüyorsun. Sen-den vazgeçmek üzereydim ama sabır bugün nerede olmam gerektiğini belirledi.”

“Nerede? Bir cenaze töreninde mi?” Sert çıkışım bana hiç uymuyordu ama onun bu ukala tavrını rahatsız edici bul-muştum; özellikle de Sloan'ı öldürdüyse.

“Cesursun, öyle mi? Gerçekten ne kadar cesur olduğunu göreceğiz.” Kolumu kavradı. Bu hamlesi bir adamın bir kadı-na destek olması gibi masum görünüyordu. Fakat parmakları tenimi sıkıca sarıyordu. “Hadi biraz yürüyelim, ne dersin?”

Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibiydi. Çığlık at-malı mıydım? Kaçmayı denemeli miydim? Topuklu ayak-kabılarımla fazla uzaklaşamazdım, çığlık atmam ise Sloan'a saygısızlık olarak görülebilirdi. Onun ölümüne yol açmam yeterince kötüydü zaten, bir de ziyaretini mahvetmek iste-miyordum.

“Ne istiyorsun?” diye sordum ona ayak uydurmaya ça-lışarak. Cesur olmayı diledim.

Bu beladan sıyrılmak için cesur olmaya ihtiyacım var-dı.

“Ne istediğimi biliyorsun. Salağa yatma.”

Diğer salonların önünden geçerek arka kapıya doğru beni sürüklemeye devam etti. Bunu biliyordum çünkü annemin cenaze töreninde Joe ile o kapıdan dışarı çıkmıştık. Ve binanın o kısmı epey تنها olduğundan Daniel Crocker’la orada yalnız kalmak oldukça kötü bir fikirdi.

“Yanlış kişiyi yakaladın. Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Olay çıkarmadan kolumu tutuşundan koparmaya çalıştım ama parmakları daha da derine saplandı. Acıdan neredeyse haykıracaktım ama kendime hâkim oldum.

“Dur bakalım, Rose. Sen ve Sloan kurnazdınız ama yeterince değil. Hadi, yürü bakalım.”

Lobideki kalabalığın yanından geçtik ve çıkışa uzanan boş koridora adımımızı attık. Koridorun sonunda sağa doğru kıvrılan üç adımlık bir girinti olduğunu biliyordum. Bu üç adımlık girinti lobide bulunan, yas tutan insanların görüş mesafesinin tamamen dışındaydı. Panik hissim tuhaf bir ani çöl seli gibi yükseldi. Bir an her şey sakindi, ertesi an kontrol dışına çıkmıştı.

Sakin ol, Rose. Bununla baş edebilirsin.

Koridorun sonuna varınca güç de olsa durdum. Daniel Crocker şeytani bir sırtıyla yüzünü bana doğru çevirdi. “Bunu zor yoldan mı çözmek istiyorsun?” Korkunç bir biçimde kolumu çekince onun göğsüne yapıştım. Gırtlığından boğuk bir ses yükseldi. “Senden hoşlanıyorum, Rose. Bunu halledebileceğimizi düşünmek istiyorum.”

Korkumu dizginlemekte zorlanıyordum. *Hissettiğin paniğe teslim olursan doğru düzgün düşünemezsin. Kendi-*

mi geri çekerek ondan uzaklaştım, niyetim lobideki insanların görebileceği şekilde koridorda gerilemeye çalışmaktı. Fakat kimsenin görmemesi için her iki kolumu da kavrayarak beni kendine doğru çekti.

“Kimliğini saklı tutmak istedin, tamam, iyi. Fakat aldığın paranın karşılığı olan şeyi teslim etmedin.” Yüzüme doğru homurdandı. Nefesi sarmısak ve soğan kokuyordu. “Ve senin DMV’de çalıştığına dair güvenilir bir bilgi aldık. O cuma günü içeri girene kadar senin kim olduğunu bilmiyordum. Orada durmuş seni bulmaya çalışıyordum ve ismi mi gördüğünde yüzünde beliren ifade bana bilmem gereken her şeyi söyledi.”

Yüzeye çıkmak için direnen hıçkırıklarımı bastıramadım. “Yemin ederim ki neden bahsettiğini bilmiyorum. Sloan’ı bile tanıımıyordum.” Nefesim kesildi.

Daniel beni arka kapının hemen yanımdaki duvara yapıştırdı. Bedenini bedenime yasladı. “Dur bakalım, Rose. Oyun oynama kısmını geçmişte bıraktığımızı sanıyordum.” Bakışları göğsüme, ardından yeniden yüzüme kaydı. Gü-lümsedi ama bu pis bir sırıtışın ötesindeydi. “Parayı nasıl harcadığını görmek hoşuma gitti. Bir tek ben olsaydım bunu affeder ve unuturdum ama ortaklarım benim kadar anlayışlı değiller. Beklemekten bıktılar.”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum. Ne istediğini bilmiyorum.” Kelimelerim fısıltıdan farksızdı. Cesur olmak bu-
raya kadardı.

Kapının birkaç adım uzağında duruyorduk. Daniel Cro-

cker benden daha iri ve güçlüydü. Dışarı çıkmamı isterse çıkacaktım. Hiç olmazsa binanın içinde durduğum sürece bir şansım vardı.

“Pek çok şey istiyorum bebeğim ama şu an o flaş belleğe ihtiyacım var.” Boynuma doğru eğilip derin bir nefes aldı. “Nefis kokuyorsun. Tadının görünüşün kadar iyi olduğuna bahse girerim.”

İnledim. O an Crocker kahkaha atarak geri çekildi. “Dediğim gibi, senden hoşlanıyorum, Rose. Belki de her ikimizin yararına olabilecek bir anlaşmaya varabiliriz.”

“Ne tür bir anlaşma?” Nefes almakta bile zorlanırken bu kelimelerin dudaklarımdan sıyrılmasına şaşırdım.

Elini parmak uçları dekolteme değecek şekilde boynumda gezdirdi. “Benimle yarın gece Trading Post’ta buluş. Saat onda. Flaş belleği getir, ben de ortaklarımı büyük bir yanlış anlaşılma yaşandığı konusunda ikna edeyim. Şanslıysan bu yaptığım için bana minnettar olursun.”

“Ya bu söylediğini yerine getiremezsem?”

Gülümsemesi yerini öfke dolu bir ifadeye bıraktı. “Bunun olmasını istemezsin. Akıllı bir kız ol ve beni görmeye gel.” Beni iterek bıraktı, ardından arka kapıyı öyle hızlı açtı ki kapı tuğla duvara hiddetle çarptı. İtmesinin etkisiyle kafamın duvara çarptığı an bir görüntünün yaklaşmakta olduğunu gördüm.

Geceydi ve ormanlık alanda sırtüstü uzanmıştım. Kol ve bacaklarım tuhaf bir açıdaydı, yüzümde boş bir ifade vardı. Dolunay etrafta tuhaf gölgeler yaratarak ağaçların ara-

smdan süzölüyordu. Ve bir anda alnımın ortasındaki küçük deliği belirgin kıldı.

“Öleceğim.”

Henüz ölmemiştim ama görünüşe bakılırsa korkudan –beni de beraberinde götürmesi için Daniel Crocker’ın fikrini değiştirip dönmesini bekliyormuşum gibi– orada öylece kalakalmıştım.

Kendine gel, Rose. Kıpırda.

Toparlanmam gerekiyordu. Bir flaş belleği bulmak için yirmi dört saatten daha az bir zamanım vardı.

Bölüm On Dokuz

Sloan'm cenaze töreninin düzenlendiği salona geri döndüm ve kırıldı kırılacak gibi görünen açılır kapanır bir kanepeye oturdum. Gözyaşlarımı saklayamadığım için utanç duymuyordum. Birkaç kişinin bakışını üzerime çeksem de bir cenaze töreninde olduğumu düşündüm. Ne de olsa burası ağlamak için uygun bir yerdi. Yaşlı bir kadın bana bir kutu kâğıt mendil verdi ve sırtımı sıvazladı.

“Sıkma canını çocuğum. Yaşam bu, topraktan geldik ve toprağa döneceğiz. Sloan'ın gitme vakti gelmişti.”

Sloan'ın gitme vakti gelmişti.

Benim de gitme vaktim gelmiş miydi? Daniel Crocker'a verecek bir flaş belleğe sahip değildim. O flaş belleğin ne işe yaradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de polise gitmem gerekiyordu.

Bu konuyu açıklığa kavuşturalım, Bayan Gardner: Anneniz ve bir barmen DMV'de ortaya çıkan bir müşteri tarafından istenen flaş bellek yüzünden öldürüldü. Peki bu flaş ne işe yapıyor?

Polise gidemezdin.

Bu beni aşardı. Ne yapacağıma ya da kime danışacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ve birden aklıma geldi. Joe. Daha önce bana yardım etmeyi teklif etmişti. Şu an bana yardım edebilirdi belki de.

Çantamdan ceptelefonumu çıkardım ve beş cevapsız aramayla Joe'dan gelen bir mesajla karşılaştım.

Rose, lütfen beni ara. Lütfen. Seninle konuşmam gerekiyor.

Lobiye gidip Joe'nun numarasını çevirdim. İlk çalışta telefonuna cevap verdi. "Ah, Tanrı'ya şükür. Neredesin?"

"Sloan'm cenaze töreninde."

"Ne?" Sesi buz gibiydi. "Onu neredeyse hiç tanımadığımı söylemiştin bana."

"Sana onunla bir kez barda karşılaştığımı söylemiştim. Yine de onu neredeyse hiç tanıımıyordum."

"Peki o zaman orada ne işin var?"

"Bilmiyorum, Joe. Doğru olanı yaptığımı düşündüm." Yanaklarımdan yeniden yaşlar süzölmeye başladı.

"Rose, iyi misin?" Sesi yumuşamıştı.

Bu daha da hararetli bir şekilde ağlamama neden oldu. "Hayır."

"Orada kal. Seni almaya geleceğim."

İtiraz etmek, kendi başımın çaresine bakabileceğim konusunda direktmek istedim. Fakat o ana kadar elimden geldiğince cesur olmuşum. Yeniden hıçkırıklara boğuldum.

"Geliyorum. Sakın oradan ayrılma. Yalnızca orada beni bekle." Çoktan kapı dışarı fırlamış gibi sesi telaşlı çıkıyordu.

Lobide bir sandalye buldum ve ölümümle yüzleşirken korkuyla hıçkırıklara boğuldum. Pazar günü hiç bu kadar yakın görünmemişti ama şu an tam eşiğindeydim. Kafamdan vurulduğumda canım acıyacak mıydı? Bu hayattan kopmakla ilgili öyle çok endişelenmiştim ki nasıl öleceğim kısmını pek düşünmemiştim. Daha da hararetli bir şekilde ağlarken sandalyeye yığıldım ve yüzümü dizlerime gömdüm.

Kollarımı sarıp beni yukarı çeken elleri hissettiğimde çığlığımı bastıramadım. Vahşi ve çaresiz bir halde geri çekilmeye çalıştım. Daniel Crocker fikrini değiştirmiş ve beni de beraberinde götürmek için geri dönmüştü!

“Şşşş... yok bir şey,” dedi Joe bana yanaşarak. “Bir şeyin yok.”

Hıçkırıklara boğularak kafamı onun göğsüne gömdüm.

“Hadi gel, seni evine götürüyüm.”

Beni ön kapiya yönlendirdi. Bana destek olarak kolunu belime doladı. Arabasının yolcu koltuğuna oturduğumda farkında olduğum tek şey, kafamı omzuna yaslaması ve elimi tutmasıydı.

Arabasını park alanına çektiğinde çantamı alıp içinden anahtarlarımı çıkardı, ardından dışarı çıkıp yolcu kapısını açtı. Karanlıkta çakıl döşeli alana tökezleyerek çıktım. Yaklaşıp beni küçük bir çabayla tutup kaldırdı ve kapiya doğru taşıdı. Kapiyı tekmeleyerek ardından kapattı ve beni yatağıma yatırdı.

Eğilip başımı okşadı, ardından beni yanağımdan öptü. “Muffy’yi dışarı çıkaracağım. Hemen dönerim.”

Ağlamaya başladım. Muffy'ye ne olacaktı? Ona dair hâlâ bir plan yapmamıştım.

Ben fark etmeden Joe geri dönmüştü. Karnı sırtıma de-
ğecek şekilde yanımda uzanıyordu. Sonunda sakinleştiğim-
de komodininin üzerinde duran kâğıt mendili bana uzattı.

Sırtüstü döndüm ve ona baktım.

Yüzüme bakarak yanağımı okşadı. "Restorana gelme-
diğim için üzülüysen gururum okşanabilir ama sanırım bu
başka bir şeyle ilgili."

Sevecen gözlerine bakarak altdudağımı ısırdım. Ona
güvenebilir miydim? "Başım beladaysa bana yardım edebi-
leceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce yüzünden türlü ifadeler geçti.
"Evet, ama bana anlatmamıştın."

Duraksadım, nereden başlayacağımdan hâlâ emin de-
ğildim. Belki de görüntüyü dahil etmeyerek DMV'deki o
günden başlayabilirdim. "Annem ölmeden önceki gün, bir
adam DMV'ye geldi. Onu daha önce hiç görmemiştim." Ka-
çık gösterimden bahsetmeden bir sonraki kısmı nasıl açık-
layacaktım? "Onu tanıdığımı sandı. Kendimi pek iyi hisset-
medim ve bayıldım." Tüm bunlar doğrudu. Yalnızca gö-
rüntüyü dahil etmemiştim. "Evraklarını almadan DMV'den
ayrıldı ve bunu gerçekten tuhaf buldum. Ertesi gece annem
öldürüldü."

Yüzümü dikkatle inceledi, hatta fazla dikkatliydi. Ne
duymayı umuyordu?

Kafamı toparlamak için duraksadım. Belki de bu hiç iyi

bir fikir değildi. Fakat bir şeyleri saklıyormuş gibi görünmeden bundan nasıl sıyrılabilirdim ki?

“Sloan Chapman’la bir kez barda karşılaştığını söyledin. Bu nasıl bir karşılaşmaydı?”

“Erkek arkadaşım Steve’le Jaspers’a gittim. Ne var ki Steve gerçekten orada olmak istemiyordu. O yüzden tuvalete gittim ve masaya döndüğümde onun gittiğini öğrendim. Garson kadına kendini pek iyi hissetmediğini söylemiş ve yemeğin ücretini ödeyip eve taksiyle dönmem için bana para bırakmış.”

“Kulağa tam bir centilmen gibi geliyor,” diye mırıldandı Joe alaycı bir tavırla.

“Tamam, yemeğin ücretini ödeyip taksi parasını bırakmak gibi bir şey yapmak zorunda olmadığını biliyorum. Violet’ın kocası onu randevuya zorladı. Her neyse, bara gittim ve listemde bulunan bir madde olduğu için bir kadeh şarap sipariş etmeye karar verdim. Barmen Sloan gerçekten bana karşı nazikti ve şarap içimiyle ilgili herhangi bir bilgim olmadığından ne sipariş edeceğim konusunda bana yardımcı oldu.”

Joe’nun ifadesini okumaya çalışarak durdum. İhtiyatlı görünüyordu.

“Sloan’ın içeceğimi getirmesini beklerken DMV’deki adam ortaya çıktı. Restoranda beni görüp bara kadar peşime takılmış. Bana insanların yüzlerini kolay kolay unuttuğumunu, beni gördüğünden emin olduğunu, yalnızca beni nerede gördüğünü çıkaramadığım söyledi. Bu, annemin cenaze töreninden ve Bessie Hala’nın saçlarımı kesmesinden sonra-

şıydı ve tamamen farklı görünüyordum. Aslında, beni tanıdığına hâlâ inanamıyorum.”

Joe’nun bakışları yumuşadı ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kesinlikle, saçın farklı ve kıyafetlerin üzerine daha iyi oturuyor ama yüzün hâlâ aynı. Saçını değiştirmeden önce de sevimliydin, Rose.”

Yüzüm kızardı. Annemin öldüğü gece ön verandasında belirmeden önce beni fark ettiğini hiç düşünmemiştim. “Tamam, yüzümü tanıdı ama beni çıkaramadı ve bu gerçekten canını sıktı. Bana yakınlık gösterdi, hatta oldukça fazla. Bunun üzerine Sloan ona benim ağabeyim olduğunu, ortadan kaybolmasını söyledi. Ardından bana taksi çağırdı ve evime döndüm.”

“Sloan’ı bir sonraki görüşünde ne oldu?”

“Hiçbir şey, onu yeniden görmedim.”

“Başka?”

“Başka ne?”

“Hikâyenin sonu bu olamaz. Bana anlatmadığın başka ne var? Anlattıkların seni ağlama krizine sokmuş olamaz.”

İçimde giderek yükselen öfkenin farkına vararak yerimden doğruldum. “Neden bu kadar sinirleniyorsun? Sana ne biliyorsam anlatıyorum.”

“Hayır, anlatmıyorsun. Bana yalan söylüyorsun.” O da yerinden doğruldu, gözleri kısılmıştı.

“Daha fazlası var ama bana böyle davranmaya devam edersen sana başka hiçbir şey anlatmayacağım.”

İfadesi yumuşadı. Yatak başlığına sırtını dayadı ve ya-

nağım göğsüne degecek şekilde beni kollarının arasına çekti. “Özür dilerim. Haklısın. Sessiz olup seni dinleyeceğim.”

Joe McAllister benden ne koparmaya çalışıyordu? Sırlarımı neden böyle çılgınca öğrenmek istiyordu?

“Hımm...” Ona ne anlatacağımı düşünürken kafam karıştı. Bundan daha fazlası olduğunu biliyordu, ona bir şeyler anlatmak zorundaydım. Joe sırtımı okşadı ve bu, temasından keyif almak ile şüpheye düşmek arasında kalmama neden oldu. “Pazartesi işe geri döndüm ve adam yeniden geldi. Çalışma arkadaşım olan kadın onun önceki hafta her gün DMV’ye uğrayıp birine bakındığını söyledi ama işe döndüğüm gün evraklarıyla birlikte karşıma dikildi. Bana Sloan’ın benim ağabeyim olmadığını bildiğini söyledi.”

“Bunu nereden biliyordu?” dedi Joe, sırtımı okşamaya devam ederek.

“Bilmiyorum, yalnızca bildiğini söyledi.” Ona adamın Sloan’m bir aynasız olduğunu düşündüğünü de söylemeli miydim? Ne kadar az konuşursam o kadar iyi, diye düşünmeye başlamıştım. Ona yalnızca her şeyi bildiğini düşünmesini sağlayacak kadarını anlatacaktım. “O gece biri evime girdi ve polis bana inanmadı.”

Joe’nun kapımda üzerinde sadece *boxer*’ıyla, başının ve belinin çok sayıda sıyrıkla kaplı olduğu an gözümün önüne geldi birden.

Eve girmeye çalışan kişi simsiyah giyinmiş ve bir şapka takmıştı. Süpürgeyle onun kafasına ve sırtına vurmuştum. Ya o fırsatçı Joe’ysa ve kıyafetlerini çıkarıp kapıma

geldikten sonra bana adamla mücadele ederken yaralandığını söylediye?

“Devam et,” dedi Joe sırtımı yeniden okşayarak.

Kalp atışlarım hızlandı. “Hımm...” Ona başka ne anlatacağımı bilmiyordum.

“Sloan’ın cenaze törenine neden gittin?”

“Sen restorana gelmeyince Steve’le geçirdiğim geceyi ve erkeklerle randevulaşma konusunda yaşadığım sorunu düşündüm. Bu da Sloan’ı aklıma getirdi, gidip ona saygı göstermek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.” Tutarsız ve hızlı konuşuyordum. Beni sinirlendirdiğini anlayacaktı. Kendimi sakinleşmeye zorladım. “Ve öyle de yaptım.”

“Orada ne oldu?”

“Pardon?”

“Cenaze töreninde ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedim sesimin masum çıkmasına özen göstererek.

Gerildi ve sırtımı okşamaya devam etmeden önce duraksadı. “Rose,” diye mırıldandı kulağıma doğru. “Bana güvenebilirsiniz.”

Bunu öyle bir söylemişti ki neredeyse ona *güvenecektim*. Neredeyse.

“Hiçbir şey olmadı. Yalnızca aklıma annem geldi ve gerçekten üzüldüm.”

Joe kafasını geriye attı ve gözlerimin içine baktı. Yanağımı okşarken yüzünde ihtiyatlı ve sorgulayıcı bir ifade vardı. “Emin misin? Başka hiçbir şey olmadığından emin misin?”

Dokunuşuna karşılık vermekten korkarak gözlerimi kapattım. Dudakları dudaklarımı buldu, yumuşacık ve ısrarcıydı, direncim kırılmak üzereydi. *Ona güvenemem*, demeye çalıştım kendime. *Ona hiçbir şey anlatamam*.

Muffy yatağın köşesinden sızlandı. Onu kontrol etmek için kafamı kaldırdım ama Joe beni çekip öpmeye devam etti. “İsmi neydi?” diye sordu kulağıma fısıldayarak.

O an beni çılgına çevirirken düşünemiyor, yalnızca hissediyordum.

Kafamı bulandırıyor

Kafamı onunkine çarparak yerimden doğruldum. Joe şaşkın görünürken başımı ovmak için uzandım.

Joe her seferinde beni tatlılıkla kandırarak ve bedenimi bana karşı kullanarak benden bilgi koparmaya çalışıyordu. Midem kasıldı. Joe kesinlikle benimle ilgilenmiyordu. O da Daniel Crocker gibiydi. Sadece farklı taktikler kullanıyordu. Ve bu çok daha kötüydü.

Kusmaktan korkarak banyoya doğru koştum. Kapıyı arkamdan kilitledim.

“Rose? Sorun nedir?” diye seslendi Joe kapının ardından.

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bir dakikaya dönerim,” dedim klozete eğilirken. Çamaşır dolabı gözüme takıldı.

Adam evimden çıkar çıkmaz Joe aramış ve işte olduğunu umduğu için beni evde bulunca şaşırmıştı. Adam evime girmek için kapıyı zorlamamıştı, belki de anahtarı vardı. Joe kilitleri değiştirdiğinde yedeğini almış olabilirdi. Peki neden

kapımın kilidini değiştirmişti?

Kafamın içinde türlü sorular dönüp duruyor ama hepsi aynı şeyi işaret ediyordu. Joe yalnızca beni kullanmıyor, aynı zamanda benden bir şey istiyordu. Onu evimden çıkar-mam gerekiyordu.

Banyo kapısını açtım.

“İyi misin?” Bana dokunmak için uzandığında geri ekilmemek için kendimi zor tuttum.

“Gerçekten zor bir gece geçirdim, sanırım evine gitsen iyi olacak.”

“Yanında kalabilirim.” Gerçekten incinmiş görünme cüretinde bulunuyordu.

Ne diyeceğimden emin olamayarak suratımı buruştur-dum. Renk vermek istemiyordum.

“Banyoya gireceğim. Bunu düşün ve dışarı çıktığında bana kararını söyle, olur mu?”

Başımı salladım ve Muffy’ye bakınarak yatak odasına gittim. Yerde uzanıyor ve zgn görünüyordu.

“Beni uyarmaya mı çalışıyorsun?” diye fısıldadım ona. Eğilip onun kafasını okşadım. “İyi kız.”

Bir tıngırtı duyunca irkildim, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu gece daha ne kadar sürprize katlanabileceğim-den emin değildim. Joe’nun cepte telefonu komodininin ze-rinde titriyordu.

Parmak ucumda komodine doğru gittim, ki bir cepte-lefonuna gizlice yaklaşmak cidden komikti. Telefonu aldım ve ekranda bir numara gördüm. Ne yapmalıydım? Cevap

vermek doğru görünmüyordu ama bazı yanıtlara ihtiyacım vardı. Telefonun titremesi kesilene kadar bekledim. Hissettiğim hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. İyi ki telefona cevap vermemiştim. Ne diyecektim ki? Telefon yeniden titredi. Bu kez Joe'ya bir sesli mesaj gelmişti.

Onun yerine mesajı dinleyecektim, Joe hâlâ banyodaydı. Sifon çekilince en fazla otuz saniyem olduğunu düşündüm. Mesajı dinlemek için düğmeye bastım.

“Her şey planlandığı gibi seyrediyor. Onun, kızı bulduğu bilgisini doğruladık. Bir şeyler öğrenirsen bana haber ver. Aksi halde plana sadık kalacağız.”

Mesaj kısa ve belirsiz olsa da bırakan kişinin kimliğini tanımamama imkân yoktu.

Hilary.

Bölüm Yirmi

Banyo kapısının açıldığını duyduğum an telefonu komodinin üzerine bıraktım. Kalıptan çıkarılmış jöle salatası gibi titriyordum. *Bunu* nasıl saklayacaktım? Sırtım kapıya dönük olarak uzandım. Muffy yatağa çıkıp yanıma uzandı ve Joe'yu izlemiş gibi kafasını bacaklarıma dayadı.

Joe odaya girdi ve yatağın kenarına oturup kolumu okşadı. “Hey, kendini biraz daha iyi hissediyor musun?”

Muffy kafasını kaldırıp inledi.

Korktum.

O, Joe'ydu. Bana oturma odasını boyarken yardım eden ve kâğıt mendil uzatıp cenaze töreninde yanımda duran Joe'ydu. Muffy ve bağırsaklarıyla ilgili benimle birlikte kahkahalar atan Joe'ydu. Çin yemeğini nasıl yiyeceğimi ve içki içip öpüşmeyi bana öğreten Joe'ydu. Ve daha fazlasını... Kendimi inanılmaz incinmiş, aldatılmış hissediyordum ve bu, korkumu gölgeliyordu. Fakat bunların hiçbirini ona yansıtamazdım. Neler yapabileceğine dair hiçbir fikrimi yoktu. Döndüm, onu gerçekten hiç tanıımıyordum.

“Evet, sadece yorgunum.”

“Yanında kalabilirim. Bu, kendini daha iyi hissetmeni sağlar belki.”

On dakika önce olsa bunun için can atardım. “Hayır, böyle iyi. Uyumak üzereyim. Sen evine git.”

Bir şey söylemek istiyormuş gibi duraksadı, ardından ayağa kalktı. “Bana ihtiyaç duyarsan hemen yan tarafta olacağım.” Gitmek için ayağa kalktığında Muffy kafasını kaldırıp onu izledi.

Joe komodininin üzerinden aldığı cepte telefonuna göz attı, sonra eğilip beni yanağımdan öptü. “Tatlı rüyalar.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Kâbus görmem daha muhtemeldi.

“Yarın beni ara, olur mu? Hâlâ listenin üzerinde çalışmamız gerekiyor.”

O saçma listeden nefret etmeye başlamıştım. Daha en başında listem Joe’yla, onunla ve azgın hormonlarımla karışık bir hale gelmişti.

Yatağımda uzanırken bir dakika geçmeden mutfak kapısı açılıp kapandı. Birkaç dakika bekleyip yerimden kalktım ve onu bir sandalyede otururken bulmayı umarak usulca mutfığa gittim ama çeride kimse yoktu. Kapıyı kilitlemek için harekete geçtim ve Joe’nun kapıyı çoktan kilitlediğini gördüm. Bunu nasıl yapmıştı? Anahtarlarımı bulmaya çalışarak çantamı karıştırdım ve masaya baktım.

Tezgâhın üzerinde bir parça kâğıt duruyordu.

Rose,

Kalkmak zorunda kalmaman için kapıyı senin yerine kilitleyip anahtarlarımı aldım. Uyandığında beni ara ki sana onları bırakabileyim.

Joe.

Hay aksi. İşte şimdi kapana kısılmıştım ve ne işe yarayacağını bile bilmediğim gizemli flaş belleği bulmak için yirmi dört saatten az bir zamanım vardı. Ve Joe'nun onun peşinde olduğundan artık emindim. Yoksa neden Sloan'ı bu kadar umursayacaktı ki?

Sokağa bakan ön pencereden dışarı göz attım. Birkaç ev aşağıda, tanıdık olmayan bir araba duruyordu. Antredeki gömme dolaba koştum ve dürbünü bulmaya çalıştım. Karanlıkta bulmak epey zor işti ama Joe'ya uyuyacağımı söylemiştim. Tek bir ışığı daha yakamazdım, aksi takdirde Joe bunu dönmesi için bir davet olarak algılayabilirdi.

Dürbünü bulur bulmaz sürünerek ön pencereye gittim ve arabaya baktım. Direksiyon başında bir adam oturmuş, doğruca bana bakıyordu. Tanrı'ya şükür dürbünü yoktu, yoksa birbirimize el sallayabilirdik.

Hay aksi.

Kimdi o? Kime arka çıkıyordu? Daniel'a? Joe'ya? Başka birine?

Gece boyunca evde kısılp kalmak istemediğimden emindim ve şu an her zamankinden daha da çok evden çıkıp kulübeye gitmek ve Joe'nun geçen gece orada ne yaptığını

görmek istiyordum. Fakat önce kıyafetimi değiştirmem gerekiyordu. Üzerime bir tişörtle kapri geçirdikten sonra, beliren görüntüde üzerimde ne olduğuna keşke dikkat etseydim diye düşündüm birden. Ölü bedenimin bu halde bulunmasını istemediğimden emindim.

Muffy bana ters ters baktı. Akıl okuyan bir köpeğe sahiptim.

Evimin iki kapısı vardı. Biri önde, diğeri yan taraftaydı ve her ikisi de arabadaki adamın görüş açıсындаydı. Dışarı çıkacaksam arka pencereyi kullanmam gerekiyordu. Bir fener buldum ve annemin yatak odası pencerelerinden birine yöneldim. Buradan dışarı çıkmak ustalık istiyordu çünkü yerden yüksekliği neredeyse bir buçuk metre vardı. Bu da o gece içeri zorla giren kişinin uzun bacaklı olduğu anlamına geliyordu; Joe gibi...

Bir merdaneyle aramın gerçekten ne kadar iyi olduğunu Joe McAllister'a gösterecektim.

Aklıma gelince gidip ön kapının kilidini açtım, bu sayede eğer yakalanırsam ön kapıdan içeri girebilecektim. Yatak odasının penceresini açtım ve buradan dışarı çıkmanın en iyi yol olduğundan şüphe duyarak sinekliği aşağı ittim. Pencereden dışarı çıkmak gibi bir şeyi daha önce hiç denemiştim. Belki de yirmi dokuz numaralı maddenin karşısına bunu yazabilirdim.

Belki de henüz listemden vazgeçmeye hazır değildim.

Feneri pencereden aşağı attım. Önce sol bacağımı dışarı çıkarmaya karar verdim, kafam hâlâ içerideydi. Orada

asılı kalmış dururken aşağı atlamak zorunda olduğumu anladım. Kendimi güçlükle aşağı bıraktım ve sert bir şekilde sol bacağımın üzerine düştüm. Bu, yarın canıma okuyacaktı.

Joe McAllister 'a bunun bedelini ödeteceğim. Onu merdaneyle patakladıktan sonra bunun bedelini...

Muffy pencereden bana bakarak inledi.

“Hayır, Muffy, orada kal. Bir dakika içinde döneceğim,” diye fısıldadım.

Muffy çenesini pencerenin kenarına yasladı.

Joe’nun muhtemelen hâlâ uyanık olduğu gerçeğini hesaba katmamıştım, ki evinin arka tarafındaki pencerelerin aydınlık oluşu bunun kanıtıydı. Onun dışarı bakmamasını umarak bahçemin uzak köşesindeki ağaçlara doğru hızla koştum. Kulübenin köşesine varana kadar onların gölgesinde ilerledim. Ulaştığımda ise asma kilidin anahtarını yanıma almadığımı fark ettim ve tam kulübenin metal duvarına kafa atmak üzereyken kapıda asma kilidin olmadığını gördüm. Joe geçen gece onu geri takmamış olmalıydı.

Olabildiğince az ses çıkarmaya çalışarak kapıyı usulca ittim ama bu kez o her zamanki gıcırıttan eser yoktu. Joe kapıyı yağlamış mıydı? İçeri süzıldüm, feneri yaktım ve etrafıma bakınmaya başladım. Her şey yerli yerindeydi. Kulübenin köşelerini, tüm rafları taradım ama hiçbir şey yoktu. Çim biçme makinesine yöneldiğim sırada ayağım sert bir şeye çarpınca feneri yere düşürdüm. Yerde sarı renkli bir havlu duruyordu, çim biçme makinesinin altına itilmişti. Onu almak için çömeldim ve havlunun içinde ağır bir nesne

olduğunu fark edince şaşırdım. Feneri bacaklarımın arasına sıkıştırıp havluyu açtım ve içinde ne olduğunu görünce neredeyse elimden düşürecektim.

Bir silah. Bir tabanca.

Kulübede olmakla bir tabanca bulmam gerçeği birleşince paniğe kapıldım. Bu sınırlı alandan, karanlıktan çıkmam gerekiyordu ama silahı ne yapacaktım? Ondan kurtulmalıydım. Silahı bulduğum haliyle çim biçme makinesinin üzerine koydum. Rafta duran plastik bir çanta gözüme takıldı. Çantayı aldım ve parmak izimi ardımda bırakmamaya özen göstererek silahı çıkarıp çantanın içine yerleştirdim. Alet çantasının içinden bir ingilizanahtarı çıkarıp havluya sardıktan sonra çim biçme makinesinin altına geri koydum.

Peki şimdi silahı nereye koyacaktım?

Bir kancadan sarkan el küreğini gördüm. Silahı gömecektim.

Tabancayı güllerimin hemen yanına gömecektim. İsmimi ve muhtemelen bir silahla öldürüleceğim gerçeğini düşününce bunu oldukça ironik buldum. Çukuru açarken korkunun tüyler ürpertici parmaklarının sırtımdan ense köküne doğru gezinmesine engel olamadım. Bu, gördüğüm görüntüye oldukça yakındı: ağaçlar, gece, bir silah. Eksik olan tek şey, kurşunun açtığı delikti.

Nefesim kesildi. Görüntüdeki şey bu muydu? Joe beni bu silahla vurmuş muydu? Olmasa bile, fayda etmezdi. Biraz daha derin kazdım ve plastik çantayla birlikte silahı çukura koyup üzerini kapattıktan sonra toprağı dikkat çek-

meyecek şekilde düzelttim. Son aşamada da üzerine biraz kurumuş ot serpiştirdim.

Küreği kulübeye bıraktım ve dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Eve dönerken Muffy'nin pencereden atlayıp üzerime doğru koştuğunu gördüm. Bana meydan okur bir şekilde bakıyordu.

"Muffy, sana beni orada bekle demiştim."

Hayatı uçlarda yaşamaya inanan köpeğim evin ön tarafına doğru koşturdu.

"Muffy!" diye fısıldayarak bağırdım. "Muffy! Buraya geri dön!"

Koşmaya başlayan Muffy durmadı. Birilerinin bizi görmesinden endişe duyarak onun peşinden gittim ama en çok da köpeğimin kaçmasından ve onu bulamamaktan endişeleniyordum. Muffy birden durdu ve dili ağzının kenarından sarkarak kaldırımın kenarında beklemeye başladı. *Tanrı'ya şükür*. Onu kaybetme düşüncesinin beni ne kadar üzdüğüne şaşırarak çömelip onu okşadım. Fakat Muffy'nin aklından başka bir şey geçiyordu. Kaldırımdan indi ve sokakta park halindeki arabaya doğru ilerlemeye başladı. Kendimi koruma ve onu yakalama düşüncesi arasında gidip gelerek orada öylece durdum.

Ama gerçekten, aksi söz konusu bile olamazdı. Muffy'nin peşine düştüm. Ümit ettiğim tek şey vurulmamaktı.

Vurulmadım. Bunun yerine Joe'yla çarpıştım. Gerçekten. Beni görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden evine doğru bakmış ve tam o anda Joe'nun göğsüne

toslamıştım. Düşmeme engel olmak için beni kollarımdan yakaladı.

“Rose, neden koşuyorsun? Sorun nedir?” Paniğe kapıldığı sesinden belli oluyordu.

“Muffy!” dedim onu görmek için etrafa bakınarak. Onun homurdandığını duydum ve kafamı eğdiğimde köpeğimin Joe’nun hemen yanında durduğunu gördüm.

Ona dik dik baktım. *Hain!*

“Dışarıda ne arıyorsun” dedi sinirli bir şekilde ve elimi tutup beni eve doğru çekmeye başladı.

Muffy peşimize takıldı ve sonra durup Joe’nun bahçesine kakasını yaptı. “Ah, Muffy! Yanımda poşet getirmedi!” Ama köpeğim tam bir dâhiydi. “Muffy’nin dışarı çıkması gerekti ve zaman bulup onu dışarı çıkardığımda da...” Ardında bıraktığı pisliği temizlemeyi sabah olduğunda unutmamam gerekiyordu.

Joe kafasını yana yatırarak beni süzdü. “Üzerini değiştirmek için zaman bulduğunu görüyorum.” Hâlâ elimi tutuyordu. Dikkatli bakışları üzerimdeyken avcum terlemeye başladı.

“Evet, geceliğimle dışarı çıkamazdım, değil mi?” diye cevap verdim kendimi savunarak.

“Tamam, o küçük eflatun şeyle dışarı çıkmadığın için memnunum. Bu, komşuların dikkatini çekebilirdi.” Ustaca lafı çevirmeye çalışıyordu ama omzunun üzerinden arabaya doğru bakması gözümünden kaçmadı.

En azından hâlâ vurulmamıştım.

“Muffy’nin işi bittiğine göre hadi sizi eve götürelim,” dedi Joe evin yan tarafına doğru harekete geçerek.

Muffy bu kez arka bahçeye doğru koşturdu. Toprağı kazıp silahı çıkarırsa onu o çukura gömebilirdim. Bunun yerine çimlerin üzerinde duran sinekliğe doğru gitti ve orada oturup bekledi.

“Rose,” dedi Joe sesi panikle yükselerek. “Biri yeniden evine girmeye çalışmış!”

Ah, hay aksi. Uyum göster.

“Ah, Tanrım!”

Joe kolumu kavradı ve beni evinin ön verandasının yan tarafına doğru çekerek koşmaya başladı. Bacakları benimkilerden uzundu ve ona yetişmeye çabalarken birkaç kez sendeledim. Beni verandasıyla açelya çalılarının arasına çekti. Muffy yanıma uzandı. “Biri hâlâ içeride mi diye bakacağım. Beni burada bekle, sakın buradan dışarı çıkma,” diye emretti Joe alçak sesle.

“Joe! Bekle!”

“Ne var?” Endişeden alını kırışarak bana doğru baktı.

Endişeli ifadesi sersemlememe neden oldu, öyle ki ona neden seslendiğimi unuttum bir an için. “Ön kapıya git. Yan kapı kilitli.” *Neyse ki ön kapının kilidini açmıştım.*

Joe koşarak ön kapıya gitti ve içeri girip gözden kayboldu. Evimde birinin olduğunu düşünseydim onun için endişelenebilirdim. Onun için hâlâ nasıl endişe duyuyor olabilirdim? Daha da önemlisi, neden *benim* için kaygılanıyor gibi görünüyordu?

Birkaç dakika sonra geri döndü, uzun adımlar atarken gergin bir hali vardı.

“Birini buldun mu?”

“Hayır, içeri birinin girdiğine dair hiçbir şey göremedim.” Sokakta etrafına bakındı. “Bu gece yalnız uyumamı istemiyorum. Her kimse, geri dönmesinden endişeleniyorum.”

İstediğim en son şey geceyi Joe’yla birlikte geçirmektir. “Çok tatlısın ama ben iyiyim. Muffy yanımda.” Köpeğimle birlikte ön verandaya doğru yürümeye başladım.

Joe peşimden geldi.

“Joe, sana söyledim, ben iyiyim,” dedim ön kapıya doğru ilerlerken. Kapıyı yüzüne kapatacakken buna engel oldu.

“İki seçeneğin var, Rose. Ya geceyi seninle geçiririm ya da polisi bu durumdan haberdar ederim. Hangisini tercih edersin?”

Hiçbiri cevabını tercih ederdim ama bu, meseleyi çözmezdi. Rahatsız bir şekilde iç çektim. “Tamam, geceyi benimle geçirebilirsin.”

“Sesin hevesli çıkmasa da.”

Kulüberne silah saklayan biriyle geceyi geçirme konusunda hevesli olmam zordu.

“Gidip evimin kapısını kilitleyeceğim. Hemen dönerim.”

Ön pencereden gizlice baktım ve onun evine doğru yürümesini izledim. Verandasının basamaklarından çıkarken yüzü sevimsiz değil endişeli görünüyordu. Onun hareketleriyle ilgili şüpheye düşmeye başlıyordum.

Bulabildiğim en çirkin geceliği üzerime geçirdim –ki bu hiç de zor olmadı, çekmecem bunlarla doluydu–, amacım olabildiğince hoş gitmemektir.

Joe beni gördüğünde kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Beni yatağıma götürdü ve uzanmamı bekledi. Muffy yatağa zıplayıp yanıma uzandı. Joe'nun yanıma gelmesini bekledim ama o bunun yerine eğilip beni alnımdan öptü. "Endişelenme, Rose. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Yerinden doğruldu.

"Nereye gidiyorsun?" Bunu sormadan edemedim.

"Annenin odasında uyuyacağım. Yeniden içeri girmeye kalkarsa o piç kurusunu haklayacağım." Odamdan çıkıp evin arka tarafına yöneldi. Gerçekten orada uyumayı planlıyordu.

Kafam karıştı. Beni incitmek istiyor muydu istemiyor muydu?

Uykuya dalamayacak kadar gergindim, aklım tüm bunları çözmeye çalışıyordu. Joe daha önce evime girdiyse neden bu kez başka birinin içeri girdiğini düşünmüştü? Ama yüzünde beliren şaşkın ve endişeli ifade gerçek gibiydi. Ve Joe gerçekten benden hoşlanmıyorsa ve benimle ilgilenmiyorsa neden o kadar endişeli görünmüştü? Eğer Hilary'den gelen mesajı dinlememiş olsaydım korkumu aşırı faal hayal gücümle bağlayabilirdim ama o mesajı göz ardı etmem imkânsızdı.

Her şey planlandığı gibi seyreliyor. Onun kızı bulduğu bilgisini doğruladık. Bir şeyler öğrenirsen bana haber ver. Aksi halde plana sadık kalacağız.

Joe'ya güvenemezdim.

Bölüm Yirmi Bir

Kaçmayı düşündüm ama tüm çıkış noktalarım geçilmezdi. Arabadaki adam evin ön tarafını izliyordu. Joe arka taraftan kaçışımı engelleyecek şekilde annemin yatak odasında uyuyordu.

Belki de bu yüzden orada uyumak istemişti; evden çıkmamı önlemek için. Fakat içgüdülerim öyle demiyordu. Joe gerçekten eve birinin girebileceğini düşünüyordu.

Sonunda karmaşık düşüncelerim beni yorgun düşürdü ve uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda hâlâ rüya gördüğümü sandım. Kahvenin lezzetli aromasının ve domuz pastırmasının kokusunu alıyordum ancak yerimden doğrulup gözlerimi ovuşturduğumda koku hâlâ hissediliyordu.

Muffy kapıyı izleyerek yatakta yanımda uzanıyordu. Belki de, dün gece bana iyiliği dokunmamış olmasına karşın, bu yeni koruma köpeği rolüne daha ciddi yaklaşıyordu.

Joe'yu ocağın başında buldum. Döndü ve gülümsedi.

“Günaydın. İyi uyudun mu?”

“Evet, ne yapıyorsun?”

“Sana kahvaltı hazırlıyorum.”

“Neden?” diye sordum hemen.

Bir fincan kahve doldurup bana uzattı. Ne var ki so-
rumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. “Neden mi?
Acıktım ve senin de acıkmış olacağını düşündüm.”

Fincanı aldım ve krema çıkarmak için buzdolabını aç-
tım. “Pastırmayı nereden buldun? Evde hiç olmadığını *bili-*
yorum.”

“Bende vardı. Eve gittim ve biraz pastırmayla biraz da
krep karışımı aldım.”

“Krep mi?”

“Otursana. Hazır olmak üzere. Mutfağının epey boş ol-
duğunu fark ettim. Uzun zamandır markete uğramıyorsun
sanırım?”

Oturdum. Joe masaya tabakları ve çatal bıçakları yer-
leştirmişti. “Şey, biliyorsun, meşguldüm. Dahası tek başı-
mayım.”

“Ben de evde tek başımdayım ama malzeme açısından sen-
den daha yedekliyim. Bir seyahate mi çıkmayı planlıyorsun?”

“Hayır,” diye mırıldandım kahvemle yudumlariken.

Joe krepleri ve pastırmayı getirip yanıma oturdu. “O
halde bir plan yapmamız gerekiyor.”

Sıcak kahve boğazıma takılınca canım acıdı. “Plan mı?”

Joe üst üste duran kreplerden bir çift alıp tabağının ke-
narına koydu. Kafasını kaldırıp bana baktı ve sırtıttı. Bu haliy-

le harçlığını oyuncak mağazasında harcamak için izin almış heyecanlı bir çocuğu andırıyordu. Beklenti ve neşe doluydu. “Listen için. Bu sabah listeni yeniden gözden geçirdim ve hâlâ yapman gereken birkaç şey var.”

Omzumu silktim. “Bilmem. Listemden vazgeçmiş gibiyim.”

Joe elindeki çatal havada kalacak şekilde durdu. “Neden?”

“Çok aptalca,” dedim iç çekerek. “Yirmi dört yaşındaki insanlar listelerdeki saçma şeyleri yaparak etrafta dolanmazlar.”

“Neden olmasın?”

Yeniden omzumu silktim.

“Pekâlâ, bunu bekliyordum. İşin başından ayırlamadığım ve seni geçen akşam ektiğim için kendimden nefret ediyorum. Gerçekten çok üzgünüm, Rose.” Uzanıp elimi tuttu ve başparmağının arkasıyla tenimi okşadı. Cevap vermediğimde elimi kucığıma geri bıraktı. “İstersen seni oraya ögle yemeğine götürebilirim.”

“Hayır, sorun değil.”

“Bugün için planlarım var ama sana ne yapacağını söylememden ne kadar nefret ettiğini biliyorum; o yüzden ne istersen onu yapabiliriz.”

Yeniden iç çektim ve ona doğru baktım. “Sanırım günü evde geçirsem daha iyi olacak. Yalnız. Yine de teşekkür ederim.” Hissettiğim sıkıntının gözlerime yansımamasına çalıştım ama beni süzerken Joe’nun hevesli ifadesi kayboldu.

Bir an için sessiz kaldı, sonra yeniden elimi tuttu. “Rose,

dün geceki randevunuzu iptal etmek zorunda kaldığım için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Gerçekten seninle birlikte olmak istiyordum ama bugün tüm gün bizim. Bunu telafi etmeme izin ver.”

Evde kalırsam Joe’nun her adımımı izleyeceğinden emindim. Fakat dışarı çıkarsak ondan uzaklaşma şansım olacaktı. Elimi hızla geri çektim. “Tamam.”

Rahatlamış görünüyordu. “Planımı duymak ister misin yoksa sen mi bir öneri sunarsın?”

“Seninki uyar.” Tabağıma bir parça krep koydum, iştahım kaçmıştı. Joe’yla birlikte olmak beni düşündüğümünden daha çok incitiyor, ağzından çıkan her kelime bana onun ihanetini hatırlatıyordu.

“Önce duymak istemez misin?” Sesi kulağa kuşku dolu ve incinmiş geliyordu.

Yüzümü buruşturdum ve çatalımı bırakarak kafamı salladım. “İştahım kaçtı. Muffy’yi dışarı çıkarıp sonra da duş alacağım.”

“Muffy’yi çoktan dışarı çıkardım.”

“Ne? Kalktığımıda yanımda uyuyordu.”

“Uyandığımda beni duymuş olmalı. Dışarı çıktık, işini hallettikten sonra yatağa, yanına geri döndü.”

Koruma köpeği ruhuna da bakın.

“O halde duş alıp giyineceğim. Hazır olduğumda mutfağı toplarım,” dedim ve Joe’yu tek başına bırakarak mutfaktan çıktım.

Duşta uzun süre kaldım ve çıktığımda Joe ortalarda

görünmüyordu. Giyinmek için evine gitmiş olmalıydı ama mutfak toparlanmıştı, oturma odasındaki tek kişilik koltuğun üzerinde ise dizüstü bir bilgisayar duruyordu.

Uyandığımdan beri ilk kez moral buldum.

Kapağı açık bilgisayarı kendime çevirerek dizlerimin üzerine yere oturdum. Midem yuttuğum pastırma ve krepten bağımsız çalkalanıyordu. Güç düğmesine bastığımda siyah ekran parlak mavi bir renge döndü.

DMV'deki eski model kasalı bilgisayar ve kütüphanedeki cihaz dışında daha önce hiç dizüstü bilgisayar kullanmamıştım. İşaretparmağımı alıştırmaya çalışarak dokunmatik farede hareket ettirdim. Ekranda *Parolayı Giriniz*, diye bir uyarı çıktı. Joe'nun nasıl bir parolası olduğunu düşünmeye çalışarak duraksadım, ki bu Şükran Günü'nde bir lepri-kon* beklemek gibiydi. Hissettiğim nefretle tuşlara basarak *Hilary* yazdım. Parola bu değildi.

Hedefime öyle odaklanmıştım ki soğuk bir edayla, "Yardım ister misin?" diye sorana kadar Joe'nun geri döndüğünü fark etmedim.

Çılgılık attım.

Joe kapının çerçevesine yaslandı, yüzü ifadesizdi. "Seni şaşırttım sanırım?"

Ayağa fırladım ve birden bundan, suçlu görünmekten pişmanlık duydum.

"Hava durumuna bakmak istemiştin. Bugün için."

Joe harekete geçti ve televizyonun kumandasını alıp bir

* *İrlanda cücesi. (ç.n.)*

düğmeye bastı. “Artık kablolu bağlantın var. Hava durumu kanalından öğrenebilirsin.” Bir hava durumu haritası ekranda belirene kadar kanalları taradı. “Neden bilgisayarımı kullanmak istedin? Seninki nerede?”

“Benim bilgisayarım yok.”

Gözleri kocaman açılırken sert yüz ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı. “Bilgisayarın yok mu?”

“Evet, yani demek istediğim, yok. Annem onların cenneme açılan kapılar olduğunu söylerdi. Bu meseleyi biraz fazla ciddiye alırdı.”

“Peki elektronik postalarını nasıl kontrol ediyorsun ya da Word metinlerini nasıl yazıyorsun veya internete nasıl giriyorsun?”

“Her cumartesi kütüphaneye gidiyorum ve tüm öğleden sonrasını orada geçiriyorum.”

“Ve bu kullandığın tek bilgisayar?”

“DMV’de kullandığım dışında.”

Yumurtayla beslediğim gece Muffy’nin yüzünde belirgin ifadeyi anımsatan tuhaf bir ifade belirdi yüzünde. “Tuvalete girmem gerekiyor. Bir dakika içinde dönerim.” Koşar adım koridora yöneldi.

Sanırım bunu tahmin etmiştim.

Döndüğünde kahvaltıda olduğundan çok daha ciddiydi. “Tamam, hadi gidelim.” Sesi, teklifi o değil de ben yapmışım gibi çıkıyordu.

“Kimse seni bu yüzden zorlamıyor, Joe McAllister.”

“Eğlenceli bir gün geçireceğimizi söyledim ve bunu

gerçekleştireceğiz,” dedi sinirli bir tavırla. Ona bu kadar kızmamış olsam gülebilirdim.

“Arabamı almamız gerekiyor,” dedim Joe evimin yan kapısını kilitlerken.

“Evet, alacağız. Sonra.” Anahtarlarımı uzattı ama yüzüme bakmadı.

Joe’nun arabasına bindik ve sokağın aşağısına doğru ilerlemeye başladık. “Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz,” dedi sevimsiz bir şekilde. Bu bana işe gitmek için yanımdan ayrıldığı geceyi hatırlattı. Korku göğsümü sıkıştırdı. Ya Joe beni öldüreceği bir yere götürüyorsa?

Hızlı ve derin nefesler almaya başladım.

Joe aracı yolun kenarına çekti. Bana doğru döndü ve elini yolcu koltuğunun baş dayama kısmına koydu. “İyi misin?” Sesi içten olsa da korkumun yatışması için yeterli değildi.

Denizden çıkmış balık gibi havayı içime çektim ama kafamın içi daha da bulandı. Her iki elimle beceriksizce kapı koluna uzandım ve kolu çektim. Kapıyı açtığımda ise gerçekten yolun kenarına yuvarlandım.

“Rose!”

Güçlkle yerimden doğruldum ve nefesim kesilerek ne yapacağımı çözmeye çalıştım. Joe çoktan arabadan inmiş, benim yanıma geliyordu.

Beni yakalamasına izin veremem. Evimin ters istikametine kaldırım boyunca koşmaya başladım.

Bu, saçma bir plandı, aslında bir plan bile değil yalnızca içgüdüsel bir şeydi. *Kaçmak.* Bacakları benimkiler-

den daha uzun olan ve benden daha iyi bir durumda olan Joe beni saniyeler içinde yakaladı. Sık nefes alıp vermekten kanımdaki oksijen miktarının azaldığını söylemek isterdim ama bu yalan olurdu. Beni omuzlarımdan kavradı ve kendine doğru döndürdü.

“*Nereye gidiyorsun?*” Paniğe ve korkuya kapıldığımı ortaya koyan ifademi fark etti. “Ah Tanrım, *benden* korkuyorsun. Neden?”

Aklımı başıma toplamaya çalışarak derin derin nefes aldım çünkü görünüşe bakılırsa şimdiye kadar verdiğim tepkiler pek de işe yaramamıştı.

Joe bana sarılmaya kalktı ama kaskatı kesildiğimi görünce ellerini iki yana indirerek beni serbest kıldı. “Sakın kaçma, olur mu?”

Başımı salladım ama, kaçmam gereken ana kadar, dedim içimden.

“Benden neden korkuyorsun? Ben sana ne yaptım?”

Ona gerçeği söyleyemezdim. “Bilgisayarını kurcaladım diye sinirlendin.” Bu kadar hızlı düşündüğüm için zihnen kendimi tebrik ettim. Belki de beynim fazla oksijenle daha iyi çalışıyordu.

Joe derin bir nefes alıp ellerini beline koydu. “Rose, ben yalnızca neden benim bilgisayarımı kurcaladığını merak ettim. Kendine ait bir bilgisayarın olmadığını hesaba katmadım. Orada şahsıma özel, işle alakalı bazı özel şeyler var.”

“Mekanik şeyler mi?” Sorusunun içinde inkâr edilemez bir kuşku vardı. Joe’nun yüzü gerilse de kendine hâkim oldu.

“Bilsen şaşarsın. Çoğu insan yeni arabaların bilgisayarlar tarafından işletildiğini fark etmiyor bile.”

Bu konuda tam bir uzman olduğunu kabul etmeliydim. Ona neredeyse inanacaktım.

“Rose, daha önce de tartıştık ve benden hiç korkmadın. Neden şimdi benden korkuyorsun?”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Gözlerim doldu, bunu bir avantaja çevirebilirdim belki de. “Özür dilerim. Önce annem öldürüldü, sonra da Sloan ve evime girilme meselesi. Bunların hepsi gerçekten çok fazla. Çok üzgünüm.”

“Seni inciteceğimi mi düşünüyorsun?”

Cevap vermeden önce bir salise düşündüm. “Hayır, elbette hayır.”

Hakkı olandan daha fazla incinmiş görünüyordu. “İstersen eve dönebiliriz.”

“Hayır, ben iyiyim. Yalnızca bana nereye gideceğimizi söyle.” Hâlâ ondan kurtulmayı ümit ediyordum ve etrafımızda insanlar varken onu atlatmam çok daha kolay olabirdi. “Şu an daha fazla sürprizi kaldıramayacağım.”

“İlk başta parka, uçurtma uçurmak için.”

“Gerçekten mi?” Cevabı şaşırmama neden olmuştu.

“Evet, birkaç gün önce bir tane aldım. Aynı zamanda seninle dans etmeyi de planlamıştım ama sen o kısmı çoktan hallettin.”

Ona tutuk bir şekilde gülümsedim.

“On üç numarayla ilgili sana yardım etmeyi teklif edecektim ama yaşananlardan sonra bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“On üç numara?”

“Kendine bir sevgili bul,” dedi sesi mahcup çıkarak.

Bunun gerçek olma ihtimaliyle yüzleşirken pişmanlık ve üzüntü duydum. İnsanlar her gün, her zaman ölüyorlardı. Değersiz bir kişinin daha ölmesi neyi değiştirirdi ki?

Ve o saçma listenin ne anlamı vardı ki?

Parka gittiğimizde Joe bana uçurtmayı tutacağını ve benim uçurtmayı koşarak havalandıracağımı söyledi. Uçurtma gökyüzünde süzülene kadar birkaç deneme yapmamız gerekti. Joe peşimden koştu ve uçurtmayı daha da yükseklerle çıkarırken bana destek oldu. Yanımda duruyordu ama aramızdaki büyü dağılmış, yerine korku ve ihtiyat geçmişti. Ve Joe bunu hissedip bana gitmek isteyip istemediğimi sordu.

Yan yana ama aramızda inanılmaz bir mesafe açılmış halde arabaya doğru yürümeye başladığımızda piknik yapan bir aile gördüm. İki küçük çocuğu olan bir anneyle baba. Baba, oğluna beyzbol topu fırlatırken küçük kız piknik örtüsünün üzerinde oturmuş, oyuncak bebeğiyle oynuyordu. Üzülerek ve imrenerek onları izledim.

“Bu seni neden bu kadar mutsuz ediyor?” diye sordu Joe uçurtmayı bagaja koyarken.

“Çünkü bu hep istediğim ama hiçbir zaman yaşayamayacağım bir şey.”

“Neden öyle diyorsun?”

Ona baktım, yüzüm hissettiğim şeyi dışa vuruyordu ve kendimi bomboş hissediyordum. “Artık mış gibi yapmayalım, olur mu?” Yolcu kapısını açmak için ilerledim.

Joe yolcu kapısını kapattı ve beni arabaya yasladı. “Haklısın, artık mış gibi yapmayalım.” Kolları iki yanımı sarıyordu ama ifadesi üzgün ve yumuşaktı. “Hadi anlat, Rose. Benden neden korkuyorsun? Tek istediğim şeyin sana yardım etmek olduğunu daha önce pek çok kez söyledim. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver. Bana Sloan’ı anlat.”

“Sana Sloan’la ilgili bildiğim her şeyi anlattım.”

Hayal kırıklığıyla kafasını kaldırıp göğe baktı, ardından bakışlarını bana çevirdi. “Bana her şeyi anlatmıyorsun. Neden?”

“Walmart’a gitmem gerekiyor.”

“Ne?”

Bunun beklenmedik bir şey olduğunu biliyordum ama bir flaş belleğe ihtiyacım vardı. Daniel Crocker’a vermek için elimde hiçbir şey yoktu.

“Tamam ama henüz değil. Listende hâlâ yapılması gereken şeyler var.”

“O saçma liste artık umurumda değil!” diye bağırdım.

Joe iç çekti ve kollarını indirdi. “Tamam ama benim umrumda.”

Arabasını Henryetta Havalimanı’na sürdü. Burası bir çift metal yapıdan ve yalnızca bir pistten ibaretti. Buna rağmen ufak da olsa bir heyecan parıltısının ifademe yansımına engel olamadım. Şehir sınırı geçilmeyecek şekilde uçmamız için bir planör ayarladı. Pilot tek motorlu uçağı kalkışa hazırlarken arka koltuğa oturduk. Gergindim. Uçmayı gerçekten istiyordum ama kendimi bu sınırlı alana hazırlamamıştım ve klostrofobi dalgası her an içimde yükselebilirdi.

Pilot pistte ilerledi ve motorun devrini yükseltince Joe'ya baktım, tüm dikkati üzerimdeydi, tepkimi ölçüyordu. Utanarak kafamı çevirsem de tereddüdümü hissetti ve elini kucağımdaki elimin üzerine usulca kapattı. Buna karşı çıkmadığımda ise elimi sıkıca kavradı.

Uçak pistten ayrıldı, motor o kadar yüksek bir ses çıkarıyordu ki gürültüden kendi sesimi bile duyamayacağımı düşündüm. Karadan giderek uzaklaşırken ve rüzgâr kanatlara dolarken daha da yükseldik. Sonunda uçak, Joe'nun bana yaslanmasına sebep olacak şekilde keskin bir dönüş yaptı. Bu beni gafil avladı ve yere çakılacağımızdan korktuğum için gözlerim kocaman açıldı.

Joe kulağıma doğru eğildi. "Bir şey yok. Bu gayet normal."

Başımı salladım ve uçak doğrulup altımızdaki arabalarla evleri minicik görmemize sebep olacak şekilde daha da yükselirken korkumu bastırmaya çalıştım. Fakat hissettiğim korku dizginlenemez boyuttaydı ve içimde yükselen klostrofobi dalgası patlama noktasındaydı.

Joe elimi, endişelerimi gidermeye çalışarak sıktı. Ona güvenemeyeceğimi biliyordum ama yine de an itibariyle sahip olduğum tek şey oydu. Panik hissine karşın nefesimi düzenlemeye ve sakinleşmeye çalışarak ben de onun elini sıkıttım. Joe kolunu omuzlarıma sarıp kulağıma fısıldadı. "Yok bir şey, Rose. Yanındayım." Ona bakmak için döndüm. Bakışları öyle içten ve nazikti ki beni inciteceğine inanamadım. Beni öldürmek istiyorsa neden bunca zahmete giriyordu ki?

Bakışlarımdan cesaret bulup beni öptü. Uçak, hissettiğim korku, flaş bellek, hepsi aklımdan uçup gitti ve geriye bir tek Joe kaldı. Geri çekilip gülümsedi, bunun gerçek bir gülümseme olduğuna hayatım üzerine bahse girebilirdim, ki bu bahse girmiş olduğumu biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla hayatım Joe McAllister'ın ellerindeydi.

Ya akıl almaz derecede zeki ya da aptaldım. Hangisi olduğumu yarın görecektim.

Bölüm Yirmi İki

Joe sakinleşmeme yardımcı olduktan sonra uçuşun geri kalan kısmından keyif aldım. Piste indiğimizde Küçük İtalya'da öğle yemeği yemek için şehir merkezine yöneldik. Joe, Sloan hakkında başka soru sormadı ya da bir flaş belleği ima edici sözler etmedi. Normal bir randevuya çıkmış normal insanlar gibi davrandık.

Hilary'nin mesajını aklımdan çıkarmaya çalıştım. Kendime sürekli Joe'ya güvenebilmem için aleyhine olandan daha fazla lehine kanıt olduğunu söyleyip durdum.

Joe'nun evime zorla girdiğine dair hiçbir kanıtı sahip değildim. Aslına bakılırsa, dün geceki davranışı aksini ortaya koyuyordu. İkinci kez evime girdiğine dair de herhangi bir kanıtım yoktu. Anahtarlarımı çoğaltıp çoğaltmadığını bile bilmiyordum. Peki ama silah ve ceptelefonuna bırakılan mesaj?

Öğle yemeğinden sonra Joe'nun arabasında yerlerimizi aldık ve Joe cebinden bir parça kâğıt çıkardı. "Geriye sadece motosiklet kullan, yağmurda oyun oyna ve on üç numara kaldı."

“Ve on beş numara.”

“On beş numarayı hallettiğini sanıyorum. Tabii onları halledip halletmediğini görmemiz için Yedi Ölümcül Günah kısmını gözden geçirmemiz gerekecek.”

Yedi Ölümcül Günah’ı unutmuştum ve on beş numara kesinlikle hallolmamıştı.

Ceptelevonu çalınca Joe’nun gülümsemesi kayboldu. “Açmam gerekiyor,” dedi ve arabadan dışarı çıktı.

Kiminle konuşuyor olabileceğini, dahası böylesi hararetli bir görüşmeye neyin sebep olabileceğini merak ederek onun iki dakikalık telefon görüşmesini izledim. Yeniden direksiyon başına geçtiğinde açıkça üzgün görünüyordu. “Hâlâ Walmart’a gitmen gerekiyor mu?” diye sordu kontak anahtarını çevirirken.

“Evet,” dedim tavrının bu kadar ani değişmesi karşısında şaşkına dönerek.

“Oraya şimdi gitmemiz gerek.”

“Tamam.”

Sessizlik içinde yol aldık ve artık sürekli yoldaşım olan korku geri döndü. Joe flaş belleği gerçekten istiyorsa bir flaş bellek aldığını görünce bunu tuhaf bulacaktı. Ona bir flaş belleğim olmadığını söylemem gerekiyordu.

“Joe, Sloan hakkında...”

“Rose, sakın!” diyerek sert bir ses tonuyla beni susturdu. “Tek bir kelime daha etme.”

“Ama sen...”

“Konuşma!” dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından. Öyle sıkı

kavramıştı ki uyguladığı baskıyla direksiyonun büküleceğini düşündüm.

Joe arabasını park alanının arka tarafındaki boş yere çekip, “Burada bekleyeceğim,” dedi. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış halde doğruca karşıya bakıyordu.

Karşı çıkmak istesem de fikrimi değiştirdim. Böylesi muhtemelen daha iyiydi.

Elektronik bölümünden flaş belleği aldım ve mağazadan çıkmak üzereyken Joe’yla ilgili doğru kararı verip vermediğimden emin olamadım. İnsanlar yanımdan geçip giderken mağazanın kapısı önünde öylece durdum. Joe’dan kurtulmak istiyorsam bunu ya şimdi yapacaktım ya da asla. Anahtarlarım çantamdaydı ve cenaze hizmetleri servisinde bıraktığım arabama ulaşmak için iki kilometre kadar yürüyebilirdim. Daniel’la buluşma vakti gelene dek bir yerlerde saklanabilirdim. Düşündükçe bu zararlı çıkmayacağım bir seçenek gibi göründü gözüme. Joe kötü biriyse yakalanmadan ondan kurtulmam gerekiyordu. Değilse, ondan sonra özür dileyebilirdim.

Mağazanın önündeki kaldırım boyunca Joe’nun arabasından uzaklaşarak aşağı doğru yürüdüm. Binanın köşesinde durdum ve park alanının öbür tarafına geçmek için hazırlandım.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu Joe binanın duvarına yaslanarak. Sesi sıkıntılı geliyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

Kalbim duracak gibi oldu ve hemen elimdeki poşeti kıvırdım. “Ah... seni arıyordum.”

“Gerçekten ters yöndesin. Araba diğer tarafta.” Sırtını tuğla duvara yaslamış, başparmağıyla aksi istikameti işaret ederken oldukça rahat göründü. Fakat çenesi gerilmişti ve bakışları buz gibiydi.

“Asıl sen burada ne arıyorsun?” diye sordum tesadüfen karşılaşmışız gibi bir ses tonuyla.

“Kaybolmadığından emin oluyorum.” Yaslandığı duvardan ayrılıp elimi tuttu ama tutuşu hiç de cana yakın değildi. Bu, kaybolmadığımdan emin olduğu anlamına gelen bir imaydı.

Arabaya yürüyerek eve yöneldik, her ikimiz de gergindik. Joe’nun öfkesi yüzeyin altında içten içe kaynarken hissettiğim endişe bilinçli düşünmeme mani oluyordu. Eve varmak üzereyken Joe sonunda konuştu. “Nereye gidiyordun, Rose?”

“Sana söyledim...”

“Nereye gidiyordun?” diye homurdandı.

“Alabama.”

Derin bir nefes verdi. “Neden seni oraya götürmemi istemedin?”

“Sana sıkıntı vermek istemedim.”

Joe evime göz atarak arabasını park alanına çekti. “Keşke nasıl bir iş çevirdiğini sana sorabilseydim ama henüz bilmek istemiyorum.” Yüzünü bana çevirdi, bakışları ciddiydi. “Ama sana yalvarıyorum, evde kal ve bunun geçmesini bekle.”

“Neyi bekleyeyim?” Daniel’la buluşacağımı biliyor muydu?

Joe iç çekerek gözlerini yumdu. Gözlerini açtığında öfkesi dinmiş, yerini endişeli bir ifadeye bırakmıştı. “Bunu yapacaksın, değil mi?”

Cevap vermedim, yalnızca ne bildiğini merak ederek ona dik dik baktım. Arabadan çıktı ve beni arabasında yalnız bırakarak evine gitti.

Bir an için orada oturdum ve az önce olanları düşündüm. Arabadan indim ve Muffy’yi dışarı çıkarıp onun bahçede gezinerek etrafı koklamasını izledim. Belki de Joe haklıydı. Belki de evde kalmam gerekiyordu. Bahsi geçen flaş belleğe sahip değildim. O bellek olmadan ortaya çıkarsam Daniel Crocker beni öldürecekti. Gitmezsem de öldürecekti. Kendi evimin konforunda ölmeyi tercih ettiğime karar verdim. Yalnızca merdanelerimi saklayacaktım.

Bir karar vermenin rahatlığıyla içeri girdim ve mutfak zemininde bir zarf buldum. Üzerinde adım yazılıydı, içinde ise bir fotoğraf vardı. Violet’ın bir fotoğrafı. Fotoğrafın arkasına büyük harflerle itinayla şöyle yazılmıştı:

Bu gece görüşürüz.

Amaçlanan korku üzerime sahnmişti. Bunu etraflıca düşünmem gerekiyordu ve hissettiğim paniğin hiçbir şeye faydası dokunmuyordu. Kafamı toparlamak için oturup birkaç kez derin derin nefes alıp verdim. Flaş bellekte ne gibi bir şey olabilirdi ki? DMV’deki diğer çalışanları aramaya karar verdim. Yine de bana herhangi bir şey anlatacaklarından şüpheliydim. Kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığını düşündüm. Fakat önce Violet’ın sesini duymaya ihtiyaç duyuyordum.

“N’aber, Rose?” Arkadan, çocukların sesleri geliyordu.

“İyi, yalnızca aramak ve seni kontrol etmek istedim.”

“Neden? Her şey yolunda mı?”

“Evet, her şey yolunda. Yalnızca arayıp seni sevdiğimi söylemek istedim.”

“Ben de seni seviyorum. Hey, yarın toplanıp barbekü yapmayı düşünüyoruz, gelmek ister misin?”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedim sesimin neşeli çıkmasına çabalayarak.

“Harika! Saat dörtte görüşürüz.”

Yarın öğleden sonraya kadar nasıl hayatta kalacağımı bir şekilde çözmem gerekecekti.

DMV çalışanlarımn numaralarım rehberde aramaya başladığımda uzaktan yükselen ve evime giderek yaklaşan siren seslerini duydum.

Cepte telefonum çalınca çantamdan çıkarıp baktım ve Joe’nun numarasını görünce şaşırdım.

“Üzgünüm,” dedi sadece.

Siren sesleri evimin ön tarafında durdu. *Joe ne yapmıştı?*

Polis kapıyı yumrukladı ve ellerim yukarıda dışarı çıkmamı söyleyerek bağırdı. Muffy bacağımın yanında sızlandı. “Bir şey yok, kızım,” dedim onun kafasını okşarken, ki kesinlikle bir şey yoktu. Mutfak kapısını açtım.

Henryetta’nın iyi görünümlü beş polis memuru beni kapıda karşıladı. Görünen o ki durgun bir suç günüydü.

“Ellerinizi onları görebileceğimiz şekilde yukarı kaldırın,” diye bağırdı içlerinden biri.

Burnumdan soluyarak ellerimi yukarı kaldırıp dışarı çıktım. Joe McAllister'm boynunu çıplak ellerimle kırabilirdim. İşte o zaman Henryetta polis departmanının beni tutuklamak için *gerçekten* geçerli bir nedeni olurdu.

"Bayan Gardner, çarşamba gecesi Sloan Cooper'ı öldürdüğünüze ve cinayet silahının mülkünüzde olduğuna inanmamızı sağlayan bir nedenimiz var. Mülkünüzü aramamıza izin verir misiniz?"

Kalbim duracak gibi olurken başım dönmeye başladı. Joe silahı perşembe gecesi kulübeime koymuştu. Bana tuzak kurmuştu. Üzülemeyecek kadar öfkeliyim. Sonradan üzülebilirdim. "Tam olarak nereyi aramak istiyorsunuz?"

"Kulübenizi."

Deanna'yı aramam gerektiğini biliyordum ama kaybedecek zamanım yoktu. Saat çoktan beş olmuştu ve saat onda Trading Post'ta olmak zorundaydım. Deanna'nın buraya varması bir saati bulabilirdi. Ayrıca silahın orada olmadığını biliyordum. "Tabii."

Joe ön verandasında durmuş, diğer tüm komşular gibi olup biteni izliyordu. Polise kulübenin aranması konusunda onay verdiğimde yüzünde beliren ifade gülünçtü. Ona sert, buz gibi bir bakış attım.

Muffy kapı aralığından sızlandı.

"Bir şey yok, kızım," dedim ama ikna olmuş görünmüyordu. En yakınımdaya duran memura, "Ellerimi artık indirebilir miyim?" diye sordum. "Köpeğim tedirgin oluyor."

Adam arkama dönmemi işaret edip üzerimi aradı. "Tamam, şimdi ellerinizi indirebilirsiniz."

Birkaç polis çoktan kulübenin kapısını açmış, içerideki eşyaları bahçeye fırlatıyordu.

Muffy evden dışarı çıktı ve gelip yanımda durdu. Uzanıp onun kafasını okşadım.

“Neden böyle bir şey yaptığımı düşündüğünüzü sorabilir miyim?”

“İsimsiz bir ihbar aldık.”

“Evet, isimsiz olduğuna bahse girerim,” diye mırıldandım. “Suçun işlendiği gece başka bir yerde olduğuma dair kanıtım var. Geceyi ablamda geçirdim.”

“İfade mi veriyorsunuz?” dedi memur şaşırarak.

“Bunun için bir süre beklemeniz gerekecek.”

Kaldırımda toplanan kalabalık hızla genişledi. İnsanların kendilerinden geçmiş halde kulübeme dikkat kesilmiş hallerini görüp bunu İsa’nın ikinci gelişine yorabilirdiniz. An itibariyle kulübenin yarısı boşaltılmıştı, bahçeye çıkarılan eşyalardan biri de çim biçme makinesi idi. Tepkisini görmek için Joe’ya doğru baktım. Kuşku dolu ve şaşkın ifadesi bana geçici bir tatmin sağladı. Ona öyle tatlı bir şekilde gülümsedim ki bu, şeker hastası olan birini öldürebilirdi.

“Sanırım avukatımı aramak istiyorum,” dedim. Polis memuru telefonla konuşmamı izlemek için benimle birlikte içeri girdi. Muffy de peşimize takıldı.

Deanna polisin kulübeyi aramasına izin verdiğim için bana inanılmaz derecede kızdı ve hemen yanıma geleceğini söyledi. Onu aramamın tek nedeni bahçemde yarattıkları kargaşaydı ve mülkümden ayrılmadan önce her şeyi eski haline getireceklerinden şüpheliydim.

Deanna'yı beklemek için dışarı çıktım. Muffy sızlanmaya ve peşimde dolanmaya devam ediyordu. Neredeyse boşalan kulübenin içinden çıkarılanlar bahçeme saçılmış durumdaydı. Metal rafları dahi görebiliyordum. Evlerin bahçelerinde yapılan istenmeyen eşya satışlarını andırıyordu bu görüntü.

Bir araç sokağın aşağısına doğru ilerlemeye çalışıyordu ancak kaldırımdan taşan insan kalabalığı düşünüldüğünde epey zorlu bir işti. Köşede yaşayan liseli gencin sahip olduğu büyük motorlu eski bir arabaydı. Başka biri olsa sokağı dolanırdı ama büyük ihtimalle gencin merakı onu kalabalığa doğru çekmişti.

Araba Joe'nun evine ulaştığında motoru birbiri ardına tam iki kez geri tepince kalabalıktan çığlıklar yükseldi ve yaşanan gürültü patırtı Armageddon'la yarışabiliirdi.

Kulübedeki polisler, "Yere yatın! Saklanın!" diye bağırmaya başladılar. Yanımda duran iriyarı memur üzerime atılıp ikimizi de yere bastırınca dehşete kapıldım. Etrafta koşturan, arabalarla çalırların arasına dalmak için mücadele veren insanların paniği giderek daha da yükseldi.

Muffy kendini kaybetti.

Ulumaya ve beni burnuyla dürtüp inlemeye başladı. Koruma amaçlı beni yere seren memur onu eliyle kovaladığında ise Joe'nun evini geçip çığlıklar atan insanların arasına daldı.

Polis memuru beni yerde tutmaya çalışırken, "Muffy!" diye bağırardım ciğerlerime çekebildiğim azıcık nefesle.

Cüssesini hesaba katarsak polis memurunun tutuşundan sıyrılmam için epey çaba sarf etmem gerekti. Merdane kullanan ve silah saklayan bir cinayet şüphelisini korumak için hayatını riske attığından ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordum ama köpeğim için endişeleniyordum.

“Muffy!” diye bağırdım yeniden ve sonunda serbest kaldığımda onun peşinden koşmaya başladım.

Memurlardan biri kolumu yakalayıp beni geri çekti ve bir çift kelepçe çıkarıp ellerimi arkadan kelepçeledi.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdım başıma gelenlere inanamayarak.

“Olay mahallinden kaçıyorsunuz.”

“Sadece köpeğimin peşinden koşuyordum!” diye bağırdım ve sokağa doğru döndüm. “MUFFY!” Ve sonra ağlamaya başladım. Bu aşamaya kadar gayet iyi gelmiştim ama Muffy’yi bir daha göremeyecek olmaktan korkuyor ve ıstırap dolu isyanımı artık dizginleyemiyordum. Tam onu gördüğümü düşündüğümde Joe ön verandasından fırladı ve onun gözden kaybolduğu tarafa doğru koştu.

Kalabalık yeniden toplandı. Park alanımın hemen yanına, otların üzerine oturdum ama insanın ellerini kullanmadan bunu yapması kolay iş değildi. İnsanlar ceptelefonlarını çıkarıp fotoğraflarımı çektiler. Henryetta’nın en önemli haberiydin; özellikle de yüzümden damlayan silemediğim gözyaşlarımla.

Polis, kalabalığı sakinleştirdi ve insanlar sesin motorun geri tepmesinden kaynaklandığına ikna oldular. Her şey

kontrol altına alınınca memurlar halihazırdaki görevlerine, kulübemi boşaltma işine geri döndüler.

Deanna geldi ve beni otların üzerinde kelepçelenmiş halde otururken bulunca sinirden köpürdü. Arama izinlerinin olup olmadığı sorduğu sırada kulübeyi kelimenin tam anlamıyla boşaltan polis içeride hiçbir şey bulamadığını belirtti. İsimsiz ihbarı veren kişi silahın sarı renkli bir havluya sarılı halde çim biçme makinesinin altında olduğunu söylemişti ama orada havluya sarılı ingilizanahtarı dışında hiçbir şey bulamamışlardı. Deanna, polise çarşamba gecesi nerede olduğumu ablamla halamın doğrulayacağını söyledi.

Memurlardan biri hiç de kibar olmayan bir şekilde beni yerden kaldırdı ve uyuşmuş ellerimi saran kelepçeleri çıkardı. Kalabalığı dağıtmaya ve polis arabalarına geri dönmeye başladılar.

“Hey!” diye seslendim sinirlenerek. “Yarattığınız dağınıklığı toplamayacak mısınız?” Onlara klozetimi ovmalarını söylemişim gibi dönüp bana baktılar.

Deanna mutfğa götürüp beni fena halde haşladı. Yanımda o olmadığına polisle bir kez daha muhatap olursam bana sırt çevireceğini söyledi.

Deanna gitti, polis gitti, sonunda başıboş dolanan kalabalık da gitti. Fakat Joe hâlâ geri dönmemişti. Ve Muffy de...

Saat şu an sekizdi ve hâlâ flaş belleğin içinde ne olduğunu bilmiyordum. Bir şey uydurabilsem dahi bir bilgisayara erişimim yoktu. Elimde bir şey olmaksızın gidip Violet'ı rahat bırakmaları için onları ikna edebilir miydim? Şüphesiz ki öldürdüm ama Violet'ı bırakırlarsa bu sorun olmazdı.

Mutfak kapısının tıklatıldığını duydum ve kapı ben cevap veremeden açıldı. Joe yanında Muffy olmadan içeri girdi, harap olmuş görünüyordu. İçimdeki tüm öfke bir anda yüzeyden yükseldi ve onun üzerine atılıp göğsünü yumruklamaya başladım.

“Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum, Joe McAllister! Tutuklanmam için bana tuzak kurdun, senin yüzünden Muffy kayboldu ve onu bir daha asla göremeyeceğim. *Beni kullandın!* Sen ve Hilary zavallı, *aptal* Rose’a gülüp epey eğlenmiş olmalısınız! Benden hiçbir zaman hoşlanmadın! Sadece o saçma flaş belleği ele geçirmek için beni kullandın ve *onun içinde ne olduğunu dahi bilmiyorum!* Şimdi sayende öleceğim ve Violet’ı kurtarmak için zamanım bile yok. *Senden nefret ediyorum!*”

Önce ona vurmama izin vermiş olsa da ölmekten söz edince yumruklarımı kavrayıp göğsüne yapıştırdı. Haddinden fazla konuşmuştum.

“Hey, sakın ol. İçinde ne olduğunu bilmiyorum da ne demek? Flaş bellek nerede?”

“Şurada, Walmart poşetinin içinde.”

Çantamın yanında duran Walmart poşetine ulaşmak için beni bıraktı. “Rose,” dedi sesi panikle yükselirken. “Bu hiç açılmamış!”

“Biliyorum!”

“Bir bilgisayarın yoksa bilgileri ona nasıl yükleyeceksin? Flaş belleğin aslı nerede?” Poşeti masanın üzerine fırlattı.

“*Bilmiyorum!*” diye bağırdım.

“Eve zorla girip çıkmalarda çalınmış olabilir mi?”

“O belleğe hiçbir zaman sahip olmadım! Sloan’ın ziyaretinin düzenlendiği gece Daniel Crocker beni bulup koridorda sürükledikten sonra onu bu gece saat onda teslim etmezsem pişman olacağımı ima edene kadar o saçma bellekle ilgili hiçbir şey bilmiyordum!”

Joe mutfak sandalyesine oturdu, yüzü bembeyaz kesilmişti. “Ah, Tanrım.”

“Defol!”

İrkilerek başını kaldırdı.

“Evimden defol!” diye bağırdım histerik bir şekilde. “Defol!”

Ayağa kalkınca onu kapıya doğru ittim. Benden daha iri olabilirdi ama onu şok anında yakaladığım için şanslıydım. Geriye doğru sendeledi.

“Rose, sana yardım edebilirim.”

“Bana yardım edebilir misin? *Bana yardım edebilir misin?*” diye bağırdım bir ölüm perisi gibi. Komşuların beni duyabildiklerinden emindim ama bu umrumda bile değildi. “*Kulübeme bir tabanca bırakmak* gibi mi? Ve polise Sloan’ın cinayeti yüzünden tutuklanmama sebep olacak o isimsiz ihbarı vermek gibi mi? Köpeğimi kaybetmeme neden olman gibi mi? Bu tür bir yardımdan bahsediyorsun sanırım? Kahrolası yardımına ihtiyacım yok! Bana yardım etmeni istemiyorum!” Onu yumruklayarak ittim. “Defol! Defol! Hayatımdan defol!”

Kapıdan dışarı çıkarken tökezlese de düşmeden önce dengesini sağladı. “Rose, açıklamama izin ver.”

“*Buna açıkla!*” diye bağırıp kapıyı öyle sert çarptım ki çerçevesi sarsıldı. Her iki kilidi de kilitledim. Joe ismimi haykırarak kapıyı yumrukladı ama banyoya gidip yüzümü yıkadım. Hayatımı kurtaracak bir tür plan yapmam için bir saatten az zamanım vardı.

Bölüm Yirmi Üç

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Daniel Crocker'la kırmızı bir burun, kan çanağına dönmüş şiş gözlerle yüzleşemezdim. Ayrıca seksin Daniel Crocker'la iletişim kurmanın bir yolu olduğunu sanıyordum ve Violet'ı kurtarmak için sınırlı cephaneliğimden bunu çıkaracak kadar çaresizdim. Üzerime düşen neyse yapmalıyım.

Kıyafet seçimi bir sorundu. Daniel beni kırmızı elbiseyle görmeseydi ve tam karşısında salya sümük ağlamasaydı, bugün o elbiseyi giyebilirdim. Bunun yerine kot pantolon ve siyah sutyenimin üzerine dekolteli kolsuz ipeksi bir bluz geçirdim. Bunun kötü şöhretli bir bar olan Trading Post'ta işimi göreceğine karar verdim.

Topuklu ve topuksuz ayakkabı seçiminde ise topukluları tercih ettim. Bunlarla birinden koşarak kaçma şansım epey düşüktü ama seksi görünmemim belki bana bir faydası dokunurdu. Tanrı biliyor, olabilecek her türlü desteğe ihtiyacım vardı.

Titreyen parmaklarımla ambalajı açıp flaş belleği pantolonumun cebine soktum. Flaş belleği kontrol edeceklerinden kesinlikle emindim ve neden boş olduğuna dair nasıl bir açıklama getireceğime henüz karar vermemiştim.

Aynada son kez kendime göz attığımda hayrete düştim. Bunu başarabilirdim belki de.

Taksi çağırmak için mutfağa gittim. Taksiyle hâlâ cenaze hizmetlerinde bulunan arabamı almaya gidecektim ki bu, ekstra zaman gerektiren bir ayrıntıydı. Taksinin gelmesini beklerken dışarı çıktım, kaldırımda aşağı yukarı gidip gelerek ve adını seslenerek Muffy'yi aradım. Joe'nun beni duyup dışarı çıkmasından endişelendim ama bunu yapmadı; hem de oturma odası penceresinden dışarı baktığını görme rağmen. Cepte telefonumdan saate göz attım, dokuzu otuz beş geçiyordu. Hâlâ zamanım vardı ama bu yine de gerilme engel olmuyordu. Evin kapısını kilitledim ve kaldırıma adımlayarak taksiyi beklemeye devam ettim.

Beş dakika sonra Joe dışarı çıktı ve vahşi bir hayvanmışım da fazla yaklaşırsa kaçabilirmişim gibi bana doğru yavaş yavaş yürümeye başladı. "Rose?"

"Rahat bırak beni," diye homurdandım sokağın aşağısına doğru bakarak.

"Arabamı almaya mı gidiyorsun?"

"Taksi çağırdım."

Birkaç dakika daha bekledik. O kadar gergindim ki kusacağımı düşündüm.

"Gitme, Rose." Sesi öyle alçaktı ki onu zar zor duyabildim.

Yüzümü ona dönüp başımı salladım. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Boş bir flaş bellekle oraya gidersen neler olacağını biliyor musun?"

"Bundan sana ne? Beni rahat bırak!" Kaldırımında aşağı doğru yürümeye başladım. Dört kilometre kadar yürümem gerekseydi topuklu ayakkabı giymek o kadar da iyi bir fikir gibi görünmezdi gözüme.

Joe beni hafifçe dürttü. "Seni götürmeme izin ver."

"Nereye?"

"Arabana."

Durdum ve ona dik dik baktım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Rose, seni önemsiyorum."

Bu beni daha da öfkелendirdi. "Sakın! Bunu! Yapma!" dedim dişlerimi sıkarak ve dönüp yeniden yürümeye başladım.

"Tamam, kendimi suçlu hissediyorum. Bunu telafi etmeye çalışıyorum."

Durdum. Kulağa oldukça samimi geliyordu ve taksi hâlâ gelmemişti. Geç kalmanın bana hiçbir faydası dokunmamacaktı. "Peki." Döndüm ve gidip Joe'nun arabasına bindim.

Birkaç blok boyunca sessizce ilerledik.

"Bir planın var mı?"

Sessizliğimi korudum.

"Rose, o insanların *neler yapabileceğine dair* herhangi bir fikrin var mı?"

“Elbette. Oraya gitmemin nedeni de tam olarak bu zaten.”

Joe kırmızı ışıktaki durdu. “Bunu yapmana izin veremem.”

“Bu konuda söz sahibi değilsin. Şimdi ilerle.”

Birkaç blok daha gittik. “En azından bir plana ihtiyacın var. Ne olur, bana bir planın olduğunu söyle.”

“Kısmen bir planım var tabii.”

“Bu plan giyim tarzıyla yapabileceklerinle mi alakalı?” Cevap vermediğimde sözlerine devam etti. “Bu onun üzerinde işe yaramaz. Kaynağına güvenip ödeme yaparak çoktan kendini içinden çıkılmaz bir duruma düşürdü. Ortakları bu bilgiyi edinmek için tepesine binmiş durumda. Bu bilgiye sahip değilsen hiçbir şey seni kurtarmaz.”

“Öleceğimi zaten biliyorum. Bunu Violet’ı kurtarmak için yapıyorum.”

Neyse ki hâlâ cenaze hizmetleri servisinin boş otoparkında duran arabama yaklaştı. Motoru durdurup bana doğru döndü. “Rose, sana yalvarıyorum.”

“Bana hiçbir konuda yalvarma hakkın yok, Joe McAllister. Bana ihanet ettiğin an bu hakkı kaybettin. Tam olarak ne zamandı? Bana rastladığın gece?”

“Rose,” diye mırıldandı.

“Pekâlâ, benim için endişeleniyorsun, öyle mi?” dedim küçümseyici bir ses tonuyla. “Benimle gel ve korumam ol.”

“Yapamam.” Kafasını eğdi.

“Güzel, bu tam da düşündüğüm gibi bir cevap oldu,” dedim arabadan çıkmak için harekete geçerek.

Joe beni geri çekip kollarının arasına aldı. “Ölümüne sebep olacak bir şey yapmak üzereyim zaten, yine de burada öylece durup bunun önce senin başına gelmesine izin vermem.”

“Bırak beni!” dedim tutuşundan sıyrılmaya çalışarak.

“Rose! Seni kurtarmaya çalışıyorum! Şu inadı kes ve beni dinle!”

Hayatımı kurtaracaksa onu dinlemeye hazırdım.

“Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de bu şekilde giyinecek kadar zekisin. Crocker hoş görünen kadınlara bayılır. Görünüşün sayesinde sana daha yumuşak davranacak ki muhtemelen zaten bu yüzden hâlâ hayattasın ama istediği şeyi getirmediğini fark ettiğinde seni kesinlikle öldürecek.”

Kesinleşen ölümümle yüzleşmeme rağmen sakın kalmayı denedim. “Bu gece mi?” diye fısıldadım.

Ön camdan dışarı baktı. “Evet.”

Bunu sindirmeye çalıştım. “En azından Violet’ı kurtarabilecek miyim?”

“Bilmiyorum.”

Güçlkle soludum. Violet’ı kurtarmam gerekiyordu.

Joe bana doğru döndü. “Fikrini değiştirecek misin?”

“Violet’ı kurtarmak için en ufak bir şansım olmadığı sürece.” Kapının koluna uzandım.

“Bekle!” Sesi çaresiz geliyordu.

“Ne var?”

“Flaş belleği bana ver.” Kımıldamadığımı görünce çantamı alıp karıştırmaya başladı.

“Ne yapıyorsun? Onu bana geri ver!” diyerek çantamı ondan almaya çalıştım.

Paniğe kapılmış görünüyordu. “Nerede?”

Belleği cebimden çıkardım ama ona verme konusunda kararsızdım. Cebinden bir flaş bellek çıkarıp elime tutuşturdu.

“Bu asıl flaş bellek mi? Tüm bu süre boyunca *sende* miydi?” diye sordum.

“Hayır! Bu sahte. Seni bu gece korur ama yarın öğlene kadar sahte olduğunu anlayacaklardır.”

“Bunu neden yapıyorsun?” Ona güvenebileceğimden emin değildim ama verdiği flaş bellekte her ne varsa bende ki boş bellekten daha iyiydi.

“Gerçeğini mi istiyorsun, yoksa çakmasını mı tercih edersin?”

“Hiçbirini.” Kapıya döndüm.

“Bekle!”

Sıkımaya başlamıştı. “Geç kalacağım.”

Rahatsız görünüyordu. “Onun, yatağına girmesine izin vermemeye çalış.”

“*Pardon?*” Bunu beklemiyordum.

“Bunu deneyecek, hâlâ hayatta olmanın sebebi bu... ama yine de bundan kaçınabilirsin. Kafanı kullanmak zorundasın. Dedikodular onun yatakta epey sert olduğu yönünde. Sadece dikkatli ol.”

Bu bilgiden ötürü minnettar olsam da hissettiğim korku tetiklenmişti. “Teşekkürler,” diye fısıldadım.

“Rose,” dedi sesi çatlayarak. “Dikkatli ol.”

Hiçbir şey söylemeden arabadan çıktım ve kendi arabama doğru ilerledim. Joe ben uzaklaşırken otoparkta kaldı.

Trading Post, Highway 82 üzerindeydi ve Henryetta o kadar küçük bir şehirdi ki kamyonetler ve motosikletlerle yarı yarıya dolu olan ince çakıllı park alanına arabamı çekmem çok da uzun sürmedi. Arabadan çıkarken midem düğümlendi. Saat onu bir geçiyordu. Bir dakika gecikmişim.

Bara girerken derin bir nefes aldım ve gözlerimin loş, dumanlı ortama alışmasına izin verdim. Daniel mekânın karşı tarafında iki adamla birlikte bir masada oturuyordu.

Gösteri zamanı.

Masaya yöneldim ama televizyonda gördüğüm modeller gibi salınarak yürümeye çalıştım. Üstesinden gelip gelemeyeceğime ya da bir aptal gibi görünüp görünmediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Her iki durumda da Daniel Crocker gördüğü şeyden etkilenmiş görünüyordu.

Ölüm kısmını atlatabileceğimi fark ettim ama onunla yatma kısmından kurtulacağımdan oldukça şüpheliydim. Bunu gerçekten yapabilmeyi, sonuna kadar dayanabilmeyi umdum.

Daniel yanında duran sandalyeye kollarını attı ve beni tepeden tırnağa süzdü. “Güzel, nihayet buradasın, bebeğim. Ben de tam senden bahsediyordum.”

“Ah?” Onun karşısında duran boş sandalyeye oturdum ve ilgili görünmeye çalıştım. Flaş belleği kucağına fırlatıp oradan hızla ayrılmayı tercih ederdim ama gerçek flaş belleğe sahip olan kişi onu bir süredir bekletiyordu.

“Sana bir içki ısmarlamama izin ver. Seni Sloan’la gördüğümde şarap içiyordun.”

Sözlerindeki Sloan kısmını göz ardı ettim. “Şarap harika olur, teşekkürler.”

Daniel hemen yanındaki bir adama hızlı bir el hareketi yaptı. “Beyaz.” Adam bara doğru gitti. “Gelmeyeceğinden endişeleniyordum, bebeğim. Seni gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin.”

“Seni uzun bir süre hayal kırıklığına uğrattım.” Kaşlarımı kaldırarak gülümsedim. Ne kadar seksi ya da aptal görüldüğümünden gerçekten emin olmasam da Crocker’ın ilgisini çekmiş gibiydim. Altına ağ çekilmemiş gergin bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum kendimi.

Adam elinde bir kadeh beyaz şarapla geri döndü. Daniel’ın o gece ne içtiğini hatırlaması karşısında şaşkındım. Kadehten bir yudum aldım ve onaylarcasına gülümsedim.

Elim masada duruyordu. Daniel uzanıp elimi tuttu. Eli nemli ve sertti. Elimi hızla geri çekmemek için kendimi zor tuttum.

“Önce iş, sonra eğlence derler, Rose. Bu geceye uygun bir sözmüş gibi görünüyor.”

Onu gücendirmemek için elimi dikkatlice elinin altından çekip ayağa kalktım. Göğsümü dışarı çıkarıp belimi bükerek pantolonumun cebine uzandım. Bu gece onunla beraber olma gerçeği konusunda değil de hayatta kalma konusunda endişelenmem gerektiğini biliyordum. Crocker’ın gözleri bana karşılaştığı manzaradan hoşlandığım söylü-

yordu. Flaş belleği çıkarıp yavaşça masaya koydum ve ona doğru ittim.

Belleği alıp şarap getiren adama uzattı. O da diğer adama eliyle işaret etti. Adam flaş belleği alıp gitti. Daniel hemen yanındaki boş sandalyeye vurdu. “Kendimi çok yalnız hissediyorum. Gel de yanıma otur.”

Yanına oturdum ve kolunu omuzlarıma sardığında gerilmemeye çalıştım.

Ah Tanrım, bunu gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum.

“Öyle güzel kokuyorsun ki bebeğim. Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum.” Eğilip beni öptü, nefesi bira ve soğan kokuyordu. Daniel Crocker soğanı epey seviyor olmalıydı. Az da olsa hevesli görünmeye çalıştım ama bunu yaparken zorlandığımı fark etti.

“Gergin misin bebeğim? Gerilecek bir şey mi var? Yaktakta iyi olduğunu biliyorum. McAllister bundan çoktan bahsetti.”

Şaşkınlığımı dışa vurmadan edemedim.

Eli bacağıma, ardından uyluğumun iç kısmına kayd. “Kırılma. Senin kim olduğunu anladığımda McAllister’ı sana göz kulak olması için tuttum. Tabii seninle bu kadar yakından ilgileneceğini beklemiyordum.” Eli daha da içerilere kayd. Bacağımanın iç kısmını çimdikledi. Kot pantolonuma rağmen bu öyle sıkı bir çimdikti ki gözlerim doldu. “Ama artık benimsin.”

Kadehimi kavrayıp şarabımdan kocaman bir yudum aldım.

Flaş belleği alıp giden adam geri döndü ve Crocker'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Daniel sırtıttı. "Kutlama için buraya birkaç tekila getir." Yüzü sevinçle parlayarak bana doğru döndü. "Beni hayal kırıklığına uğratmadığın için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Adam misket limonu dilimleriyle dolu bir kâse ve bir tuzlukla birlikte altı bardağı getirdi.

"Daha önce tekila içmiş miydin?" diye sordu Daniel *shot* bardaklarının üçünü kendi önüne, üçünü benim önüme dizerken. Shot bardağı şarap ya da bira bardağından çok daha küçüktü ama buna rağmen diğerlerinden daha etkili olduğunu biliyordum.

"Hayır," dedim korku duyarak. Birkaç şişe bira Joe'nun üzerine atlamama neden olduysa bir kadeh şarap ve üç shot tekilayla Daniel'la ne yapardım kim bilir! Ama sonra bu işi yapmak zorunda kalacaksam içkinin biraz faydası dokunabileceğini düşünmeden edemedim.

Gözleri heyecanla parıldadı ama bu kesinlikle Joe'nun yüzünde belirdiğine şahit olduğum ifadeye benzemiyordu. "Sana öğretmeme izin ver," dedi pis pis sırıtarak. "Ama önce şarabını bitir."

Kadehi kafama diktim. Araba süremeyeceğimden eminim. Peki o zaman eve nasıl dönecektim?

Boş kadehi masaya bırakışımı izlerken kahkaha attı. "Keyifleneceksin. Tamam, şimdi ders zamanı. Sana göstereceğim, sonra kendin denersin, anlaştık mı?"

Başım hafifçe dönerken onaylarcasına kafamı salladım.

Sol elimi kaldırıp üzerini yalayınca irkilmeden edemedim. Fakat buna hazırlıklı olmalıydı çünkü kahkahalara boğuldu. Tuzluğa uzandı ve yaladığı tenime biraz tuz serpti. Tuzu yalarken gözlerini devirdi ve yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Hâlâ elimi tutmaya devam ediyordu. Diğer eliyle bir tek bardağı alıp bir dikişte kafasına dikti. Bardağı masaya çarparak bıraktıktan sonra da bir limon dilimi alıp emdi.

Gözlerini işveli olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle kısarık bana baktı. O an oradan kaçmak istedim. “Tadının çok lezzetli olduğunu biliyordum.” Elimini kaldırıp üzerini bir kez daha yaladı. “Sıra sende.”

Tekila içmeyi denerken zaten gerilecektim ama bunu Daniel Crocker’la yapacak olmanın dehşete kapılmama yetti. Crocker elimi tutmaya devam ederken kendi elini yüzüme yapıştırdığına gözlerimi kapatıp elinin üzerini yaladım.

“Şimdi tuz,” dedi homurdanarak.

Tuzluğa alıp elinin üzerine tuz serptim ve yine yaladım. Crocker o an gerçekten inledi.

“Şimdi dik kafana.” Bardağı dudaklarıma öyle bir bastırdı ki hazırlıksız yokalandığım için kusacak gibi oldum. Daniel bir dilim limonu ağzıma bastırdı. “Em şunu, bebeğim.”

Orada, masaya kusmamak için elimden geleni yaptım. Kalan iki tekilayı bir şekilde kafana diktiğimde ise açıkça dünyam dönüyordu. Alkele alışık olmamam, başımın dönmesi ve hissettiğim korku arasında bocalarken çok geçmeden midemdekileri boşaltacağını biliyordum. Çantamı kapıp ayağa kalktım ve bu ani hamleyle neredeyse yere düşecektim.

“Kusacağım.” Görünüşe bakılırsa tekila, bira gibi, bün-yemi fena etkiliyordu.

Daniel kahkahalara boğuldu. “Tuvalet şu tarafta.” Eli-ni koridora doğru salladı. “Sakin beni bekletme bebeğim.” Daniel’ın birkaç shot daha sipariş ettiğini duymamla göster-diği tarafa doğru fırlamam bir oldu. Alkol zehirlenmesinden ölecektim.

Kusmadan önce koridorun sonundaki tuvalete ulaşabil-dim. Buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Lavaboya eğil-dim ve ağzımı suyla çalkaladım. Yerimden doğrulduğumda aynada Joe’nun yansımısını gördüm, tam arkamda duruyor-du. Çılgılık atamadan, elini dudaklarıma sıkıca bastırdı.

“Şşş...”

Ona bir soru sormaya çalıştım ama eli yüzünden keli-melerim boğuk bir homurtudan farksızdı. Elini hemen in-dirdi. “Burada ne arıyorsun?” diye fısıldadım yüksek sesle.

“Şşş...” dedi. “Evde komik bir içicisin ama şu an odak-lanmana ihtiyacım var.”

“Bana kafamı kullanmamı söyledin, bunu deniyorum ama o kadar da kolay değil. Geri dönmemi ve o işi yeniden yapmamı bekliyor.”

“Hangi işi?”

“Tekila içmemi.”

“Kaç tane içtin?”

“Bir kadeh şarap ve üç shot tekila.”

“Kahretsin, neden bu kadar çok içtin?”

“Beni buna zorladığı için.” Yalpaladığımı hissettim.

Joe başı ağrıyormuş da bu şekilde acıyı uzaklaştırabilirmiş gibi avuçlarını kafasının iki yanına bastırdı. “Tamam,” dedi sonunda.

Ona öyle odaklanmışım ki sesini duyunca irkildim. “Tamam, geri dönüyorum?” İçeri girdiğimden daha da çok başımın döndüğünü hissederek kapıya yöneldim. Joe’ya baktım ve yüzüne doğru bir parmağımı salladım. “Bu arada, kurallara uymuyor.”

“Hangi kurallara?”

“İçki içme kurallarına.”

“Evet, Crocker kurallara uyan biri değildir. Buradan nasıl çıkacağım bulmaya çalışacağım.”

“Evime gidebilecek miyim?”

“Henüz değil. Bundan nefret ediyorum ama Crocker’ın yanına dönmen gerekiyor. Uzun süredir buradasın. Gelip seni kontrol edebilir ve şu an üstünlük sağlamaya daha çok ihtiyacımız var. Masaya geri dön, bir ya da iki shot daha iç ve yeniden kusacağın söyle. Seni burada bekliyor olacağım ama çantanı masada bırak ve sakın ismimi ağzından kaçırma. Bu bir sır, anlaştık mı?”

Başımı salladım.

“Tamam, dediklerimi yap, seni buradan kurtaracağım.” Dışarı çıkmama yardımcı oldu. Dengemi sağlamak için duvara tutunmak zorunda kaldım.

Daniel geri döndüğümü görünce heyecanlandı ve zaman kaybetmeden shot bardaklarına uzandı. İlk raundu birkaç kaba öpücükle tamamladık. Birinden öpüşme tek-

nîgi konusunda destek alması gerektiğini düşündüm. Ona Joe'dan ders alabileceğini söyleyebilirdim ama Joe'nun ismini ağzımdan kaçırmamamı tembihlediğini anımsadım.

Elinin üzerindeki tuzu yalarken bir görüntünün yaklaştığını hissettim. Joe'yu gördüm. bir araba garajında gibiydi ve bir katu taşıyordu. Sonra Daniel'in sesini duydum: Kız nerede. McAllister?

Görüntü sona erdiğinde neredeyse, "Beni arıyorsun," diyecektim ki Daniel bir limon dilimini dudaklarıma yapıştırdı. Bu kez masadan ayrılırken sorun yaşamadım ve çantamı masada bırakıp tuvalete doğru koşturdum. Joe beni orada bekliyordu. bir kabinin ardına saklanmıştı.

"Bu kez kaç tane içtin?" diye sordu ağzımı yeniden çalarken.

"İki."

"Acele etmeliyiz, fazla zamanımız yok." Bir pencereye doğru gitti ve camı açtı.

"Yine mi pencereden atlayacağım?" diye sordum fışıldayarak. "Bu ikinci olacak..." İlk denememin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini düşünmeye çalıştım "Birkaç gün içinde."

Joe pencereden baktı, ardından bir bacağı hızla dışarı çıkardı. Bunu o kadar kolayca yapmıştı ki.

"Daha önce ne zaman bir pencereden atladın?" Beni kendine çekti ve bacaklarımdan birini dışarı çıkardı.

"Sen kulübeme o silahı sakladıktan sonraki gece."

Kafamı eğdi ve diğer bacağımı da pencereden dışarı çı-

kardı. Bir motosikletin yanına iniş yaptık ve o an hatırladım. *Joe kulüheme bir silah saklamıştı. Kafama bir kask geçirdi.*

“Sana nasıl güvenebilirim?” diye sordum yüzüne bakıp beni ikna edecek bir şeyler ararken.

Diğer kaskı kafasına taktı. “Rose, ya bana güveneceksin ya da Crocker’a... hangisini seçmek istersin?”

Yukarıdakilerin hiçbirisi doğru görünmüyordu. “Seni.”

“İyi kız.” Joe motora binip bana kollarını uzattı. “Şimdi arkama geç.”

Bunu yaparken biraz zorlandım.

“Lanet olsun, bu kadar sarhoş olmanı beklemiyordum. Sıkı tutun, olur mu? Sakın beni bırakma.”

Ona cevap veremedim Joe motosikleti çalıştırdı ve park alanından hızla uzaklaştı.

Bölüm Yirmi Dört

Joe motosikleti öyle hızlı sürüyordu ki düne gitmek istiyor gibiydi. Kavrayışım birkaç kez kayınca kolumu dürttü ve ona sıkıca tutunmam gerektiğini hatırlattı. Fakat çok uyuydum, dahası motosikletin yarattığı titreşim beni uykuya sürüklüyordu.

Mahallemizi tanıdım ama Joe eve yönelmedi. Bunun yerine evlerimizin arka tarafında yer alan sokaktaki eski bir müstakil garajın önüne çekti ve motoru durdurdu.

“Neredeyiz?” diye sordum motosikletten otların üzerine düşerken. Garaja yıllardır araba girmemiş ve çakıl döşeli park alanını çimenler bürümüştü.

Joe diz çöküp kafamdaki kaskı çıkardı. “Burayı bir şeyler depolamak için kiralamıştım.”

“Motosiklet gibi mi? Bir motosikletin olduğunu bilmiyordum.” Çimenlerin üzerine sırtüstü uzandım. Gökyüzündeki yıldızlar etrafımda dönüyordu. Kendimi evrenin merkeziymiş gibi hissediyordum.

“İşte bu ben oluyorum, gizemli adam.” Garajın kapısını kaldırdı. Eski model, yukarı açılan bir paneldi.

“Bilmez miyim...” diye inledim gözlerimi yumarken. Etrafımda dönen yıldızlar üzerimde sersemletici bir etki yaratıyordu.

Onun motosikleti garaja soktuğunu, ardından kapıyı kapatıp asma kilidi taktığını duydum. Beni ayağa kaldırdı. “Hadi gel.”

Ayağa kalkmakta sorun yaşadım ve çimenlerin üzerinde topuklularla durmak pek de işimi kolaylaştırmadı; özellikle de bu haldeyken. Joe bunu benden önce fark etti ve eğilip ayakkabılarımı çıkardı. Ayakkabılarımı bir eline alıp diğer eliyle bileğimi kavradı. “Acele etmeliyiz. Fazla zamanımız yok.” Beni arka taraftaki ağaçlara doğru çekti ve aralarında koşmaya başladık. Tamam, koşmaya çalıştım diyelim. Bu o kadar da kolay bir iş değildi.

Joe yere çömeldi. “Sırtıma bin.”

“Neden?”

“Peşine düşecekler. Acele etmemiz ve eve ulaşmamız gerekiyor.”

Gerçekten acele etmek istemiyordum; o yüzden gelip kolayca beni bulabilirlerdi. Fakat Joe’nun bir planı varmış gibi görüldüğünden dediğini yerine getirdim. Evinin arka tarafındaki ağaçlara doğru koşup beni yere indirdi. Çiti geç-meme yardımcı olurken gözümün ucuyla kulübemi gördüm.

“Hey! Neden kulübeme o silahı sakladın?” Kelimele-rim niyetlendiğimden daha kırgın çıkmıştı.

“Kısa süre sonra sana her şeyi açıklayacağım. İlk başta önümüzdeki zorlu saati atlattırmamız gerekiyor.” Beni evinin arka tarafına yönlendirdi ve bir sinekliği kanıtarak çıkardıktan sonra pencereyi kaldırdı. “Üzgünüm, kibar olacak zamanım yok.”

Kafamı ve bedenimi pencereden içeri soktu. Üst kısmım içeri girdiğinde beni arkadan itince yere yığılıp kaldım. Nerede bulunduğumu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım ve Joe’nun yatak odasında bulunduğumu fark ettim.

Joe pencereden içeri girdikten sonra sinekliği takıp pencereyi indirdi. “Tamam, şimdi saklanman gerek.”

“Saklambaç oynamada pek iyi değilimdir.”

“Şanslısın, saklanman için çoktan bir yer ayarladım. Tek görevin *sessiz kalmak*.”

Beni koridora götürdü ve tavan arası merdivenini indirdi. Beni yukarı çıkarmaya çalıştığında donup kaldım. Joe beni tavan arasına saklayacaktı. “Orada pencere falan var mı?”

“Hayır.”

Kafamı öyle şiddetli salladım ki neredeyse merdivenden düşecektim. “Olmaz, bunu yapamam.”

Biraz daha yukarı çıkınca merdivende yan yana durduk. “Rose, korktuğunu ve bunun senin için ne kadar zor olacağını biliyorum ama bunu yapabilirsin. Bunu yapmak *zorundasın*. Hayatın buna bağlı. Şimdi, kımılma.” Beni yukarı itince korkumu dizginlemeye çalışarak basamakları çıktım.

Tavan arasının inşası tamamlanmamıştı ve döşeme kirişleri yalıtım malzemesiyle kaplıydı. Joe bir ipi çekince

alan tek bir çıplak ampulle aydınlandı. Evin ön tarafına bakan sol köşeye pek çok kutu yığılmıştı.

“O kutuların arkasına saklanacaksın. Zemin döşemesi olmadığından ve leş gibi sarhoş olduğundan bu biraz zorlu olacak. Fakat tetikte olmaya çalışırsan bunu başarabileceğini biliyorum,” dedi beni kutulara doğru yönlendirirken. Karanlık bir tavan arasında saklanmanın ölmekten daha iyi olduğunu söyledim kendime. Joe istediği şekilde beni kutuların arka tarafına yerleştirdi –kalçam bir kirişe yaslıydı, ayaklarım bir diğerine– ve ayakkabılarımı yalıtım malzemesinin üzerine koyduktan sonra tam karşıma çömeldi.

“Her ne olursa olsun, sakın buradan çıkma. Anlaştık mı?”

“Ne olacak?” diye sordum fısıldayarak, sesim titriyordu.

“Seni bulabilmek için her türlü şeyi yapacaklarama sen burada kal. Sakın dışarı çıkma, ne söylerse söylesinler. Anlaştık mı?”

Yaşlar görüşümü bulandırırken başımı salladım.

Joe gülümsedi ama bakışları üzgündü. Beni alnımdan öptü. “Her şey yoluna girecek. Sadece burada otur ve sessiz ol.” Sürünerek yanımdan ayrıldı ve beni karanlığa yuvarlayarak lambayı söndürdü. Kapıyı kapatınca kendimi kapana kısılmış hissettim. Kendi kendime böyle bir şey olmadığını, yalnızca saklandığımı söyleyip durdum. Aralarında fark vardı ve keşke o an bunu bilebilseydim.

Kısa süre sonra ön kapının yumruklandığını duydum. Midem kasıldı ve kalbim yerinden çıkacakmışçasına hızla çarpmaya başladı.

“McAllister! Kapıyı aç!”

“Hemen geliyorum!” diye bağırdı Joe.

Kapı duvara çarpmış gibi bir ses yükseldi ve bunu bağırmalarla boğuşma sesleri izledi. Sırtındaki ve omzumdaki tüm kaslar gerildi.

Kız nerede? sözlerini duydum güçlkle.

Ardından anlaşılmayacak kadar alçak sesli konuşmalar oldu ve bunu eşyaların fırlatılma sesleri takip etti.

“Aptallık yapmadığını umuyorum, McAllister. Neredesin, sürtük!” diye bağırdı bir adam.

Midem bulandı ve kısa süre önce içtiğim içkiler genzime kadar yükseldi. Altımdaki duvarlar sarsılıyor, ahşap kirişler titreşiyordu. Aşağı düşmemek için kirişleri sıkıca kavramak zorunda kaldım.

“Kız nerede?” Ses tavan arasında yankılandı.

Nefesim kesildi.

“Lanet olsun, nereden bilebilirim?” dedi Joe alaycı bir ifadeyle. Koridordalardı, hemen tavan arasına çıkan merdivenin altında.

Ellerimi ağzıma bastırarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Beni bulurlarsa Joe’ya ne yapacaklarını ancak hayal edebiliyordum.

“Onunla aranda bir şey olduğu sır değil. Kız nerede?”

Duvar bir çarpma sesiyle sarsıldı. Ardından bir homurdanma duyuldu.

“Sana söyledim. Aptal değilim.” Sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu. “Onu Crocker’a götürdüm ve aklını kullanmasını, is-

tediği şeyi ona vermesini söyledim. Ortaya çıkmadı mı?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Joe benim yüzümden dayak yiyordu. Bilincim giderek bulamıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum ama bayılmayı göze alamazdım.

"Evet, ortaya çıktı ama sonra sırta kadem bastı."

"Ne? O bir büyücü mü?" dedi Joe.

Duvara bir diğer çarpma sesi duyuldu, ardından yine bir homurdanma sesi yükseldi. Bu kez biraz daha uzun süreliydi. "Bana bak, Bay Ukala. Onun burada olduğunu biliyoruz."

"Nerede olduğunu bilmiyorum ve görünüşe bakılırsa onu burada bulamayacaksınız. Arabası park alanında mı? Evini kontrol ettiniz mi?"

"Arabası burada değil ve evini çoktan kontrol ettik. Crocker onu senin götürdüğünü düşünüyor."

"Tüm gece buradaydım. Bana inanmıyorsan gidip arabamın motorunu kontrol et. Saat ondan önce Rose'u arabasına bıraktığımdan beri kullanmadım. Onu almaya gitmiş olsaydım motor sıcak olurdu, ki Crocker'ın karşısına çıkmayacak kadar aklım başımda."

"Gidip kontrol edin," dedi adam ve birileri kapıyı açıp verandaya çıktı. Saniyeler sonra geri döndüler.

"Doğru söylüyor."

Zemine kuvvetli bir tekme indirdi.

"Kız nerede?" diye homurdandı adam.

"Sana bilmediğimi söyledim," diye karşılık verdi Joe da homurdanarak ama sesi nefes nefese çıkıyordu.

Şiddetli bir çarpma sesi, ardından Joe'nun homurdan-

masıyla altındaki ahşap kirişler titredi. Dudağımı ısırdım ve yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı.

“Crocker senin bu olaya bulaştığını öğrenirse öölürsün.” Birkaç saniye sonra kapı çarpılarak kapandı ve bir arabanın hızla uzaklaştığı duyuldu.

Şimdilik güvendediydim ama Violet için endişeleniyordum. Crocker’ın adamları beni bulmak için Joe’nun evine geldilerse bir sonraki durakları kesinlikle Violet’in evi olacaktı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Histeri içimde yükselirken boğazımı düğümlendi. Hafif bir nefes alıp yavaşça verdim. Ablamı kurtarmak zorundaydım ama Joe ne olursa olsun burada kalmamı söylemişti.

Sonunda Joe’nun silueti tavan arası açıklığında belirdi. “Sanırım artık güvendesin. Dışarı çıkabilirsin.”

“Joe! Violet’ı kurtarmam gerekiyor!” diye bağırdım zemin kirişleri boyunca sürünmeye çalışırken. Joe elini bana uzattı ve ustaca bir hamleyle beni basamaklara yönlendirdi.

“O işi çoktan hallettim. Üzgünüm, seni buraya tıkma-
dan önce bundan bahsetmem gerekiyordu ama seni sakla-
madan önce kapımda belirmelerinden korktum.”

“Ama nasıl? Ne zaman?”

“Her şeyi anlatacağım, sana söz veriyorum. Violet ve ailesi güvende, halanın evindeler.”

Son basamağa ulaştığımızda bacaklarım boşaldı. Ona doğru sendeledim. Joe beni kollarının arasına çekti ve bana sıkıca sarıldı.

“Teşekkür ederim.” Kafamı göğsüne bastırınca inledi-

ğini duyduğum sesleri hatırlayıp onun acı çektiğini hissederek geri çekilip yüzüne baktım. Joe'nun yüzü morarmış, gözleri şişmiş ve altdudağı patlamıştı. "Ah!" dedim uzanıp usulca yanağını okşarken. "Seni hırpaladılar. Üzgünüm."

Beni kollarının arasına çekti. "Sorun değil. Onun seni öldürmesine izin vermeyeceğim." Beni daha da sıkı sararken saçlarıma doğru derin bir iç çekti.

"Flaş belleği ona vermiş olsam bile beni öldürecek miydi?"

Joe cevap vermeden önce titrek bir nefes aldı, konuşurken sesi boğuktu. "Evet."

Titremeye başladım ve Joe beni yatak odasına götürdü. Bedenlerimiz birbirine yapışık halde yatağının kenarına oturduk. Kafamı omzuna yasladım ama bu kez ağlamadım.

"Violet'ı nasıl kurtardın?"

"Seni Crocker'la buluşmak için bırakmamın ardından onu aradım. Ona olabildiğince çabuk evden çıkmalarını ve halasının evine vardıklarında beni aramasını söyledim. Tüm bunlar geçene kadar orada güvende olacaklar."

"Tüm bunlar ne zaman sona erecek?"

"Yarın, yani bugün. Artık pazar oldu."

"Ne olacak?" diye sordum bilmek istediğimden emin olmasam da.

"Crocker ve küçük krallığı devrilecek."

"Nasıl?"

"Sana sonra anlatacağım. Tüm bunlar geçtiğinde."

Bunu normal karşılayabilirdim. "Crocker bana senin onun için çalıştığını ve bana göz kulak olduğunu söyledi.

Ona yatakta iyi olduğumdan bahsetmişsin.” Öfkem yüzeyin altında içten içe kaynıyordu ama Joe’nun ablamı ve beni kurtardığı, dahası bu yüzden hırpalandığı gerçeği gururumu gölgede bırakıyordu.

Joe iç çekti ve beni daha da sıkı sardı. “Evet, bunu yaptım ama görüldüğünden daha karışık. Ona seni öldürmemesi için sana göz kulak olacağımı söyledim. Flaş belleğin sende olduğunu düşünüyordu; bu yüzden ona hemen yan kapıda yaşadığımı ve belleğin nerede olduğunu bulabileceğimi söyledim. Ölürsen Crocker flaş belleğe asla sahip olamayacaktı. Elimden geldiğince uzun bir süre onu senden uzak tuttum ama daha önce de söylediğim gibi çaresiz bir durumda. Gerçek flaş belleğe sahip olan kişi onu kötü duruma düşürdü ve Crocker’ın bugün düzenlenecek büyük görüşmeden önce o bilgiyi edinmesi gerekiyor.”

“Bu yüzden beni her ne olursa olsun öldürebilirdi.”

“Öyle.”

“Ama o belleğe hiç sahip olmadım. Neden bende olduğunu düşündü?”

“DMV’de ona verdiği tepki yüzünden. Aradığı, gerçek belleğe sahip olan kişinin DMV’yle ilişkisi olduğunu biliyordu. Saçını ve giyim tarzını değiştirdin. Sonra para harcamaya başlayıp kendine yeni bir araba ve elmas bir yüzük satın aldın. Bunu görünce sana, yani gerçek flaş belleğe sahip olan kişiye, ödediği parayı harcadığını düşündü.”

“Onun bende olduğunu düşündün mü?”

İtiraf etmeden önce duraksadı. “Emin değildim.”

“Bunu nasıl düşünebilirsin?” dedim gücenmiş bir şekilde geri çekilirken.

“Pek çok nedeni var.” Beni yeniden kendine doğru çekti. “Özür dilerim, Rose ama o kadar çok kötü insanla muhatap oldum ki masumiyeti ispatlanana kadar artık herkesi şüpheli görür oldum.

“İlk kez annenin öldürüldüğü gece bir şeylerden şüphelendim. Ablana onun yerinde benim olmanı gerekiyordu dediğinde bunu oldukça tuhaf buldum. Ölmesi gereken kişinin sen olduğun konusunda öyle ısrarcıydın ki. O sırada senin DMV’de çalıştığını biliyordum ve bu şüpheli görüldü gözüme. Neden öyle söyledin?”

“Söylesem de bana inanmazsın.”

“Söylemeyi dene.”

“Önce sen benden hangi sebepler yüzünden şüphelendiğini söyle. Annemi öldürdüğümü düşündün mü?”

“Kabul etmem gerekirse, ilk başta düşündüm ama sonra birini öldürebilecek yeterliliğe sahip olmadığını anlamam fazla sürmedi. Fakat bana Crocker’la ilişkilendirebileceğim ipuçları vermeye devam ettin. Muffy’ye kalan dört günümde demen gibi, ki bu tarih Crocker’ın büyük görüşmesine denk geliyordu. O yüzden bilgi edinmek için sana yakın kalmaya çalıştım.”

Joe’nun Daniel Crocker için çalıştığı gerçeğini kabullenmekte zorluk çekiyordum. Bu çok fazlaydı. “Yani yalandı. Haklı çıktım. Yalnızca beni kullandın.”

Çenemi kaldırdı. “Hayır! Senden gerçekten hoşlanıyo-

rum. Evet, senden bilgi almaya çalıştım ama yalnızca hayatını kurtarmak için. Bununla birlikte, flaş bellek sendeyse, birinin seni kullandığını ya da seni buna zorladığını düşündüm; özellikle de Çin yemeği yediğimiz gece eski fotoğraflara bakarken o kadar üzgün görüldüğünde. Bana anlatırsan sana yardım edebileceğimi umdum.”

“Neden *bana* söylemedin?”

“Rose, nasıl anlatabilirdim? Crocker için çalıştığımı söyleseydim ve bana flaş belleği vermeseydin seni öldürürdü. Bana hiçbir şey anlatmayacağını, hatta benden kaçabileceğini biliyordum. Seni kaybetme riskine girmek istemedim.” Duraksadı. “Peki şimdi söyle bakalım, neden annenin yerinde olman gerektiğini söyledin?”

Tereddüt ettim. Ona gerçekten anlatabilir miydim? Hak-kımdaki gerçeği bilmesi gerekiyordu. “İlk karşılaşmamızda neden Daniel’in onu tanıdığımı sandığımı sormuştun bana, ben de sana bayıldığımı söylemiştim. Bayıldım çünkü bir görüntü belirdi.” Tepkisini ölçmek için duraksadım. İrkilmediğini görünce sözlerime devam ettim. “Görüntüler görüyorum. Diğer insanlarla ilgili, genellikle saçma şeyler. Arkadaşım olmamasının sebebi de bu. İnsanlar bir kaçık olduğumu düşünüyorlar. Çok fazla şey biliyorum ve bildiklerim yüzünden başkalarının işine burnunu sokan meraklı biri olduğumu sanıyorlar. Hilary’yle ilgili hiçbir şey bilmezken köpeği hakkında konuşmamın nedeni bu. Köpeğin arka bahçe çitindeki delikten dışarı çıkacağıyla ilgili bir görüntü görmüştüm.”

Joe ona bir dış perisi olduğumu söylemişim gibi görünüyordu.

“İnan ya da inanma, gerçek bu. Daniel Crocker o gün DMV’ye geldiğinde annemin kanepesinde kendimi ölü bulmamla ilgili bir görüntü belirdi. Sonunda ölen, annem oldu çünkü alışılmışın dışında, eve geç döndüm.”

“Bu, kulağa çılgınca geliyor, biliyorsun değil mi?”

“Sana neden anlatmadım sanıyorsun?”

“Dahası var mı? Açıkça görülüyor ki ölmedin.”

“Pazartesi günü bir görüntü daha belirdi. Normalde yaptığım aksine bu kez onu kabul ettim ve daha önce hiç karşılaşmadığım kadar uzun sürdü. Dünyaya yeğenim Ashley’nin gözlerinden bakıyordum ve bir cenaze törenindeydim. Ölüydüm. Haziranın on ikisinde öldüğüme dair bir yazı gördüm. Yani bugün.”

“Başka?”

“Başka bir görüntüyü Sloan’m cenaze törenine katıldığım ve Daniel’in beni köşeye sıkıştırdığı gün gördüm. Görüntüde ormanlık bir alandaydım ve alnımın ortasında bir kurşun deliği vardı. Ölüydüm.” Joe’nun gerçekten hayatımı kurtardığını fark ederek duraksadım. “Beni kurtarmasaydın başıma gelecek olan şey buydu.”

“Evet, muhtemelen. Peki neden oraya gittin?” diye sordu Joe. “Neden ilk görüntüde yaptığın gibi ikincide de değiştirmedin?”

“Annem öldüğünde o ilk görüntüyü bilerek değiştirmedim. İkincisinde ise elimde bana aynı şeyi işaret eden iki görüntü vardı ama bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Oraya gitmemin tek nedeni Violet’ı kurtarmaktı.”

“Bana neden anlatmadın? Sana yardım edebilirdim.”

“Çünkü sana güvenmiyordum. O silahı kulübeme sakladığım ve Sloan hakkında benden bilgi koparmaya çalıştığım biliyordum. Ayrıca cuma gecesi Hilary’nin sesli mesajını dinledim ve...”

Beni saran kolları gerildi. “Bu yüzden dün sabah benden korktun.”

“Evet.”

İkimiz de ne diyeceğimizden emin olamayarak sessizce oturduk.

Sonra kulübedeki silah aklıma takıldı. “Joe, Sloan’ı sen mi öldürdün?”

“Hayır, Rose. Sloan’ı ben *öldürmedim*.”

“O zaman Sloan’ı öldüren silahı nereden buldun?”

“O, Sloan’ı öldüren silah değildi ama aynı kalibreydi.”

“Neden onu kulübeme koydun?”

“Seni oyuna getirmek için.”

“*Neden böyle bir şey yapmak istedin ki?*” Kollarından sıyrılmaya çalıştım ama beni sıkıca tutmaya devam etti.

“Seni kurtarmak için. Perşembe gecesi yanından ayrıldıktan sonra Crocker benden bilgi almakta ısrarcıydı. Cuma günü seni bulacağını ve sana cumartesi gecesine kadar zaman tanıyacağını söyledi. Yedek bir plana ihtiyaç duydum, o yüzden de kulübene o silahı sakladım. Crocker’la buluşmaya kararlı olduğumu fark ettiğimde, özellikle de Walmart’ta kaçmaya çalıştıktan sonra polisi arayıp isimsiz bir ihbarda bulundum. Onlara Sloan’ı vuran silahın kulübende saklı ol-

duğunu söyledim. Onun gerçek silah olmadığını ortaya çıkaran dek birkaç gün seni hapiste tutacaklarım düşündüm. Tutuklanmanı istemiyordum ama bu, Crocker'ın seni öldürmesinden çok daha iyi bir seçenektir.”

Beni çılgına çevirse de onu anlıyordum. “Muffy eve döndü mü?”

“Hiç görmedim. Geceyi dışarıda geçirdim. Onu içeri almak için burada olmadığımızdan gelip gitmiş de olabilir.”

“O gitti...” dedim, gözlerim dolarken sesim çatladı.

“Eve geri dönebilir. O küçük köpek seni seviyor. Yalnızca, tüm o kargaşadan korktu. Gerçekten çok üzgünüm. Kaçacağı aklımın ucundan dahi geçmemişti. Biliyorsun, onu bulmayı denedim.”

“Biliyorum, gördüm. Teşekkür ederim,” dedim burnumu çekerek. “Peki Crocker'ın adamlarını peşime takacağını biliyorsan neden buraya geri döndük? Neden sadece kaçıp gitmedik?”

“Çünkü bugün düzenlenecek o büyük görüşmeye katılmam gerekiyor.”

“Neden?”

“Sadece katılacağım.”

“Yani sen gerçekten bir suçlusun. Adalet hissine sahip bir suçlu olabilirsin ama yine de suçlusun.”

Joe gözlerini kısıp bana uzun uzun baktı. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Düşünmek istemiyorum ama sonuçta Crocker için çalışıyorsun. Bu da seni suçlu kılıyor.”

“Belki de Crocker için çalışmamın başka nedenleri vardır. Bugün ortaklarıyla gerçekleştireceği o büyük görüşmeden sonra bunu artık yapmak zorunda kalmayacağım.”

“Söz mü?” diye sordum sesime yansıyan umutlu tınıya mani olamayarak. Sevgilimin bir suçlu olduğu gerçeğine adapte olmakta zorlanmama rağmen Joe hayatımı kurtarmıştı ve az önce bana bu işe karışmayacağını planladığını söylemişti.

Sevgili. Bu da nereden çıkmıştı? Listemi hatırladım ve gülümsedim. “Listemde yer alan bir maddeyi daha gerçekleştirdim. Motosiklet kullan.”

“Geriye hangileri kalıyor? Kendine bir sevgili bul ve yağmurda oyun oyna.”

“*Ve bir adamla daha fazla şey yap.*”

“Sana söyledim, onu çoktan hallettin.”

“Pek sayılmaz.”

“Yağmurda ne zaman oyun oynadın peki? Neredeyse iki haftadır yağmur yağmıyor?”

“Henryetta’nın yeni fiskiyeli parkında, Violet ve çocuklarla birlikte.”

Kafasını salladı. “Bu sayılmaz. Gerçek yağmur olmalı.” Beni öptü ve öpücüğü yine her şeyi unutmamı sağladı. “O halde listede hayata geçmeyen tek bir şey kaldı, bu da yağmurda oyun oyna maddesi çünkü kendine bir sevgili bul maddesiyle ilgilenmeyi gerçekten çok istiyorum.”

“Daniel Crocker’dan çok daha iyi öpüşüyorsun.” diye mırıldandım geri çekildiğinde. Gözlerinde beliren ifade bu kıyaslamadan hoşlanmadığını ortaya koyuyordu.

“Yarın kaçta işte olman gerekiyor?” diye sordum ayağa kalkıp pantolonumu çıkarırken.

“On bir buçukta.” Tişörtümü çıkardığımı görünce gözleri kocaman açıldı.

Saate göz attım. “Sabahın üçü olmuş. Kafanı toparlamak için biraz uyumaya ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum.”

“Seninle uyumak epey zorlu olacak,” diye mırıldandı beni yatağa çekerken.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü uyumayı düşünmüyorum.”

Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. “O halde hadi uykunu getirecek bir şeyler yapalım.”

Ve böylece on beş numarayı sonunda gerçekleştirdim.

Bölüm Yirmi Beş

Saat sekize doğru uyandığımızda Joe yerinde duramıyordu. Crocker'ın büyük görüşmesiyle ilgili nasıl bir plan olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bana bunu anlatmayı reddediyordu.

Yemek yapmada yetenekli olduğumu kanıtlamak adına kahvaltıda Fransız usulü kızarmış ekmek hazırladım. Fakat Joe bir şeyler yiyemeyecek kadar endişeliydi. Birkaç kez izin isteyerek odasına gitti ve birileriyle telefonda konuştu. Bana evde kalmamı ama pencerelere kesinlikle yaklaşmamı söyledi. Bir şekilde dışarı çıkacağımdan korkuyordu. Muffy hâlâ eve geri dönmemişti.

On buçuğa doğru koltuğa, hemen yanıma oturdu ve Discovery Kanalı'nda yayınlanan çayır köpekleriyle ilgili bir belgeseli izlemiş gibi göründü.

“Gördüğün görüntüleri düşünüyordum,” dedi elimi tutarak. “Onları *çağırabiliyor* musun?”

“Hayır, birden yaklaştıklarını hissediyorum. Onlarla her

zaman mücadele ettim, yalnızca bir kez, Ashley'nin odasında-
ken durumu kabullendim ve daha ayrıntılıyla karşılaştım."

"Çağırmayı hiç denedin mi peki? Gerçekleştirmeyi?"

"Hayır, annem onları şeytan çarpmışın teki olduğumun
bir işareti olarak görürdü."

Joe burnundan soludu. "Annemi tanımadığıma memnu-
num. Sen şeytan çarpmışın teki falan *değilsin*."

Sabaha karşı Joe'yla seviştikten sonra bundan o kadar
da emin değildim.

"Neden denemiyorsun..." dedi tatlılıkla. "Benim üze-
rimde?"

Sersemledim. Bu zamana kadar görüntülerin hiçbir fay-
dasını görmemiştim. Neden böyle bir şeyi yapmayı isteyecek-
tim ki?

"Hadi, sadece dene. Yapman gereken ne? Bana dokun-
mak mı?"

"Hayır, o şekilde olmuyor. Birden yaklaştığını hissediy-
yorum. Başkalarını, onların gözünden görüyorum. Daniel
Crocker'la karşılaşmamda yaşadığım bir ilkti. Bu zamana
dek ilk kez bir görüntüde kendimi gördüm ve ilk kez gerçek-
ten o kadar kötü bir şey gördüm. Genelde biri anahtarlarını
nerede unutmuş tarzında şeyler görürüm."

"Kulağa faydalı geliyor."

"Sıkıntı verici bir şey çünkü her ne görüyorsam o an
dile getiriyorum."

"Bana Hilary'nin köpeğinden bahsettiğin zamanki gibi."

Başımı salladım. Hilary'yi düşünmek istemiyordum
ama bilmek zorundaydım. "Hilary senin kız arkadaşın mı?"

“Hayır, aramızda yalnızca bir iş ilişkisi var.”

Bunun nasıl bir anlama geldiğini merak etsem de tek kelime etmedim.

“O halde ne duruyoruz?” dedi Joe. “Hadi deneyelim.”

“Ne?” dedim kafam karışarak. “Bir görüntü mü çağıracağım? Bilmiyorum... bunu nasıl yapacağımı dahi bilmiyorum.”

“Başkalarını, onların gözünden gördüğüne göre, bana odaklanabilirsin belki de.”

“Tamam,” diyerek durumu kabullendim bunu hiç istemesem de. Bacak bacak üstüne atmış otururken koltukta dönüp onun yüzüne baktım ve ellerini ellerimin arasına aldım. Gözlerimi yumdum ve Crocker için çalışan Joe’yu ve bugün düzenlenecek büyük görüşmeyi düşündüm. Odaklanmakta gerçekten zorlandım ve Joe’nun yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım. Kafamın içinde hafif bir karıncalanma oldu. Ve sonra bir görüntünün yaklaştığını hissettim. Joe’nun ellerini sıktım ve odaklanmayı sürdürdüm.

Bir depo gördüm. Bir garaja benziyordu. İki adam küçük paketler taşıyorlar ve onları bir nakliye kamyonuna yüklüyorlardı. Crocker ve diğer adamlar görüş açısına girince bir duvara toslamışım gibi bir hisse kapıldım, Crocker’ın yüzü tam karşımdaydı.

“Bu son şansın, McAllister. Bana kızın nerede olduğunu söyle yoksa seni öldürürüm.”

Crocker bir silah çıkarıp alınma dayadı.

“Bilmiyorum,” dediğini duydum Joe’nun.

Ardından bir silah sesi duyuldu ve her yer karardı.

“Seni öldürecek,” diye fısıldadım. “Benim yüzümden.”

Joe’nun şaşkın bakışlarıyla karşılaşarak gözlerimi kocaman açtım. O an ifadesi değişti ve, “Bunu deneyebileceğini biliyordum,” dedi amansız bir şekilde.

“Biliyor muydun?” diye sordum duyduklarıma inanamayarak.

“Aklımdan geçmişti.”

“O zaman neden bunu yapıyorsun? Gitme!”

“Çünkü önemli bir şeyin gerçekleşmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalabileceğimi düşünüyorum. Gitmezsem tüm o geçmiş ayların çabası ve Sloan’ın ölümü boşa gitmiş olacak.”

“Ama seni benim yüzümden öldürecek. Crocker beni istiyor ve nerede olduğumu senin bildiğini düşünüyor. Belki de ona teslim olmam gerekiyordur.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Ona kaçtığımı söyleyeceğim ve bu işe bulaştığını düşünmeyecek.”

“Kesinlikle *olmaz*.”

“Sen ortaya çıkmadan önce bunu yaparsam belki de o önemli şeyin gerçekleşmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalabilirim.”

“Bu, tartışmaya açık bir konu değil, Rose. Muhtemelen seni gördüğü an incitecek. Tabii gördüğü an seni vurup öldürmezse. Onu tam iki kez utandırdın.”

“Ama seni benim yüzümden öldürecek.”

“Hayır, öldürmeyecek.”

“Onu gördüm!”

“Gördüğün her görüntünün gerçekleşmediğinin canlı bir kanıtısın. Rose, sırf kafanın içinde öyle bir görüntü canlandı diye gitmemelik yapamam.”

“Denememi isteyen sendin,” dedim verdiği tepkiye kıvrılarak.

Joe kollarının arasına çekip beni öptü. “Bu evden seninle tartışarak ayrılmak istemiyorum.”

“O zaman gitme.”

Joe iç çekerek ayağa kalktı. “Pencerelerden sakın bakma. Ben geri dönene kadar sakın dışarı çıkma. Başıma bir şey gelirse, Hilary senin burada olduğunu biliyor ve gelip seni kendi evine götürecektir. Kapıyı sakın başka birine açma.”

“Kulağa hapse tıklımışım gibi geliyor.”

“Endişeli olduğum sürece, evet. Gel buraya.” Ellerimi tutup beni koltuktan kaldırdı. “Bana şans öpücüğü vermeye ne dersin?”

Ona gitmesi gerektiğini unutturacak bir öpücük vermeye çalıştım ama işe yaramadı. Joe ön kapıya doğru ilerledi.

“Lütfen dikkatli ol, Joe,” dedim boğazıma bir yumru otururken.

Bana bakmak için döndü. Yüzü Rushmore Dağı’na aitmiş gibi görünüyordu, ifadesi kararlılıkla sertleşmişti. “Hâlâ yağmurda oyun oynaman gerekiyor,” dedi hınzır bir şekilde gülümseyerek. “Bunu seninle yapmak istiyorum. Sakın ben-siz bunu gerçekleştirmeye kalkma, olur mu?”

Bir şey söyleyip gözyaşlarına boğulmaktan korkarak başımı salladım.

Ve Joe gitti.

Oturma odasını ileri geri arşınlamaya başladım. Saate baktım. Aradan yalnızca on dakika geçmişti. Joe'nun dönmemesinin ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir saat bulabilirdi ya da on. Hayal kırıklığına kapılarak kendimi onun koltuğuna bıraktım, Joe geri dönmenden önce çılgına döneceğimden emindim.

Sonra bir havlama sesi duydum.

Hızla yerimden doğruldum. Ses arka bahçeden geliyordu. Joe'nun yatak odasına girip pencereden dışarı baktım. Kulübemin yakınında, bahçeye fırlatılmış eşyaların köşesinde Muffy durmuş, havlıyordu.

Muffy asla havlamazdı. Peki neden kulübemin oradaydı? Gül çahlarının yanına doğru gitti ve havlayıp kan donduran sesler çıkararak inledi.

Kararsızlıktan ve sinirden midem kasıldı. O köpek benim her şeyimdi. Ya yeniden kaçarsa? Onu orada öylece bırakamazdım.

Ön tarafa koştum ve perdelerin arasından dışarıya göz gezdirdim. Sokakta tek bir araba ya da şüpheli görünen hiçbir şey yoktu. Bu riske girmeli miydim? Yakalanırsam Crocker, Joe'nun bana yardım ettiğini anlayacaktı.

Yatak odası penceresine geri döndüm. Muffy havlamayı kesmiş, gül çahların yanındaki kurumuş ot serpiştirilmiş zemine uzanmış beni bekliyordu. Döndüğünde kalçasında, kürküne bulaşmış kırmızı lekeyi seçebildim. Kanıyordu. Yanına gitmem gerektiğini biliyordum. Sorun, kendimi ele vermeden onun yanına nasıl gideceğimdi.

Arka pencereden dışarı çıkacaktım.

Son birkaç gün içinde pencerelerden atlama konusunda epey bir şey öğrenmiştim; o yüzden ilk denediğim güne nazaran daha hızlıydım. Ayaklarımın üzerine iner inmez bedenimi evin duvarına yasladım. Koyu renkli yağmur bulutları yaklaşıyor ve Joe'nun bahçesini benimkinden daha da fazla gölgelere boğuyordu. Arka bahçeyi koşarak geçebilir ve büyük ihtimalle dikkat çekmeyebilirdim. Sonra ağaçların arasına dalabilir ve bahçemin arkasına ulaşarak Muffy'yi kurtarabilirdim.

İlk kısım mükemmeldi. Joe'nun bahçesinin ucuna hızla koşturdum ve bir metreyi geçen çiti gerçekten aştım. Ayak-kabılarımı giymemiş olmam işime yaradı. Gecedен kalma kıyafetlerimi üzerime geçirirken, topukluların doğal yaşamda koşmak için elverişli olmadığını fark etmiştim.

Doğruca gül bahçeme çıkmayı hedefleyerek ağaçların arasına daldım. Mesafe neyse ki fazla uzun değildi. "Muffy!" diye seslendim. Kafasını çevirip bana baktı ama hâlâ kafasını aşağıda tutuyor ve inliyordu.

"Muffy!"

Seslenişimi göz ardı etmeye devam etti ve silahı göm-düğüm yeri kazmaya başladı. Muffy o silahı almamı mı istiyordu?

Çılgınca olduğu kadar iyi bir fikir gibi göründü gözüme.

Onun üzerine atıldım ve önce kalçasını kontrol ettim. Sol tarafı kurumuş kan lekesiyle kaplıydı ama yarası taze görünmüyordu. Biraz daha yakından bakmaya çalışınca ar-

ka bacaklarını savurup yüzüme çamur bulaştırdı. Onu serbest bıraktım ve ellerimle toprağı kazmaya başladım. Neyse ki Muffy benim yerime güzel bir başlangıç yapmıştı. Otuz saniyeden daha kısa bir süre içinde çanta elimdeydi.

“Ne oldu yine, Muffy?” diye sordum geldiğim yoldan dönmem gerektiğini düşünürken. Muffy’yi Joe’nun yatak odası penceresinden içeri itebileceğimi sanıyordum.

Muffy inledi ve ağaçların arasına doğru koşturdu. Onu Joe’nun evine doğru tatlı sözlerle çekmeye çalıştım ama gölgelerin arasına uzandı ve yeniden inledi.

Kafasını okşayarak yanma çömeldim. “Ne var, Muffy?”

İşte o an Joe’nun evinin kapılarının yumruklandığını duydum. Ağaçların gölgeleri arasına saklanarak yere uzandım. İki adam yan taraftaki kapıyı yumrukluyordu ve içlerinden biri kapıya şiddetli bir tekme indirdi. Titreyerek Muffy’ye sarıldım. Köpeğim geri dönüp havlamasaydı şu an evde olacaktım. Birkaç dakika sonra yan kapıdan içeri giren iki adam dışarıya yanlarında iki adamla birlikte çıktı. Biri elinde topuklu ayakkabılarımı tutuyordu. İki ayrı arabaya binip hızla uzaklaştılar.

Bu, Joe için ne anlama geliyordu?

Muffy’nin kafasını okşayarak yerimden doğruldum. “Beni kurtardın, Muffy. Şimdi de gidip Joe’yu kurtaracağız.” Sorun şu ki, bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Oraya arabasız nasıl gideceğimi dahi bilmiyordum ama daha önce hiç ateş etmesem bile bir silahım vardı.

Silahı kendimden uzak tutarak çantadan dikkatlice çı-

kardım. Kurşunların döner silindirli yuvasını bulamayınca, o tür silahların tarih öncesinde kullanıldığını hatırladım. Kablolulu bağlantı satın almadan önce izlediğim televizyon programlarının çoğunda bunlara rastlamıştım. Silahın alt kısmını inceledim ve birkaç beceriksiz denemeden –ve kabul etmeliyim, savurduğum birkaç küfürden– sonra kurşunların saklı olduğu yuvayı açtım. Dolu görünüyordu.

Şimdi Joe’yu kurtarabilirdim. Evime giren adamın kullandığı siyah pikabı hatırladım. Weston’s Garage. Bu, başlangıç için iyi bir seçenek gibiydi.

Weston’s Garage, Trading Post’u geçince, Highway 82’nin dışında ve kırsal alana uzanan yolun bir kilometre kadar aşağısında eski bir hurda deposuydu. Bir seferinde babamla birlikte oraya gitmiştim, o zamanlar on üç yaşında falandım. Nakliye kamyonları ve traktörlerle çalışıyorlardı. Earl Amca, babamdan ellerinde eski biçerdöverinin bir parçası olup olmadığına bakmasını rica etmişti. Depo etrafına saçılmış eski tarla malzemeleriyle oldukça korkutucu bir yerdi. Söz konusu şartlar altında şu an gözüme daha da korkutucu görünebileceğini sanıyordum.

Öncelikle oraya nasıl gireceğimi bulmam gerekiyordu. Anahtarlarım yoktu, arabam yoktu, ehliyetim yoktu ve param yoktu. Bu bir sorun olabilirdi.

Ayağa kalkıp evime doğru yürüdüm. Ayakkabıya ihtiyacım vardı ve bu kısmı hallederken ulaşım sorunun hakkında düşünebilirdim. Şansıma, Daniel Crocker’ın adamları evimin kapısını çoktan açmışlardı.

Adamları kibar olma konusunda bir iki şey öğrenebilirlerdi. Evim en ince ayrıntısına kadar darmadağınktı. Perşembe günü eve giren adam bir şeyin peşindeydi, bu kez ise adamların niyeti belliydi. Temizlik servisine yeniden para ödemem gerekecekti ve bu beni oldukça öfkелendirdi.

Spor ayakkabılarımı bulup giydim ve koşarak dışarı çıktım, Joe'yu nasıl kurtaracağımdan hâlâ emin değildim. Mildred'in eski model Cadillac'ı park alanında duruyordu ve aklıma bir fikir geldi. Muffy peşime takılırken sokağı koşarak geçtim ve yaşlı kadının kapısını çaldım. Mildred'in yan komşusu Opal kafasını dışarı çıkardığında neredeyse vazgeçmek üzereydim.

"Mildred kilisede, tatlım. Öğleden sonra dönmüş olur."

"Ama arabası park alanında."

"Oğlu gidip alacak." Opal ayak kısımlarına floresan renkli tenis topları taktığı yürütecine yaslanarak evinin verandasına çıktı.

1974 model beyaz Cadillac'a özlemle uzun uzun baktım. Tam bir tanktı. Mildred'in anahtarları kontağın üzerinde bıraktığını biliyordum. Aklıma şeytani bir fikir geldi.

"Arabam tamirhanede ve Mildred bana arabasını kullanabileceğimi söylemişti. Bu sabah kiliseye gideceğini tamamen unutmuşum, ona yeniden teşekkür etmek istiyordum. O zaman ben yola çıkayım, ona sonra teşekkür ederim." Sürücü kapısına çoktan yönelmiştim.

"Emin misin?" diye sordu Opal, kafası karışmış görünüyordu. "Mildred kimseye arabasını vermez."

“Biliyorum! Ne kadar şaşırtıcı, değil mi?” Kapıyı açınca Muffy içeri zıpladı. Bu noktada onu ardımda bırakmak doğru gelmiyordu.

Opal, köpeğimi işaret etti. “Mildred’in arabasına hayvan girmesine izin vermediğini sanıyordum.”

Anahtarı çevirmemle motor kükredi. “Teşekkürler, Bayan Opal. Size de iyi günler!”

Park alanından çıkarken arkamdan seslendi. Muffy’ye döndüm. “Yedi Ölümcül Günah’ı tam on ikiden vurduğum ve şimdi On Emir’i ihlal etme kısmına geçiyorum. Artık kesinlikle cehenneme gideceğiz.”

Muffy çenesini kaldırdı ve kafasını çevirerek bana cevap verdi. Araba kaçırma olayıyla hiçbir ilgisi olmadığını bana anlatmaya çalıştığından emindim. Bu suçu üstlenme izin verebilirdi.

On dakika içinde Weston’s Garage’ın yer aldığı kırsal alana uzanan yola ulaştım. Trading Post’u geçtim, Nova’m hâlâ park alanında. Anahtarlarım olsaydı kendi arabama geçebilirdim. Şerit değiştirirken bir transatlantik kullanmaya alışkın değildim.

Bir planım yoktu ama sürpriz unsuruna ihtiyaç duyacağımın farkında olacak kadar zeki idim. Her ne kadar depoyu bununla yıkabilecek olsam bile Titanik’i ön kapılarından doğrudan içeri süremezdim. Son gördüğümde oldukça eski metal bir yapıydı, çöktü çökecek gibi görünüyordu. Bir ya da iki güçlü darbeye depo yerle bir olabilirdi ama Joe içerideydi ve bu riski alamazdım.

Kırsal alana uzanan yolun iki yüz metre kadar aşağısında döndüm ve aracı otobana bakacak şekilde oraya park ettim. İçgüdülerim bir kaçış planına ihtiyaç duyacağımızı söylüyordu.

Mekânın dışında makineli ya da av tüfekli adamlarla karşılaşmayı bekliyordum. Fakat karşılaştığım tek şey, son gördüğümünden daha da paslı ve –tetanos riskinin farkına varabilecek kadar büyük olduğum için– daha da tehlikeli görünen traktör parçalarıydı.

Silahımı sıkıca kavradım. Deponun iki tarafını ağaçlar çevreliyordu. Yapının arkasıyla ağaçlar arasında kalan devasa park alanına küçük bir kalıp kekin üzerine serpiştirilmiş çesine nakliye kamyonları saçılmıştı. Giriş tarafındaki park alanında ise birkaç lüks araba duruyordu. Crocker'ın iş ortakları, diye geçirdim aklımdan.

Son yirmi dört saatlik zaman diliminde ağaçlık alanlar işimi epey kolaylaştırmıştı; bu yüzden bildiğim şeye uyacaktım. Muffy bana eşlik etmek için ısrar etti ve ben tam kapıyı açarken arabadan dışarı atladı. Ona gelebileceğini ama sessiz durması gerektiğini söyledim. Bu, aptalca görünüyor olablirdi ama ona herhangi bir şey söyleme ihtiyacı duymuştum. Saatlerimiz eşzamanlı olamazdı. Ceptelefonu kullanmaya başladığımda kendiminkini takmaya son vermiştim.

Ağaçların arasında bitmiş çalıları sürünerek geçerken zehirli bir sarmaşığa denk gelmemek için dua ettim. Deponun doğru yer olduğundan hâlâ emin değildim, ta ki Joe'nun arabasının arka tarafa park edilmiş olduğunu görene kadar. Dışarıda koruma olmamasını tuhaf buldum.

Alanın etrafı tel örgülerle sarılıydı. Tırmanabileceğimi düşündüm ama Muffy bunun asla üstesinden gelemezdi. Bununla birlikte pencerelerden atlama konusunda ustalaşmış olsam da tel örgüler hâlâ dilek listemde yer alıyordu. Bir açıklık arayarak alanın etrafında yürümeye başladım. Muffy arka tarafa doğru, her ikimizin de altından sürünerek geçebileceği kadar geniş bir açıklık keşfetti. Onunla yüzleşmek için çömeldim.

“Benimle gelmenin o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Muffy. Belki de beni burada beklemelisin.” Yine de içten içe yanımda olmasını umuyordum.

Tel örgüyü kaldırdım ve önce Muffy sürünerek içeri girdi. Açıklıktan emekleyerek geçtim ama metal örgü bir yanıma sıyırdı. Bugüne dair alacağım hasar en azından bu olacaksa kendimi şanslı sayabilirdim. Bir sonraki adımda ne yapacağımızı düşünürken hemen bir nakliye kamyonunun arkasına saklandık. Ön kapıya doğru gidemeyeceğim için arka taraftan sessizce dolanmak en iyi seçenekmiş gibi görünüyordu.

Park alanım koşarak boydan boya geçtik ve köşesine kadar yapı boyunca yürüdük. Arka duvarın ortasında yer alan açık kapılar bir kamyonun girebileceği kadar genişti. Hemen yanımda, bir tuğlayla desteklenerek aralık bırakılmış metal bir kapı vardı. Biraz yaklaşıp içeri şöyle bir baktım. Plastik kaplarla dolu metal raflar odaya sıralanmıştı. Kimseyi görmeyince derin bir nefes aldım ve kapıyı içeri girebileceğim kadar açtım. Muffy peşimden içeri girdi.

Rafların kenarından ilerleyerek odanın ortasına doğru

yürüdüm. Karşı duvarda odayı bölermiş gibi görünen bir kapı vardı. Yanında yere çömeldim ve kapıyı açıp üç santimlik aralıktan dışarı baktım. Burası daha geniş bir odaydı ve Joe'yla ilgili görüntüdeki depoya benziyordu. İki nakliye kamyonu alanın ortasına park edilmişti ve adamlar kamyonu küçük paketler yüklüyorlardı. Joe bir köşede durmuş, onları izliyordu. Daniel Crocker ortalarda görünmüyordu, ki bu benim için daha iyiydi.

Muffy'ye sadece beklememiz gerektiğini söylemek istedim ama bunu hissetmiş gibi yanıma oturdu. Sırtımı duvara yasladım ve Muffy kafasını kucağıma koydu. Onun ense-sini kaşıyarak depoda yankılanan sesleri dinledim.

Hiçbir şey olmadan aradan on dakika kadar bir zaman geçti. Bu, belaya karışmadan buradan çıkabileceğimizi düşünmememe neden oldu. Bunu neden düşündüğümden emin değildim. Şimdiye kadar belaya bulaşmadan hiçbir şeyi atlatamamıştım.

Uzak mesafeden bağırış sesleri yükseldi ve bu sesler tüm depoda yankılandı. İrkildim ve araladığım kapıdan dışarı baktım. Depodaki küçük paketlerin çoğu artık nakliye kamyonuna yüklenmiş durumdaydı. Joe bir paket taşıyordu. Daniel Crocker yanında iki adamla birlikte metal basamaklardan iniyordu. Deponun üst kısmında yer alan bir ofisten geliyor gibi görünüyorlardı.

“McAllister!” diye bağırdı Crocker.

Kanım dondu. Gördüğüm görüntü gerçekleşiyordu.

Joe kafasını Crocker'ın bulunduğu tarafa çevirdi. İfadesi

inanılmaz öfkeli olan Crocker kelimenin tam anlamıyla hırıldayarak Joe'nun yanına gitti ve onu duvara sertçe yapıştırdı.

“Kız nerede?” diye bağırdı Crocker. Bulunduğum yerden bile bakışlarının ne kadar vahşi olduğu, boynunda kaba-ran damarlarla sinirler seçiliyordu.

“Lanet olsun, nereden bilebilirim?” dedi Joe bezgin bir tavırla. “Onunla işim bitti.”

“Sana inanmıyorum. Bilgiler sahte çıktı! *O kahrolası flaş belleği istiyorum!*” Crocker amacını vurgulayarak onu yeniden duvara yapıştırdı.

İki adam, Crocker'ın arkasında duruyordu. Üzerlerindeki takımlardan, sert duruşlarından ve sıkıntı verici ifadelerinden onların önemli birileri olduğuna karar verdim. Crocker'm iş ortakları olmalıydılar.

Crocker pantolonunun arkasından bir silah çıkarıp Joe'nun kafasına doğrulttu. Çoktan yerimden fırlamış ve ayak başparmaklarımı uçurmamayı umarak silahımı tişörtümün altına, kot pantolonumun bel kısmına sıkıştırmıştım.

“Kız nerede?” diye homurdandı Crocker.

“Beni mi arıyorsun?” diye bağırdım kapıdan dışarı çıkarak ve ne yaptığımı biliyormuş gibi, gergin görünmemeye çalışarak birkaç adım attım.

Crocker inanmaz bir ifadeyle arkasına döndü. Joe'nun gözleri korkuyla kocaman açıldı. Onun aptalca bir şey yapmamasını için Tanrı'ya yakardım.

Teslim olmuş gibi ellerimi yukarı kaldırmak yerine ödüm patlasa da ellerim iki yanımda onlara doğru yürüdüm. Bu kez paçayı kurtaramayabilirdim.

“Beni mi arıyorsun?” Joe’ya küçümseyici bir bakış attım. Crocker’ın Joe’nun beni kaçırma meselesine bulaşmadığını düşünmesini istiyordum. Grubun tam önünde, aramızda birkaç adım kalacak şekilde durdum. Hepsinin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Takım elbiseli adamlar bile suratlarına yerleşmiş, botoks yaptırmış gibi, o gergin ifadelerine rağmen biraz şaşırmış görünüyorlardı.

Crocker yüzüme tokat attı. Bunun olacağını tahmin etmem gerekirdi ama beni gafil avlamıştı. Vuruşunun etkisiyle yere yığıldım ama onun bu tatmini yaşamasını istemiyordum. Onunla yüz yüze gelmek için çenemi kaldırarak yerimden doğruldum.

“Hangi cehennemdeydin sürtük!” diye bağırdı elindeki silahı bana doğru çevirirken.

Yanağım acıyor ve gözlerim yanıyordu ama yine de ağlamayı reddettim. Dimdik ayağa kalkıp onun o tehditkâr gözlerinin içine uzun uzun baktım. “Gerçek bir erkek arıyordum. Nasıl öpüşüleceğimi senden daha iyi bilen birini.”

Crocker bana yeniden, bu kez daha sert bir tokat atarken Joe’nun bakışlarında beliren saf korkuyu gördüm. Yere düşecek oldum ama Crocker kolumdan yakalayıp beni kaldırdı ve boğazıma sarıldı. Vahşi ve ölüm saçan bakışlarıyla karşılaşınca küçüklüğümde Earl Amca’nın çiftliğinde gördüğüm kuduz rakunu hatırladım.

“Neden geri döndün?” diye homurdandı.

İçten içe çaresiz bir halde aklımı kaçırmak üzere olsam da dışarıdan öfkeli görünmeye çalıştım. “Pek umudum ol-

masa da beni etkilemen için sana ikinci bir şans vermeye karar verdim.”

Arkasında duran adamlar kahkaha attılar. Gözlerindeki öfke yerini ölüm saçan bir ifadeye bırakırken Crocker nefesimi kesecek şekilde boğazımı daha da sıkı sıktı. Nefes almaya çalışırken sersemledim.

“Seni hemen şuracıkta öldürmemem için bana geçerli bir neden ver,” dedi dişlerini sıkarak ve üst dişlerinin arasındaki boşluktan tükürükler saçarak.

“Sana geçerli iki neden vereceğim,” dedim öksürerek. “Birincisi, gerçek flaş belleğe asla ulaşamayacaksın. İkincisi, gerçek bir erkek olduğunu asla kanıtlayamayacaksın.”

Adamlar yeniden kahkaha attılar. Crocker homurdandı ve beni yere yapııştırıp silahını kafama doğrulttu. Ateş etmesini bekleyerek ona küstah bir tavırla dik dik baktım; Joe’yu ele vermemek için ona bakmaya cesaret edemedim.

“Crocker,” dedi adamlardan biri. “Kız haklı.”

“Gerçek bir erkek olmadığı konusunda mı?” dedi diğeri kahkaha atarak.

Crocker eğildi ve saçımı tutup öyle bir çekti ki beni zeminine çarparken acıyla haykırmadan edemedim.

“Canını yaktı bu, değil mi sürtüğ? Ve daha henüz başlamadım.” Beni merdivene doğru sürükledi. Joe’ya göz attım. Mahvolmuş görünüyordu. İfademi okumasını dileyerek *sakın* dercesine ona bir bakış attım,

Basamakları sendeleyerek çıkarken kafamın yan tarafında genişçe bir açıklığa sahip olduğumdan emindim. Ölürsen

bunu umursayacağımdan değil, şapka taktığımda hiçbir zaman hoş görünmemiş olsam da kafama bir şapka geçirebilirlerdi.

Diğer iki adama peşimizden gelmedikleri için minnettardım. Nakliye kamyonuna yapılan yüklemeyi izleyerek orada duruyorlar ve arada kahkaha atarak merdivene göz atıyorlardı. Joe sersemlemiş halinden sıyrılmış ve kamyonu doğru yürümeye başlamıştı. Onun merdivene yönelmemesine ne gerçekten ihtiyacım vardı.

Crocker kapıyı açtı ve beni çekip içeri doğru öyle bir savurdu ki bir masaya yapıştım.

“Flaş bellek nerede?” Kapı girişinde dururken korkunç görüldüğünü kabul etmeliydim. Bu, planladığım şeyi gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğum şeydi.

“Neden sana söyleyeyim ki? Beni nasıl olsa öldürecek-sin.” Masanın kenarına yaslanarak onunla yüzleştim. Yanağım sızlıyordu ve boğazım hâlâ gergindi. Kalp atışlarım Kentucky Derby’yi kazanmak için dörtnala giden atların hızıyla yarışabilirdi.

“Öldüreceğim ama bana söylemezsen canını daha da çok acıtacağım.”

“Neden önce gerçek bir erkek olduğunu kanıtlamıyorsun?” dedim alaycı bir ifadeyle ve titreyen ellerimi belime koydum.

Kapıyı kapatıp avına sokulurmuş gibi yavaşça yanıma geldi. Bir adım önümde durdu ve gözlerimin içine bakarak kafamın arka kısmından bir tutam saç kavradı. Ona karşı koymamayı deneyerek masanın kenarına yaslanmaya devam ettim. Karşı koyarsam belimdeki silahı fark edebilirdi.

“İtip kakmayı severim, bebeğim. Üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?” Nefesi yine soğan kokuyordu. Crocker’ın dişlerini soğanla fırçaladığına inanmaya başlıyordum.

“Ben de öyle. Neden o silahı bırakıp bana gerçekten ne tür bir erkek olduğunu göstermiyorsun?”

Bu sözlerin onu heyecanlandırmış olması iğrençti ama Crocker silahı masanın üzerine çarparak bıraktı ve beni yukarı doğru çekti. Ellerimi belimdeki silahla onun bedeni arasına yerleştirdim. Beni öptü, tekniği geçen gecekinden çok da iyi değildi. Bu bana bir Saint Bernard’ın yüzümü yalayışını hatırlattı.

Silahı çıkarmam gerekiyordu ve bunu ona değmeden yapacak pozisyonda değildim. Yalnızca silahı kavrayabilecek kadar kalçamı biraz kaydırdım.

Tam o an Crocker geri çekildi ve tişörtümü yaka kısmından çekip yırttı.

Hay aksi. Bunu hiç hesaba katmamıştım.

Ama tişörtümün yan tarafı silahın sapını hâlâ gizliyordu. Gözlerimi kısıp hafif bir biçimde sııttım. Bir sonraki hamlesini görmek için sabırsızlanıyormuş gibi göründüğümü umuyordum ama *gerçekten* sabırsızlandığım tek şey *bir sonraki hamlemdi*.

Kafamın içinde dolanan korku bilincimi bulandırıyor-du. Crocker her an silahımı bulabilirdi ve bulduğu an beni öldürürdü.

Yeniden saçımı kavradı. Görünüşe bakılırsa saç düşkünü bir erkekti. Beni tekrar öptü. İçimde kaboran kusma

hissiyle mücadele ederken alt kattan bir gürültü yükseldiğini duydum ve bundan fayda sağlamaya karar verdim. Dışlerimi Crocker'ın altdudağına geçirdim ve kanının tadını aldığım da kusacak gibi oldum. Öfkelenerek beni geriye ittiğinde ise silahımı çıkarıp ona doğrulttum.

"İtip kakmayı sevdiğini sanıyordum," dedim ellerim titreyerek. Beni geriye ittiğinde geri geri gitmişti ve şu an kapının önünde duruyordu. Aramızda bir metre kadar bir mesafe vardı. Alt kattaki gürültü giderek yükseliyordu ama Crocker bunu fark etmiş görünmüyordu. Eğildi, kolları çoktan saldırı pozisyonunu almıştı. Gözleri yerinden çıkacakmış gibi kocaman açılmıştı ve kan altdudağına yayılmıştı. Daniel Crocker bu zamana kadar karşılaştığım en korkunç yırtıcıydı.

"Beni vurmuyacaksın," dedi alaycı bir şekilde sırtıp bir adım öne çıkarak.

"Bahse girmek ister misin?" Silahı eğdim ve bacağına ateş ettim. Yaptığım şeyin yarattığı şokla silahı neredeyse elimden düşürecektim.

"Orospu çocuğu!" diye bağırarak üzerime atıldı. Yolundan geriye çekilince ayağımı kavrayarak yere serildi. Bacaklarımı tutarak beni aşağı çekti. Sert bir şekilde zemine yapıştım. Crocker silaha uzanmaya çalışarak üzerime kaydı. Aynı anda hem silahı ondan uzak tutup hem de onu nasıl vuracağımı bilmiyordum. Sonunda silahı ondan uzağa, odanın köşesine doğru fırlattım.

Crocker onu almak için yerinden doğrulmayı denedi ama yüzüne tırnaklarımı geçirdim. Yüzüme yumruğunu savuracağı sırada odanın kapısı hızla açıldı.

“Tanrı şahidim olsun, Crocker, ona vurursan seni öldürürüm,” diye bağırdı Joe kapı aralığından.

İkimiz de ona bakmak için döndük ama Joe sözleri düşünülduğünde bir silaha sahip değildi. Yumruğu sıkılı kolunu hâlâ indirmemiş olan Crocker bana vurmak için döndü. Muffy, Joe’nun bacaklarının arasından fırlayıp Crocker’ın üzerine zıpladı ve havada asılı duran kolunu ısırdı.

Crocker beni bıraktı ve geri çekilmeyi reddederek vahşi bir şekilde hırıldayan Muffy’ye vurmaya başladı.

Joe hızla harekete geçip beni kaldırdı, ardından masanın üzerindeki silahı kapıp Crocker’a doğrulttu.

Az önce yaşananların verdiği şaşkınlığı üzerimden atamamış olsam da, “Muffy, buraya gel,” dedim sakın bir ses tonuyla.

Muffy geri çekildi ve yanıma gelip oturdu.

“Bu iş burada bitti, Crocker,” dedi Joe.

Crocker onun üzerine bir abajur fırlattı. Joe geriye sendelerken Crocker onun üzerine atıldı. Silahıma uzandı ve dönerken, “Henüz değil,” diye homurdandı.

Bir silah sesi duydum ve çığlık attım.

Bölüm Yirmi Altı

Zaman durdu ifadesini duymuştum ama o ana kadar bunun hep lafın gelişi olduğunu düşünürdüm. Crocker elinde tabancayla döndüğünde bir anda milyonlarca şey oldu ve ben her birinin tek tek farkına vardım. Aşağıdan yükselen bağrışmalar ve gümbürtüler, Crocker'ın silahı doğrultması, Joe'nun beni yere savurması, Crocker'ın koluna zıplayan Muffy, silahın ateşlenme sesi, attığım çığlık... O anda edindiğim onca bilgiye rağmen neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

Başımı kaldırdığımda Joe hâlâ onu son gördüğüm yerde duruyordu; o yüzden bunu iyiye işaret olarak yordum. Muffy hırıliyordu. Crocker bağırıp lanetler savururken hâlâ elinde olan silahı tavana doğrultmuş durumdaydı. Bir silah sesi daha. Serseri bir kurşundan kaçınmaya çalışarak ayağa kalktım.

Muffy, Crocker'ın koluna vahşi bir şekilde yapışmış hırıliyordu. Joe tabancasını yerde yuvarlanan adama doğrultmaya devam etti. Fakat arada Muffy olduğu için açık bir ateşleme şansı bulamadı. Silah olarak kullanabileceğim bir

şey bulabilir miyim diye masanın üstüne baktım ve bir kristal jeot* kitap desteği buldum. Bu kadar ağır olduğuna şaşırarak onu hemen elime aldım.

Crocker, Muffy'yi kolundan savurmaya çalıştı ve bu işe yaramadığında boş eliyle ona vurmaya başladı. Muffy pes etmedi.

Onun Muffy'ye vurduğunu görmek beni çok öfkelen-dirdi ve bu duygunun aklımı ele geçirmesine izin vermemle çılığına döndüm. *Köpeğime nasıl vurabilir? Ve evimi nasıl yıkıp döker? Yeni tişörtümü yırtmasından bahsetmiyorum bile. Kim olduğunu sanıyor da insanları dövüyor ve öldürüyor?* Yanlış kadına bulaşmıştı.

"Çek o pis ellerini köpeğimin üstünden!" Kayayı Crocker'm kafasına fırlattım.

Jeot doğrudan şakağına çarpınca Crocker kollarını göğsünde birleştirerek iki büklüm oldu ve silahı yere düşürdü. Joe o tarafa koştu ve Muffy, Crocker'ın kolunu bırakırken tabancayı yerden aldı. Yüzünde inanmaz bir ifade ve yalnızca bir öfke imasıyla bana doğru döndü.

"Köpeğimle uğraşıyordu," dedim kendimi savunarak.

Joe, Crocker'ı yüzüstü çevirdi ve ellerini sırtına çekti.

"Onu öldürdüm mü?" diye sordum On Emir'in bir diğerini ihlal etmekten korkarak. Çoktan hızımı almıştım.

"Hayır ama kendine geldiğinde feci bir baş ağrısı çekecek." Joe abajurun kablosunu hızla çekip cebinden bir çakı çıkardı ve kabloyu ucundan kesip Crocker'ın bileklerine bağladı.

* Volkanik ve/veya tortul kayalarda ve bazı minerallerde rastlanan, iç çeperi çoğu zaman kristallerle kaplı, içi kısmen boş küremsi yumru veya kovuk. (ç.n.)

Yanıma gelip beni kollarının arasına çekti. Göğsüne kapanıp sakinleşmeye çalıştım. “Bitti mi?” diye sordum.

“Evet, bitti.” Saçlarıma doğru rahat bir nefes verdi.

Bir dakika boyunca bunu yapabildiğimize minnettar olarak birbirimize sarıldık, ardından öfkeli bakışlarıyla yüzleşmem için kollarımı tutarak geri çekildi.

“Lanet olsun, buraya gelirken aklından *ne* geçiyordu? Canından olabilirdin!”

“Aklımdan geçen *seni* kurtarmaktı. Çok teşekkür ederim!”

“Sana evde kalmanı söyledim. Sana doğrudan bir emir verdim,” dedi dişlerini sıkarak.

“Bana patronluk taslama, Joe McAllister! Ayrıca Muffy geri döndü ve evimin arka tarafında havlayıp inledi. Onu orada bırakamazdım!”

“Sana evde kalmanı söyledim!”

“Evde kalsaydım beni bulacaklardı! Muffy’yi aldıktan hemen sonra dört adam geldi ve evin içine dalıp ayakkabılarımı buldular! Gördün mü?”

İşte bu, şaşırmasına neden oldu.

“Sonra ayakkabılarımı almak için evime gittim ve evimin yine darmadağın olduğunu gördüm!”

“*Yine mi?*” Sesi yükseldi. “Bilmediğim bir ilk sefer mi var?”

Sorusunu duymazdan geldim. “Temizlik servisine *onun* yüzünden yine para ödemek sinirimi bozdu.”

“Ne yani? Buraya sana bir *çek* yazsın diye mi geldin?”

“Hayır, buraya seni kurtarmak için geldim.”

“Beni kurtarmana ihtiyacım yoktu.”

“Tabii, silahı kafana doğrulttuğunda bunu görebildim.”

İfadesi yumuşadı ve şişmiş yanağıma dokunmak için elini kaldırdı. “Sana vurduğunda neredeyse aklımı kaçıracaktım.”

“Bunun olmadığına sevindim. Her şeyi mahvederdi.”

“Ne? Bir planın mı vardı?”

“Evet, kısmen.”

“Tanrı aşkına, niçin seni buraya getirmesi için ona sa-
taştın? Silah sesini duyduğumda neredeyse kalp krizi geçi-
recektim. Mekânı basmaya gelen DEA* ajanlarının arasın-
dan sıyrılmam gerekti. Buraya, sana ulaşmaya çalışırken
neredeyse vurulacaktım.”

“Bir silahım vardı. Kulübeme sakladığın silah. Croc-
ker’la baş başa kalabilirsem, o önemli şey gerçekleşene ka-
dar onu senden uzak tutabilirim diye düşündüm.”

“Yani emniyeti kapatmayı biliyorsun?”

“Emniyet mi?”

Joe’nun gözleri Waffle House’un krepleri gibi kocaman
oldu.

Omuz silktilim. “Dolu olduğunu fark ettim, kolay bir
görev değildi ve onu kot pantolonumun beline sıkıştırdım.
Aşağıdan sesler yükselmeye başladığında da onu dudağın-
dan ısırdım.”

*(Drug Enforcement Administration): Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi. (ç.n.)

Joe'nun suratının önce beyazladığına, ardından kızardığına yemin edebilirdim.

"Bu *planda* öylesine çok açık var ki şansına burada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elimden tüm gelen buydu."

"Hayır," diye homurdandı. "Uzak durabilirdin."

Hayal kırıklığıyla inledim. "Yine mi? Bunu yapmam gerekiyordu, Joe. Muhtemelen öldürüleceğimi bilerek evde oturup çayır köpekleriyle ilgili bir program izleyebilir miydin?"

Cevap vermedi.

"Tamam, dün akşam yapamayacağını kanıtladın. Benim yaptığım şey niye farklı olsun?"

"Çünkü ben bir polisim!" diye bağırdı. "Ben bunu yapmak için eğitim aldım!"

Duyduklarıma inanamayarak bir adım geri çekildim. "Ne?"

"Gizli görevde bu pislği araştırıyordum. Eyalet polisiyle birlikteyim."

"Yani sen bir *suçlu* değil misin?" Rahatlamalı mıyım yoksa sinirlenmeli miyim emin olamadım. Kendime ikisi için de izin verdim. "Bana *yalan* mı söyledin?"

"Evet, hayır." Joe hüsrana uğramış halde başını iki yana salladı.

"Gerçekten beni kullanıyor muydun?"

Hemen cevap vermeyince ihtiyacım olan tüm cevabı aldığımı anladım. Açık kapıya yöneldim.

Joe önüme geçti. "Rose! Bekle! Crocker'ın çalıntı par-

ça çetesini araştırıyordum. Bir tamirciydim ve sahte bakım hizmetleri için gelen nakliye kamyonları üzerinde çalışıyordum. Aslında kamyonlar çalıntı parçalarla ve Crocker'ın deposunda yetiştirdiği esrarla oradan ayrılıyorlardı. Sloan'ın başı Crocker'la kayıp flaş bellek yüzünden belaya girinceye kadar uyuşturucu sevkiyatı kısmında bile yoktum."

"Ve benim." Sesim soğuk çıkarak ona kendimi anımsattım. "Flaş belleğin bende olduğunu düşününceye kadar. Sen onu polise vermek için istedin ama bu senin Crocker'ın gözüne girmeni sağladı."

Yüzünde beliren ifade bunu onayladı. Onu itip dışarı çıkmaya çalıştım ama mümkün olmadı.

"Peki bu herkesin istediği flaş belleğin içinde ne var? İçinde insanların ölümüne sebep olacak ya da beni kandırarak zaman harcamana değer özel bir şey olmalı." Ona öfkeyle baktım.

"Rose, yemin ederim düşündüğün gibi değil."

"Dün akşam beni, yalnızca vergisini ödeyen masum bir vatandaşın yanlışlıkla öldürülmesi kötü görüneceği için kurtardın."

Yüzü sertleşti. "O konuda yanılıyorsun. Öğle yemeğinden sonra gelen telefonda sana cumartesi akşamına kadar dokunulmazlık önerdiler. Crocker'la buluşman gerekiyordu, buluşmazsan bugünkü büyük görüşmenin gerçekleşmeyeceğinden endişeleniyorlardı."

Yüreğim burkuldu. "Anlıyorum," dedim duyduklarımı sindirmeye çalışarak. "Peki o halde beni neden kurtardın? Neden?"

“Doğrudan emirlere karşı gelerek. Üstlerim yaptığımı öğrendiklerinde işimi kaybedebilirim. Fakat bu suçlulukla yaşayamazdım.”

“Bunun için sana minnettar mı olmalıyım yoksa senin için üzülmeli miyim?” diye bağırdım gözyaşlarına boğulmak üzereyken. “Seni kurtardım çünkü sana değer veriyorum, Joe McAllister! Bunu sonrasında suçluluk duyarım diye yapmadım! Tamam, benim yüzümden öleceğini düşündüğüm için biraz suçluluk duydum ama seni kurtardım çünkü başına bir şey gelmesine dayanamazdım. Senden *hoşlanıyorum* ya da hoşlandığımı düşünüyordum.” Bir kez daha ondan kurtulmak için sol tarafa doğru bir adım attım.

Joe tekrar önüme geçti. “Rose, ağzımdan yanlış çıktı, öyle demek istemedim!”

“Beni tutuklayacaktın, değil mi?”

Gözlerinde suçluluk dolu bir bakış belirirken sessiz kaldı.

“Yolumdan çekil, Joe McAllister.”

Hilary kapı eşiğinde durdu. “Joe, sana aşağıda ihtiyacımız var.”

Ona, ardından Joe’ya baktım. “Peki o senin kız arkadaşın mı değil mi?”

“Öyleydi. Çin yemeği yediğimiz gece sana anlattıklarım gerçektir.”

Tanıdığımı sandığım adamı inceledim, kalbim parçalara ayrılıyordu. “*Bir* konuda bana doğruları anlattığın için teşekkürler.” Yanından geçtim ve Hilary kapı eşiğinden merdivene doğru geri çekildi.

“Rose! Bekle!” diye bağırdı Joe arkamdan koşarak.

Hilary yolunu kapattı. “Bunu etraflıca düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var, senin de yapacak işlerin.”

Siyah sutyenim herkesin görebileceği şekilde açıktayken tişörtümün yakasının yırtık olduğunu fark ederek merdivenden aşağı indim. Endişelerimin en hafifi olmasına rağmen parçalanmış kumaşın kenarlarını kapatmak için elimle tuttum.

“Rose, henüz gidemezsin,” diye seslendi Hilary. “İfadeni almamız gerekiyor.”

“Umrumda değil. Ben eve gidiyorum. Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.” Kelepçeli adamların ve kurşun geçirmez yelekli DEA ajanlarının arasından geçtim, ardından alanın tam ortasında sonuna kadar açık olan kapılara yöneldim. Muffy yanımda belirdi.

“Hadi, Muffy. Eve gidelim.”

Mildred’in arabasını hiçbir şey olmamış gibi park alanına bıraktım. Deposunu doldurmak istedim ama hiç param yoktu. Tanrı bilir, cüzdanım neredeydi.

Eve girer girmez Violet’la görüşmek için Bessie Hala’nın evini aradım. Onu iyi olduğuma ve her şeyin sona erdiğine ikna ettim. Joe’yu sorduğunda onun da iyi olduğunu söyledim. Başka bir şey açıklamak istemiyordum. Joe’nun eyalet polisinden olduğunu ona önceki gece söylediği ortaya çıktı. Sanırım bunu en son öğrenen bendim.

Vücudum aldığı tüm darbelerden sızlarken uzun süreli bir duş aldım. Neyse ki birinin evime girip bana sürpriz yapacağından endişelenmeme artık gerek yoktu. Böyle bir şey olsa dahi Muffy'nin küvetin yanında hazır olda durduğunu bildiğim için kendimi rahat hissediyordum. Onun koruma köpeği yeteneklerinden bir daha asla şüphe duymayacaktım.

Akşamüstünün geri kalan kısmını son birkaç haftanın olaylarını düşünerek, tükenmiş fakat uyuyamayacak kadar gerilmiş halde evi düzenleyerek geçirdim. Saat yediye doğru mutfakta ufak bir makinenin vızıltısını duydum.

Yan kapı kısmen açık duruyordu ve Joe elinde bir matkapla kilitlerimi söküyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum onu görünce kalbimin hızla çarpmaya başlamasından rahatsızlık duyarak. Aralık kapının önünde durdum.

Ayağa kalktı ve elimi sıkmak isteyerek sağ elini bana doğru uzattı. Başımı yana yatırdım ve sanki tımarhaneden yeni kaçmış biriymiş gibi ona baktım.

“Ben Joe.” Elimi sıktı ve çekingen bir şekilde gülümse-di. “Senin yan komşunum. Kilitlerin kırıldığını gördüm ve bir komşuya yakışır şekilde onları senin için tamir edebileceğimi düşündüm.”

“Gerek yoktu...”

Matkabı eline alıp yeniden vidalar üzerinde çalışmaya koyuldu. “Ben bir tamirci ve bir polisim. Fakat artık ikisinden biri olup olmayacağımdan emin değilim. El Dorado’da büyüdüm. Ebeveynlerim hâlâ oradalar. Küçük kız kardeşim

Little Rock'ta yaşıyor." Kafasını kaldırdı ve dinlemem için yalvarırcasına bana baktı. "Ben de Little Rock'ta yaşıyorum. Orada bir apartman dairem var."

"Joe."

Matkabı bırakıp ayağa kalktı ve elimi tuttu. "Durum şu. Bir kızla, şimdiye kadar tanıdığım kimseye benzemeyen güzel bir kadınla tanıştım. O, komik ve cesur biri ve çoğu insanın hayatı boyunca yaptığı pek çok şeyi hayatının son birkaç haftasına sığdırdı."

Gözlerim yanmaya başladı.

"Kendimi sürekli onu düşünürken buluyorum ama onu incittim. Onu incitmek istememiştim. Sebep olduğum acıyı dindirebilmek için ne olursa yapmaya hazırım ama beni dinleyeceğini sanmıyorum. Bu yüzden yapmayı bildiğim tek şey baştan başlamak. Belki o zaman bana bir şans verir." Tek kelime etmediğimde beni kollarının arasına çekti ve onu affettiğime dair bir işaret arayarak gözlerimin içine baktı. "Sence bana bir şans daha verir mi dersin?"

Tüm akşamüstü boyunca kendi içimde mücadele etmiştim. Joe'nun sadece işini yaptığım, bunun kişisel bir mesele olmadığı biliyordum. Kendi hislerimin ötesine, olayın bütününe bakmalıyım. Fakat neyin gerçek neyin sahte olduğunu nereden bilecektim; özellikle de bana olan hislerine dair?

Boğazıma oturan yumrudan kurtulmaya çalışarak öksürdüm. "Bu kadın, belki de neye inanacağını bilmiyordur. Seni işini yaptığın için affedebilir ama geri kalan her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu da hissediyor olabilir."

Yağmur damlalarının yapraklara ve arabalara düşüşünün hafif patırtısı şaşırmama neden oldu. Gün boyunca gökyüzünü saran karanlık bulutlar sonunda yüklerini bırakıyorlardı.

Joe temkinli bir şekilde yüzümü ellerinin arasına aldı. Başparmağını elmacıkkemiğimin altındaki morluğun üzerinde gezdirdi. “Sana olan hislerim yalan değildi. Bu yüzden *daha fazlasını* yapmak için beklemek istedim. Aklında hiç şüphe kalmasın diye.” Duraksayarak gözlerimin içine uzun uzun baktı. “Sana bunu kanıtlamak için ne gerekirse yaparım.”

Dudaklarımın kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ben Rose. Hayatım boyunca hayatın tadını pek çıkaramadım ama hayattan keyif almamı sağlayan bir adamla tanıştım. Gördüklerimi bile tuhaf bulmuyor ama o, tanıdığımı sandığım kişi değil.”

Joe’nun gözleri buğulandı.

“Umarım onun gerçek halini tanıyabilirim. Ayrıca son dileğimi, yağmurda oyun oyna maddesini gerçekleştirmemde bana yardımcı olma sözü verdi.”

Beni öpmeden önce Joe’nun yüzünde öyle bir gülümseme belirdi ki neredeyse yağmurun yağdığını unutacaktım. Her zaman bir şeyleri unutmama neden oluyordu. Fakat o hiçbir şeyi unutmuyordu. Elimi kavrayıp beni dışarı çekti. Hafif yağmur saçlarımıza ve kıyafetlerimize işlerken beni yeniden öptü.

“Joe McAllister, yağmurda oyun oynuyor olmamız gerektiğini sanıyordum.”

“Ben oynuyorum.” Etrafına mutluluk saçarak beni tekrar öpmeden önce kahkaha attı.

Mildred’in arzu ettiği ötesinde bir gösteri sunmadan içeri girmemizi önerecekken, Joe kulağıma fısıldadı.

“Bir şey daha. Benim adım Joe McAllister değil.”

Bölüm Yirmi Yedi

Ertesi gün işe gitmek istemedim ama çoktan iki haftalık izin almıştım ve başka izin alamazdım. Tatil bitmişti. Dora'nın parasının tamamını almıştım ama parayla ne yapacağıma henüz karar vermemiştim. Yani şimdilik o para sanki yokmuş gibi davranıyordum.

Neredeyse yine hastalık izni için arayacaktım. Yanagımdaki morluklar ve hafif şişmiş gözümle bir aile içi şiddet kurbanı gibi görünüyordum ve bu, makyaj malzemeleri alırken kapatıcı da almış olsaydım diye düşünmeme neden oluyordu. Ayrıca uykusuz kalmış olmamın da bir faydası dokunmuyordu. Saat dokuz gibi evime gelen Hilary'ye verdiğim ifade ve gecenin yarısı beni uyutmayan Joe yüzünden kendimi aşırı derecede yorgun hissediyordum.

Fakat mutluydum. İlk defa gerçekten yaşamaya değer bir hayatım var gibi hissediyordum.

Hâlâ arabamı almamıştım; bu yüzden beni işe Joe bıraktı. Arabamı almamı mümkün olduğunca erteleyeceğin-

den şüpheleniyordum. Birkaç gün içinde Little Rock'a gide-
dene kadar mümkün olan her dakikasını benimle birlikte
geçirmek için bir yol bulmaya çalışıyordu. İkimiz de bunun
hakkında konuşmak istemiyorduk. Fakat ilişkimizin birbiri-
mize mümkün olduğunca sık görüşmeye çalışma sözünden
başka bir söz veremeyeceğimiz kadar yeni olduğunu bili-
yorduk. Bu gerçek, kafamızın üstünde büyük bir yalnızlık
bulutu gibi asılı duruyordu.

DMV'ye girdiğimde masama yerleştim ve çekmecele-
rin formlarla, yazıcının tamamen kâğıtla dolu olduğundan
emin olarak bilgisayarımı açtım. Suzanne birkaç dakika
sonra yanıma geldiğinde şaşırtıcı bir biçimde sessizdi. Mor-
luklarımla dalga geçmesini ya da bir hafta daha izin aldığım
için öfke dolu olmasını bekliyordum ama çıt çıkarmadan
masasında oturuyordu.

İşte o an DEA'nın gerçek flaş belleğin kimde olduğunu
hiç bulamadığı aklıma geldi.

Sanki elinde polisler ve suç baronları tarafından istenen
bir flaş bellek olduğunu bana anlatacakmış gibi, sabahı onu
nasıl itiraf ettirebileceğimi düşünerek geçirdim. Sorsam ön-
ceki akşam yemekte ne yediğini bile bana söylemezdi. Fakat
üzgün görünüyordu, bu yüzden ben de olabildiğince sevimli
davrandım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ikimizin de ilgilen-
diği kimse olmadığı bir anda.

"Bundan sana ne?" dedi küçümseyici bir ifadeyle ama
ağlamak üzere olduğunu hissediyordum.

“Bak, Suzanne, farklı olduğumuzu biliyorum ama üzgün olduğumu görebiliyorum ve biriyle konuşmak istersen yalnızca seni dinlemekten memnun olacağımı bilmeni isterim.”

“Bunu neden yapasın ki? Bu zamana kadar sana kötü davranmaktan başka hiçbir şey yapmadım.”

“Çünkü incinmiş görünüyorsun.” Bunun gerçek olduğunu anladığımda gerçekten şaşırdım. Yalnızca ondan bilgi almaya çalışmıyordum.

Müşteriler her ikimizin bankosunda belirdiler ve öğlene doğru boş kaldığımız bir sonraki ana kadar aradan yarım saat geçti.

Suzanne gözleri yaşlardan parıldayarak bana doğru baktı. “Erkek arkadaşım, en iyi arkadaşım ile beraber dün akşam beni terk etti. Bunu hiç beklemiyordum.” Dudağını ısırırken çenesi titredi.

Ona kâğıt mendil uzattım. “Çok üzgünüm, Suzanne.”

“Onun farklı olduğunu düşünmüştüm.” Burnunu sildi ve gözlerini kısarak bana baktı. “Tatlım, hiçbir erkeğin sana bunu yapmasına izin verme.” Yüzümü işaret etti. “Seni sevdiklerini ve üzgün olduklarını söylerler ama yalnızca kötü ve bencildirler. Bundan çok daha iyisine layıksın.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Biri iki hafta önce birileri Suzanne’in bana iyi davranacağını söylemiş olsa bana yılan yağı satmalarını tavsiye ederdim çünkü onu yutmam daha olasıydı. Fakat artık değişmişim ve insanların incindikleri için başkalarına kötü davrandıklarını görebiliyordum. Ve Suzanne görünüşe bakılırsa uzun bir süredir inciniyordu.

Ona morlukları erkek arkadaşımın yapmadığını söylemeyi düşündüm. Weston's Garage baskını büyük haber olmuştu. Daniel Crocker aldığı köpek ısırıkları ve bacağına isabet eden kurşun yüzünden hastanede tedavi edilirken gözetim altında tutuluyordu. Yakın zamanda Sloan'ı ve annemi öldürmek dahil çeşitli suçlardan yargılanacaktı ama bu ayrıntı henüz yayınlanmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde ismim haberde geçmemişti. Yine de Suzanne'in erkek arkadaşımı nasıl öğrendiğini merak ettim. Kimseye söylememiştim. Asıl flaş belleğe sahip olan kişinin suçunu üstlendiğimden bu kişi –ya da Suzanne– hakkımda pek çok şey biliyor olabilirdi.

İşimiz daha da yoğunlaşınca bu konuda düşünecek vaktim olmadı. Saat iki olunca bu kez öğle yemeği yemek için dışarı çıkmadım. Joe eyalet polisi işleriyle meşgul olacağından öğle yemeğimi yanımda getirmiştim. Halen cezasının ne olacağını duymayı bekliyordu. Umrunda olmadığını söylüyordu. İsterlerse kovsunlar diyordu ama bakışlarında beliren ifade bunun onu itiraf edebileceğinin bile ötesinde inciteceğini açıkça ortaya koyuyordu.

İlan panosuna bakarak küçük mola odasındaki masaya oturdum. Çalışanlardan bir tanesi panoya oğlunun lise mezuniyet fotoğraflarını yapıştırmıştı. Betty emeklilik partisi davetiyesinin hemen yanına torunlarının fotoğrafını eklemişti. İşten ayrılmasına yalnızca birkaç haftası kalmıştı.

Joe'nun benim için hazırladığı hindili sandviçi kesekâğıdının içinden çıkardım. Evimdeki malzeme eksikliği şaşkına dönmesine neden olunca öğle yemeğimi hazırlamak için

ısrar etmişti. Kesekâğıdının içinden elma çıkarırken bir alış-veriş fişi kayıp yere düştü, arka yüzüne bir not düşülmüştü.

Bu akşam seni görene kadar saatleri sayacağım.

Joe

Bir kez daha, nasıl bu kadar şanslı olduğumu düşündüm. Betty içeri girdiğinde gülümsüyordum.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu yanımdaki sandalyeye oturarak.

“Oldukça iyi.”

“Başına gelenlerden sonra oldukça iyi dayanıyorsun gibi görünüyor. Bugün burada olmanı beklemiyordum.”

Elmamdan tam bir ısırık alıyordum ki neredeyse donup kaldım. Annemden mi yoksa hafta sonundan mı bahsediyordu?

“Biliyorsun, biraz daha zamana ihtiyacın varsa ücretsiz izne ayrılabilirsin. Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama başından geçenleri düşününce...” Bir anne şefkatiyle elimin üstüne vurdu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Peki Betty, emekliliğin için heyecanlanıyor olmalısın. Planladığın büyük seyahatler var mı?”

“Hayır, taşınmayı bir seyahat olarak saymadığın sürece. Çocuklarıma ve torunlarına yakın olmak için Dallas’a taşınıyoruz.”

Ben DMV’de çalışmaya başlamadan önce Betty’nin

Dallas'a taşınan bir oğlu olduğunu hatırladım birden. Beş yıl önce işe başladığımda, uyuşturucu bulundurmaktan ve uyuşturucu kaçakçılığından tutuklanmıştı. Bir çeteye dahil olduğu bilinmeyen bir şey değildi. İsmi hatırlamaya çalışarak aklımı zorladım. Bobby Joe.

"Eminim torunlarınla zaman geçirmek için heyecanlanıyorsundur," dedim sandviçimden bir ısırık alıp endişe içinde lokmamı yutmaya çalışarak.

Betty'nin yüzü aydınlandı. "Ah, öyle büyüdüler ki. Onların yaşadığı sokağın aşağısına taşınıyorum. Onları her gün göreceğim."

Yüreğim ağzıma gelerek sordum: "Bobby Joe nasıl? Hâlâ Hutchins Hapishanesinde mi?"

Betty'nin yüzündeki gülümseme kaldı ama parıltısı yok oldu. Bu haliyle yanımda gülümseyen Betty'nin balmumu heykeli gibi görünüyordu.

"İdare ediyor. Neden sordun?" Hâlâ dost canlısı görünüyordu ama sol gözkapağı seğirmeye başlamıştı.

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Bilmem, aklıma geldi."

İşıltısı yok olan gülümsemesiyle bana bakmaya devam edince iştahım kaçtı. "Pekâlâ, işe dönmem gerekiyor," dedim ve ayağa kalkıp kesekâğıdını çöpe attım. Joe'nun notunu masada unuttuğumu hatırlayınca almaya gittim.

"Yeni erkek arkadaşından mı?" diye sordu Betty, kelimeleri sahte bir akçaağaç şurubu gibiydi. Tatlı geliyordu ama ağızda yapay bir tat yaratıyordu. "Onu epey bekledin. Onu yakın zamanda kaybedersen bu büyük talihsizlik olur."

Arkama dönüp aceleyle masama gittim. Korkmuştum. Öyle söyleyerek ne demeye çalışıyordu? Çantamdan cepte-telefonumu çıkarmak için çekmeceme uzandım, Joe'ya mesaj gönderecektim. Fakat çekmecemi açar açmaz artık bir cepte-telefonuna sahip olmadığımı hatırladım. Tek bildiğim, telefonun hâlâ Trading Post'ta bir yerde olduğuydu. DMV telefonunu kullanarak da onu arayamazdım. Hem kişisel arama yapmak kesinlikle yasaktı hem de telefonu kullanırsam Betty kesin yanıma gelir ve olup biteni incelerdi.

Joe'nun saat beşte beni almaya gelmesini beklemek zorundaydım. Şu an saat iki buçuktu ve kesinlikle birkaç saat daha dayanabilirdim.

Sonunda hızla müşterilerle ilgilenmeye başladık. Beni meşgul tuttuğu için bu iyi bir şeydi ama odaklanmakta zorluk çekiyordum. Suzanne bana tuhaf bakışlar atıyor, Betty ise beni kurnaz bir ifadeyle süzüyordu, ki saat beşe yaklaştıkça ifadesi daha da amansız bir hal almaya başlamıştı.

Son müşteri DMV'den ayrılınca Betty ön kapıları kilitledi ve bankoma geldi. "Rose, izin durumunu konuşabilmeniz için biraz daha kalabilir misin?"

Bu, kulağa öylesine mantıklı bir talep gibi geliyordu ki onu nasıl reddedebilirdim? "Ah..." Doğru kelimeleri ararken dilim dolandı. "Joe beni almaya geliyor. Onu bekletmek istemem."

Betty gülümsedi ancak dudaklarının kenarları kıvrılrsa da bakışları buz gibiydi. Benden başka kimse bunu fark edemezdi. "Sorun değil tatlım. Bir dakikadan uzun sürmez."

Ben dahil herkes eşyalarını toplayıp arka kapıya yöneldi.

“Rose,” diye seslendi Betty. “Yalnızca bir dakika sürecek.” Kelimeleri bir petekten damlayan bal gibiydi ama altında yatan imayı duyuyordum.

Kapıdan çıkmaya hazırdım, otoparkta Joe’nun arabasına bakınırken kalbim yerinden çıkacakmışçasına hızla çarpıyordu. “Yalnızca Joe’ya bakıyorum. Bir dakika gecikeceğimi söyleyeceğim.”

“Hadi gel canım.” Kolumu tutma şekli reddedilmeyi kabul etmeyeceğini ortaya koyuyordu. Beni içeri çekmeden önce çantamı yere düşürüp kapıyı aralayabildim.

“Şimdi, ofisime geçelim, olur mu? Doldurman gereken birkaç evrak var.”

“Ama Joe...”

“Sana söylemedim mi? Joe aradı ve birkaç dakika gecikeceğini söyledi ama ona bir süre sana ihtiyacım olacağını, sonrasında da seni eve bırakacağımı söyledim.”

Hissettiğim korkuyla kalbim sıkıştı. Betty hakkında yanlış bir fikre kapıldıysam tam bir aptal gibi görünebileceğimi bilerek kolumu hızlıca çektim. Kim buna inanırdı ki? O, Betty’ydi... Herkesin annesi. Yine de tutuşundan sıyrılmaya çalışırken kendimi koruma güdüsü aptallığı gölgede bırakıyordu. Sonunda mücadele etmemin boşuna olduğunu anladım. Betty benden daha uzundu ve kilo olarak da benden epey fazlası vardı.

“Rose, işbirliği yaparsan bir dakika içinde işimiz bitecek ve gitmek için özgür kalacaksın.”

Beni ofisine sürükleyerek bir sandalyeye oturttu. Masanın üzerinde bir kâğıtla kalem duruyordu. Kafam karışarak onlara uzun uzun baktım.

“Benim için bir not yazmana ihtiyacım var. Sonra gidebilirsin. Anlaştık mı?”

Çenem titreyerek başımı salladım. Ne zaman güçlü biri olacaktım?

“Bu fikir için erkek arkadaşına, bıraktığı not sebebiyle teşekkür edebilirsin.”

Kalemi elime aldım ve içimde yükselen paniği dizginlemeye çalıştım. Benden bir not yazmamı istiyordu, bu ne kadar kötü olabiliirdi ki?

“Tamam, şimdi yazmaya başla. *Ben, Rose Gardner, flaş belleğin sahibi olduğumu itiraf ediyorum.*”

“Ne?”

“Yaz.” Betty’nin sesi ilk kez bu kadar acımasız çıkıyordu.

“Bunu neden yapayım?” diye sordum. Aklını kaçırmış olmalıydı.

“Ablam ve yeğenlerini ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Başlarına bir şey gelirse bu çok büyük bir talihsizlik olur. Şimdi, yaz.”

Tek umudum Joe’nun ortaya çıkmasıydı ama rüya sona ermişti. Nasıl kaçacağımı bulana kadar Betty’yle kalmam gerekiyordu. İsteğini yerine getirdim, elim titrediği için yazım karalama gibi görünüyordu.

“Güzel,” dedi Betty omzumun üzerinden bakarak. Flaş belleğin sahibi olduğumu, sonrasında onu yok ettiğini ve

Daniel Crocker'ı aldattığımı itiraf ettiğim bir not yazdırdı bana. "Şimdi, bunu senin yaptığını düşünecekler ve aramalarına son verecekler."

"Onu gerçekten yok etmedin, değil mi Betty? Nerede?"

"Kiralık kasamda. Sloan'la görüştüktan sonra daha büyük bir şehirde daha fazla para kazanabileceğimi fark ettim."

"Onun içinde ne olduğunu bile bilmiyorum!" diye bağırdım hayal kırıklığına kapılarak. "Saçma bir plastik parçası yüzünden öleceksem en azından içinde ne olduğunu bilmem gerek."

"Dallas ve Houston'da bulunan çetelere dair bilgiler. Zayıf noktaları, etkinlik alanları ve ortakları. İlgi çekici şeyler."

Öleceğimi inkâr etmediğini fark edince midemin bulandığını hissettim. "Peki, onu Bobby Joe'dan mı aldın?"

"Evet, bilgilerin bir kısmını dahil olduğu çeteden öğrendi, diğer bir kısmını ise hapishanede tesadüfen edindi. Annesini hayal kırıklığına uğratmadı. Bitirdin mi?"

Kâğıdı ona verdiğimde yazılanlara göz gezdirdi. "Tamam, iyi görünüyor, hadi gidelim."

Ayağa kalktığımda yeniden kolumu tuttu ve beni ofisten çıkarıp arka kapıya doğru götürdü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ışıkları söndürülmüş alanda yürürken.

"İntiharını ayarlamaya."

Karşı koymayı ve onunla mücadele etmeyi düşündüm ama dışarıya çıktığımızda bunun daha kolay olabileceğine karar verdim. Korku midemin kasılmasına sebep oldu. Belki de onun üstüne kusup bir kaçış planını hayata geçirebilirdim.

Arka kapıdan yükselen gıcırta Betty'nin durmasına neden oldu.

“Nasıl açılmış olabilir ki?”

Kafasını döndürerek etrafa bakındı, ardından hızla gidip çantamı tekmeledi. Yere yıkılmadan önce kolumu güçlükle tutuşundan kurtarabildim.

Bunun Joe için çocuk oyuncağı olduğunu düşünebilirsiniz ama Betty görüldüğünden daha kavgacıydı. Joe'nun onu kelepçelemesi dolu dolu bir dakika sürdü.

“İyi misin?” diye sordu bana işini bitirdiğinde. Gösterdiği çabadan ötürü nefes nefese kalmıştı.

Başımı salladım. “Burada ne arıyorsun? Betty'nin sana beni eve bırakacağını söylediğini sanıyordum.”

“Söyledi ama beklemek istemedim, yine de geldim ve çantamı kapıda buldum.” Yerde boylu boyunca yatan Betty'nin etrafından dolanarak dışarı çıkmama yardım etti. “Biliyorsun, bu zamana dek senin kadar çantasını kaybeden başka bir kadınla hiç karşılaşmadım. Bir hafta içinde üç kez, değil mi?”

Ona dik dik baktım.

Kollarımın arasına çekip bana sarıldı. “Geçmiş performanslara rağmen çantamı orada öylece bırakmış olamayacağını düşündüm, o yüzden gizlice içeri girdim ve dinledim.”

“Beni onunla baş başa mı bıraktın?” dedim dehşete kapılarak geri çekilirken.

“Üzgünüm,” dedi kabahatinden ötürü mahcup görünerek. “Ama böylesi içeri girmemden daha güvenliydi. İhti-

yaç duyarsan harekete geçmeye hazırdım.” Eğildi ve beni hızlıca öptü. “Kuşkusuz, başına bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

Haklıydı. Beni kurtarmak için hayatını riske attığını biliyordum. Bunu zaten yapmış ve işini de kaybetme noktasına gelmişti. Uzaktan yükselen siren seslerini duydum.

“Henryetta’nın polisleri yoldalar,” dedi Joe burnundan soluyarak. “Ne olduğunu anladığımda hemen onları aradım ve siren kullanmamalarını söyledim. Siren çalmaya kesinlikle bayılıyorlar. Son on yılda karşılaştıklarından daha çok olaya son birkaç hafta içinde şahit olduklarına eminim.”

Kahkaha attım. “Biliyorum, bizzat yaşadım.”

Joe da kahkaha attı ama sonra bana ciddi bir ifadeyle baktı. “Rose, daha yeni başlıyor, biliyorsun.”

İkimizin arasındaki etkileşimi mi yoksa ikimizin suçlularla etkileşimini mi kastettiğinden emin olamadım. Soracak oldum ama beni öptü ve o an her şeyi unuttum.

TEŞEKKÜR

İlk olarak, tüm zamanını bilgisayar başında geçiren annelerini hoş gördükleri ve bu duruma sabır gösterdikleri için çocuklarıma, özellikle de küçük olanlara –Julia, Jenna, Ryan ve Emma’ya– teşekkür etmek istiyorum. Bana sayısız kez seslendiğiniz ve kulaklıklarım takılı olduğundan sizi duymadığım için gerçekten üzgünüm. Anneniz sizi seviyor.

İkinci olarak, *Yirmi Sekiz Buçuk Dilek*’in ilk taslak okumasını yapanlara binlerce teşekkürler. Yazdığım her romanı okuyan Brandy Underwood, Tanrı onu kutsasın. Ve önceki kitabım *Seçilmiş Bedenler*’in ikinci okumasını yapıp kitabı yeniden okumak isteyecek kadar beğenen Kristi Eggleston... Umarım bu kitabı da *Seçilmiş Bedenler* kadar severek okursun.

Üçüncü olarak, eleştirmenlerimin –Trisha Leigh, Eisleigh Jacobs ve Kathy Collins’in– paha biçilmez desteği olmasaydı *Yirmi Sekiz Buçuk Dilek* bugün yayınlanmış olmayabilirdi. Onlar kitaba inandılar ve kitabın daha da iyi bir

duruma gelmesi için yardımlarını benden esirgemediler. Özellikle de kitabı kaleme alırken kahkahalara ve kelimenin tam manasıyla gözyaşlarına boğulmamı izleyen, bana şarap ikram edip beni cesaretlendiren Trisha'ya eleştirmen kimliğinden bağımsız gösterdiği arkadaşlık için teşekkür etmek istiyorum. O, bu kitabın “bir numara” olacağına hep inandı.

Son olarak aileme, arkadaşlarıma ve aile bloğum There's Always Room for One More'u takip edip Kasım 2009'da NaNoWriMo için yeni bir kitap yazacağımı duyurduğumda beni çılgınlıkla itham etmeyen okurlarıma teşekkürler. Yazdığım tüm hikâyeler karşısında gösterdiğiniz derin sevgi ve teşvik bana bu yolda ilerleme gücü veriyor.